

7852a

சிவமயம்.

மு க வு னை.

உலகம், சஞ்சரிப்பனவும் நிலையாய் நிற்பனவும்கிய சராசர ரூபங்களாய் நாலுவகைத்தோற்றத்து எழுவிதப்பிறப்பின் (அச) இலக்கம் யோநிபேதமாய் விரிந்து விளங்குகின்றது. இதனை, ஏகாத்மவாதிகள் பொய்யென்பர். இவ்வுலகம், முயற்கொம்புமுதலியன போல் இல்பொருளாய்ப்பொய்யாய் ஒழிவதன்று. முயலுக்குக் கொம்பு எக்காலத்துமில்லாததே, அதனைப்பொய்யென்பது பொருந்தும். பற்பல வகை வகையாய் விரிந்து உள்பொருளாய் நேரிற்காணப்படுகின்ற உலகத்தைப்பொய் என்பது பொருந்தாதென்க. ஆனால் உலகம் அநித்தியம் (பொய்) என்று நூல்கள் கூறுவதென்னை எனில்? அவ்வுலகம் நேரிற்காணப்படுகின்ற படியே என்று மிராமல் சிலகாலமிருந்து பின் நேரிற்காணப்படாமல் ஒழிங்கி வருதலும், சீவர்கள் அவ்வுலகப்பற்றொழிந்துய்தற்கு ஏதுவாதலும் நோக்கியே பொய்பென்று கூறுவதென்க. இக்கருத்து நோக்காமலோ? நோக்கியும் உபவாசாதிராத நியமங்களுட்பட்டு உண்டி முதலிய சுருக்கி உடலைவருத்தி கஷ்டப்படாது இஷ்டப்படி வாழக்கருதியோ? ஆதியிற் சிலர், நூல்கள் உபசாரமாகக்கூறுதலை உண்மையென நம்பும்படி பிறர்க்குநம் எடுத்துக் கூறிப் பாவம் புண்ணியம் பந்தம் மோகூழ்ம் சுவர்க்கம் நரகமென்பன வாதி யெல்லாமும் பொய்யேயாதலால் பாவமென்றஞ்சி நமது சுக காரியங்களை விடவேண்டாம். புண்ணியமென்று விரும்பி உடலை வருத்தவேண்டாம். நம்மிஷ்டப்படி எதனையும் செய்யலாம். செய்வனவெல்லாம் பொய்யேயாதலால் அச்செயல்கள் அவ்வப்பயன்களை த்தருவதில்லை யென்று போதித்து வருவதுந் தவிர அவ்வாறே நூல்களும் எழுதிவைத்தனர். உடலைவளர்க்குந்

முகவுரை

சுகம் ஒன்றையே நோக்கும் பின்னையோரும் அவ்வழியே பற்றி
 நியமங்கடந்து சுகித்து வாழ்கின்றனர். இதனைத் தன்பிதாவாகிய
 காசிபரிடம் உண்மை உபதேசம் பெற்ற சூரபத்மன் பாவபுண்ணி
 யபந்தமோக்ஷ முதலிய எல்லாம் மெய்யேயென நம்பிப் பாவத்து
 க்குப் பயந்து புண்ணியமே செய்ய விரும்பினவழியினிற்றலால்,
 சக்கிராசாரியார் இவன் புத்தியை மாற்றித் தேவர்க்கிடர்செய்
 யும்படியான தீயவழியிற் செலுத்துதற்கு எல்லாம் பொய்யே
 நாம் பிரமமே என்று போதிப்பது தான் பொருத்தமென்று
 அவ்வாறு போதிப்ப, அவனும், அத்தீயவழியினின்று அத்தேவர்
 க்கிடர் செய்து அடியோடு கெட்டொழிந்த சரித்திரத்தாலுங் கா
 ணலாம். இது கந்த புராணத்துள்ளதே, இனி எல்லாம் பொய்யெ
 ன்று இவ்வொரு மதத்தான்றி வேறெம்மதத்தரும் கூறுவதில்லை.
 மற்றெல்லா மதத்தர்களும் உலகம் மெய்யேயென்றுள்ளபடி
 கருதிப்பாவத்துக்குப் பயந்தொதுங்கிப் புண்ணியங்களையே விரு
 ம்பி அடிமைகளாய் நின்று அவரவர் மேற்கொண்ட ஆண்டவனா
 கிய கடவுள் வழிபாடுசெய்து வருதலாலும் மேற்கூறிய உண்மை
 யாலும் உலகம் காரிய ரூபமாய் வெளிப்படும்போது தூலமாயும்
 காரணத்துள் ஒடுங்கியிருக்கும் போதுசூக்தமமாயும் என்று
 முள்ள மெய்ப்பொருளே என்பது தெளிவாம். இவ்வுலகம்
 அவன் அவன் அது என்னும் அவயவப்பகுப்பினதாய்க் காணப்
 படுதலால் ஒருகடவுளால் (படைத்தலும்) உண்டாக்குதலும்
 காத்தலும் முடிவில (சங்கரித்தலும்) ஒடுக்குதலுமுடையதாய்
 நிகழ்கின்றது. கடவுள்வேண்டாம் தானே உண்டாகுமென்பது
 முகலியன கூறுவர் சிலர். உலகம் அறிவில்லாத சடமாதலால்
 தானே உண்டாகாது அறிவில்லாதகுடம்தானே உண்டாகாமல் அறி
 வுள்ள ரூபவனால் உண்டாதல் போல், அறிவுள்ள கடவுளாற்றான்
 உண்டாகவேண்டுமென்க. அதுசரி உண்டாக்கிற கடவுள் ஒருவர்
 காக்கிறவர் ஒருவர் ஒடுக்குகிறவர் ஒருவராக மூவரிருத்தலால் கட
 வுள் ஒருவனே என்பது பொருந்தாதென்பார் சிலர். உண்டாக்குதல்
 உலக முழுதையுமே. காத்தலும் அப்படியே. அதுபோல் ஒடுக்குத
 லும் முழுதுமேயாதலால் அவ்வாறு ஒடுக்கும் கடவுள் எவனோ

முகவுரை.

அவனிடத்தில் உலகமுழுதும் ஒடுங்கும் போது அதனுடன் படைத்த காத்த இருவரும் ஒடுங்கி விடுவர். அவர் ஒடுங்கிலரெனில் முழுதும் ஒடுக்குதலென்னும் சுருதிக்கு விரோதமாகலின் அது பொருந்தாதென்க. பின்பு தன்னையும் ஒடுக்கும்படி தனக்கு மேலொரு கடவுளின்றி எஞ்சி நிற்கின்ற முழுமுதற்கடவுள், முழுதுந்தன்னிடத் தொடுக்கிய சங்கார்க்கடவுள் ஒருவனேயாம் ஒடுங்கிய உலகம் ஒடுங்கியிருக்குமிடத்தினின்றுதான் வெளிப்படும்; வேறுவழியில்லை. ஆதலால் ஒடுக்கியகடவுளே மீளவும் உண்டாக் குகின்றனென்பது நிராகேஷமாம். ஆகவே காத்தலும் அவன் செயலே என்பது சொல்லாமையமையும். ஒடுக்குதல்மீளப் படைத்தலாகிய இருதொழிலுஞ் செய்யுந் திறமைபுள்ள ஒருவன் காக்குந் திறமை யில்லாதவனல்லன். அன்றியும் ஒடுக்குதலாகிய முழுவ விப்பெருந்தொழிலுடையானுக்குக் காத்தலாகிய கீழுள்ள சிறு தொழில் முடியாதென்பது எவ்வாற்றானும் பொருந்தாது. இதனால் சங்கார்க் கடவுளொருவனே முத்தொழிலும் செய்கின்றனென்னுஞ் சுருதிப்பொருள் விளக்கமாம். ஆனால் படைக்குந்தலைவன் பிரமன் காக்குந்தலைவன் விஷ்ணு வென்பதென்னையோவெனில்? ஒடுக்கியகடவுள் மீளப்படைக்குங்கால் விஷ்ணு பிரமர்களைப்படைத்துப் படைத்தல் காத்தற்குரிய, தமது சத்திகளை அவர் பால்வைத்துத் தன்னுணையழிதடக்கும் உத்தியோக த்தலைமை கொடுத்துள் நின்று நடத்தலால் அவ்விரு தொழிற்கும் அவ்விருவர் தலைவரென்று கூறுவதுபசாரமே. உண்மையன்று. ஒருவன் பெற்ற பிள்ளையை மற்றொருவன் அன்னுகிகள் கொடுத்துக் காப்பனேல் பெற்றவனுக்கு விரோதமில்லை. தன்மகன் பெற்ற பிள்ளையைத் தான் பாது காப்பதிலும் தனக்கு விரோதமில்லை. இம்முறை நோக்கியும் படைத்தல் காத்தலிரு தொழிலும் ஒன்றுக் கொன்று ஒற்றுமையுடையனவே விரோதமின்றென்பது தெளியலாம். இவ்விரோதமின்மை உலகில் அற்ப அறிவினரிடத்துமுள்ளதே. இவ்வனமாகவும் படைத்தல் காத்தல்களைச் செய்யுமிருவரும் புத்திரனும் பிதாவுமாயிருந்தும் இருபெருந் தொழில் வகைக்கப்பெற்ற மூதறிவின ராயிருந்தும் தமதுபோகூழின்புணர்ப்பினால் நானே பிரமம் நானே பிரமமென்று அகங்கரித்து மாறுபட்டு

முகவுரை.

நெடுங்காலம் யுத்தஞ்செய்து நடுவில் தோன்றிய சிவசோதிகண் டும் முறுகி வளர்ந்த அகந்தையால் அளக்கத்துணிந்து பல்லாழியி டந்தும் பறந்துத் ஆற்றாதினாத்து அகந்தைநீங்கிநாம்பிரமமென்ற தொழிந்து நாம் எப்போதும் சிவன் அடிமைகளே என்பது தெ ளிந்து ஐந்தெழுத்தாற்றுதித்து திருவருள் பெற்றுய்ந்தார்கள்.

இதனாலுமிவர்கள், சங்கராக்கடவுளானை வழி நிற்கும் உத்தியோ கவிலையளவிற்பெற்ற உபசாரத்தலைவர்களே. முழுமுதற்றலைவ ரல்லரென்பதும் படைத்தல் காத்தலிரு தொழில்களும் அக்கட வுள் தொழில்களே என்பதும் செவ்வே தெளிவாம். அவ்விருதொ ழில்கள் அவ்விருவருக்கே சொந்தமென்று கூறுவரேல் அவர்கள் சங்காரத்தொழில் அவ்விரு தொழில்களுக்கும் முழு விரோதமா தல் கண்டும் அக்கடவுளிடத்து மாறுபட்டு எதிர்த்து யுத்தஞ்செ ய்து வென்று நாங்கள் படைத்த காத்த உலகை அழிக்கா தொழி கவென்று தடுத்தாக்கொள்ள மாட்டான்ம முதலிய உண்மைகண்டு நன்கு தெளிவாராக.

இதுகாறுங் கூறிப்போந்த உண்மைகளாற் சங்கராக்கடவுளாகிய சிவனே முழுமுதற்றலைவன் (பரமபதி) என்பதும் பிரம விஷ்ணு வாசுதேவர் முனிவர் முதலிய யாவரும் (பசுக்களே) அவனடி மைகளே என்பதுந்தெளிவாயது. இத்தெளிவே வேதவேதாந்த ங்களின் நிச்சயப்பொருளுென்பதைக், “சற்ககசடற்க்கற்பவை கற்றபின் நிற்கவதற்குத்தக” என்ற தேவசுருதி ல்கூழியர்களா யுள்ள பெரியார் பற்பல உண்மை நூல் முகமாக விளக்கி வைத் தார்கள். அவர்கள் ஆங்காங்கு விளக்கிய விரிவிற் சிறிதுசிறிதாக எடுத்து ஒருமுகமாக “வேதாந்தத்தெளிவு” எனப்பெயர் தந்து சுருதி ஸ்மிருதி புராணம் இதிகாசம் முதலிய பற்பலபிரமாணங்கள் காட்டி ஒரு நூலாகச் செய்தேன். அடியேன் அறியாச்சிறியேன் “விண்ணோர் தமக்குற் தெரிவருநின்மேன்மை யெங்கே யானெ ங்கே” என்றபடி எனக்கு இச்செயல் மிகத் தூரித்ததே. ஆயினும் அப்பெரியார்காட்டியதே கடைப்பிடித்து அவர் திருவடிகள் சிர மேற்கொண்டே இத்திருத்தொண்டு. சிவசமர்ப்பணமாகச்செய் தேன். இந்நூலில் என அறியாமையாலுள்ள குற்றங்களைத்திரு

முகவுரை.

த்தி அடியேனை நல்வழிப் புகுத்தியுய்விக்கும்படி பெரியார் திருவடிகளைப்பணிந்து பிரார்த்திக்கின்றேன்.

குறிப்பு:— இந்நூல் என்போன்ற சிற்றறிவினரும் எனிதற்படித்தறிந்துகொள்ளுதற்காகவே அர்த்தகாடியவசனங்களின்றிலெகுவசனங்களாக எழுதப்பெற்றுள்ளது.

ஆதலால் யாவரும் வாங்கிப்படித்தறிந்து பக்தபாதயின்றி நடுகிலைநின்று உண்மை தெளிந்து அத்தெளிவில் விளங்கும் மெய்நெறியேபற்றி வாழும்படி திருவருளைப்பிரார்த்திக்கின்றேன்.

வேதாந்தத்தெளிவாகிய சித்தார்தம், சிவசரியை கிரியாயோகம் ஞானம் என்னும் நான்குபாதங்களை விளக்கும், இவற்றுள் முன்மூன்றும் முற்பிறப்பில் முடித்து வந்து ஞானபாதகிலை நின்று சிவாநுபூதி பெற்றுய்வார்க்கு அவ்வனுபவம் ஒன்றையே ஆகேஷபசமாதானங்களுடன் விரித்து விளக்குவது சிவஞான போதமே யாதலால் அதனை இந்நூல் மணம் பெறும்படி இதன் முடிமேல் வைத்து ஒரு புஸ்தக மாக்கினன், அதற்குச்சிற்றுரை பேருரை முதலியன செய்து பெரியார் விளக்கியிருப்பினும் அவ்விளக்கம் அறிவிற்கிறந்தார்க்கன்றி என்போன்ற சிற்றறிவினர்க்கு அரிதாயிருத்தலால் அஞ்சி ஒதுங்காமல் கிரும்பி நெருங்கி முறையாக எளிதாயறிந்து அப்பெரியார் அருள்மேற்கொண்டு அதன்பின்பு சிற்றுரை பேருரைகள் முறையே தெளிந்து சிவாநுபவம் பெற்று வாழுக வென்னும் கருத்தால் அப்பெரியார் திருவடிகளைவணங்கி நின்று சுருக்கமாக லெகுவசனங்களால் பூர்த்தி செய்து (சிவஞானபோதார்த்த லெகுவசனம்) எனப்பேர்த்தந்து மேற்காட்டியபடி செய்தேன். அடியேன்கருதியவாறுநிகழும்வண்ணம் “கருத்தாணைக் கருத்தறிந்து முடிப்பான்றனை கழலிற்பணிந்து வேண்டுகின்றேன்,

இங்ஙனம்,

ராம. சொ.

சிவமயம்.

வேதாந்தத்தேளிவு

விஷயங்களும், அங்கங்குள்ள பிரமாணங்களும்.

—(0)—

க- வேதப்பகுதி. க

விஷயம்	பிரமாணம்,	பக்கம்
ஆலாஸ்யமான்மியம்.	...	க
வேதம் வெளிவருதற்குக் காரணம்.	...	உ
பரமசிவனது முழுமுதற்றலைமை.	...	உ
யசர் வேதம்.	...	ஈ
ஈசாப்பேர் சிவனுக்கேபுரியது.	...	ஈ
வேதம் சீவருய்தற்காக வந்ததென்னும்...	}	ஈ
அம்மட்டிலேயே துரிபதார்த்த நித்தியங்காண்டல்		
வேதசிவாகமங்கள் சீவர்களுக்கு உறுதி	}	ச
பயக்தலின் இன்றியமையாதனவே.		
வேதம்உலகர்க்கும்,சிவாகமம்சத்திரிபாதர்க்குமேடரியனநு		
பெரியபுராணம்	...	நு
சிவஞான சித்தியார்	...	நு
திருமந்திரம்	...	நு
ஆலாஸ்யமான்மியம்	...	நு
முண்டகோபநிஷதம்	...	சு
திரிபுரதாபினியுபநிஷதம்	...	சு
பஸ்மசாபாலோபநிஷதம்	...	சு
சிவனொருவனே விமலபசுபதி, மற்றியாவருஞ்சமஸ பசுக்களே		
கிருஷ்ணயசர்வேதம்	...	சு
யசர்வேதம்	...	எ
சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்	...	எ
யசர்வேததைத்திரியஜூரணியகம்	...	எ

கிருஷ்ணையசர் வேதம்	...	...	எ
நிராலம்போபநிஷதம்	...	...	எ
ஆதித்தியபுராணம்	...	...	எ
சூதசங்கிதை	...	...	எ
கேகேனோபநிஷதம்	...	...	அ
சாபால்யபநிஷதம்	...	...	கூ
நாதபிந்தூபநிஷதம்	...	...	கூ
சரபோபநிஷதம்	...	...	கூ
பாசுபதப் பிரமோபநிஷதம்	...	...	கௌ
வேதம்சிவபரத்துவங்குறுவதேதூண்மை, மற்றவைஉபசாரமேகௌ			
வேதம் பிரணவமாய் நின்று சிவபரமே விளக்குதல்			கௌ
இருக்கு, யசர், சாமவேதங்கள்	...	...	கக
தைத்திரி யோப நிஷதம்	...	...	கக
பிரணவப்பொருள் சிவனே	...	...	கக
தைத்திரியோப நிஷதம்	...	...	கக
ந்ருசிம்மதாபிரியுபநிஷதம்	...	...	கக
சிவசத்திபரமானபிரணவம் இரண்டுள்ளன		...	கௌ
இலிங்கபுராணம்	...	...	கௌ
ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம்	...	...	கௌ
நமஸ்காரஞ்சிவசொத்து	...	...	கௌ
பரதசாஸ்திரம்	...	...	கௌ
திருவாசகம்	...	...	கச
ஸ்ரீஞானசம்பந்தசுருதி	...	...	கச
பிரணவப்பொருள்சிவபரமேயென்		}	கச
பதற்குப் பிரத்தியட்சப்பிரமாணம்			
பிரணவம்பிரமவிஷ்ணு வாதியர் மந்		}	கரு
திரங்களின்முன்னேசர்த்தற்குக்காரணம்	...		
நாராயணநாமம்சிவநாமமே			கச
மற்றைத்தேவர்பரத்துவங்கள் உபசாரமே	...		கௌ
பிரமவிஷ்ணுவாதியர் பிறப்பிறப்புள்ளவர்களே	...		கௌ
அதர்வசிகோபநிஷதம்	...	...	கௌ
ஸ்ரீமணிவாசகசுருதி	...	...	கக

ஸ்ரீவாகீசசுருதி	...	...	கக
குருநமசிவாயசுவாமிகள்	...	...	கக
ஷெ	...	...	உ0
பன்னிருதிருமுறைகளும் தமிழ்வேதங்களோ		...	உ0
உ-வேதாந்தத்தொகுதி	...	...	உக
உ-ல் க-வைஷ்ணவவேதாந்தம்		...	உக
விஷ்ணுசிவனிலுமேலானவனென்பதை	}		உஉ
மகாதேவநாமத்தளவிலே மறுப்பது			
சிவநிர்தையால் நாக்குங்கண்ணுமிழந்தது	...	...	உ௩
மகாதேவநாமஞ்சிவனுக்கேயுரியது	...	...	உ௪
அதர்வசிரோபநிஷதம்	...	...	உ௪
சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்	...	...	உ௪
திருஷ்ணயசர்வேதகர்ப்போபநிஷதம்...		...	உ௫
ஸ்ரீவாகீசசுருதி		...	உ௫
விஷ்ணுசிவனைப்பூசித்துவரம்பெற்றது	...	...	உ௫
இருக்குவேதம்	...	...	உ௫
சரபோபநிஷதம்	...	...	உ௬
பராசாபுராணம்	...	...	உ௬
விருத்தகிரிபுராணம்	...	...	உ௬
மகாபாரதம் துரோணபர்வம்	...	...	உ௬
பாரதம் தமிழ்	...		உ௭
இராமேச்சரம்தேவாரம்	...		உ௭
திருவிழிமிழலைதேவாரம்	...	...	உ௮
திருவாசகம்	...	...	உ௮
திருமாணிகுழிதேவாரம்	...		உ௮
திருமாற்பேறு தேவாரம்	...	...	உ௯
திருவுசாத்தானம்தேவாரம்	...	...	உ௯
விஷ்ணுவிபூதிருத்திராக்ஷதாரணபஞ்சாக்ஷரபாராயணரே			உ௯
பாரதத்தைதச்சார்ந்த அரிவம்சம்...	...	...	உ௯
பஸ்மசாபாலோபநிஷதம்	...	...	௩0
பிரமாண்டபுராணம்			௩0

இராமாயணம்	...	...	௩௦
அத்தியாத்ம ராமாயணம்	...	...	௩௦
சாண்டில் யோப நிஷதம்	...	...	௩௦
காந்தமகாபுராணம்	...	...	௩௦
சாதாதபஸ்மிருதி	...	...	௩௧
பஸ்பசாபாலோப நிஷதம்	...	...	௩௧
நம்மாழ்வார்	...	...	௩௧
பெரியாழ்வார்	...	...	௩௧
நம்மாழ்வார்	...	...	௩௨
விஷ்ணுபக்தர்களும் விபூதி தாரணர்களே	...	...	௩௨
நம்மாழ்வார்	...	...	௩௨
விஷ்ணு தன்னடியார் எப்போதும் விபூதி	}		௩௨
தாரணராயிருக்கும்படிசிவனைப்பிரார்த்தித்தல்			௩௨
பிருகத்சாபாலோபநிஷதம்	...	...	௩௨
ஷே	...	...	௩௩
கடம்பவனபுராணம்	...	...	௩௩
பாரதம்	...	...	௩௩
பிருகத்சாபாலோபநிஷதம்	...	...	௩௩
ஸ்ரீஞானசம்பந்தசுருதி	...	...	௩௩
சாதாதபஸ்மிருதி	...	...	௩௩
ஸ்ரீஞானசம்பந்த சுருதி	...	...	௩௩
பராசரஸ்மிருதி	...	...	௩௩
வைஷ்ணவர்பூசமண் அசாஸ்திரிகமே	...	...	௩௪
பராசரஸ்மிருதி ஆசாரகாண்டம்	...	...	௩௪
வாசுதேவோபநிஷதம்	...	...	௩௪
பராசரபுராணம்	...	...	௩௪
கருடபுராணம்	...	...	௩௪
கூர்மபுராணம்	...	...	௩௪
பாத்மபுராணம்	...	...	௩௪
விஷ்ணுசிவதிகைப்பெற்றது	...	...	௩௪
மகாபாரதம் அனுசாசனபர்வம்	...	...	௩௪

ஆலாஸ்யமான்மியம்	௧	௧	௭௭
பாரதம் துரோணபர்வம்	௧	௧	௭௭
ஆலாஸ்யமான்மியம்	௧	௧	௭௮
கந்தபுராணம்	௧	௧	௭௯
ஸ்ரீவாகீசசுருதி	௧	௧	௮௦
சரபோபநிஷதம்	௧	௧	௮௧
ஷட	௧	௧	௮௨
திருக்குற்றாலப்புராணம்	௧	௧	௮௩
சிவாகசியம்	௧	௧	௮௪
ஷட	௧	௧	௮௮
இலிங்கபுராணம்	௧	௧	௮௯
கந்தபுராணம்	௧	௧	௯௦
காசிகாண்டம்	௧	௧	௯௦
ஷட	௧	௧	௯௧
இலிங்கபுராணம்	௧	௧	௯௨
சீதலமான்மியம்	௧	௧	௯௪
உல்-உ-மாயாவாதவேதாந்தம்		௧	௯௮
சைவர்களை மாயாவாதிகளென்பது பொருந்தாமை		௧	௯௮
நாம்பிரமமென்பவர்களை மாயாவாதிகள்	௧	௧	௯௯
திருக்குறள்	௧	௧	௯௯
சுவேதாசுவேதரோபநிஷதம்	௧	௧	௯௯
காரணம் மூன்று	௧	௧	௧௦௦
மிருகேந்திராகமம் மாயாப்பிரகரணம்	௧	௧	௧௦௦
பௌஷ்கராகமம் பிந்துபடலம்	௧	௧	௧௦௦
கைவல்லியம்	௧	௧	௧௦௧
உமாபதிசிவம்சங்கற்பநிராகரணம்	௧	௧	௧௦௧
மணிவாசக சுருதி	௧	௧	௧௦௧
மாயாவாதிகள் கூறுஞ்சிலம்பியுவமைபொருந்தாமை	௧	௧	௧௦௧
பிரமம் நிமித்தகாரணமென்பதில்வரும் }			
ஆச்சேபத்துக்குச்சமாதானம்	௧	௧	௧௦௨
சிவஞானபோதம்	௧	௧	௧௦௨
பிரமந்தவிரயாதுமில்லையென்பது }			
புக்திக்குப்பொருந்தாமை	௧	௧	௧௦௩

பிரமமெண்ணுஞ்சொல்பெரிது, பெரியதாக்குவது	”	”	க௦௩
வேதம் (அதர்வசிகை)	”	”	க௦௩
திராவிடசுருதி	”	”	க௦௩
விவர்த்தங்கூறுவதுபொருந்தாமை	”	”	க௦௪
அவர்களெடுத்துக்காட்டிய உவமைகளும்பொருந்தாமை	”	”	க௦௫
ஒன்றேஎன்பது கடாகாசவுவமைபானும்பொருந்தாமை	”	”	க௦௬
சிவஞானபோதம்	”	”	க௦௭
தாயுமானவர்	”	”	க௦௮
சர்வஞானோத்தராகமம்	”	”	க௦௮
மெய்கண்டசிவம்	”	”	க௦௯
பிரமந்தவிரயாதுமில்லை யென்பது }	”	”	க௧௧
அனுபவத்துக்கும்பொருந்தாமை }	”	”	”
விவகாரம் பரமார்த்த மென்பதனுண்மை	”	”	க௧௨
மெய்கண்ட சுருதி	”	”	க௧௩
பகவத்கீதை	”	”	க௧௩
பிரமமாகியபதிரித்தியம்போல் பசுபாசங்களும்	}		க௧௩
ரித்தியங்களே என்பதற்குச் சுருதிப்பிரமாணம்			
இருக்குவேதம்	”	”	க௧௩
சைவல்லியம்	”	”	க௧௪
முண்டகோபரிஷதம்	”	”	க௧௪
திருமந்திரம்	”	”	க௧௪
சைவல்லியம்	”	”	க௧௫
பகவத்கீதை	”	”	க௧௬
ஷை வடமொழி	”	”	க௧௬
வாசிட்டம்	”	”	க௧௮
பிரமகீதை	”	”	க௧௮
வேதார்த்தமகாவாக்கியங்கள்	”	”	க௧௯
ஞானமிர்தம்	”	”	க௧௯
ஒன்றுபுகளைத்துமானாரென்றதனுண்மை	”	”	க௧௯
உண்மைவிளக்கம்	”	”	க௨௦
மாவாவாதிகூறும் சுருதிவஞ்சனை	”	”	க௨௧
சுருதிப்புரட்டு	”	”	க௨௨

பகவத்கீதையின் முடிந்தகருத்து	„	„	கஉச
சித்தியார் பரபட்சம்	„	„	கஉரு
வாசிட்டத்தின் முடிந்தகருத்து	„	„	கஉரு
மகாராஜாத்ரவு	„	„	கஉரு
மாயாவாதிகள் பசுஞானிகளே	„	„	கஉரு
சித்தியார்	„	„	கஉச
மாயாவாதிக்குள்ளதத்துவங்கள் இருபத்தைந்தே	„	„	கஉச
சைவர்க்குரியதத்துவங்கள் முப்பத்தாறு	„	„	சஉஎ
சுவேதாசுவதரம்	„	„	கஉஎ
பிருகத்சாபாலம்	„	„	கஉஎ
மாயாவாதிகள் பிரமவாதிகள் என்பது பொருந்தாமை			கஉஅ
திருமந்திரம்	„	„	கஉஅ
நாம்பிரமமென்பது பெத்தநிலை, சிவோகமென்பது	} முத்தினிலை		கஉஅ
ஆலாஸ்யமான்மியம்	„	„	கஉஅ
பண்டார மும்மணிக்கோவை	„	„	கஉச
உமாபதிசிவசுருதி, தாயுமானசுருதி	„	„	கஉச
உ ல்-ந-சைவவேதாந்தம்,	„	„	கந௦
சுருதிப்பிரமாணங்கள்	„	„	கந௦
கடவல்லியுபநிஷதம்	„	„	கந௦
சாந்தோக்கியோபநிஷதம்	„	„	கந௦
சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்	„	„	கஉ௦
தைத்திரியோபநிஷதம்	„	„	கநக
ஈசாவாசியோபநிஷதம்	„	„	கநக
கேகோபநிஷதம்	„	„	கநஉ
கடோபநிஷதம்	„	„	கநஉ
பிரசினோபநிஷதம்	„	„	கநஉ
மூண்டகோபநிஷதம்	„	„	கநஉ
தைத்திரியோபநிஷதம்	„	„	கநஉ
சைவோபநிஷதங்கள்	„	„	கநஉ
அதர்வசிகை	„	„	கநந
	„	„	கநந

ந. தெளிவு

கநசு

யசர்வேதமண்டலப்பிராஹ்மணோபநிஷதம் ... கநசு

தாயுமானவர் கநடு

சுப்பிரபேதாசுமம் ... கநடு

மகுடாசுமம் ... கநடு

இரத்தினத்திரையபரீட்சை ... கநடு

காந்தபுராணம் ... கநடு

கந்தபுராணம் தமிழ் ... கநசு

சிவப்பிரகாசம் ... கநசு

அபேதம் ... கநசு

பேதம் ... கநசு

பேதாபேதம் ... கநசு

ஸ்ரீஞானசம்பந்த திராவிடகுத்தி ... கநசு

சூமரஞ்ஞபரசுவாமிகள் } கசு

பண்டார மும்மணிக்கோவை } கசு

திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்... ... கசு

திருநாவுக்கரசு தேவாரம் கசு

சுந்தரமூர்த்தி தேவாரம் ... கசு

திருவாசகம் ... கசு

திருக்கோவையார் கசு

திருவிசைப்பா கசு

திருப்பல்லாண்டு ... கசு

பெரியபுராணம் கசு

கந்தபுராணம் ... கசு

திருவிளையாடற்புராணம் கசு

வேதாந்தத்தெளிவின்

பிழைதிருத்தம்.

—(❀)—

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
3	22	நோக்காமல்	நோக்காமல்
15	8	மாவது	மாவது
15	16	பிரணவ	பிரணவ
17	18	இங்கே	இங்கே
18	15	விஷ்ணு	விஷ்ணு
சு	24	ருத்தி	ருத்தி
20	23	கிணங்க	கிணங்க
22	6	லரதா	ராதா
23		வேதப்மகுதி	வைஷ்ணவவேதாந்
23	3	கிவ	கிவ
24	10	மித்தன	மித்தன
24	10	ரினத்தவர்	ரினத்தவர்
30	1	அ-உ	அ-உ
34	14	செய்யுள்	செய்யுள்
34	27	வைஷ்ண	வைஷ்ண
37	29	ஸௌ	ஸௌ
43	28	விஷ்ணுவி	விஷ்ணுவி
45	15	செய	செய
45	22	மூவருக்கு	மூவருக்கு
46	12	யடைக்கும்	யடைக்கும்
46	29	னராகிய	னனாகிய
47	29	வகித்துக்	வகித்துக்
48	31	ரறியா	ரறியா
51	13	பிசிரி	பிசிரி
56	11	னென்று	னென்று
சு	20	பகீதரனை	பகீதரனை
58	27	விளக்கும்	விளக்கும்
60	6	அங்க	அங்க
61	1	தருளு	தருளு

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
64	23	வைஷ் ... கிடமாம்	(வைஷ் கிடமாம்)
68	22	சீவநிலை	சீவநிலை
81	30	பதாம்	பாதம்
84	22	யாவப	யரவப்
செ	23	நீண்ட	நீண்ட
செ	24	குருகுங்	குறுகுங்
85	10	கல்லெ	கல்லென
செ	24	பற்பல	பற்பல
86	31	தோட்	தோட
87	1	வக	வக்
88	3	வத்துற்று	வந்துற்று
90	15	சூழ்	சூள்
91	...	சூக	சூக
செ	14	வருள	வருள்
செ	20	மந்தணனை	மந்தணனை
செ	21	விஷ்ணு	விஷ்ணு
செ	24	அக்ரி	அக்ரி
92	27	செய்ய	செய்ய
93	26	ருதிர்	ரெதிர்
95	2	மெய்ஞ்ஞான	மெய்ஞ்ஞான
செ	4	புள்ளும்	புள்ளும்
96	23	விஷ்ணு	விஷ்ணு
98		வேதாந்த	வேதாந்தத்
செ	25	அவர்கள்	அவர்கள்
103	14	பிரமந்தவிர	(பிரமந்தவிர
106	18	குபவனும்	குயவனும்
107	6	ஒளி	ஒளி
112	6	கருத்தின்	கருத்தின்
செ	29	நிப்பானேன்	விரிப்பானேன்
117	12	மும்	மும்
121	27	எவன்	எவன்
135	20	ஊண்மைபாற்	ஊண்மையாற்

சிவஞானப்பாதார்த்தலகுவசனத்தின்

பிழை திருத்தம்

—(**)—

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
13	23	சத்தியுடன்	சத்தியுடன்
16	I	பரிப	பரிபா
16	9	யூப	யூப
19	1	பாகாமமலும்	பாகாமலும்
26	13	வரிமையுள்ள	வரிமையுள்ள
36	12	அறியு	அறியு
58	8	முறைச்	முறைச்
58	23	சத்தியென்றும்	சத்தென்றும்
64	16	வேறன்றும்	வேறென்றும்
67	9	பாசங்க	பாசங்க
70	27	அசத்தறி	அசத்திலதறி
71	11	தொன்று	தொன்று
71	13	யறிதலும்	யறிதலும்
71	18	இயற்கையறி	இயற்கையறி
71	28	நேக்கி	நோக்கி
73	13	தென்றே	தென்ற
௭௨	25	காணலானது	காணலானது
௭௨	28	பெற்றாயந்	பெற்றாயந்
௭௨	௨௭	வல்லாரர்கு	வல்லாரர்கு
74	25	உயிர்கு	உயிர்க்கு
௭௭	9	யில்லை	யில்லை
௭௭	12	பின்	பின்
௭௭	15	யுண்டெண்	யுண்டெண்
௭௭	18	ஒன்று	ஒன்று
74	29	விண்டும்	விண்டும்
75	2	மென்ப	மென்ப
௭௭	௭௭	மாதலால்	மாதலால்
௭௭	8	விளக்கும்	விளக்கும்
௭௭	10	இரண்டன்	இரண்டன்
௭௭	14	அறியும்	அறியும்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
76	21	வாயிழை	வாயிழை
77	10	அறியும	அறியும்
செ	11	ஊலகளை	ஊல்களை
செ	17	அறியுடைய	அறிவுடைய
செ	20	தெளிந்தும்	தெளிந்தும்
செ	22	செய்வினை	செய்வினை
78	14	மெஞ்ஞான	மெய்ஞ்ஞான
செ	15	மெஞ்ஞான	மெய்ஞ்ஞான
செ	27	ளடங்கிக்	ளடங்கி,
79	12	அப்பசு	அப்பசு
81	1	8-ம் . ரூ	8-ம் ரூ, சாதனவியல்பு
செ	23	மாய்க்கிவ	மாப்ச்சிவ
84	19	விளக்கமும்	விளக்கம்
85	12	சிவாஞ்சை	சிவாஞ்சை
90	30	மற்றுந்	மற்றுத்
95	1	முதலதி	இடண்டாமதி
97	1	முதலதி	மூன்றாமதி
செ	6		மூன்றும்மதிகரணம்
97	16	சொருபபத்	சொருபத்
99	7	தரையார்	தரையேயார்
119	1	முதலதிகரணம்	இரண்டாமதிகரணம்
121	செ	செ	செ
123	செ	செ	செ
125	செ	செ	செ
121	8	அமதி	அமைதி
செ	31	வந்துமு	வந்துமு
125	17	ஒ	ஒரு
126	5	தி , ரூ	திரு
185	1	முதலதிகரணம்	இரண்டாமதிகரணம்
137	செ	செ	செ
135	32	26	36
139	20	நோக்கி	நோக்கி
144	8	தராய்ப்	தாய்ப்
152	18	தேடி	தேடிப்
155	16	தமிழகர்	தமிழுலகர்
செ	17	களுன்	களுடன்

உ
கணபதி துணை.

சிதம்பரம் பூ மலாக்காதமிழ்க்காடலஜ பிரிஸ்ஸிபுலாகிய
உத்தமதானபுரம் மஹாமஹோபாத்தியாய

தாக்கிணாத்யகலாநிதி

பிரம்மஜீ வே. சாமிநாதையாவர்கள்

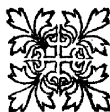
இயற்றிய சிறப்புப்பாயிரம்.

நேரிசை யாசிரியப்பா.

மன்னுறு பெண்ணை மாநதிக் கரையதாய்ப்
பன்னுறு வெண்ணெய்ப் பதிசெய்மா தவமா
வந்தமெய் கண்ட் மாதவ நருள் சிவ
ஞான போதநூற் கானநல் லுரையெனக்
கற்றுசை யறிஞர்சொல் சிற்றுரைப் போருளை
யாவரு மெளிதின் மேவா வுணரச்
செப்புவே தாந்தத் தெளிவெனும் பெயர்த்ததும்
மோனவாழ் வருள்சிவ ஞானபோதார்த்த
லெகுவச னம்மெனு மெழிற்பெயர் படைத்ததும்
ஆமிருநூல்களை யான்றாட் கன்பர்
யாமிரு கண்பெற் றேமென மதிப்ப
ஆராய்ந்தியற்றி யச்சிட்டு தவினன்
மற்றவன் யாரெனி னற்றமிழ் வளத்தாற்
சேண்டிகழ் பெருமைப் பாண்டிநன் னாட்டிற்
சீரைப் பெறுபுகழ்க் காரைக்குடியெனப்
பகர்பெய ரமைந்த நகர வாணரிற்
சீர்த்திசேர் கற்பக முர்த்திகோ யிற்கினி
தாட்பே றுளதிருவேட் பூருடையான்
பராவுற் றிடுசிவ பத்திக் கிடெனனும்

இராம ராதப் பெயரேந்த லியற்றிய
 மாதவப் பயனா வந்திடு செம்மல்
 உற்றவர் கல்வி கற்றவர் துயரம்
 ஆற்றவ ராச்செய் பெற்றி யுடையராய்
 நல்லறம் பலசெய் நகர வைசியர்
 திலகமா விளங்குஞ் சீலம துடையோன்
 நூல்பல பயிற்றுஞ் சால்பாதிகளில்
 முன்னிய வாறு முக நா வலன்பால்
 துன்னிய வொழுக்கவன் றெண்டவேள்பால்
 நற்றமிழ் நூல்பல கற்றுண ரறிஞன்
 கருணைக் கடலாங் கண்ணுதன் மீது.
 பல நூல் செய்த நலமுறு வாக்கி
 யெல்லைதீர் பெருமைத் தில்லை மூதூரில்
 வண்டமிழ் வளர்மெய் கண்ட சித்தாந்த
 வித்தியா சாலை விளங்க வொன் றுக்கி.
 யுய்வளித் திலகுஞ் சைவ நூல்களைக்
 கற்பவர் சிறிதுங் கவலை யிலாமற்
 பயிலச் செய்த நயனுறு குரிகில்
 அஞ்செழுத் தினைத்தன் னெஞ்சுகத் தழுத்தி
 நீற்றொடு கண்டுகை நிலவப் பூண்டு
 தோற்றப் பொலிவுடைச் சுந்தரமுடையோன்
 சிவனடி யவரைச் சிவனென மதிக்குந்
 துங்கமார் சொக்க லிங்க மென்
 றியற் பெயர் மருவி யிலகு சீரியனே.

முற்றிற்று.

சிவமயம்

திருவாவடுதறையாநினம்
சுப்பிரமணிய வோதுவார்மூர்த்தி குமாரரும்.

மேற்படிஆதீனவித்வான்

சே, ரா, சுப்பிரமணியக்கவர்ராயரவர்கள்
மாணாக்கரில் ஒருவரும்

சிதம்பரம்,

ஸ்ரீ:ரீனாட்சிதமிழ்க்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய
பொன்னோதுவாரவர்களியற்றிய
சிறப்புப்பாயிரம்:

நிலைமண்டில வாசிரியப்பர்

பார்மலி புதழ்சேர் பாண்டிநன் னாட்டிடைக்
கார்மலி சோலைக் காரைக் குடியிற்
பொற்புறு வைசியர் குலத்திற் பொலிவுறு
கற்பக மூர்த்தி கதிர்மணிக் கோயிலைச்
சாருந் திருவேட் பூருடை யன்பரில்
வருராம நாத வைசிய குலமணி
அருந்தவத் தாலே யளித்திடு மைந்தன்
இலக்கிய நூல்களு மிலக்கண நூல்களும்
புலத்தினிற் றேர்ந்து பொருந்துறு புனிதன்
சைவசித் தாந்த சாத்திர சாரம்
நைவதில் லாது நரஹி னவில் வோன்
பன்னுபா மாலைகள் பரன்மீ தன்பாற்
சொன்னயம் பொருணயந் தீலங்கிடச் செய்வோன்

கற்ற நெறிவழி கவின்பெற வெழுதி
 நின்ற நனக்கே யுரிய நீர்மையான்
 சரியை யாதுயின் முறையே சரித்துப்
 பரிந்து ஞான பாதநிலை நிற்போன்
 திருநீ றக்க மணிவடந் திகழு
 முருவ மெவரு முவப்புற வுறுவோன்
 பரம னடியரைக் காணிலப் பரமனாத்
 திரமதி கொண்டு சிந்தித் திடுவோன்
 உளங்கனிந் துருகிட வோங்குமா னந்தத்
 துளும்புகண் ணீர்மெயிற் றுலங்கிட வாயி
 னாக்குள றிடலுற நயந்துளத் தன்பாற்
 பாக்கனிற் றேத்திரம் பற்பல பகர்ந்து
 பரவச மாகியே பரமன்பூ சனையைக்
 கரமல ராற்செயுங் கவின்பெறு மேலோன்
 சிவநிந் தனைசெயுந் தீயரைக் காணுநிற்
 றவிர்ந்தொழு குதலிற் றனக்கினை யில்லோன்
 சிதம்பர நகரினிற் சைவசித் தாந்த
 விதம்பெறு பணுவல் விளங்கிடத் தேர்ந்து
 சாலுமெய் கண்டசித் தாந்த வித்தியா
 சாலையொன் றுக்கிச் சமயநிலை நாட்டுவோன்
 இணையறு சொக்க லிங்கனென்னும
 மணையும் வணிகசி காமணி யானேன்
 மறைமுடி வாழுப றிடதலாக்கிய
 மறைபொரு ழுட்ப மதித்திடா துரைக்குஞ்
 சமயர்வா யடங்கவே தாந்தத் தெளிவெனும்
 அமிர்தினு மினியநா லாக்கி யதன்மேல்
 அவ்வே தாந்த துட்ப மதனைச்
 செவ்வன் விளக்குஞ் சிவஞான போதச்
 சிற்றுரை யாருந் தெரிவரி தாகலிற்
 நெற்றெனச் சிந்தையிற் நெரிந்துகொள் ளச்சிவ
 ஞானபோ தார்த்த லகுவச னம்மெனு
 ஞானநா லொன்று நயந்தியற் றினனே,

கணபதிதுணை.

வேதாந்தத்தெளிவு

காப்பு.

பொன்பணி யாதி யுவமையி னேகம்
புகன்மத டுவரியிஃகுழந்து
துன்பணி யாதி கைப்பொழி தொண்டடி
தொகைப்பொருள் விளக்கிரந் தூய்மை
அன்பணி யாதி சைவர்வாய் வெளியிட்
டருளும்பொல் லாரடி யினை
முன்பணி யாதிங் கெண்ணினு முனமே
முடித்துமே லுந்தரு முதமே.

கடவுள் வணக்கம்.

தாரக முகன்செவ் வேள்சிஷுவ சிவன்பொற்
சடைக்கொன்றைத் தார்புனை தலைவன்
சீரரு ணால்வர் தியாகர்முன் னருள்செய்
திருத்தொண்டத் தொகையருட் செல்வர்
ஆரருட் கூத்த ருலகெலாந்தரப்பெற்
றவர தத்தர்வெண் காடர்
நாருள் புரிமெய் கண்டசந் தான
நற்றவர் பொற்பத நமப்பாம்.

குருவணக்கம்

மந்த தரனென் றெதுக்காமல் வலிந்தீர்த் தருள்வன் றெண்டமனை
உந்து துவாத சாந்தஞ்சாரந் தொருவா தமர்மெய் யப்பமணி
எந்த வுலகு நாவலப்பே ரெடுத்தேத் தியற்றா யின்பமணி
நந்த லகற்று மும்மணிக ணனின மலர்த்தா ணமந்துய்வீரம்

* ஆழந்து என்னும் வினையெச்சம் திகைப்பு என்னும் வினை
பெயர் கொண்டது. ஆழந்து திகைத்தலை ஒழிக்கின்ற தொண்ட,
தொகை என்க. துன்பு அநீணி ஆ எனப்பிரிக்குக.

வேதாந்தத்தெளிவு.

இவ்வேதம் யாது அந்தம்யாது தெளிவுயாது இம்முன்றினுமுள்ள பொருள் நிச்சயமென்னென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவ சியமாதலால், முதலில்வேதத்தைப்பற்றி விசாரிப்போம்.

வேதம், இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் சிவாகமம் என
யீந்து பகுதியாயுள்ளது. வேதம்என்னுஞ்சொல்,அறிதற்கருவியெ
ன்னும் பொருட்டாய்நூற்பெயராயது. இதுகாரணப்பெயராயினும்
இருக்கு,யசுர், சாமம், அதர்வணம்நான்கிற்கும்மிகுவுழக்கம்பற்றிக்
காரணஇடுகுறிப்பெயராயும், சிவாகமங்களுக்குக் காரணப்பெயரா
யும் வழங்கப்பெறும்.இவ்வேதம்சதாசிவமூர்த்தியின்மீம்முகங்களி
னின்றவெளிவந்தது. வரும்போது அம்முகங்களுள்மேலாகியசசா
னமுகத்தில் ஒருபகுதியாகிய ஆகமங்கள் (உஅ) பிரிவாகவும் அதன்
கீழுள்ளதற்புருஷம்அகோம்வாமதேவம்சத்தியோஜாதம்என்னும்
நான்குமுகங்களினும்முறையேஇருக்குவேதம் (உக) யசுர்வேதம்
(க௦க) சாமவேதம் (க௦௦௦)அதர்வவேதம்(க௧)பிரிவாகவும் வந்தன.
இதனை, (ஆலாஸ்யமான்மியம்.)

புணவாழ்வினொரு ஈசகராஜிநீராணி உ
யிவனுநாநிலிவநிகாலிகாதிநிலுஸுராஃ ||
மூலோநாவதாயஸ்தஸம்வனத்தியுவகது:
புநவெவெவஸதுராவெநவகது ||
வாகவியாதெவெநயுகுமிவெஸ விக
யஜுவெஸ்குஸதெவ்யுகுவெரதஃ ||

வஹுஸு மெடிவஹிதஸுலாவெடிஹுவாஸு து

சுயவபுதவயாஹிஸுஸுடிஹுஜாதெதவாஸுவிசு

என்னுஞ்சுலாகங்களாற்காண்க. இவைவியாசபகவான்
வாக்கு. இவ்வியாசர், சிவனையே நாயகனாகக் கொண்டு விபிசிசிக்
காத சைவர்களும், விஷ்ணுவையே நாயகனாகக் கொண்டுவியபிசிக்
காதவைஷ்ணவர்களும், “ஒருவனைப்பற்றியோராகத்திரு” என்ற
உண்மைக்கு விரோதமாய்ச் சிவ விஷ்ணுவாஜிபலையும்தத்தலை
வராகக்கொண்டுவியபிசரித்து, இன்னமதஸ்தரென்றுசொல்லமுடி
யாதவேறுசிலருமாகியஎல்லாராலும்வணங்கத்தக்கவராதலால், அவ்
வியாசபகவான்வாக்காகியஇச்சுலாகங்கள் எவர்களாலும்புக்கத்
தக்கனவல்ல. (வேதம் வெளிவருதற்குக் காரணம்.)

இவ்வேதத்தைப்பரமசிவன்வெளியிட்டது அரிபிரமேந்திராஜி
சகல சீவர்களும் புண்ணிய பாவங்களிவையென்றுணர்ந்துபாவங்க
காவிலக்கிப்புண்ணியங்களையேசெய்துஉய்தற்கேயாம்.

இது, அரசர்கள் தங்கீழ்க் குடிகளஞ்செய்வனசெய்துதநிர்வன
தநிர்ந்துபிழைத்தற்காகவெளிப்படுத்தாங்கட்டளைச்சட்டம் போலா
மென்க. அவ்வரசரும் அவ்வேதவழிபாடுவாணுஸ்மிருதிமுதலிய
சட்டங்களைவெளியிட்டு அநருள்வழியினின்றேகுடிகளையுடத்தி
ன்றார்கள். இதனை “அரசனுஞ்செய்வதீசனருள்வழி” என்னுஞ்
சுருதி விளக்கும், (பரமசிவனது முழுமுதற்றலைமை.)

குடிகளை, இவை செய்க இவை செய்யா தொழிக என்றுகட்ட
ளையிட்டுருடத்துவது அக்குடிகளுக்குத் தலைவனான அரசனுக்கேயுரி
த்தாதல்போலப் பரமவிஷ்ணுவாஜிதேவர்முனிவர்மற்றுஞ்சீவர்பா
வர்க்குத்தலைவன் சிவன் ஓடவனே யாதலால் செய்வனதநிர்வன
இன்னின்னவென்று விளக்குங்கட்டளையாகிய வேதம் சிவனாலேயே
வெளியிடப்பெற்றது. இதனாலும்சுசுபரத்துவம் இனிதுவிளங்கும்.
அரிபிரமேந்திராஜிதேவர்கள் சிவனருள்பெற்ற அவ்வப்புவனங்க
ளுந் துமாதிரமன்றி எல்லாவற்றிற்குத்தலைவரல்லர். ஆதலாற்றான்
வேதம் அவர்களால்வெளியிடப்பெறாமல்எவர்க்குமேலாய்முழுமுத
ற்றலைவனாகியசிவனொருவனாலேயேவெளியிடப்பெற்றது.

முழுமுதற்றலைவன்சுசுபரனையென்பதை,

வேதப்பகுதி.

(யசர்வேதம்.)

ஸம்ஸாரதவஸவ-அவிஷ்ணாநாஜீஸாரவஸவ-அவூதாதாஃ

ஸு-ஹாயிவதிஸு-அஹொனாயிவதிஸு-அஹாஸர்வொஸெவஹ-
ஸாஹஸிவொழி || என்று விளக்குகின்றது.

(ஈசுரப்பேர் சிவனுக்கே உரியது.)

ஈசுரன் என்னும் பெயர் அபிஷ்டங்களைக் கொடுத்துஎல்லாவற்றையுர் ஆளுபவனென்னும்பொருட்டாதலால் அப்பெயர் சிவனுக்கேதனிமொழிபாய்விளங்குகின்றது. இதனை, உலகர்சிவன்கோயிலை மாத் திரம்ஈசுரன் கோயிலென்றுமமற்றையர் கோயில்களை அவரவர் பெயர்களை முன்வைத்துப்புகுறு முன்மையாலுந்தெனியலாம். ஈசுரப்பேர்பிரிதர்க்கு மூலீசுரன்கோமசுரன் என்பனபோல ஒவ்வோர் மொழிகளுடன் சேர்ந்துகின்றன்றித்தனித்துவமுங்கப்பெறுமைகாண்க.

(வேதம் சீவருய்தற்காக வந்ததென்னும் அம்மட்டிலேயே

திரிபதார்த்த நித்தியங்காண்டல்.)

பசுபதியாகியசிவன்வேதத்தைவளியிட்டது பசுக்களாகிய சீவர்பொருட்டன்றித்தன்பொருட்டன்று சீவர்களைப் பொய்பென்பார்க்கொள்கைப்படி சீவர்கள்பொய்ப்பொருளானால்வேதத்தை ஈசுரன்வளியிட்டதுபயனற்ற காரியமென்றாகும். முற்றறிவனாகிய சிவன்செய்விகொன்றுப்பயனற்றதாகாது. ஆதலால்பொய்யாகாமல் என்று முள்ளசீவர்களுக்காகவேவேதத்தைவளியிட்டானென்பதே தெளிவாம். இத்தெளிவவஉண்மைநூலுணர்ந்துகொணாவிடினும்மேற்சாட்டிய யமட்டிலாவதுநோக்காமல்சீவர்பொய்பென்றும் பிரமம்ஒன்றேமெய் நாமே அப்பிரமமென்றும்மாயாவாதுகள் கூறுகின்றார்கள். சீவர்பொய்யானால்வேதம்பொருக்காக வந்தது? நாம்பிரமமானொன்றிருஷ்டியாகுகளில்வந்தேனும்நம்மாற் செய்யமுடியுமா? நாம் பிரமமென்னும்பொதே நாமென்றதொன்றுபிரமமென்றதொன்றாயிரண்டு பொருள்விளங்குகின்றனவே? சீவரில்லையானால்வேதம் வேண்டாமே? எங்கும்விளங்குதலால் அதுசீவர்க்கேவந்ததென்பதைஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமே? கொள்ளாவிட்டால் அதைப்பிரமம்தனக்காகச்செய்துகொண்டதாகுமே? ஆனால், பிரமம் அந்நுலையுணர்ந்துய்ப

வேண்டியமலசம்பந்தமுள்ளதென்றாகுமே? பிரமமோ அநாதிமலமு த்தசுத்தசாட்குண்ணியபரமபதியாதலால் அனுமுமுமோசமாய்மீளா நாகவேதனைக்கேவதுவாகுமே என்பதுமுதலிய உண்மைகளை உற்று நோக்கியாவது சிவபிரான், தனத்திமைகளாய் என்றுமுள்ள சிவருய்தற்கேவேதத்தைவெளியிட்டருளினரென்பதும், அதனையுணர்ந்து அவ்வழியினின்றிலன்றியுய்யவிடாது ததித்திறிற்சும் மலமும் அநாதியேபந்தித்துள்ளதென்பதும் அவர்உள்ளபடிகண்டுமுப்பொருளுண்மை தெளிவாராக.

இதனை, மாதவச்சிவஞானமுனிவர், சிவஞானபோதம்வழாஞ் சூத்திரமுன்றும் திகரணம்முதல்வெண்பா வினுரையின்மேல், ஆன்மாவக்கு அறியுந்தன்மையுண்டாகலானன்றே 'மீவதாகமமுதலிய நூல்களுள் வாயினவெனவிளக்கிச் சங்கற்பநிராகரணம் நிமித்தகாரணபரிணாமவாத நிராகரணத்தில் "பல்கலையுட்கினிவதுதலாலும்" என்ற அருட்டிருவாக்குமெடுத்துக் காட்டியதனுலங்கரணக.

(வேதசிவாகமங்கள் சீவர்களுக்கு உறுதியுத்தலின்

இன்றியமையாதனவே.)

வேதம்சீவர்களை நியமிக்குங்கட்டையானால் அந்நால்வகையின்மேலும் சிவாகமமென்றொரு பகுதி வருவானென்னில்? சீவர்கள் சாமாநிரிபக்குவார்விசேஷபக்குவர் என இருவகைப்படுவர். உலகர் எல்லாரும் ஒரே ருசியைவிரும்பாமல்வாதபித்தசேட்டும நூனாகுகங்களுக்குத்தக்கபடிவேறுவேறு ருசியைவிரும்புதல்போலச், சாமாநிரிபக்குவர் அவரவர்களைக்குத்தக்கபடிவேறுவேறு தேவர்களைப் பாரமெனக்கொண்டு நிற்கின்றாராதலால், அவர்களை அம்முறையிற்றிற் றுதநியமித்தற்குப் பலதேவர்க்கும் பரத்துவங்கூறுகின்ற அந்நான்குவேதங்களும் அவ்வுலகர்க்கு இன்றியமையாதனவேயாம். இனி, அவ்வுலகருட்சிறந்தவராய்ச் சாத்துவிகமாதாரியருசியொன்றையே விரும்புவோர்போல, விசேஷபக்குவர், நல்வினைப்பயனால் உள்ளபடி சிவன் ஒருவனையே பாரமெனக்கொண்டு நிற்கின்றவராதலால், அவர்களை நியமித்தற்குச் சிவன் ஒருவனே பாரமெனக்கூறுஞ்சிவாகமங்களும் அவ்விசேஷபக்குவர்க்கு இன்றியமையாதனவேயாமென்க.

(வேதம் உலகர்க்கும் சிவாகமம் சத்திரிபாதர்க்குமேஉரியன.)

மேற்கூறியசாமாநியபக்குவர்துவ்வோருலகாதிபராகியபலதேவரைப்பரமெனக்கொள்பவராதலால் உலகரென்று கூறப்படுவர். விசேஷபக்குவர்உலகாதீதனாகியசிவனொருவனையே பரமெனக்கொண்டுதிருவருள்பதியப்பெற்றுள்ளவராதலால் சத்திரிபாதரென்றுகூறப்பெறுவர்.சத்தி—திருவருள்;ரிபாதம்—பதிதல். ஆகவே வேதம் உலகர்க்காகவும் சிவாகமம் சத்திரிபாதர்க்காகவும் பரமேசுரனாற் கூறப்பெற்றன என்பது விளக்கமாகியது.

இதனை ஸ்ரீமந் நடராஜராஜவள்ளல், சேக்கிழார்பெருமான் திருவாக்கினின்று வெளியிட்டருளிய * பிரமவித்தையாகிய

(பெரியபுராணம்.)

உலகியல் வேதநூ லொழுக்க மென்பதும்

நிலவுமெய்ந் நெறிசிவநெறிய தென்பதும்

கலதிவா யமணர்கரண் கிலார்க ளாயினும்

பலர்புகழ் தென்னவ னறியும் பான்மையால். என்றும்.

(சிவஞானசித்தியார்.)

வேதநூல் சைவநூ லென்றிரண்டே நூல்கள் வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள், ஆதிநூ லநாதியம லன்றருநூ லிரண்டும் ஆரணநூல் பொதுசைவ மருஞ்சிறப்பு நூலாம், நீதியினாலுலகர்க்குஞ் சத்திரிபாதர்க்கும் நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னொழிபொருள்வே தாந்தத், தீதில்பொருள் கொண்டிரைக்குநூல் சைவம் பிறநூல் நிகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும். என்றும்

(திருமந்திரம்.)

வேதமொ டாகம மெய்யா மிறைவனூல்

ஒதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் னுன்னாக என்றும்,

(ஆலாஸ்யமாந்நியம்.)

பக்தி செய்தா னருட்பெறும் பத்தருக் கன்றி

முத்தி யெய்கரி தெனமறை மொழிவவப்பொதுநூற்

பிரமம்—பெரியது. வித்தை—புராணம். பெரியது புராணம் பெரிய புராணமென்றாயது. பிரமவித்தை என்னும் வடமொழி தமிழில் பெரியபுராணமென வழங்குகின்றது.

வேதாந்தத்தெளிவு.

சத்தி யப்பொருட் டெளிவெலாஞ் சத்திபி பாதர்க்
குய்த்து ணர்த்தய தாகம மென்பர்மெய் யுணர்ந்தோர்
என்றும் விளக்குதல் காண்க.

பலதேவர்க்கும்பரத்துவங் கூறிப்பலமதஸ்தர்க்கும்பொதுவாய்
நிற்றலால்வேதம் பொதுநூலென்பதும், சிவன் ஒருவனுக்கேபரத்து
வங்கூறிச்சத்திபிபாதர்க்குப் பக்திணர்த்துவதாதலாலசிவாகமம் (தன
து) சிறப்புநூலென்பதும் விளக்கமாம்.

பொதுவாய் நிற்குஞ்சரமாரிபத்தன்மைநோக்கினான் துவேத
ங்களையும்வேதாங்கங்களையும் அபரவிதைதெய்வமும், சிறப்பாய்நி
ற்கும் விசேடத்தன்மைநோக்கிஇருபதலதட்ச்சிவாகமங்க ளப்பர
விதையென்றும் உபநிடதம் விளக்குகின்றது.

(முண்டகோபநிஷதம்.)

வெவிஷ்டேவெஜிதவெஜி உதிஹஸ்யஜ ஹவிஷ்டாவஷணி வராவெஜி
வாவராவி ததூவராஜிமெஷாயமாவெஷிஷ்டாவெஷிஷ்டாவெஷிஷ்டாவெஷி
ஸ்ரிக்ஷாகவ்யோவஜாகுரணம் த்ருக்தம் மாவெஷிஷ்டாவெஷிஷ்டாவெஷிஷ்டாவெஷி
ராயயா ததிக்ஷாராயிமஷிஷ்டே.

இ—ள், இருக்கு யசர் சரமம் அதர்வணமாகிய நான்கு வேத
ங்களும், சிவக்ஷி சுற்பம விபாகரணம் இருத்தம்சுத்தஸ் சோதஷ்டாகி
ய ஆறங்கங்களும் அபரவிதையாம். அக்ஷரமாகிய (சிவ) எதனா
லே (தெளிவாய்) அறியப்படுகின்றதே! அந்தநூல் (சிவாகமம்) பர
விதையாம் என்று கூறுதல் காண்க. இங் கே அக்ஷரமென்றது பரம
சிவனையே. இதனை, (திரிபுரதாபிரியுபநிஷதம்) “ஸஷ்டாஸ்ரிவொக்ஷஸம்
விஷ்டுஷி” என்றும், (பரிமலசாபாஸ்லாபநிஷதம்) “ஸ்வக்ஷரவஜிபஜி”
என்றும் விளக்குதலாலுங்காண்க.

(சிவனொருவனேவிமலபசுபதி; மற்றிபாவருஞ்சமலபசுக்களே.)

மேற்கூறிப்படி அரிபிரமேந்திராதிதேவரயாவரும்பசுக்களை;
பசுபதி சிவனொருவனெயென்பதை, (சுருஷ்ணபசுர்வேதம் சு-ம்
காண்டம் உ-ம் பிரபாடகம் கூ-ம் அதுவாகம் உ-ம் மந்திரம்.)

“வசுதாரூபிவதி:” என்றும்,

(யசுர்வேதம்-ந-க-சாந.)

வனவாழீஸ்ரவஸுவதிஃபஸதிநாஃதுவதாநுதவதிவதாநு
என் மும், (சுவேதாசுவதேராபரிஷதம், சு-எ)

[illegible]

யசர்வேதத்தைச் சார்ந்ததைத் திரீய ஆரணியகம் (க0-22, ச0)

வனவொ஁஁ராலிதெழ்விரணய஁வ஁ர஁வொ஁஁புதெ

தொழிற்சாலை உரிமைகள் சட்டம்

ஹிரண்திர-ஓவாயஹிரண்திரவத்யெ20ஸிகாவத்யெ

உலாவதெய்வஸுவதெய்தொதலி என்றும்,

(கிருஷ்ணயசர்வேதம்-௫-௭-௨௬)

சுயிடுவமுறாஸீ ஆயுடு வயமுறாஸீ ஓர்ஜித்யுடுவமுறாஸீக்

ஆக்கினிவரய ஆதித்தியர் (முதலான தேவர்கள்) பசுக்களே என்றும்

(நிசாலம்போபநிஷதம்)

ஸ்ரீ ஹரிஸ்ரீ ஸா. செ. ந. பி. ராஜ். நா. தா. ஜ. ப. இ. வ. ஜா. ரா. ஸா. இ. ன். ஹ. ம. தி. தி.

புலாவைப்போல வலம் || பசுமகிஷ்ணுருத்திரேந்திராதி தேவரயாவருஞ்
சீவர்களே (பசுக்களே) என்றும்,

(அதித்தியபுரணம்.)

புதுச்சேரி மாவட்டம் கரையோர பகுதிகளில் உள்ள கிராமங்களில் இருந்து வரும் மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களின் தலைமையில் இயங்கிவரும் கிராம சபைகள், இதுபற்றியும்,

(சூதசங்கிதை)

காவு ளானயன் கண்ணன்முற் றேவர்கள்

யாவ ருத்தொண்ட ராயினு மும்மலம்

ஜிவி மெய்யரு ஞண்மையிற் பற்றுபு

மேலுமின்னர் விசேட வடிவமே.

வேதாத்தத்தெளிவு.

இ-ள் இத்திரன் பிரமன் விஷ்ணு ப்ரதவியதேவர்பரவரும்சிவத்தொண்டராயினும் அவரெல்லாம்மும்மலபந்த சீவர்களே. மும்மல நீங்கித்திருவருளாற்சிவனைப்பற்றிச்சுத்தாததுவித நித்தியானந்தம் அபவித்து வாழுமிவர்களே விசேடத்தொண்டர் என்றும் விளக்குகின்றன.

பசுபதிநாமம்சிவனுக்குஇயற்கையன்றெனவும், திரிபுரசங்கராஞ்செய்ய வேண்டிக்கொண்டதேவர்களைச்சிவன்நான் பசுக்களுக்குப்பதியாயிருக்கும்படிவரந்தரவேண்டுமென்றுகேட்டுக்கொள்ள அவர்கள் அவ்வரமளித்தபின்யந்தசெயற்கையாமெனவும்இதுபசர்வேதத்துள்ளதெனவுங்கூறும் மூடவசனத்தைப்புத்திமரான்கள்உற்றுநோக்கிப்பின்வரும்பிரமாணங்கள் கண்டுஉண்மைகூறுவாராக.

தேவர்கள், சிவனைப்பசுபதியாயிருக்கும்படிவரங்கொடுக்கும் வன்மையரானால்! திரிபுரசங்கராஞ்செய்யும்படிசிவனிடத்துவேண்டிக்கொள்வானேன்? திரிபுரத்தவரால் அலைப்புண்டு வெல்லமுடியாமற்சீரழிந்துதிரிந்துதிருக்கயிலைசென்று சிவசந்நிதியில் வீழ்ந்துஅபத்துநீக்கியருளவேண்டுமென்றுவேண்டிக்கொண்டதேவர்கள் தாமாவாங்கொடுக்கும்வலியுடையார்? அவர்கட்கிரங்கி எந்த வீரரும்மனசிலும்நினையாதமேருவாகியகல்லைவில்லாகவளைத்துச்சென்றும்அத்தேவரதுதர்ப்புத்தினோக்கி ஒருகருவியும்வேண்டாது சிரித்தமட்டிலேயே பொன் வெள்ளி இரும்புகளால் அதிவிசாலமாயுள்ளமுன்றுகோட்டையுந்தகித்தருளியவீரத்திவீரனாகியசிவனருள! அவர்களிடமாகவரம்பெறுகிறவன். அறிவிலாச்சிறுவரும்நகையாடற்குரிய இவ்வசட்டுவார்த்தையறிஞர் சபையிலேறுமா? மூன்று கோட்டையும் பற்றியெரியும்போது அவற்றுள்ளே அத்தலைவர்மூவரும் அளவிலாவின்பவருட்கடலுள்மூழ்கியிருந்த அதுவே அச்சிவனுடைய அனுபத்தசக்தி அநந்தசக்தியாகிய குறைவிலாற்றலையும்போருட்பெருக்கத்தையும்பிரகாசப்படுத்துகின்றதன்றோ!

கேநோபநிஷதம், சிவனருளால் அசுரரைவென்றுவந்ததேவர் ஒவ்வொருவரும் அருளைமறந்து, நான் வென்றேன் வென்றேனென்று அகங்கரித்துநிற்கும்போது, சிவன் ஒருயக்ஷருபியாய் வந்து

னக்கருதியதோஷத்தால் திரிபுரத்து அசுரர்க்கு ஆற்றாதுமெலிந்தீர்கள், இனிநீங்கள்நினைத்துக்கொண்டபதித்துவத்தைநம்மிடத்து அர்ப்பணஞ்செய்துவிடுங்கள்; புதித்துவமாயிசொத்தனப்பொழுதும் நம்முடையதேயாம் என்றுண்மை விளக்கியருளி, அத்தேவர் அகந் தையாற்கொண்டபதித்துவத்தைக்கொடுத்தாரென்பதே அம்மந்திர தாத்பரியமென்க.இதனை,

ஆண்டுள்ள ‘‘சுஹலேவபஸுநாஸிவதிஃ’’ (அனைபாக்க

ளுக்கதிபதி) என்றமந்திரமும்தேற்றேகாரத்தாற்செவ்வெவிளக்குகின்றது. மேலும்(பாசுபதப்பிரமோபநிஷதம்,) ‘‘ஹ்ருஸிஸிவஸு வதிஃஸுபஸுநாஸிவதிஃ’’ என்றுமந்திரங்கள் அதனையே அசையவிடாதுநிலைநிறுத்துகின்றன.விஷ்ணு முதலியதேவர்களுக்குவேதமுதலியநூல்களில்பசுபதிஎன்னும்நாமங்கூறப்படவில்லை. ஆதலால்,பசுபதிநாமம்சிவனுக்குச்செயற்கையால் வந்ததென்றுகூறும்முடவசனம் முழுதும்ஒழிந்து அஃதுஇயற்கையேயென்பதெளிவாயது.

(வேதம்சிவபரத்துவங்கூறுவதேஉண்மை,மற்றவைபுபசாரமே)

இனி,வேதம்பலதேவர்க்கும்பரத்துவங்கூறினும் அவர்களைக்கூறியஅளவுக்குநிகமேலாய்ச்சிவனையே ஸ்ரீருத்ரமுதலியபற்பலபகுதிகளாக விசேஷித்துக்கூறுதலாலும்,சிவபரமான வரக்கியங்களை யேமுதலிற்கறிக்கொண்டுதொடங்குதலாலும், முடிவிலும்சிவமகிமைபேசியேமுடிவுறுதலாலும்,மற்றத்தேவபரத்துவம் எல்லாம்உபசாரமேஎன்பதும்,சிவபரத்துவமேஉண்மை என்பதுநிதெளிவாகும்

(வேதம்பிரணவமாய்நின்றசிவபரமேவிளக்குதல்.)

வேதம்இருக்குபசர்சாமம் அதர்வணமெனநான்காயினும்அதர்வணம் மந்திரமயமாய் ஆங்கரங்குலீரவிதிற்றலால் மற்றைமூன்று வேதங்களைசாங்கமாகஅத்தியயனபூர்வமாகநிகழ்கின்றன. இதனைத்(திரையி)யென்னும் அவ்வேதங்களின்பேரும்விளக்கும். அவ்வேதங்கள்சதாசிவமுகமாகப்பிரணவத்தினின்றும்வெளிவந்தபடியால்முதலிலும்நடுவிலும் முடிவிலும் அகரஉகரமகரங்களையேகொண்டு பிரணவமென்றுரொல்லும்படி ஸஜாதிகத்துவஉரிமையுடன்விளங்குகின்றன.

இதனை முதலாவது இருக்குவேதம் முதல் மண்டலமமுதற்குத் தம்முதல் மந்திரமூதவினுள்ள (சுந்திரீயென) அக்கிரிமீளே என்ற மந்திரமுதலெழுத்தாகிய அகரமும், மத்தியயசர்வேதத்தில், (யொநி ஸ்ரீயுஷி, ரஸ்யயு) யோகிஸ்ஸமுத்ரோபந்துஃ என்ற மந்திரமெழுத்தாகிய உகரமும், இறுதியசாமவேதமுடிவில் (ஸூரியாவரஸு) ஸமாநம்வரம் என்ற மந்திரமுடிவெழுத்தாகிய மகரமும் விளக்குகின்றன. பிரணவமும் மூன்றெழுத்தாய் திரையினெதிறல் போல, அது தினின் றும்வந்தவேதமும் மூன்றாய் திரையின விளங்குகின்றன. இன்னும் இதனை (தைத்திரீயோபநிஷதம்.)

யஜுரெவாயிர ஃபிழ்சுதிணஃ பகஷ்டஃ ஸாரெஃ துரஃ வகஷ்டஃ
சூஷ்டியசூதாஸ்யவஃ ஷாஸ்திர ஸஃ ஸுஃ ஸுஃ ஸுஃ ॥

இ—ள் :- யசர்வேதமேசிரசு இருக்குவேதம்வலப்பக்கத்து இறுகு.சாமவேதம் இடப்பக்கத்து இறுகு. அதர்வவேதம்வால். இத்த சையவேதங்களுக்கியபகஷிக்கு ஆத்மாபிரணவமென்று விளக்குதலா லுங்கரணக. ஆதேசம்—பிரணவம்.

வேதங்களின் அந்தரங்கதாற்பரியம்பிரணவப்பொருளாகிய சிவ பரமேயென்பதைச் செவ்வெதெரிந்துகொள் ளுதற்காகவே, அவ்வே தங்கள் பிரணவ முதலெழுத்தாகிய அகர முதலாத் தொடங்கும்போ தோடுவில் உகரமும் முடிவில் மகரமுந்தொடரவைத்து முடிக்குங்கரு த்துக்கொண்டே அவ்வாறு தொடங்கி முடிவுற்றிருக்கின்றன.

(பிரணவப்பொருள் சிவனே.)

பிரணவம் சிவனையே பொருளாகக்கொண்டு நின்றலால் அது அவ னுக்கேயுரியதென்பதை (தைத்திரீயோபநிஷதம்.)

ஷிதிஸுஹவஃ ஷாஸ்ரீவஸு என்ற மந்திரம், ஓம் என்பது பிரமம் சதாசிவன் பிரணவம் என்றும்,

(நீநசிம்மதாபிநியுநிஷதம்)

சுகாரஃ ஸுஹாணஃ ஹாஸகாரஃ ஸிவஃ ஸுஹுஃ ஷெ

உகாரஃ ருஃ ஸுஹுஃ ஸிவஃ ஷெ ஸுஹாணஃ ஸிவஃ ஸுஹுஃ ஷெ ॥

அகாரப்பொருளாகிய பிரமாவை நாயியிலும் உகாரப்பொருளாகிய விஷ்ணுவை இருதயத்திலும் மகாரப்பொருளாகிய ஸுத்திரைப்

புருவநடுவிலும் இம்முன்றுந்தானேயாய் ஒங்காரப்பொருளாயுள்ள சர்வேச்வரனைத் துவாதசாந்தத்திலும் தியானிக்குகவென்று விளக்குகின்றன, அதர்வசிகைமரணமேக்கியமுதலிய உபநிடதங்களும் ஒங்காரப்பொருளாயுள்ள சர்வேச்வரன் துவாதசாந்தத்தில் தியானிக்கத்தக்கவென்று கூறுகின்றன, சர்வேச்வரன் சிவனென்பதை (த்யேயஸ்ஸர்வேச்வரச்சம்புராகாசமத்யே என்ற அதர்வசிகரவாக்கியங்களில் சம்புசப்தமும் விளக்கும்,

(சிவசத்திபரமாணபிரணவம் இரண்டுள்ளன)

பிரணவமிரண்டு மிகமென்று பரமசிவன் உமாதேவியார்க்கு விளக்குகின்றார். (இலிங்கபுராணம் அநு அத்தியாயம்)

ஸ்வஜ்யோவ்ரணவஃகஸ்ய நுஜ்யோவ்ரணவஸ்யா
ஸ்காரொகாராகாராஜீயெவ்ரணவெவ்ரணதாஃ ||

உகாரஹ்ரிகாரஹ்ரஸ்காரஹ்ரகூடுணதஃ

ஸ்வஜ்யோவ்ரணவஃவிவிதி ராஜ்யோவ்ரணதாஃ ||

இ-ள், ஒரு பிரணவம் உனக்குரியது. அப்படியே மற்றொன்று நமக்குரியது. இவ்விரண்டில் அகார உகார மகார முறையாயுள்ளது நம்முடையது, உனது பிரணவம் (ஹிம்ஸி என்பது ஸிஹம்ம) என எழுத்து மாறி நிறம்போல உகார மகார அகாரமாக எழுத்து மாறி உமாளென முன்றுமாத்திரைப் புலுதமாய் நிற்பதென்றறிவாயென விளக்குகின்றது. இத்தகைய 'உம' என்னும் பிரணவம் பூரீருத்திரசங்கிகையின் மத்தியிலுள்ள ஐந்தாவது பிரச்சநமத்தியிலுள்ள அநுவாகத்தில் 'நம: ஸோமாயசு' என்று தொடங்குகின்ற மந்திரத்துள் விளக்கமே. இதனாலும் பிரவணப்பொருள் சிவபரமும் சிற்சத்திபரமுமேயென்பத தெளிவாகும்,

இப்பிரமாண பலமெல்லாமிருக்கவும் யாரேனும் மாற்சரியகுணத்தால் பிரணவப்பொருளை மற்றைத்தேவபரமாகக்கூறப்படுகின்றும் அத்தேவர்களின் சத்திகளுக்கும் கூறமுடியாதென்க. அன்றியும் பிரணவம் அகரம் உகரம் மகரம் விர்தநாதமாகிய பஞ்சாக்ஷரமாய் நின்றாலும் பிரணவப்பொருள் பஞ்சாக்ஷரப்பொருளாகிய சிவனென்பது தெளியலாம், பிரணவம் ஐந்தெழுத்துக்கள் சேர்ந்து ஒரொழுத்தென்னும்படி நின்றலால் இது சமஷ்டி பஞ்சாக்ஷரமென்பதாம். இத

னை வாதவூர்ப்புராணம் “ஐந்தெழுத்தோரெழுத்துருவாந்தன்மை கண்டு” என்ற திற்காண்க. (பஞ்சாக்காம்.)

இனி, நகராதிசிகாராதிபஞ்சாக்காரம்தனித்தனிபிரிந்துநின்ற லால்வியஷ்டிபஞ்சாக்காரமாம். இதுதுலகுக்குமகாரணபலவகை ப்படும். இப்பஞ்சாக்காரமேவழிகோடிமந் திரங்கனெவற்றினும்மே லாய்மந் திரராஜாவாய்விளங்குகின்றது. இதனை

வேத னுதியாம் விண்ணவர் குழாத்தினுள் விளங்கும்

பாதி வரண்மதி முடியுடைப் பரமனே போலப்

பேத மாரெழு கோடிமந் திரங்களிற் பெரிதாம்.

போத வைந்தெழுத் தாகிய புனிதமந் திரமே.

எனபதிற்காண்க. (நமஸ்காரம்சிவசொத்து)

இருக்குயசர்சாரமம்என் னுமுன்றின்மத்தியிலுள்ளது யசர்வே தம். இதுவழுகாண்டமுள்ளது. இவ்வேழில்மத்தியிலுள்ளதுநாலா வதுகாண்டம். இம்மத்தியகாண்டம்வழுகங்கதையுள்ளது, இந்தவழி நின்மத்தியிலுள்ளது ஸ்ரீருத்திரசங்கிதை. இதுமுழுதுமநமோந்த சிவநாமங்களாய்நின்றசிவனொருவனே நமஸ்காரமாகியசொத்துக் குரியவனென்பதைத்தெளிவிக்கின்றது.

அன்றியும்இன்னமதஸ்தருக்குரியதென்பதின்றிஎல்லார்க்கும் பொதுவாகநடனவிவரணமாத் திரங்கூறும்பரதசாஸ்திரமும், நடனஞ்செய்யும்போது பிரமவிஷ்ணுவாத் தேவர்களை அவரவர்க்குரிய ஆயுதவிளக்க அபிரயங்களுல்தெரிவிக்கும்படியும்சிவன்ஒருவனைமா த்திரஞ்சிரமேற்கைகள் கூப்பிவணங்கும்நமஸ்காரமுத்திரையாற்றெ ரிவிக்கும்படியுங்கூறிநமஸ்காரம் சிவனுக்கேயுரியதென்பதை விளக் குகின்றது. இதனை (பரதசாஸ்திரம்.)

வஜ்ரிணஜாஃ ட்யாஸகூஃவஜ்ரிநஜாஃஸாஃயெவியிஷ்

ஸாஃவிநஜாகெஸவாஸாஃ ட்யாஸகூஃவஜ்ரிணஜாஃ ட்யாஸகூஃ

என்றுவிளக்குதல்காண்க.

இதனற்றான்மற்றைத்தேவர்களிலாவதுமனிதர்களிலாவது ஒருவர்ஒருவருக்குச்செய்யும்நமஸ்காரங்கள் அவரவரைச்சேசரமந் சிவனிடமே அவரவராற்சேர்க்கப்படுகின்றன. இதுபற்றி பேசுவனை

வேதாந்தத்தொளிவு.

“நமசேஷி” என்று வேதங்கூறியது. (திருவாசகம்.)

“செய்யாண வெண்ணா” றணந்தாணைச்* மீசர்ந்தறிபாக்
கையாணெ யெங்குஞ் செறிந்தாணெ ” என்பதுங்காண்க.

ஸ்ரீருத்திரத்திலுள்ளமுந்நூற்றொருசிவநாமங்களின்மத்தியிலுள்ள நூற்றைம்பத்தோராவதுசிவநாமமே ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம். இதிலுள்ள (சிவ)என் னும் இரண்டொழுத்தும்தீவரத்தினமாகும், இதுபஞ்சாக்ஷரத்துக்கு உயிரும், பஞ்சாக்ஷரம்ஸ்ரீருத்திரத்துக்குயிரும், ஸ்ரீருத்திரம்நடுக்காண்டத்துக்குயிரும், அக்காண்டம்யசர்வேதத்திக்கு உயிரும், அவ்வேதம் இருக்குசாமம் இரண்டுக்கும் உயிருமாமென்க. இவ்வுயிருள்ளபடியாற்றான், மேற்கூறிய பஞ்சாக்ஷரமுதலிய ஐந்துவகையும் சிவிகின்றன. இதனை,

விஜயலக்ஷ்மி திரைப்பட நடிகை கௌரிநாயுடு
தத்துவ அமைதி தலைநகரம் தஞ்சாவூர்

வெள்ளாச்சுழிப் பரிவவென்று நவிழா திரும்பி

யுராயவஸ்யாஸுர திதத துயுடகாஸு

சுரணை நவவடிபஜுரெவவினா, சித்தந

பீகாஜய்யுணர்நா அவிமாணிவெடா: ||

என்னுடைய சனங்களாழ்க்காண்க.

மூன்றுவேதாபிசரீர்த்துக்குயசர்வேதம்முகம். ஸ்ரீருத்தி
ங்கண், பஞ்சாசுரம்கண்மணி. (சிவ) என் லுமிரண்டசுரம்மணியி லு
ள்ளபாவையாகுளங்ருதின்றன. இதனை (ஸ்ரீவாகீசசுருதி) “கண்
ணைகண்ணிற்குருமணி மீயமணியாடுபாவாய்காவாய்” என்பதனா லு
ங்காண்க.

இவ்வாறு வேதங்களுக்குரியாய்மெய்ப்பொருளாயினது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமென்பதை, (ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தசுருதி)

“வேதநான்கினுமெய்ப்பொருளாவது

நாதநாமநமச்சிவாயவே” என்று தனிவிக்வின்றது.

(பிரிணவப்பொருள்சிவபரமேயென்பதற்குப் பிசத்தியகூழப்பிசமாணம்)

பிரணவம்சிவனுக்கேபுரியுதென்பது ஆவனதுகொன்றைமாலை

சேர்த்தறியாக்கையான்—பிறரை அஞ்சலித்தறியாதையான்.

வேதப்பகுதி.

யாலும்நேரேகாணலாம்.இக்கொன்றைப்பூ, ஐந்து இதழ்களும்ஒவ்வொருமேபாலவளைந்தகம்பிகளும்ஒன்று சேர்ந்திருத்தால் ஐந்தெழுத்தாகிய பஞ்சாக்ஷரத்துக்குரியசிவனே பிரணவத்துக்குமுரியனென்பதைநேரேகாட்டுகின்றது.

இனிவிஷ்ணுவுக்குரியதுளசிபாவது,பிரமனுக்குரியதாமரையாவது, மற்றெந்தமலைகளாவது, பிரணவத்துடன் அவரவர்க்குரியங்களைக்காட்டுவனவல்லவென்பதும், பிரணவத்தையாத்நிரமாவதுஎழுத்துக்களைபாத்திரமாவதுகாட்டுவனவுமல்லவென்பதும் நேரேதெரியலாம்.ஆகவேபிரணவம்சிவபிரமேயென்பது துண்ணமேயாயது.

(பிரணவம்விஷ்ணுவாதியர்க்குரியதாயினமுன்
சேர்த்தற்குக்காரணம்.)

பிரணவம்சிவனுக்கேயுரியதானால்இதுபிரமவிஷ்ணு முதலிப மற்றத்தேவமந்திரங்களிலும் முதலில்வைத்து வழங்குவதென்னெனில்? அம்மந்திரங்கள்பெருமையுறுதற்கேயாமென்க. இதனைப்பிரணவஞ்சேரானிடினும் ஐந்தென்னும்அளவிற்குதையாத பூரீபஞ்சாக்ஷரதிகள் போலாகாமல், பிரணவவஞ்சேரவிட்டால்வெழன்றாகி அதுசேர்ந்தபின்பே அஷ்டாக்ஷரமென்பதுபூர்த்தியாகி அதனுற்பெருமைபெறுகின்றவிஷ்ணுமந்திராதிகளாலும்காணலாம். இதனால்மற்றைமந்திரங்களின் முதலில் பிரணவஞ்சேர்தல் அம்மந்திரங்கள் பெருமையுறுதற்கேபென்பதும்,அதுசேராமலே பூர்த்தியாயுள்ளபஞ்சாக்ஷரமுதலிற்சேர்வது அப்பஞ்சாக்ஷரப்பொருளாகிய சிவனுக்கே அப்பிரணவமுரியதென்பதைவிளக்குதற்கென்பதும், தெளிவாயது.

பிறப்பிறப்பில்லாதவனாகியசிவன்தான்கூறியவேதத்திலேபிறப்பிறப்புள்ள பிரமவிஷ்ணுக்கள் பெருமையுறுதற்காகவே பிறப்பில்லாதவனென்னும்பொருளைத்தருகின்ற அஜன் (அயன்) என்னும்பெயரும்,இறப்பில்லாதவனென்னும்பொருளைத்தருகின்ற அச்சு தனென்னும்பெயரும்கொடுத்துவிளக்குதலாலும் மற்றமந்திரங்கள்பெருமையுறவே பிரணவம் முதலிற்சேர்க்கப்படுகின்றதென்றது நிச்சயமாம்.மேலும்சிவவிராதனைக்குரியநாராயணத்திராமங்களை விஷ்ணு

முதலியோர்க்குக்கொடுத்து அவர்களுக்குப் பரத்துவமுங்கூறிப்பெருமைப்படுத்துதலைநோக்கியுஞ்செவ்வேதெளியலாம்.

(நாராயணநாமஞ்சிவநாமமே.)

நாராயணநாமம்சிவனுடையதேயென்பதைநாராயணியென்னும்உமாதேவியினதுநாமமேவிளக்குகின்றது.ருத்திரபத்திரிநுத்திராணீமகேச்வரபத்திரிமகேச்வரி; பவபத்திரிபவாநிஎன்பனவாதிபோலநாராயணபத்திரிநாராயணியென்றுவழங்குகின்றது.இதனை, “நாராயணீஸஹஸராயநமசிவாய” என்றஅப்பயநீக்ஷிதவாக்கினுற்காரணம்.இ-ள்; நாராயணியுடன்கூடியசிவன்பொருட்டுநமஸ்காரம்என்பதாம்.சைவச்சார்பினரல்லாதசமணர் கூறியநிகண்டும், நாராயணீஉமாதேவியென்றேகூறுகின்றது.நாராயணநாமத்தின்பொருள், உயிர்த்தொகுதியை(கூட்டத்தை)ஒத்துநிற்பவனென்பதாம்.எனவே, சிவன்சர்வவிபாகன்என்பதுதாற்பரியம்; இதில் நாரம்நாருடையதொகுதி. இங்கேநார என்றதுஉயிர்களை. நாரம்என்னும்பகுதிச்சொல்அண்விசுவாமிமுதலியசெய்கைபெற்றுநாராயணனென்றுஒருசொல்லாய்க்காரணப்பெயராய்விளங்குகின்றது.

இவ்விளக்கங்களால்நாராயணநாமம்சிவனுக்கேயுரிய காரணப்பெயராயிருக்க,வைஷ்ணவர்களால் நாராயணநாமம்விஷ்ணுவுக்கேயுரியதெனக்கொண்டு அதைக்காரணப்பெயராக்கி மகிமைகூறமுடியாமல்இடுகுறியாகக்கூறுகின்றார்கள்.

இடுகுறிப்பெயர்ஒருகாரணமுமின்றித்தொன்றுதொட்டுவழங்கிவருவது,காரணப்பெயர்காரணங்கூட்டிநிற்பது. நாராயணநாமத்தைக்காரணப்பெயராக்கிவிஷ்ணுமகிமைகூறாமல்இடுகுறியாக்கிக்கூறுகின்றஇது,தனக்குமுக்குப்போனாலும் போகட்டும் எதிரிக்குச்சுருளத்தடையானால்நல்லதென்ற கதையாய்முடிசின்றது. எதனாலென்றால்?நாராயணநாமம் விஷ்ணுவுடையதென்பவர்கள் அதைக்காரணப்பெயராக்குமிடத்திழுப்ப்பாடுவருவது நோக்கிஅம்மகிமைகூறுதல்போனாலும்போகட்டும்; அந்நாமஞ்சிவனுக்குரியதன்றென்றுதடுக்கவேண்டியதேநமதுகடமையென்றெண்ணி அதனை இடுகுறிப்பெயரென்றுகூறுதலாலென்க.

முட்டுப்பாடுயாதெனில்; நாராயணநாமத்தைக்காரணமாக்கினால் நாரம் அயநம் எனப்பிரித்து நீரை இடமாகக்கொண்டவனென்று காரணங்கூறவேண்டும். நாரம்-நீர். அயநம்-இடம். இவ்விருசொற்களும் நாராயநம் என்று தான் சேரும், இதில் முன் மொழி ரகரம் நோக்கிப் பின் மொழி ரகரம் ணகரமாகி நாராயணமென்று ஆகலாமெனில், இடுகுறிப்பெயரானால் அப்படியாகலாம்; காரணப்பெயரினும் ஒரே சொல்லாயிருந்தாலும் ஆகலாம். நாரம் அயநம் என இரண்டு சொல்லாக்கிக் காரணங்கூறுமிடத்து நகரம் ணகரமாக மாட்டாதென்பதேயிலக்கண விதியாதலால் நாராயணென்னுஞ் சொல்லைக் காரணமாக்கி மகிமைகூறமுட்ப்பட்டு, அதுபோனாலும் போகட்டுமென்று இடுகுறிப்பெயராக்கி விஷ்ணுவுக்கேயுரியதென்று கூறுதலே என்க. காரணமாக்கி மகிமைகூறவிடாமல் ணகரங்கஷ்டப்படுத்தல் நோக்கி, ணத்துயம்பாதிக்கின்றது என்றுங்கூறுகின்றார்கள்.

இத்தனைகஷ்டப்பட்டு இடுகுறிப்பெயராக்கொள்ளினும் அதுவும் ஆகுபெயராய்ச் சிவனையே உணர்த்தும். அல்தாவது கங்கைக்கண் இடைச்சேரி என்று ஒருவர்கூறினால், அவ்விடைச்சேரி அக்கங்கைநீரின் மேலிருப்பதாக ஒருவர்கினைப்பதுமில்லை. கங்கைக்கரையிலிருப்பதாகவே யாவருந்தொிவராதலால், இக்கேகங்கையென்ற சொல்லீரையுணர்த்தும்போது இடுகுறியாய், அதுவே ஆகுபெயராய் அதனால்க்கப்பட்ட கரையையுணர்த்துதல் போல, நாராயணென்ற சொல் அவர்கள் மனம் போல விஷ்ணுவையுணர்த்தும்போது இடுகுறிப்பெயராய் அதுவே ஆகுபெயராய் அவனால்க்கப்பட்ட சிவனையுணர்த்துமென்க.

இனி, மேற்கூறிய அச்சுதன் என்ற சொற்பொருள் இறவாதவெனப்பதாதலால் அப்பெயர், சுருதியாதிகளிற் பிறப்பிறப்புள்ளவெனந்நுகூறும் விஷ்ணுவுக்குரியதன்றென்பதும், பிறப்பிறப்பில்லாத சிவனுக்கேயுரியதென்பது ந்தெளிவாம். நாராயணநாமம் சிவனுக்கேயுரியதென்பது பெளஷ்கராகமபாஷியத்திலும் சிவஞானபாஷியத்திலும், யிரிவாய்விளக்கப்பெற்றுள்ளதே. இதுகாறுங்கூறியவாற்றால் அச்சுத நாராயண சிவநாமங்கள் விஷ்ணுபெருமையுடையதாகக் கச்சிவனுக்கொடுக்கப்பட்டவாறு போல மேற்கூறிய பிரணவபூ

முதலியோர்க்குக்கொடுத்து அவர்களுக்குப் பரத்துவமுங்கூறிப்பெருமைப்படுத்துதலைநோக்கியுஞ்செவ்வேதெளியலாம்.

(நாராயணநாமஞ்சிவநாமமே.)

நாராயணநாமம்சிவனுடையதேயென்பதைநாராயணியென்னும்உமாதேவியினதுநாமமேவிளக்குகின்றது.ருத்திரபத்திரிநுத்திராணீமகேச்வரபத்திரிமகேச்வரி; பவபத்திரிபவாநிஎன்பனவாதிரோலநாராயணபத்திரிநாராயணியென்றுவழங்குகின்றது.இதனை, “நாராயணீஸஹஸராயநமசிவாய” என்றஅப்பயதீக்ஷிதவாக்கினுற்காண்க. இ-ள்; நாராயணியுடன்கூடியசிவன்பொருட்டுநமஸ்காரம்என்பதாம்.சைவச்சார்பினரல்லாதசமணர் கூறியநிகண்டும், நாராயணீஉமாதேவியென்றேகூறுகின்றது.நாராயணநாமத்தின்பொருள், உயிர்தொகுதியை(கூட்டத்தை)ஒத்துநிற்பவனென்பதாம்.எனவே, சிவன்சர்வவிபாகன்என்பதுதாற்பரியம்; இதில் நாரம்நாருடையதொகுதி இங்கேநார்என்றதுஉயிர்களை. நாரம்என்னும்பகுதிச்சொல்அண்மிகுதி முதலியசெய்கைபெற்றுநாராயணனென்றுஒருசொல்லாய்க்காரணப்பெயராய்விளங்குகின்றது.

இவ்விளக்கங்களால்நாராயணநாமம்சிவனுக்கேயுரிய காரணப்பெயராயிருக்க,வைஷ்ணவர்சிலர் நாராயணநாமம்விஷ்ணுவுக்கேயுரியதெனக்கொண்டு அதைக்காரணப்பெயராக்கி மகிமைகூறுமுடியாமல்இடுகுறியாகக்கூறுகின்றார்கள்.

இடுகுறிப்பெயர்ஒருகாரணமுமின்றித்தொன்றுதொட்டுவழங்கிவருவது,காரணப்பெயர்காரணங்காட்டிநிற்பது, நாராயணநாமத்தைக்காரணப்பெயராக்கிவிஷ்ணுமகிமைகூறாமல்இடுகுறியாக்கிக்கூறுகின்றஇது,தனக்குமுக்குப்போனாலும் போகட்டும் எதிரிக்குச்சுருனத்தடையானால்நல்லதென்ற கதையாய்முடிசின்றது. எதனாலென்றால்நாராயணநாமம் விஷ்ணுவுடையதென்பவர்கள் அதைக்காரணப்பெயராக்குமிடத்திழுட்டுப்பாடுவருவது நோக்கிஅம்மகிமைகூறுதல்போனாலும்போகட்டும்; அந்நாமஞ்சிவனுக்குரியதன்றென்று தடுக்கவேண்டியதேநமதுகடமைபென்றெண்ணி அதனை இடுகுறிப்பெயரென்றுகூறுதலாலென்க.

முட்டுப்பாடியாதெனில்; நாராயணநாமத்தைக்காரணமாக்கினால் நாரம் அயநம் எனப்பிரித்துநீரை இடமாகக்கொண்டவனென்று காரணங்கூறவேண்டும். நாரம்-நீர். அயநம்-இடம். இவ்விருசொற்களும்தாராயநம் என்று தான்சேரும், இதில்முன்மொழிரகாம் நோக்கிப்பின்மொழிரகம் னகரமாகி நாராயணமென்று ஆகலாமெனில், இடுகுறிப்பெயரானால் அப்படியாகலாம்; காரணப்பெயரினும் ஒரே சொல்லாயிருந்தாலும் ஆகலாம். நாரம் அயநம் என இரண்டு சொல்லாக்கிக்காரணங்கூறுமிடத்து நகரம் னகரமாக மாட்டாதென்பதேயிலக்கண விதியாதலால் நாராயணென்னுஞ்சொல்லைக் காரணமாக்கி மிகுமைகூறமுட்ப்பட்டு, அதுபோனாலும் போகட்டுமென்று இடுகுறிப்பெயராக்கி விஷ்ணுவுக்கேயுரியதென்று கூறுதலே உன்க. காரணமாக்கி மிகுமைகூறவிடாமல் னகரங்கஷ்டப்படுத்தல் நோக்கி, னத்துவம்பாதிக்கின்றது என்று கூறுகின்றார்கள்.

இத்தனைகஷ்டப்பட்டு இடுகுறிப்பெயராக்கொள்ளினும் அதுவும் ஆகுபெயராய்ச்சிவனையே உணர்த்தும். அஃதாவது கங்கைக்கண் இடைச்சேரி என்று ஒருவர்கூறினால், அவ்விடைச்சேரி அக்கங்கைநீரின்மேலிருப்பதாக ஒருவர் நினைப்பதில்லை. அங்கக்கரையிலிருப்பதாகவே யாவருந்தெரிவராதலால், இங்கே கங்கையென்ற சொல்லீரையுணர்த்தும்போது இடுகுறியாய், அதுவே ஆகுபெயராய் அதனாலடுக்கப்பட்ட கரையையுணர்த்துதல் போல, நாராயணென்ற சொல் அவர்கள் மனம் போல விஷ்ணுவையுணர்த்தும்போது இடுகுறிப்பெயராய் அதுவே ஆகுபெயராய் அவனாலடுக்கப்பட்ட சிவனையுணர்த்துமென்க.

இனி, மேற்கூறிய அச்சுதன் என்ற சொற்பொருள் இறவாதவனென்பதாதலால் அப்பெயர், சுருதியாதிகளிற் பிறப்பிறப்புள்ளவனென்று கூறும் விஷ்ணுவுக்குரியதன்றென்பதும், பிறப்பிறப்பில்லாத சிவனுக்கேயுரியதென்பது தெளிவாம். நாராயணநாமம் சிவனுக்கேயுரியதென்பது பெளஷ்கராகமபாஷியத்திலும் சிவஞானபாஷியத்திலும், விரிவாய்விளக்கப்பெற்றுள்ளதே. இதுகாறுங்கூறியவாற்றால் அச்சுத நாராயண இசிவநாமங்கள் விஷ்ணுபெருமைபிறுதற்காகச் சிவனாகொடுக்கப்பட்டவாறு போல மேற்கூறிய பிரணவமு

ம்மற்றைமந்திரங்கள் பெருமையுறுதற்கே அவைகளின்முதலிற்
சேர்க்கப்பட்டதென்றதுநிராகேபமேயென்க.

(முற்றைத்தேவபரத்துவங்கள்உபசாரமே)

இனிச், சிவபிரான் வேதத்திலுமற்றைத்தேவர்க்குப்பாத்துவங்
கூறியது, அவர்களைத் தலைவராகமதித்து அவர்களுக்குக் கீழுள்ளார்
அடங்கி நடத்தற்கேயாம். அது, மந்திரி முதலியோரை அவர்க்குக்கீழு
ள்ளார் அரசனாக மதித்தடங்கி நடக்கும்படி அரசனே கட்டளை செய்
தலாலும், அவர்களுமடங்கி நடத்தலாலும்தெளிவாகும். ஆகவே மந்
திரி முதலியோர் அரசன் ஆளுகும்படி நடக்கின்ற அவனடிமைகளே
யாதல் போலச், சிவனுற்பாத்துவங்கூறப்பட்ட மற்றைத்தேவர்களா
வரும் சிவனடிமைகளென்பது தெளிவாயது. இது, மற்றைத்தேவ
ர்கள் பிரகிருதிமாயாபுனத்தலைவர்களாகச் சிவனுடையமிக்கப்பப்
பெற்றறலாலும் சிவன் அதற்குமேலும் அசுத்தமாயைசுத்தமாயை
களாயங்கடந்துமாயாநிகழ்பெற்றலாலும் விளக்கமே.

(பிரமலீக்ஷனுவாதநியம்பிறப்பிறப்புள்ளவர்களை)

பிரமலிஷ்ணுவாதிதேவர்கள்பிறப்புள்ளவர்களைப்பதை

(அதர்வசிகோபநிஷதம்.)

யத்யபிதெஸாநம் வுயத்யபிதவஜ்ஜம் மஸவஃகிஜ்ஜம்

ஸ ஹ்விஷ்ணுமுகேந்திரம் ரெஸ்ஸெம்பிளெய்ஷன்கொ

ஸவ-நாணிவெஓழி யாணிஸஹஹுஓதெஓஓ॥

தகராண்காரணா நாயா தாயி தாகாணகூயெய்யி

[illegible]

இ-ள். "தேயவஸ்துவானஸ்சானைத்தியானிக்கவேண்
டும். இந்தப் பிரபஞ்சமுமுதம் பிரமவிஷ்ணுருத்திரேந்திராதிரும்

“தியேயன்” என்னுஞ்சொற்பொருள் (சீவர்களாகிய அடிமைகளால்) தியானிக்கத்தக்கவன் என்பதாம். இத்தியேயசப்தம் வேதங்களிற்பற்பலஇடங்களில்சிவபிரானொருவனுக்கேகூறப்பெற்றனவன்றிப் பிறர்க்குக்கூறப்படிவிலலை. இனித் “தியாதா” என்னுஞ்சொற்பொருள் (தனக்குமேலொருகடவுளைத்) தியானிக்கின்றவனாகிய (அடியவன்) என்பதாம். இதனை, “நாராயண:பரோத்யாதா” என்பதுமுதலியவற்றிற்காண்க.

பிறக்கின்றனர். சர்வேந்திரியங்களுமப்பஞ்சபூதங்களுடனும் பிறக்கின்றனர். ஆதலால் இவர்கள் காரணரல்லர். சபஸ்தகாரணங்களுக்கும் காரணமும் இத்தாதாவும், சியாதாவும் சர்வைசுவரியசம்பநாரும், சர்வேசுவரருமாகியசம்புவானவர் ஆகாசமத்தியிலேதியானிக்கத்தக்கவரென்று விளக்குகின்றது. இதனை “முழுமுதலேயைம்புலனுக்குமு வர்க்குமென்றனக்கும்” என்ற ஸ்ரீமணிவாசகசுருதியாலுங்காண்க. பிறப்புள்ளபேராதேயிற் ப்புமுண்டாதலால் பிரமவிஷ்ணு முதலியோர் பிறப்புள்ளவரென்றுமேற்கூறியசுருதியாலேயே இறப்புமுள்ளவரென்பது தெளிவாகும்.

(ஆரீ. இனம், அச்சுருதிசாரமாகிய ஸ்ரீமணிவாசகசுருதி)

“எண்ணிலி யிந்திர ரெத்தனையோ பிரமர்களு
மண்மிசை மால்பலர் மாண்டனர்” என்றும்;

(ஸ்ரீவாசகசுருதி)

நூறு கோடி பிரமர்க் ணுங்கினர், ஆறுகோடி நாராயண சங்களை
எறு சுங்கை மணலென் னி விர்திரம், ஈறிலாதவ னீசனொருவனே
என்றும்கூறுகின்றன.

(குருமசிவாயசுவாமிகள்.)

கோடி விதி மாலிற் குலாவுகம லக்கண்ணன்

ஐடி வடவா லுறங்குமீம்—நாடுங்கால்

அக்கண்ணர் கோடி யழியி லருணகிரி

நக்கனருள் சற்றே நகும்.

என்று அதனையே தெனியித்தருளினர். அன்றியும் விஷ்ணு, ராம, கிருஷ்ண துபற்பலருபியாகமாதாவின் கொப்பத்துள்ளிருந்து பிறந்தாரென்று அம்மகிமைகூறவந்த நாராயண பாகவதாதிகளுமுள்ள படி கூறுகின்றன. இதனை, “மன்னுபுகழ்க்கெளசலையின் மணியாயிடு வாய்த்தவனே” என்று குலசேகராழ்வார்கூறுதலாலுங்காண்க. இது கரையங்குறியதனாற் சிவனொருவனே பிறப்பிறப்பில்லாதவன் மற்றை

இத்தாதா—மேற்கூறியகாரணங்களைப்படைக்கும் கர்த்தா, தியாதா நிபானிப்பவன். இங்கே தியானித்தல், இன்னது இன்னபடியாகுகளனச் சங்கற்பித்தல்.

த்தேவர்பூவரும் பிறப்பிறப்புள்ளவர்களேயென்பதுதெளிவாயது
இத்தெளிவுபற்றியே,

(குருமசிவாயசுவாமிகள்.)

எல்லார் பிறப்பு மிறப்புமியற் பாவலர்தஞ்
சொல்லார் நெளிந்தோரஞ் சோனேச—ரில்லிற்
பிறந்தகதை யுங்கேளேம் பேருலகில் வாழ்ந்துண்
டிற்றதகதை யுங்கேட்டி லேம்.

என்று ஓரேழுடிவாகத்தொகுத்து விளக்கியருளினர்.

மேற்கூறியவைகளையும் அங்கங்கேயுள்ள பிரமாணங்களை யுமுற்
றுநோக்குப் விமற்சரபுத்திமான்கள், பகஷ்பாதமின்றி மூன்றுவேத
ங்களாலுந்தெளித்தெடுத்த உண்மைப்பரம்பொருள் சிவனொருவ
னையென்பதும், மற்றைத்தேவபரத்துவங்களெல்லாம் உபசாரமே
யென்பதும், அப்பரத்துவங்கூறியதும் சிவபிரான் அத்தேவர்கள்
பெருமையுற்றவாழ்கவெனக் கொண்டகருணையேயொமென்பதும்
உள்ளபடி கூறுவார்கள்.

* (பன்னிருதிருமுறைகளூந்தமிழ்வேதங்களை)

இராயினன்னும்வேதங்கள், பிரமனிஷ்ணுவாதி யர்க்கும்பரத்
துவங்கூறிமுடிந்த தாற்பரியம் சிவபரமேயாய்விளங்குதற்கிணங்க
முகனிலும்நகிலும் அகரஉகரங்களும் முடிவில்மகரமுமாகப்பிரிந்
துநின்று அம்முன்றின்தொகுதியாகிய பிரணவமேயாகிநிறல்போ
லத், தேவாரம்முதலிய பன்னிரண்டு திருமுறைகளும் அவ்வேதங்க
ளைவடித்தெடுத்தசாரமாய்ச் சிவனொருவனைப்பரம்பொருளென்ப
தைளிக்ருதற்சினங்க, அகரஉகரமகரங்களாப்பிரிந்துசிலலாம
ல், முதலாவது திருமுறைமுதலிலே, “தோடுடைய” என்றதன்

பன்னிருதிருமுறைகளாவன—க. உ. ஈ. ஸ்ரீ ஞானசம்ப
ந்ததேவாரம். ச. தி. கூ. ஸ்ரீவாசுதேவாரம். எ. ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்
த்தேவாரம். அ. திருவாசகம் திருக்கோவையார். கூ. திருவி
சைப்பா திருப்பல்லாண்டு க0. திருமுலர்திருமந்திரம். கக. திரு
முகப்பாசுமுதலியபிரபந்தங்கள். (க2)பெரியபுராணம்.

முதலில் ஓகாரமும், பன்னிரண்டாவது திருமுறை முடிவில் “நின்
றதெங்குதிலவியுலகெலாம்” என்றதன் முடிவில் மகாமுஞ்ஞேர்து
ஓங்காரமாய்விளங்குதல்காண்க.

இப்பன்னிரு திருமுறைகளும் ஆரியவேதசாரமாகிய சிரியதமி
ழ்வேதங்களாதலால் அவ்வாரியவேதங்களினு முக்கியப் பிரமாண
நூல்களையென்பது திண்ணமாகும்.

இத்திருமுறைகளும் ஓகாரமும் மகாமுமாய்ப்பிரிந்து நிற்கின்
றனவன்றோடுவனின்? இப்பன்னிரண்டும், வேதங்கள் இடையே
வேறுபொருள்களைப் பற்றி நிற்போலாகாமல், சிவமாகிய ஒரே
பொருளையே தம்முள் வைத்துக்கொண்டு ஒன்றுக்கொன்று நிரோத
மின்றி ஒற்றுமையாய்விளங்குதலால் அப்பிரணவத்தினுட்பொருள்
சிவனே என்பதனுண்மைதோன்ற ஓகாரமும் மகாமும் முதலிலும் மு
டிவிலும் பாதுகாப்பாய்திற்றலையன்றி வேறில்லை. அவ்வேகாரமும்
வேதங்களிற் போல அகர உகரங்களாகப்பிரியாது சேர்ந்து நின்றலும்
அதனை விளக்கும்.

(வேதாந்தத்தோகுதி)

இனி, அந்தமென்னுஞ்சொற்பொருள், முடிவு என்பதாம். அ
ச்சொல்வேதத்தை அடுத்தி நின்றலால் வேதத்தின் முடிவென்றாகும்
வேதமுடிவுதான், வேதாந்தம் வேதசிரசு உபதிஷதம் என வழங்கப்
படுகின்றது. வேதம் நான்காய்ப்பலதேவபரத்துவங்குறிப்பலதிற
ப்படுதலால் அம்முடிவும் (வேதாந்தமும்) அந்தந்தச்சார்வுபற்றிப்
பலவாய்விளங்குகின்றன. இதனை நோக்காத சிலர், வேதாந்தம் ஒன்றே
யென்றும் வேதாந்திகள் ஒரேவகையினரென்றும் கூறுகின்றனர்.
மேற்கூறியவகைகளை நோக்குவார்க்கு வேதாந்தம் பலவென்பதும், அ
வ்வச்சார்புபற்றிய வேதாந்திகளும் பலவகையரென்பதும் தெளிவா
கும். அவற்றுள்ளிக்குகூறுவன, வைஷ்ணவவேதாந்தம், மாயா
வாதவேதாந்தம், சைவவேதாந்தம் என்னும் மூன்றுமேயாம். இம்
மூன்றுசார்பினரும் வேதாந்திகளென்றே வழங்கப்பெறுவர்.

(வைஷ்ணவவேதாந்தம்)

இம்மூவகைவேதாந்திகளுள்ளே, வைஷ்ணவவேதாந்திகள்,
எல்லாத் தேவரினும் மேலான காரணப்பொருள், விஷ்ணுவேயெனவ

வேதாந்தத்தெளிவு

ழிப்படுபவர்கள். பலரைநாயகராக்கொண்டுயிசரியாமல், ஒரேநாயகனைப்பற்றிநிற்பதுஉத்தமகுணமே.

யாதொரு தெய்வங் கொண்ம. சத்தெய்வ மாகி யாங்கே
மாதொரு பாக னுர்தாம் வருவர்பற் றத்தெய் வங்கள்
வேதனைப் படுமி றக்கும் பிறக்குமேல் வினையுஞ்செய்யு
பாதலா லிலையி லாதா னறிந்த நுள் செய்வ னன்றே.

என்பதனமதுசித்தாந்தசுருதியாதலால், ஒரேநாயகனைப்பற்றிநின்றவியிசரிக்காதளம்மதஸ்தரும்மதக்குச்சம்மதத்தேர, ஒவ்வொருமதஸ்தரும்அவரவர்க்கையினின்று, அவ்வத்தேவமகிமைகளே அந்தந்தமட்டிற்கூறியமையாமல் மேலுள்ளதேவர்களைத்தாழ்த்திக்கூறின் அதுசுருதிசம்மதமன்றென்க.

இனி, வைஷ்ணவர்கள், நமக்குமேலொருகடவுள் (ஆண்டவன்) உண்டு. நாம்அவனடிமைகளேயெனவழிபடுஞ்சத்தாரியநிலைசுருதிசம்மதமே. அவர்கள், விஷ்ணு மஹாதேவரின்மேலானவன் என்பதுபோலச்சிவனிலும் மேலானவனென்பதுசுருதிசம்மதமன்று. இதனைச்சற்பிரமாணங்கள் காட்டிநாட்டுவாம்.

(விஷ்ணுசிவரிஷுமேலானவனென்பதமகாதேவநாம
த்தளவிலேயேமறுப்பது.)

எத்தேவரினும்மேலானவன்விஷ்ணுவென்றுகூறுபவர்கள் அஃதுஉண்மையானால் அவ்விஷ்ணுவை மகாதேவனென்று எங்கேனுந்துதிக்கின்றார்களா? அல்லது அவர்கள் ஆப்தரொனக்கொண்டஆழ்வர்புதலியோராவது விஷ்ணுவை மகாதேவனென்று எங்கேனுங்கூறியதுண்டா? மகாதேவன்எவனோ அவனேஎவரினுமேலானவனென்பதுசிறுவர்க்கும்விளக்கமாகமே. இவைஎல்லாமுற்றநோக்கும்ஆகூழின்மையால் இச்சமயம்நோக்கி அந்நாமமும்விஷ்ணுவுக்குரியதென்பரேல் அதுவினேவாசாமாத்திரமாயொழியாமல்தங்களில்யாருக்காவது அப்பெயரிட்டுநிறுத்தேவையிங்காரென்றுவழங்கிச்சுருதிபெலம் யுத்தி பெலமில்லையானாலும் அனுபவபெலமொன்றாவதுகாட்டலாமே. அவர்கள்மகாதேவநாமம்சிவநாமமேயென்பதுள்ளபடி தெரிந்தமையாலன்றோ அதனை மஹந்துங்குறாமல் ஒதுக்கிவிடுகின்றார்கள்.

மயானவாசினன்றுஇழிவுகூறிச்சிவநாமங்களைவாயாற்கூறுவது
ம்பாதகமென்றெண்ணிச் சிவநாமங்களுள் ஒன்றாகியமகாதேவநாம
த்தையும்ஒதுக்கிவிட்டகுறையன்றோ, விஷ்ணுசிவனிலும்மேலான
வனென்றுகூறும்வாய்ச்சொல்லையும் சிறிதுநேரமேனும்நிலைபெறுத
லின்றிஒழியும்படிஒதுக்கிவிட்டது.

(சிவநிந்தையாலநாகர்க்குநிகர்ஷணமிழந்தது.)

சிலவைஷ்ணவர்,சிவஎன்றுவாயாலுங்கூறுதபிடிவாதத்தால்திரு
க்கோஷ்டியூரினுள்ளசிவாலயத்துக்குரியசிவதீர்த்தமாகியசிவகங்கை
என்பதையும் வேறிடங்களிலுள்ள அப்பெயரையுங்குறுணிக்குண்
டென்கின்றனர். சிவம்-குறுணிகங்கை-குண்டு என்றுதூர்அர்த்தம்
பண்ணிக்கொண்டனர். சிவம்என்பதைக்குறுணிஎன்றுஇழிவுகூறு
ம்போதே, அவர்கள், விஷ்ணுபாதகங்கையைத்தான் சிவன்தரித்தா
னென்றுநினைத்துக்கொண்டு அதனைமிகமேலானதென்றுபுகழ்பவரா
தலால், அக்கங்கைக்குங்குண்டென்றுகூறியஇழிவுநேர்ந்தது.தமது
கொள்கைக்குஇழிவுவருதலையும்நோக்காமற் சிவநிந்தையில்உறைத்
துநிற்பதுஅவர்கள்வழக்கமே. இக்கொடுமையால்முன், கூரத்தா
ழ்வாரும்பெரியநம்பியும்நாக்கறுபட்டுக் கண்ணுமிழந்தகதைசிவாதி
க்கரத்தினுவளியிலுள்ளதே. ஈண்டுச்சுருக்கிக்காட்டுவாம்.

கங்கைகொண்டசோழபுரத்தில்திருநீற்றுச் சோழமகாராஜச
பையிலே ஸ்ரீவரகீசபாதசேகரசிவாசாரியசுவாமிகள்சிவமகிமைகளை
அநேகசுருதிப்பிரமாணங்காட்டினிளக்கி“சிவாத்பரதரம்நாஸ்தி” எ
ன்றுகூறினர். இ—ள், சிவனுக்குமேலானகடவுளில்லைஎன்பதாம்.
அப்போதுகூரத்தாழ்வார், அதுசம்மதமில்லையானால்,சிவனுக்குமே
லானவன்விஷ்ணுவென்றுபிரமாணங்காட்டவேண்டியதேமுறையா
யிருக்க, அதற்குச்சுருதிஇடங்கொடாமையால் அம்முறைகடந்து
(துரோணமஸ்திததப்பரம்) என்றார், இ—ள். அதற்கு (குறுணிக்
கு)மேற் பதக்கு இருக்கின்றதுஎன்பதாம். உடனேராஜா (சிவம்)எ
ன்னுஞ்சொல்லுக்குக்குறுணியென்றுதூர்அர்த்தம்பண்ணிய தேரஷ
த்தால், அக்கூரத்தாழ்வார்நாக்கையும்அவருடன்சார்ந்தபெரியநம்
பிநாக்கையும் அறுப்பித்து அவ்விருவர்களுக்கும் அபாவஞ்செய்

துவிட்டார். அவ்வேதனைப்பொறுக்கமுடியாமல் அப்பெரியநம்பிமாண
மடைந்தனர். இதனை அவர்கள் குருபரம்பரையுங்கூறும். சோழர்பின்
புரிராமானுஜரையும் பிடித்துவரும்படி ஏவலாளரைவிடுத்தனர். அ
தனை, ராமானுஜர்தெரிந்துகாவிவஸ்திரத்தைகளறிந்துவிட்டு வள்ளை
வஸ்திரந்தரித்துக்கொண்டிருநாளென்று அவ்வைஷ்ணவர்கள்கொ
ண்டாடிவருதலாலும் நன்கு தெரியலாம்.* அவ்வாறு ஓடிமறைந்தா
மாறுஜர், அத்திருநீற்றுச்சோழரிடத்துள்ளவிரோகத்தால் அவர்கா
லத்துக்கு யின்வெளிவந்து திருநீறுகரித்தலைமாற்றி மண்பூசலையி
யித்தனாத்தலால், உத்தரபுன்னெல்லார் அவரும் அவர் நத்தவர்பா
வரும்வேதோக்தமான விபூதிதாரணர்களாகவேயிருந்தார்களென்ப
தெதெளிவாம். இவ்வுண்மை திருவாய்மொழி முதலியவைகளாலும்
நிச்சயமாம். அவைபின்காட்டப்பெறும்.

(மகாதேவநாமஞ்சிவனுக்கேயுரியது.)

எத்தேவரினுமேலானவன் எவனோ அவனே மகாதேவனென்ப
துநிராகேசபம். அம்மகாதேவநாமஞ்சிவனுக்கேயுரியதென்பதை.

(அதர்வசிரோபநிஷதம்.)

ஸயகஸாஹு அஜிதேஹாஜெவஹி யஸவஹாஹவாஹு
வரிதஜிஜி. சூதஜ்ஜாநபொஹெஸ்யெபஜெஹதிஜெயதெ
தஸாஹு அஜிதேஹாஜெவஹி

இ—ள், பின்பு எதனால் மகாதேவரெனப்படுகின்றார். எல்லா
இயல்புகளையும் நீக்கி. மகத்தாகிய பரமாத்மனான போகஸிவரியத்தி
ன்பொருட்டுப்பூஜிக்கப்படுகின்றனர். அதனால் மகாதேவரெனப்படு
கின்றாரென்றும்.

(சவேதாசுவதரோபநிஷதம்)

தஜீஸாநாணாவரஜெஹஸார
தாஜெவதாநாவரஜெஹஜெவதஜ் ||
வதிவதீதாவரஜெஹஸா
விஜஜெவாவஸவதெஸஜீயஜ் ||

* இது, கிறிஸ்தவர்கள், ஏசுகிறிஸ்துநாதர் சிலுவையில் அறை
புண்டிருநாளென்று கொண்டாடுகல்போலுமென்க.

இ—ள், ஈசுரர்களின்மேலான பரமேசுரரும் தேவர்களின் மேலானமகாதேவரும் பதிகளின்மேலான பரமபதியும் புவநேசரும் துதிக்கத்தக்கவருமாகிய மகாதேவரை அறிகின்றோம் என்றும், (கிருஷ்ணயசுர்வேதகர்ப்போபரிஷதம்.)

“ யஜியொத்யாஃப்ரஃமஹ்யம்ப்ரவஷிஷ்வரமெஸூரஸு
ஹமஃபஸுபதிரஃ ஸ்ரஃஹாஷெவஃஹமஃ ஸுரஸு || ”

இ—ள், யோநியை (கர்ப்பத்தை) விட்டு வெளிவருவேனான் பரமேசுவரரும் பார்க்கரும் பசுபதியும் .உருத்திரரும் ஜகத் குருவுமானமஹாதேவரைச் சரணமடைவேன் என்றும் தெளிவிக்கின்றது. (ஸ்ரீவாகீசசுருதி.)

வாது செய்து மயங்கு மனத்தராய்
ஏது சொல்லுவீ ராகிலு மேழைகாள்
யாதொர் தேவ ரெனப்படு வார்க்கெலாம்
மாதே வன்னலாற் றேவர்மற் றில்லையே.

என்று மகாதேவநாமஞ்சிவனுக்கேயுரியதென்பதைத்தெளிய விளக்கி வலியுறுத்துகின்றது.

(விஷ்ணு சிவனைப் பூசித்து வரம்பெற்றது)

பூஜகர் பூஜ்ஜியரிருவரிற் பூஜகர்பூஜிக்கின்ற அடியவரென்பதும், பூஜ்ஜியர் அப்பூசனையேற்றுக்கொண்டுருளுகின்ற ஆண்டவரென்பதும் யாவருந்தெரிந்தனவே. தேவரயாவராலும் பூஜிக்கப்பெறுகின்றவன் சிவனொருவனேயென்றும், அத்தேவரெல்லாரும் அவனைப் பூஜிக்கின்றபூஜகர்களேயென்றும் வேதங்குகின்றது. இதனை (இருக்குவேதம் ௩-௩-௩ மந்திரம்.)

தவஸ்யியெஸுரஃதொஜஃபணுரஃ ஸ்யதேஹிஸுரஃஸுரஃ ||

இ—ள், தேவர்கள் அவ்வப்புவனவாழ்வாகிய செல்வத்தை படையும்பொருட்டு உமது விசித்திரரூபமாகிய மகாலிங்கத்தை அபிஷேகாதிபூசைசெய்து (பெற்றனர்.) என்றும்,

வேதாந்தத்தெளிவு

(சரபோபநிஷதம்.)

“யெவாடிவடா அடிதவிஷுநெ துத்தெவெடினா அகூதவவா
ஷு தெவெரா அயநொசுவா ||”

இ—ர், எனது இந்தநமஸ்காரம், விஷ்ணுவேத்திரபத்மத்தினால் அர்ச்சிக்கப்பட்டபாதத்தையுடையவன் எவனோ? அப்படி அர்ச்சித்தவிஷ்ணுவுக்குச் சக்கரங்கொடுத்தவன் எவனோ? அந்த ருத்திரனுக்கு ஆகட்டும் என்றும்,

(பாசனம்.)

நளகுந்திம்மலிஹாவிஷுஹுகுதாஸுலிபரிநாபயம்
அாஸுதித்ஹலிதாதிநுஸவாநுவாசஹபதிகு ||

இ—ள், விஷ்ணுவானவர் சுத்தமும் சிலாமயமும் மனோக்ஞ விசித்திரமுகிய சிவலிங்கத்தைப்பத்தியுடன் பூசித்துப் பரம பதத்தைப்பெற்றார் என்றும்,

(விருத்தகிரியுரணம்.)

ராஜபுரம் ஸ்தலத்திலுள்ள அழகிய மரத்தினால் ஆன அரங்கம்
 மிகுந்த அழகம். இங்கே அமைந்துள்ள அரங்கம் அழகம். இங்கே
 அமைந்துள்ள அரங்கம் அழகம்.

இ—ள், விஷ்ணுவானவர் பக்தியுடன் ஆதியில் மனோக்ஞ மாய்ச்சிலாமயமாயுள்ள சிவலிங்கத்தையன்றோ பூசித்த மிகவும் கிடைத்தற்கரிதாய் ஆதியாய்த்தலைமையாய்ச் சிரேஷ்டமாயுள்ள தமக்குரியபரமபதத்தைப் பெற்றாரென்றும்,

(மகாபாரதம்துரோணபர்வம்) ௨0௨, கூச.

ஸ்ரீராமபெருமான் ஸ்ரீகிருஷ்ணபெருமான் ஸ்ரீவெங்கடேசபெருமான்
 ஸ்ரீமதுருகபெருமான் ஸ்ரீமதுருகபெருமான் ஸ்ரீமதுருகபெருமான் ||

இ—ள், ருத்திரரிடத்து உதித்தவரும் சிவபக்தருமாகிய அந்
தக்கேசவர் (விஷ்ணு) சர்வலோகத்துக்கும் காரணம் சிவலிங்கமெ
ன்றறிந்து எப்பொழுதும் பிரபுவாகிய சிவலிங்கப்பெருமானைப்
புசிச்சின்றவன் என்றும்,

ஷெவஷெவஷெவினா தாகுஷயேஜாவிஷ்ணு-ரவ்யயோ :
 ஸவ-ரூப-வ-ஹவ-ஜக-வா-வி-ம-அ-ய-தி-த-வ-ஹ-ஹ |

இ—ன், தேவதேவராய்ச்சிந்தனைக்கெட்டாத ஆத்மபாவராய் உயர்வுடையராய்ப் பிரபுவாயுள்ள சிவனைச்சர்வருபியெனத்தெரிந்து விஷ்ணு சிவலிங்கத்திற்பூசிக்கின்றனரென்றும் விளக்குதல்காண்க. (பாரதம்.)

“ஆதலா ஸௌனக்கான் மாவே யாமுருத் திரனை முன்னர்க், காதலா லருச்சித் கின்றேன் யான்.”

என்றுகண்ணன் என்உயிர்க்குயிரேயாகிய ருத்திரனை ‘நான் பூஜிக்கின்றேனென்று கூறுதலாலுந்தெளிவாம்.’ ஆனால் அப்பாரதத்தில் ‘அளவில்பேரொளிப் பகவனுமுருத்திரநகச்சக்தனுன்மாவாம்.’ என்றதில் ருத்திரனுக்கு அச்சதன் ஆன்மாவாம் என்றதென்றையோவெனின்? இங்கே ஆன்மா என்றதை ஆகுபெயராக்கிடடம்பெனக்கொண்டு ருத்திரனுக்கு விஷ்ணு சர்வமாயிருக்கின்றனென்பதே பொருளாமென்க. அப்படியன்று முன் ஆன்மா என்றதை ஆகுபெயராக்கிப்பின்கூறியதை உள்ளபடி கொண்டு ருத்திரனுக்கு விஷ்ணு ஆன்மாவென்றே கொள்வோம் எனில்? எனக்கு உடம்பாகிய ருத்திரனை நான்காதலாற்பூஜிக்கின்றேனென்று கூறுதல் பொருந்தாமையானும் எனக்கான்மாவே என்னும்தேற்றேகாரத்தானும் பின் கூறியதில் அளவில்பேரொளிப் பகவனுமுருத்திரன் என்று அடுக்கிச் சிறப்பித்தமையானும், அந்நூலாசிரியர் மேலும் பற்பல வாகச்சிவமகிமையே விளக்குதலானும் மேற்கூறியதே முன்பின் விரோதியாத உண்மைப் பொருளாமென்க.

இவ்வாறு விஷ்ணு சிவலிங்கபூசனையாலேயே மேன்மையடைந்தாரென்று கூறுமுண்மையை அவர் பூஜித்த சிவஸ்தலங்கள் இன்றும் யாவருங்காணவிளங்குகின்றன. அம்மகிமைகள் அத்தலபுராணங்களில் விரிவாயுள்ளன. சுருக்கி விளக்குந்தேவாசங்களாலுந்தெளியலாம்.

(இராமேச்சரம்.)

இது, இராமர் இராவணனைக் கொன்ற பிரமஹத்தி நீங்குதற்குச் சிவலிங்கபூசனைசெய்த சிவஸ்தலம். திருஞானசம்பந்தர்.

வேதாந்தத்தெளிவு

தேவியை வவ்விய தென்னிலங் கைத்தச மாமுகன்
 பூவிய லும்முடி பொன்றுவித் தபழி போயற
 வேவிய லுஞ்சிலை யண்ணல்செய் தவிரா மேச்சர
 மேவிய சிந்தையி னார்கடம் மேல்வினை வீடுமே.
 அணையலை சூழ்கட லன்றடைத் துவழி செய்தவன்
 பணையிலங் கும்முடி பத்திறுத் தபழி போக்கிய
 வினையிலி யென்றுமி ருந்தகோ யினிரா மேச்சரந்
 துணையினி தூமலர்ப் பாதமேத் தத்துயர் நீங்குமே.

(திருவீழிமிழலை)

இது, விஷ்ணு காத்தற்றெழிலிடையுறின்றி நடத்தற்காகச்
 சக்கராயுதம்பெறும்பொருட்டு நாடோறும் ஆயிரந்தாமரைப்பூக்
 கொண்டு பூசித்த சிவஸ்தலம். திருஞானசம்பந்தர்.

மாலா யிரங்கொண்டு மலர்க்கண் ணிடவாழி
 யேலார் வலயத்தோ டந்தா னுறைகோயில்
 சேலா கியபொய்கைச் செழுநீர்க் கமலங்கண்
 மேலா லெரிகாட்டும் வீழிம் மிழலையே.

திருநாவுக்கரசர்

* நீற்றினை நிறையப் பூசி நித்தலா யிரம்பூக் கொண்டு
 வேற்றுழிபொருநரானொன்று குறையக்கண்ணிறையவிட்ட
 வாற்றலுக் காழி நல்கி யவன்கொணர்ந் திழிச்சங் கோயில்
 வீற்றிருந் தனிப்பர் வீழி மிழலையுள் விகிர் தனாரே.

திருவாசகம்.

பங்கய மாயிரம் பூவினிலோர் பூக்குறையத்
 தங்க ணிடந்தரன் சேவடிமேற் சாத்தலுமே
 சங்கர னெம்பிரான் சக்கரமாற் கருளியவா
 றெங்கும் பரவிநாந் தோனோக்க மாடாமோ”

(திருமாணிகுழி)

இது, விஷ்ணு வாமவைதாரத்திற் பிரமசாரியாய்ப் பூசித்த
 சிவஸ்தலம், (மாணி——பிரமசாரி) திருஞானசம்பந்தர்.

* இதுனான் விஷ்ணுவின் விபூதிதாரணமும் விளங்குகின்றது.

நித்தநியம் த்தொழில் னாகிரெடு மால்குறள னாகமிகவுஞ்
சித்தாத்தொ ருக் டி வழி பாடுசெய நின்றசிவ லோகனிடமாங்
கொத்தலர்ம் லர்ப்பொழிலி னீடுகுலமஞ்ஞாட மாடலதுகண்
டொத்தவரி வண்டுகளு லாணியிசை பாடுதவி மாணிகுழியே

(திருமாற்பேறு.) திருஞானசம்பந்தர்

இது திருமால் பூசித்துப் பேறுபெற்ற சிவஸ்தலம்..

சால மாமலர் கொண்டு சரணென்று

மேலை யார்கள் விரும்புவர்

மாலி னார்வழி பாடுசெய் மாற்பேற்று

நீல மார்கண்ட நின்னையே.

(திருவுசாத்தானம்)

இது, இராமர் இராவணனைவென்று சீதாதேவியைமீட்டுவரு
தற்குபாயங்கேட்டு உசாவி மந்திரோபதேசம் பெற்றுப் பூசித்த
சிவஸ்தலம். இதனால் இத்தலம் திருவுசாத்தானமென்றும் இங்கு
வீற்றிருந்தருளும் சிவபெருமான் திருநாமம் மந்திரேசரென்றும்
வழங்கப்பெறுகின்றன. திருஞானசம்பந்தர்.

நீரிடைத் துமின்றவன் றம்பிநிள் சாம்புவான்

போருடைச் சுக்கிரீ வன்னனு மான்றொழக்

காருடை நஞ்சண்டு காத்தருள் செய்தவெஞ்

சீருடைச் சேடர்வாழ் திருவுசாத் தானமே. ”

இன்னும் விஷ்ணு பூசித்த தலங்கள் பற்பலவுள்ளன.

(விஷ்ணு விபூதிருத்திராக்ஷதாரணபஞ்சாக்ஷரபராயணரே)

விஷ்ணு சிவாகமவிதிப்படி விபூதி ருத்திராக்ஷதாரணராய்
ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரபராயணராயே பூசித்து வந்தாரென்பது சிவபுரா
ணைதிகளின் விளக்கமே. இவ்வுண்மையை

(பாரதத்தைச்சார்ந்த அரிவம்சம்)

ஹர்ஷதீபவாஸி ரஹஸிதெஸி தஸுநெள நீஜடீபயஜுஹாஜு

என நும விளக்குகின்றன. (சாதாதபஸ்மிநிதி)

திருவடெருநதிநாஸ்யோ திருவடெருநதிநாஸவஃ
 திருவடெருநதிநாஸூராக்ஷஸம்பரிக்ஷிதஃ ||

இ—ள், (பஸ்ம) திரிபுண்டரதாரணமின்றிச் செய்யும் சந்திரா வந்தனம் ஐயம் சிராத்தங்குகளின் பலனை ராகுத்தர்கள் அபகரிப்பார் களென்றும்:

“வந்தியமாமிந்தவொன்றொன்றையே ஓடிவாழிவாழ்ந்த
தவழிவாழ்ந்தவொன்றொன்றையே ஓடிவாழ்ந்தவொன்றொன்றையே”

இ—ள், எவன் (பஸ்ம்) திரிபுண்டரத்தரிக்கவில்லையோ அவனுடைய சத்தியம் ஆசாரம் தவம் ஓமம் (புண்ணிய) தீர்த்ததல்நானம் தேவாதிபூசனைகனெல்லாமும் பலனற்றனவாய்ப்புடியும் என்றும் விவாக்குகின்ற இவ்வசனங்களை விபூதிதரிக்காமல் சிராத்தாதிபி துர்காரியஞ்செய்கின்ற சிலநிராமணர்கள் உற்றுநோக்கி இனியாவது பலனையிழந்துபோகாமல் சிராத்தாதிகளில் விபூதியிடுத்துள்ள திரிபுண்டரதாரணஞ்செய்துகொண்டு அவ்வப்பலன்களைப் பெற்று வாழ்வாராக. (பஸ்மசாபாலோபசிஷதம்.)

யதிலுடையாரணந்தற்கு ணகடிஉவொஷ்டிஅடிபுலஹு
புணவம்ஜபிசுபாபுலொலுவதி ||

இ—ள், (உலகப்பொருள்முழுதும் வெறுத்துவிட்ட) சந்நியாசியும் ஒருகாலம்பலஸ்தாரணஞ்செய்யத்தவறுவனில் உபவாசியாய் (கடது)பிரணவம் செபித்தால் அப்பாவத்தினீங்கிச் சுத்தனாவன் என்று கூறுகின்றது.

இனி வைஷ்ணவர் தமிழ்வேதமென்று சிரமேற்கொண்ட
திருவாய்மொழிகளில் (நம்மாழ்வார்)

“கரியமேனிபிசைவெனியநீறுசுறிதேயிடும்

பெரியகோலத்தடங்கண்ணன் ” என்றும்

பெரியாழ்வார் “காப்பிடவாராய் காப்பிடவாராய்” எனும்
 னும் விளக்குதலாலும் இவ்வாறு மேலும் வரும் பலவாக்கியங்
 களாலும் வித்து விடுத்தாய்நரே என்பது தெளியக்காணலாம்.

வைஷ்ணவவேதாந்தம்.

பதைத் திருமண்காப்பு என்றுங்கூறுகின்றனர். ஆழ்வார்கள்திருவாய்மொழிபாடியகாலத்தில் திருமண் மஞ்சட்பொடிமுதலியன ஏற்படவில்லையென்பது உடையவர் சூர்ணவிளக்கமுதலியவற்றில் காணப்பட்டதே. ஆதலால் அவ்வாறு கூறுதல் பொருந்தாது. அன்றியும் அக்கினியால் நீற்றப்படுவதுளதுவே அதுவே நீறு என்றாகும். ஈண்டுக் கூறிய நீறு உலர்ந்த கோமயத்தை நீற்றியதே. அன்றியும் மலத்தை நீற்றுதலாலும் நீறு என்னும் பேர் பெற்றதன்றி அவர்கள் கூறும் விபரீதார்த்தம் பொருந்தாது. இதனை,

(பிருகத்சாபாலோபநிஷதம்.)

வஹ்நிந்நூரிஹ்நூபுஸாநெஸ்யபூகாரணாஹ்நிஃ ।
ஹஸ்யஸ்யபூவஹக்ஷணாஸஹஸநாஹ்நிஃ । ஹ்நிஃ । ஹ்நிஃ । ஹ்நிஃ ।
ஹ்நிஃ । ஹ்நிஃ । ஹ்நிஃ । ஹ்நிஃ । ஹ்நிஃ । ஹ்நிஃ । ஹ்நிஃ । ஹ்நிஃ ।
ஹ்நிஃ । ஹ்நிஃ । ஹ்நிஃ । ஹ்நிஃ । ஹ்நிஃ । ஹ்நிஃ । ஹ்நிஃ । ஹ்நிஃ ॥

இ—ள், ஐச்வரியந்தருதலால் விபூதி, ஸர்வபாபங்களையுந் தகித்தலால் பஸமம் (நீறு) ஒளியைத்தருதலால் பலிதம். ஆபத்துநீக்குதலால் ஸ்நாநம். பூதப்பிரோதபிசாசாதி ஜனன(மரணநிபயம்)நீக்கிக்காத்தலால் ரகக்ஷ என்பதனாலும்

(கடம்பவனபுராணம்.)

தொகுத்த வாழ்க்கையாற் பூதியுஞ் சோதிமேற்றரலாற் பகுத்த நூல்புகல் பசுதமும் படுமலம் பிணிமா சுகுத்த லாலுயர் காரமுங் காத்தலாற் காப்பு மிகுத்த தீதுநீர் றிடுதலா னீறும்பேர் விளம்பும். என்பதனாலும் காண்க.

கடினப்பொருள்களைத் தூளாக்கினால் அது சூரணமென்றாகும்; கருப்பூரத்தைப் பொடியாக்கினால் அது கருப்பூரப்பொடியென்றாகுமென்பதுலகறிந்ததே. அன்றியும் ‘புகழ்திருநீரேபற்பம்பொடியொடு விபூதிகாப்பாம்.’ என்று நிகண்டும் விளக்குகின்றது.

(பாரதம்.)

“பொங்கரா வெயின்மணிப்பூணும் பேணுநீர்
றங்கரா கமுமுவந் தணியு மேனியாய்”

வேதாத்தத்தெளிவு

என்று கிருஷ்ணர் சிவனைத்துதிக்குமிடத்து நீறு விபூதியென்றே விளக்குகின்றார். (காப்பிடவாராய்) என்றதன்பொருள் அசோதை பாலகிருஷ்ணனுக்குப் பேய்ப்பூதாதிகளாற்பயமுண்டாகாதபடி அந்திநேரத்தில் காப்பாகிய விபூதியணிதற்கு அழைத்தா னென்பதாம். இதனை ‘உடனே நந்தகோபரும் அக்குழந்தையை யெடுத்துவந்து அதன்சிரசில் கோமயசூரணத்தைக் காப்பாகவைத்து’ என்று விஷ்ணுபுராணம் (௫) அம்சம் (௫) அத்தியாயந்தெ ளிவிக்கின்றது. கோமயசூரணம் விபூதியென்பது ஷேட்புராணம் (௩௦௭) பக்கத்தில் விளக்கமே. காப்பு என்னுந்தமிழ்மொழி வட மொழியில் ரகஷ்யென்று விபூதிக்குப்பெயராய்வழங்கப்படுகின் றது. நாலாயிரப்பிரபந்தவியாக்கியானமாக (சூது) (சூது) (கஉது) (உசது) (௩சுது) என்று விரித்துரைத்தஜீயர்களாகிய வைஷ்ண வர்களையாவரும் “நீறுசெவ்வேயிடக்காணில்” என்பதுமுதலிய செயபுள்களில்வரும் நீறுஎன்றசொல்லுக்கு விபூதியென்றேவிளக் கினர். கருப்பூரப்பொடி மண்முதலியனவாக விப்ரீதங்கூறிலர். அன்றியும் இவ்விபூதிமதுபானம் பிரமகத்தியாதிபாதகங்கையெல் லாம் நீக்குவதென்றும் விசேஷித்துக்கூறி அதற்கு உதாரணமாக “மத்யம் பீத்வா” என்றஸ்மிருதிவசனமும் எடுத்துக்காட்டினர். இவ்வாறு தங்கள் முன்னோர்கூறும் உண்மையையாவது உற்று நோக்காமல், இக்காலத்து வைஷ்ணவர்கள் மாற்சரியகுணத்தால் மண்கருப்பூரப்பொடி என்று பொருள்கூறும் அபத்தத்தைப்பற் றிமேலும் விரிப்பானேன்.

வைஷ்ணவர்கள் மேற்கொண்டுள்ள (உடையவர்கூரணவிளக் கம்) என்றபுத்தகத்தில் (உசு) வது பக்கத்தில், இற்றைக்கு ௮௭0 வருஷங்களுக்குமுன் கலி சக0௮-க்குமேல் திருவவதரித்தருளிய புரீபாஷியகாரர் (இராமாதுசர்) காலத்திற்குமுன்பு இப்போது ள்ள வைஷ்ணவர்கள் பஸ்மாதிதாரணராய் * கூடாத்திரதேவாந்த

* கூடாத்திரதேவதை—அற்பத்தெய்வம். அத்தெய்வங்கள்; காடன் மரடன் காட்டேரிமுதலியன. இங்கே அவர்கள் சிவனை யே கூடாத்திரதேவதையென்று கருதி அப்படியெழுதினார்கள். சைவர்களாகிய எம்மவர்களில் மிகக் கடுங்குணத்தராயினும் விஷ் ணுமூர்த்தியை கூடாத்திரதேவதையென்று கூறுர்கள். புத்திமான் கள் இவ்வைஷ்ணவர்களுடைய பெருங்கொடுமைதெரிந்தொது க்ருவார்கள்.

வைஷ்ணவவேதாந்தம்.

ரபராய் மந்த்ராத்ரபரராயிருந்தார்கள். பின் னூதனமாக வெளி யிட்டு அவைகளைத் திக்குவிஜயஞ்செய்துதாபித்தார்கிடாய்” என் றெழுதப்பட்டுள்ளது. சகவருஷம் துகட சென்ற வெகுதானிய ஷுத்திலே திருநாராயணபுரத்திலே, இராமானுஜர் மண்பூசலை வெளிப்படுத்தியதாக அவரது வைபவத்திலும் வெளியாகின்றது. ஆதலால் மண்ணுனது பிற்காலத்தில்வந்த னூதனமேயென்பது தெளிவாயது. இம்மண்பூசல்ஒருநூலிலுமில்லாமையால் இதற்கொ ருநூலாதாரம்வேண்டுமெனக்கருதி உடையவர் சூரணவிளக்கமெ ன்றொருநூலைப் புதிதாகக் கட்டிக்கொண்டனர். அந்தூல் உடை யவர்என்றசொல்லை முன்கொண்டதனாலேயே னூதனமாக அவர் செய்தகட்டுக்கதையென்பது வெட்டவெளியாம்.

(பிருகத்சாபாலோபநிஷதம்.)

ஸ்ரீமளதஸிவாஹகாலெதாஸிஹமூரூஃ ஐயுஷாஸவெஃ
 டெவாஃ ஸாரீராதூராகஹவதஃ தடாநஷஜூநாஃ ||

என்று தொடங்கிச்செல்லும் வசனங்களால், கௌதமர் விவாககாலத்தில் அகலிகையின்பேரழகைக்கண்டமாத்திரத்தில் சகலதேவரும் அதிமோகிதராய்த் தாதுநஷ்டமானபாவத்திற்குத் தூர்வாசமுனிவர்கூறியபடி திருநீறணிந்து பிராயச்சித்தம்செய்து கொண்டார்கள் என்று விளக்குதலாலும், விஷ்ணுமுதலியசமஸ்ததேவர்களும் விபூதிதாரணர்களேயென்பது தெளிவாம். இதனை

(ஸ்ரீஞானசம்பந்தசுருதி)

“வானவர்மேலதநீது” “மேலுறைதேவர்கடங்கண்மெய்யது வெண்பொடிநீது” என்று விளக்குதலாலுங்காண்க.

யிஸ்வரஹிதம்வாஹயிஸ்ரீஸிவாஹயஃ ||

யிமநீஸாஹபுநஃஜந்யிஷ்டிஸிவாஹயஃ ||

இ—ள், விபூதியணியாதநெற்றியைச்சுடு; சிவாலயமில்லாத கிராமத்தைக்கொளுத்து; சிவபூசைசெய்யாதவனது ஜன்மத்தில் (தேகத்தில்) சம்பந்தமி;

[illegible]

‘வெந்துயர்தீர்ப்பதுநீறு’ ‘வருத்தந்தணிப்பதுநீறு’ ‘பாவ மறுப்பதுநீறு’ என்று விளக்குகின்றது.

யலுலுடிவநிதெவடிவியொனாபுலெநாதிஷா
உததளதலுலாங்கயபுநெபெய்விவழிதா॥
சிவாவாவதாநுணாநெவடிவியெபெவழிதா
புலுலுடிவநிதெவடிவியொனாபுலெநாதிஷா

இ—ள், எந்தமனிதனுக்கு விபூதிதிரிபுண்டரஉத்துளநாதிகளில் துவேஷமுண்டாகிறதோ அவனுடைய உற்பத்தியில் (சாங்கரியம்) கலப்புண்டென்பது பண்டிதனால் ஊகிக்கப்படுமென்றும் மகாபாதகர்களுக்குத்தான் வேதசித்தமாகிய மகேசுரனிடத்திலும் திரிபுண்டரம் உத்துளானமுதலியவைகளிடத்திலும் துவேஷமுண்டாகிறது என்றும் விளக்குகின்றது. ஆகவே, விபூதியில் துவேஷமுள்ளவன் குலஸ்திரியினிடத்துப்பிறந்தவனல்லனென்பதே தெளிவாம். இத்தனை பிரமாணமெல்லாமிருக்கவும் இக்காலத்துவைஷ்ணவர்கள் விபூதியைவிலக்கி மண்ணைப்பூசி இடையே வர்ணமும் வைத்துச் சித்திரிக்கின்றார்கள். இச்சித்திரத்திலும் பஞ்சள்வர்ணத்தார் குங்குமவர்ணத்தாரென்றிருவகையரும்வடகலையார் தென்கலையாரென்றிருவகையருமாகப்பிரிந்து ஒருவகையார்கொள்கையை மற்றொருவகையார் பொய்யென்றுகறி அதனால் இருவகையார்கொள்கைகளும் பொய்யேஎன்பது விள

(வைஷ்ணவர்பூசம் மண் அசாஸ்திரிகமே)

இம்மண் வேதவேதாந்தங்களிலாவது புராணஇதிகாசங்களிலாவது நெற்றியிற்றறிக்கும்படி கூறப்படவில்லை, பிராம்ணர் வெள்ளைமண்ணும் அரசர் செம்மண்ணும் 'வைசியர் மஞ்சளிறம்மண்ணும் சூத்திரர் கறுப்புமண்ணுங்கொண்டு சௌசஞ்செய்யும்படி விதியிருத்தலால் அவ்விதிப்படி அதற்கேயுரியதாம், இதனை

(பராசரஸ்மிருதி ஆசாரகாண்டம்.)

முதலாவது அத்தியாயம் செளசப்பிரகரணம்

[illegible]

வேதாத்தத்தெளிவு

என்று செவ்வேளினக்குகின்றது. இப்படியே வைத்யநாத ஜீஷிதீயம் ஆன்னிககாண்டம்சௌசவிதியிலும்கூறப்படுகின்றது. இங்ஙனமாகவும், இம்மண்ணை நெற்றியிற்றரிப்பது இராமானுசர் செய்தகுழ்ச்சியே. ஆதலால் இம்மண் விஷ்ணுவுக்குரியதன்று; அவனுக்குரியது மேற்கூறியபிரமாணங்களின்படி விபூதியேயாம். விபூதியே சகலசாஸ்திரசம்மதமாம். இதற்கென்றேவெளிவந்த சர்பாலம் பஹ்சார்பாலம் பிருகத்சார்பாலமுதலிய உபநிடதங்கள் முழுதும் இவ்விபூதியையே விளக்குகின்றன. மேலும் சுருதி புரணஇதிகாசாதிகளும் விளக்குகின்றன. இவ்வுண்மை மேற்காட்டிய பத்பலபிரமாணங்களாற் செவ்வேதெளியலாம்.

ஆனால் ஊர்த்துவபுண்டாம் வாசுதேவோபநிஷதத்திற்குறப் படவில்லையோவெனில்? அதில் இம்மண்ணையாவது மஞ்சள்முதலியவர்களைப்பாவது கூறவில்லை; கோபிசந்தனம்பூசி அதன் மேல் விபூதியுந்தரிக்கவேண்டுமென்று வாசுதேவர் நாரதருக்குக் கூறினதாக அவ்வுபநிஷதமாத்திரந்தான் கூறுகின்றது. இதனை

(வாசுதேவோபநிஷதம்:)

சுகிரா⁶⁰⁰⁷த்ரா⁶⁰⁰⁸மி⁶⁰⁰⁹ஹோ⁶⁰¹⁰த்ர⁶⁰¹¹ஹஸநா⁶⁰¹²தெ⁶⁰¹³ஹபு⁶⁰¹⁴லி⁶⁰¹⁵தஜி⁶⁰¹⁶ஹ⁶⁰¹⁷ விஷ்⁶⁰¹⁸ணு⁶⁰¹⁹
 ஸ்ரீ⁶⁰²⁰ணீ⁶⁰²¹ப⁶⁰²²ஷெ⁶⁰²³தி⁶⁰²⁴ ஸ்ரீ⁶⁰²⁵ஹே⁶⁰²⁶ந்ர⁶⁰²⁷ஹே⁶⁰²⁸ஷ⁶⁰²⁹வ⁶⁰³⁰மா⁶⁰³¹யத்⁶⁰³²ர⁶⁰³³ப⁶⁰³⁴ர⁶⁰³⁵ண⁶⁰³⁶வெ⁶⁰³⁷நா⁶⁰³⁸
 ஐ⁶⁰³⁹ஹ⁶⁰⁴⁰ந⁶⁰⁴¹க⁶⁰⁴²ய⁶⁰⁴³ப⁶⁰⁴⁴ா⁶⁰⁴⁵ ||

இ—ள், மேற்கூறியகோபிசந்தனம் தரிப்பவர்கள் விஷ்ணு காயத்திரிபிரணவமந்திரங்களினால் யாகாக்கினியிலெடுத்தவிபூதியை அக்கோபிசந்தனத்தின்மேல் தரிக்கக்கடவர் என்பதனாற் கான்க. அக்கோபிசந்தனத்தின்மேல் விபூதியை உத்தூளனமாகவும் திரிபுண்டரமாகவுந்தரிக்கலாம்; விபூதியின்மேல் கோபிசந்தனம் தரித்தப்படாது.

வைஷ்ணவவேதாந்தம்.

உன்புதுவாணெதிவாணஸ்யாகிவாணெநோபுது
வாணகம் ||

என்பதற்குக்கான, இச்சந்தனம் கோமிகாஸ்திரிகளைக்கிருஷ்ணன் தழுவிப்போகித்தபோது அவர்களுடைய முலைகளிலுள்ளது அவன்மேனியிலொட்டியிருந்து பின்கழுவப்பட்டதே. அப்போது அங்குள்ள இச்சைமிகுதியால் அக்கிருஷ்ணன் அதனை அச்சமயம் சிறப்பித்துக்கூறினான். அதனை யாவரும் தரிக்கவேண்டுமென்று விதியாகக்கூறினான். ஆகவேசத்தாற் கூற்றினதேதன்பதை அவ்வுபநிஷதந்தவிரவேறெந்த உபநிஷதங்களுக்கூறாமையானும் அக்கிருஷ்ணன் சிவபூஜாதிகாலமெல்லாம் விசூதிருந்திராகூதாரணமேயன்றி அச்சந்தனம் தரியாமையானும் செவ்வோதெனியலாம்.

(பராசுபுராணம்.)

கள்ளதனம்பலவாணநிறெனவதிபுகிவாணகழ

இ—ள், தனியே ஊர்த்துவடிண்டரம் வேதத்திற்குரியபடி வில்லை; (ஆகையால்) குறுக்கே (பஸ்ம) தரிபடிண்டரம் அணிந்து வேண்டும் என்றும்,

(சுருட்டிராணம்.)

ஹஸாரெநவபுசுவீர்தநகபபாநபுதிசாடிமிஃ ||

இ—ள், விழுதிதாரணமே செய்யத்தக்கது, மன்றத்திலே தாரணஞ்செய்யத்தகாதது என்றும் விளக்குகின்றது.

இம்மண் சாமானுச்சர்நியமித்த (அ), வருஷங்களுக்கும் முன்னர் முள்ளதானல் விஷ்ணுபுராணதிகளில் எங்கேனுங்கூறி அதுதற்குக் கும்விதிபுமவிளக்கலாம் அஃதில்லையானாலும் விஷ்ணுபத்தகமித்தி ரங்கனிலோரிடத்திலாவது இன்னார்க்குமண்ணிட்டுக்கொண்டிருக்கித்

வேதாந்தத்தொளிவு

தாரென்று கூறலாம். அல்லது, அவர்கட்கு முக்கியமான திருவாய்மொழியிலாவது கூறியிருக்கலாம். அம்மண்ணும் அவர்கள்நெற்றியில் மேல்நோக்கியமூன்று குறிதவிர மற்றிடங்கள் சூரியமாகின்றன. “நீறில்லாநெற்றிபாழ்” என்றருளிநார். ஒளவையார் விபூதியேர் முழுதும்நிறைந்திருக்கின்றது. அதனால் யாவர்க்கும் கடவுளமைத்தநெற்றி விபூதிதாரணத்துக்கேடரியதாயமைக்கப்பட்டதன்றி மண்பூசதற்கமைக்கப்படவில்லையென்பது செவ்வே விளக்கமாகின்றது- இதனை,

(கூர்மபுராணம்.)

ஸுஷ்ராவ்யஸிங்ஹெநாஹத்ரிவாண்ட்ஸ்ஸுப்ராஸ்தாடி
ஸஸஜேஸமதாடம்மிதிபுகுஜேஸ்டும்நவதுகூம் । தயோவி
சிரநவாஜேவகுநகுவடுங்கித்ரிவாண்ட்கழ ॥

இ—ள், பிரமன் சிருட்டிதொடங்கும்போதே விபூதிமகி
மையை எடுத்துக்கூறி அதனை அணிந்துய்தற்காகவே சர்வசனங்
களின் நெற்றிகளையுங்குறுக்குஆகிர்தியாகப்படைத்தான். மேல்
நோக்காகவேனும் வட்டமாகவேனும் படைத்திலன். அது நே
ரே தெரிந்தும் சிலமுர்க்கர்கள் அவ்விபூதிதிரிபுண்டரமணியாமல்
தீவினைவசப்பட்டுமூல்கின்றார்கள் என்பதனறங்காண்க.

இவ்விபூதியையே இவ்வைஷ்ணவர்மகமதியர் முதலிய மற்றெல்லாரும் மந்திராதிகளில் அவசியமாப்யப்பயோகித்து வருவது பிரசித்தமே. விபூதிஇன்றிச்செய்யும் எச்செயலும் பலனற்றனவா மென்பது மேற்கூறிய சுருதிமிருதிசம்மதமாதலால் அவ்வைஷ்ணவாதியர் தமது மந்திராதிகள்பலனற்றனவாய்ப் பொருட்பேறு மிழக்கவருமென்று கருதியே விபூதிக்கொண்டே செய்துவருகின்றார்கள். அவ்வாறு இம்மைப்பலன் நேரேதெரிந்தும் விபூதிதரியாமையோகூழின்புணர்ப்பேஎன்க. இதனாலேயே இவ்விபூதி

உடற்பிணியும்கீக்கும் அருமருந்தென்பது தெளிவாகின்றது. திருக்கண்ணபுரத்திலே, உற்சவகாலத்திலே, ஒருநினைத்திலேவிபூதி ருத்திராக்ஷங்களணிந்து கொண்டாடும்வழக்கமுள்ளது. கிறிஸ்தவர்களும் மாசிமாதந்தோறும்வருகின்ற (Ash Wednesday)சாம் பலடிப்பெருநாளென்று கொண்டாடி விபூதிதரித்துவருகின்றார்கள். இதுவரை விபூதி யாவர்க்கும் இன்றியமையாச்சிறப்பினதென்பது தடஸ்தமாக்கூறியேனும். இதன் சொரூபமகிமை அதிவிஸ்தாரமாதலால் ஈண்டைக்கு இம்மட்டிலேயே போதியதென்று அமைந்தாம்.

சிலவைஷ்ணவர் விபூதிமகிமை பலபிரமாணங்களால் நிச்சயமாதலால் அதனைமறுக்கமுடியாமல் மலமறைக்குஞ்சாம்பல் என்றழித்துக்கூறுகின்றனர். அவர்களினைப்பு இழிவினிலிற்பிணும் அச்சொல்மலத்துவத்தைநீக்கிச் சிவத்துவத்தைச்செய்வது விபூதியென்னுமுண்மைவிளக்குதலை அவரறிந்திலர். அம்மட்டோ அடுப்புச்சாம்பல் கிடக்குமிடத்திலும் மலசலவிசர்க்கஞ்செய்யப்படாதென்றுகூறும் விதிவாக்கியங்களையும் அறிந்திலர். அவ்வாக்கியங்களே அவர்நினைப்பளவான அவ்விழிவையும்நீக்கி உண்மைவிளக்கும். இதனை, (பாத்மபுராணம்.)

புத்ராஹித்யஜ்ஞாநிஸ்யவாஹுஸ்யாஹுணாநுபுதி
ஷெவாயபஸீவெதகூலிவெமொஷெவஹஸூதி
கெஷெத்ரதௌவ்யக்ஷஹாயாயாந்ஷ்யாஜேஷஸரிநுஹ ||
வெஷெத்யவ்யக்ஷஸீவெதகூலிவெவாயாந்வாஜேஷாஷெயே
வக்ஷரொமூஷெயெயநகூயபூநூகிரோணாஃ ||

இ—ள், சூரியன், ஜலம், அக்னி, சந்திரன், பசு, ரிஷபம், பிராமணர்களுக்கெதிரிலும், தேவாலயசமீபத்திலும், தொழுக்களிலும், சாம்பலிலும், வயலிலும், மரநிழலிலும், நதியிலும், தடாகாதிகளிலும், தெய்வங்கள்வசிக்கும் கிருக்ஷசமீபத்திலும். சமுத்திரக்கரையிலும், கிருகமத்தியிலும், அதனருகிலும் அறிவுள்ளவன் மலசலவிசர்க்கம் செய்யமாட்டான் என்பதனாற்றகாண்க.

வைஷ்ணவவேதாந்தம்

இ—ன், கிருஷ்ணர் (உபமந்தீயுமுனிவரைநோக்கி) பகவா
னே சிவபிரானால் உமாதேவியாருக்கு உபதேசிக்கப்பெற்ற திவ்ய
பாசபதஞானத்தையும் விபூதிமகிமையையும் தெரியவிரும்புகின்
றேன் என்று பிரார்த்தித்ததற்கு அம்முனிவர் அவற்றைவிளக்கி
யதும்சிவதீக்ஷையெய்ததும் வாயுசங்கிதை உத்தரபாகத்தில் விரி
வாய்க்கூறுதலானும், (கூர்ம்புராணம் (உரு) அத்தியாயம்.)

வனவழிகாட்டி இந்நூலில் வந்திருப்பதற்கு உதவி செய்து:

வந்தவாழ்வக்யொமக்யுஷாயாவிஷகரிக்ஷண ||

இ—ன், இந்தப்பிரகாரம் உபமக்ஷியமுனிவர் சிவமகிமைகளைக் கூறியருளிக் குற்றமில்லாத கர்மத்தையுடைய கிருஷ்ணர் பொருட்டுப் பாகபதவிதம் பாகபதயோகம் பாகபதஞானத் தைக்கொடுத்தனர் என்று கூறுதலானும் செவ்வேதெளியலாம்.

(பாரதம் துரோணபர்வம் (௨0௨) அத்தியாயம்.)

ஷஷிவஷபுஸஹஸாணிதாவனெவஸாதாநிவ
சுஸொஷபுதபாநாந்வாயுஹகெசாம்புஹெகெசுணு
ஸதெநதவஸாதபாஸுஹஹுதெநாயபாஹவசு
ததெநாவிஸொஸாநுபொநிவிஸுஸுஜததவதி
ஹஸபுஸுஸாஹபுஸபுஸவபுஹெவஸாஸுஸாஸு ॥

இ—ள், அறுபத்தாறுயிரம்வருஷம் வாயுஜலபக்ஷணஞ்செய்து உடம்பை வருத்திவந்தபகிடுல் விஷ்ணு அப்போது சிவத்துவம்பெற்றாரோ? அப்போது விசுவேசரரும் விசுவகாரணரும் விசுவமாகியஜகத்துக்குப் பதியுமாகிய சர்வதேவேசுவரரைத் தரிசிக்கப்பெற்றாரென்று கூறுகின்றது.

இதனாலும் சிவனொருவனே சர்வதேவர்க்குமேலானவன் அவனெல்லாராலும் பூஜிக்கத்தக்கவனென்பதும் விஷ்ணுமுதலிய யாவரும் சிவபூஜகர்களே என்பதும் அப்பூஜாபலனால் அவரவர் பதவிகளில்வாழ்கின்றனரென்பதும் தெளிவாகின்றன.

(விஷ்ணுவினியற்கைக்குணம் தாமசமே.)

இனி, வைஷ்ணவர் மேற்கூறியபிரமாணங்களை மறுக்கமுடி

வேதாந்தத்தெளிவு

பாமல் விஷ்ணுசாத்துவிககுணத்தனால்தால் தாமசகுணருத்திரன் மூத்தலிய எல்லார்க்கும் மேலானவன் என்று கூறின் அதனுண்மை விளக்குவாம்.

விஷ்ணு சாத்துவிககுணன். ருத்திரன் தாமசகுணன் என்பது சொல்லளவில் வாஸ்தவமே. அவ்விருகுணங்களும் காத்தல் அழித்தலாகிய தொழில்களுக்காக மேற்கொண்டதன்றி இயற்கையவல்ல. இயற்கைக்குணங்கள் விஷ்ணுவுக்குத்தாமசமும் ருத்திரனுக்குச் சாத்துவிகமுமேயாம். இதனை,

(சூதசங்கிதை சிவமாந்மியகண்டம் (அ) ம் அத்தியாயம்.)

ரூஜோமுகுணநவஸம்ஹொபுஹூயிஷாயதமுகுணம்
ஸூஹூஹவதிலவபுஸ்யஜமதஃவணீதொஹிஃ
முகுணநதஸீஸாஹொவிஷுஸகூமுகுணவ்யாயாஃ
சயிஷாயஹவெஸஸவபுஜமதஃவாகுஃபுஹுஃ

தயாலகூமுகுணஹொரூஹொபுஹூயிஷாயதமுகுணம்
சயிஷாயஹவெஸஸவபுஜமதஃவாகுஃபுஹுஃ ॥

இ—ள், ராகுதகுணத்தினால்மூடப்பட்ட (ராகுதமே இயற்கையாயுள்ள) பிரமர் அக்குணத்தையே அதிஷ்டித்து (மேற்கொண்டு) சர்வஜகத்துக்கும் சிருஷ்டிகர்த்தாவாயினர். தாமசகுணத்தினால் மூடப்பட்ட (தாமசமே இயற்கையாயுள்ள) விஷ்ணு சத்துவகுணத்தையதிஷ்டித்து (மேற்கொண்டு) சர்வஜெகத்துக்கும் ஸ்திதிகர்த்தாவாயினர். சத்துவகுணத்தினால்மூடப்பட்ட (சாத்துவிககுணமேயியற்கையாயுள்ள) ருத்திரர் தாமசகுணத்தையதிஷ்டித்து (மேற்கொண்டு) சர்வஜகத்துக்கும் சங்காரகாரணராயினர் என்றும், ஷ்டதமிழ், “வதிதருமுத் தொழிற்குங்கா ரணனருளாற் பிரமன் வயங்குமிரா சதகுணச பாவனே பாகி

அக்குணசா தனஞ்செய்து கொண்டுபடைத் திடுவ னுழியான், நமகுணச பாவனேயாகி, மிக்கநற்சத் துவகுணசா தனஞ்செய்து கொண்டு வியனிலங்காத்திடுவனுயர் மேன்மையுருத் திரன்

றான், முக்கியசத் துவகுணச பாவனையாகி முடித்திடுவன் றமோ
குணசா தனஞ்செய்துகொண்டு, தொக்குறுமும் முக்குணபே தங்
களா யெடுத்திச் சொலுமவர் மூர்த்திபேதங்களும் னேகம்-
என்றும்,

அகஞ்சத் துவம்புறத்தார் தாமதமுக் கண்ணற்
ககந்தா மதம்புறத்தாஞ் சார்தம்—புகலிக்கென்
றுத்தரரா மாயணமே யோதுதலால் வேறுமோ
ருத்தரமின் னும்வேண்டுமோ. என்றும்
விளக்குதலாற் காண்க.

ஏதேனும் ஓர் அதிகாரத்தலைவர்கள், சாத்துவிககுணசீலரா
னாலும் தங்கீழுள்ளாரிடம் அக்கிரமங்காணின் அதற்குரியதண்ட
னைசெய்யவேண்டியதவசியம். அது கோபயில்லையேல் நிகழாது.
அச்சமயம்புறத்துநிகழ்ந்தகோபநோக்கி அவர்களையெப்போதும்
கோபமகத்துள்ளவர்களென்று ஒருவருங்கூறார். அதுபோல, ருத்
திரர்சங்காரங் கோபமின்றிநிகழாது. கோபம் தாமசகுணச்செய
லே அச்சமயங்கொண்ட கோபநோக்கி அவரையெப்போதும்
தாமசகுணத்தரென்று புத்திமான்கள் கூறுர்கள். அவ்வுருத்திரர்
நெற்றிக்கண்ணிற்குேன்றும் அக்கிரிப்பொறிதான் எல்லாவற்றை
யும் அந்தநிமிஷமே அழிப்பது. ஆதலால் அவர்க்கு எப்போதும்
இயற்கைக்குணம் சாத்துவிகமே. இதனை அவருடைய வெண்ணி
றமுதலியன விளக்கும். இந்த ருத்திரருங் குணருத்திரரேயன்றிப்
பிரமவிஷ்ணுருத்திரர் முவருக்குமேலுள்ள துரியருத்திரராகிய
குணாதீதசிவனல்லர்- குணருத்திரர்வேறு குணாதீதருத்திரர்வேறு
என்றுணராமல் முக்குணங்கடந்ததுரியசிவனையுந் தாமசகுணத்த
னென்று அவர்கள் அறிவிழந்து கூறுவது அறிஞர்சபையில்கிலே
பெறாத அபத்தமேயாம். அது மெய்யானால் அச்சிவனுக்குக் கரிய
நிறம் காமக்குரோதமுதலியதாமசகுணச்செயல்களிருக்கவேண்டு
மே. அவைகள் ஒன்றுமில்லையென்பதை பொன்மேனியன் (இர
ணியபாகு) களங்கமற்றபடிகம்போன்றகிறமுள்ளவன் (சத்தஸ்பீ
டிகசங்காசன்) எல்லாருக்குங் கீமவிகாரஞ்செய்யுமன்மதனையெ
ரித்தவன் (காமாரி) முதலியசிவநாமங்களும் விளக்கும் (பொய்கை

நீவஸ்யுடையவளல்லே, (ஆதலால்) காலாந்தரத்தில் (பின்னொரு காலத்தில்) உன்னுடன் எனக்குக் கலவியுண்டாகுகளன்பதாம்.

(கந்தபுராணம்.)

முன்பன துருவையெல்லா முகனுறு விழியான் மாந்தித்
துன்புறு மான்மீக் கொள்ளத் துண்ணென வரியுஞ் சோர்ந்து
மன்புடையருளால் வந்தாள் மற்றவன் றனக்கு மாலோன்
என்பதோர் பெயரு மஞ்ஞான் றெய்திய போலு மன்றே.

இ—ள், சர்வசத்திமானாகிய சிவனது மாயாதீதபிஷ்டாடன ரூபத்தினமுகுமுமுதையும் (மோகினியாகிய) விஷ்ணுமுகக்கண் ணால் இடைவிடாதுபார்த்துத் துன்பமிக்ககாமமயக்கமிகுதலால் அவ்வசப்பட்டு நடுக்குற்றுவிரைந்து என்னைத்தமுவிபருளுகவெ ன்றுவேண்டச் சிவபிரான் நமது ரூபம் மாயாதீதம் உனதுரூபம் மாயையென்பதுமுதலியனதெரிவித்து உன்வடிவுக்கினங்கவந்து தழவி உன் ஆசைதீர்ப்போமென்றருள அவ்வுருளால் மயக்கந்தெ ளீர்து சிவன்பக்கத்தில்வந்தான். அவ்விஷ்ணுவுக்கு (மயக்கமு டையான் என்னும் பொருளைத்தருகின்ற) மாலோனென்னும்பெ யரும் (மற்றுங்கேசவாதிராமங்கள் அவ்வக்காலத்துவந்தமை போல) அக்காலத்துவந்ததுபோலும் என்பதாம். உண்மைதெரி தற்கும் நிகழவேண்டியகாரியத்திற்பிரவேசித்தற்குமுரிய அகக் கண்கொண்டுபார்க்கப்பெறுமையினால் “முகனுறுவிழியான்மா ந்தி என்று கூறினார். (சுவேதாசுவதரம்.)

விஸ்வாயுகொரு—ஜெ, உஹஷி—ஃ. என்றசுருதியும். சிவன்ஏனை த்தேவர்கள்போல எக்காலத்தும எவ்விதத்துங்காமமயக்கமில்லா தவனென்பதை விளக்குகின்றது—தெஷ்டிணுமர்த்தநிலையுந்தெளி விக்கும். இங்கேஉள்ளபடி ருத்திரர்ஆணாகவும் விஷ்ணுபெண்ண கவுஞ்சென்றதே ருத்திரமேன்மையைவிளக்கும். இவ்விருவருக்கு ம்புத்திரராகிய அரிகரகுமாரனென்னும் சாஸ்தாவும் சிவசிந்நங்க ளையேதாங்கி விளங்குகின்றார்.

இவ்விஷ்ணு சிவனுடைய பரிக்கிரகசக்திகளுள் ஒன்றாகிய புருஷசக்தியையென்பது சிவசாஸ்திரவிளக்கம். சக்தியைக்குறித் துச்சக்தன்மேலானவனென்பதை யாவரூரியாதார்; “பெண்டிரு

ந்தலைமைபெறுவரோ” என்றார் பெரியார். நாயகனையின்றி மகவைப்பெறுவதில்லையாதலால் விஷ்ணுவாகியநாயகி ஐந்துமுகசிவநாயகனைச்சேர்ந்தே பொன்னிறமும் ஐந்துமுகமுமுள்ள பிரமாவைப்பெற்றாளென்பதை, (திருமங்கையாழ்வார்)

“ பிறைதங்குஞ்சடையானை வலத்தேவைத்துப் பிரமனைத்தன்னுந்தியிலே தோற்றுவித்துக் கறைதங்குவேற்றடக்கட்டிருவை மார்பிற்கலந்தவன் ” சக்தியாகிய விஷ்ணு சக்தனாகிய சிவநாயகனை வலப்பக்கத்திற் கலந்துகொண்டே பிரமனாகிய புத்திரனைப் பெற்று இலக்குமியை மார்பிற்கலந்தவனென்று விளக்குகின்றார். இதனில், ‘ வலத்தேவைத்து ’ என்றசொல் ‘தோற்றுவித்து’ என்றசொல்லையே தொடர்ந்து முன்னிருத்தலாலும் “திருவைக்கலந்தவன்” என்றசொல் பின்னிருத்தலாலும் தோற்றுவித்தற்குக் காரணம் மேற்காட்டியசிவனையென்பது தெளிவாம். இச்செய்யுளுக்கு இதுவே பொருளென்பதைப் பின்வருஞ்சரித்திரமும் விளக்கும்.

முன்னொரு கற்பமுடிவில் எழுந்த பிரளயவெள்ளத்துட் பிரமாதிகேவர்களும் உலகமும் ஒடுங்கியபோது அவ்வெள்ளத்திற் சிவாஞ்ஞையினால் எழுந்த ஆனிலையிலே விஷ்ணு தானும் ஒடுங்காது பிழைத்துநின்றஸ்நோக்கி அகந்தைகொண்டு நித்திரைசெய்ய அவனிடமாகப் பிரமனைத்தோற்றி முன்போற்படைப்பிக்கக்கருதிய சிவபிரான் அவ்வெள்ளம் தனது திருவடிப் பரட்டினளவாதற்குரிய பெருவடிவங்கொண்டு விஷ்ணு முன்பு தோன்றித்தன்னை அகந்தைவசத்தால் அறியாதுமயங்கிய விஷ்ணுவின் நெற்றியில் விபூதிசாத்தி மயக்கநீக்கியருள, உடனே விஷ்ணு அஞ்சியெழுந்து துதிக்கச் சிவபிரான் நீ நமது மாயாசக்தியாதலால் மோகியியாய்வருக என்றாஞ்ஞாபித்தனர். விஷ்ணு அவ்வாறுசிவனைத்தழுவ அப்போது சிவனதுவீரியம் மற்றையர்க்குப்போலக் கீழ்ச்செல்லும் அதோரேதசவாகாமல் பொன்னிறத்ததாய் மேற் செல்லும் ஊர்த்துவரேதசவாதலால் மேற்சென்று விஷ்ணுவின் நாயியில்தங்க அதிற்றோன்றிய பொற்கமலத்தின்மேற் பிரமனை

எவனாய்த்தோன்றினான் என்பது சைவபுராணம் பத்துளொன்று கிய சிவபுராணவிளக்கமே இதனை (கடம்பவனபுராணம்.)

“முன்னமொரு பிரளயத்து நான்முகனா தியரொடுங்க முராரி யான்மேற், நன்னகந்தை மிகுந்திருப்ப வவனுதலிற் சங்கரன் வெ ண்ணீறுசாத்த, மன்னகந்தை நீங்கியவன் மோகினியாய் மருவி யுந்தி வனசத்தீன்று, பின்னொருநான் முகனையும்பே ரறிவும் பெற்றுன் பிறிதில்சிவன் பொருளென்றெண்ணி” என்றும்,

(சுத்தபுராணம் உபதேசகாண்டம் விபூதிமான்மியம்.)

முன்னை மாநிலம் பிரளயத் தொடுங்குற முளரி

மன்னுநான்முக னாதிய ரிறந்தனர் மடிய

அன்ன வெம்பிர ளயத்துமே லலர்ந்ததோ ராலிற் றுன்ன ருந்திறற் றிரு நெடுமால்விழி துயில.

ஆல மாமரத் தாங்கவன் றுயிறலு மவன்பான்

மூல மீறினா முழுமுதல் முக்கண னடைந்தான்

வேலை வெள்ளவெம் பிரளயம் புறவடி விரவ

நீல மேனிகண் டெவப்புற வெருதனி நின்றான்.

மாய னவ்வழி முதல்வனை நோக்கியே மதியான்

நீயெ வன்கொலென் றறிவயர்ந் துரைத்தலு நிமலன்

ஆய மாயையி னடைந்தன னிலனென வகுளித்

தூய நீறளித் தவ னுள மாயையைத் துடைத்தான்.

தன்னு ளத்தூறு மாயைபோ யுணர்ந்தன ன்றணவா

தென்னை யாளுடை நாயக னீங்கெழுந் தருள்

முன்னை யான்புரி மாதவமுளதென மொழியாப்

பன்னு நான்மறைச் சுருதிசொற் றவனடி பணிந்தான்.

ஈங்கெ முந்தருள் காரண மென்கொலென் றியம்ப. ...

காரி யைப்பயக் கின்றநாட் காலமோர்ந் தறிந்தெம்

பாரி சத்தியா யெதிர்ந்தனை யின்னுமப் பணிப்பூ

வேரி வார்குழற் சத்தியா குதியென விளம்ப.

அணைய னவ்வுரு வெடுத்தலுமரணவட் புணர

வினையி னெய்திய பொற்றுளி விர்துவா ங்குதித்து

நனைந றந்துழாய் நாயகி நாபியந் தலத்து
வணையு நெட்டிதழ்க் கமலமொன் றலர்ந்தது மன்னோ.
முனைத்த தாமரைப் பீடிகை முழுமுதற் பிரமன்,
கிளைத்த வைந்துமா முகத்தொடு தோன்றினன். ”

வெள்ளொ ளித்திருநீற் றின லாலிலைமேலோன்
கள்ளமாயை போய்க் கண்ணுதற் காண்குறப் பெற்றான்
பிள்ளை யாமென மலரயற் பயந்தனன் பெரியோ
ருள்ள மோர்வது திருவெண்ணி றல்லதொன் றுளதோ.

என்றும் கூறுதலால் நன்குதெளியலாம். இதனாலும் விபூதிமகி
மையும் விஷ்ணு சிவனது மாயாசக்தியே யென்பதும் அவர் விபூ
திதாரணரோயென்பதும் விளக்கமாம்.

(விங்கபுராணம் பூர்வகாண்டம் (௨௦)வது அத்தியாயம்)

மலைமகன்கொழுநன்பீசுநிபீசமற்றியான்யோநிதன்பீசம்
உலகெலாமுன்னந்தோற்றுவிப்பதற்கெனயோநியில்வைத்தனன்.

இது சிவன் ஊர்த்துவரேதசாகியபீசமுடையவன் (பிரமனா
கிய)நீ அவனதுபீசம் (விஷ்ணுவாகிய)நான் யோனி. உலகெலாம்
உண்டாக்கும்பொருட்டு அவனதுபீசத்தை யெனதுநாபிக்கமல
யோனியில் வைத்தனன்; என்று மேற்காட்டிய உண்மையை நிறு
த்துகின்றது. இதனை (யசர்வேதருத்திரஇருதயோபநிஷதம்.)

ரூபு ரூபு வதபு தெவீஜைவீஜயொகிஜபூநாடிபூநு

காரூவிஷுஃகிரூபு வஃகாரணஃகூகிஷுமூரூஃ ॥

என்னும் வசனம் தெளிவிக்கின்றது. அன்றியும் விஷ்ணு பள்ளி
கொண்டதலமெல்லாம் பெண்கள்சயநிக்கும்விதிப்படியே வலக்
கைகீழாகச்சயனித்திருத்தலை நேரேகண்டும் அவ்விஷ்ணு சிவனது
சத்தியென்பது தெளியலாம். (திருமழிசையாழ்வார்) இயற்பா.

‘மாதாயமாலவனைமாதவனை’ யென்றதில் ‘மாத’ என்னுஞ்
சொல் விஷ்ணு பெண்என்பதைவிளக்குகின்றது. இனி வலக்கை
கீழ்வைத்துறங்குவதைப் பிள்ளைப்பெருமானைஈங்கார்,

“ திருவரங்கரிணையிலாவொருபுயங்கவணையிலே

திகழ்வலக்கைகீழ்தாமுகிழ்மலர்க்கண்வளர்வதோர், கருணை' என்று விளக்கினர். விஷ்ணுபள்ளிகொண்டதலங்களில் தலைப்பக் கத்திலுள்ள சிவலிங்கங்களை மறைத்துவிடுகின்றனர். மறைத்துமென்னை? அவ்விஷ்ணு அச்சிவலிங்கார்ச்சனைக்காக ஆதியில்வைத்துள்ள வில்வவிருகூழ் பலமுறைவெட்டப்பட்டபட்டும் தழைத்துவருவது பிரத்தியக்ஷமே. தத்புருஷாயவித்மமேஹே, மஹாதேவாய, தீமஹீ தந்நோருத்ர:ப்ரஸோதயாக். என்னுஞ் சிவகாயத்திரியிலுள்ள புருஷசப்தம் விஷ்ணுகாயத்திரியில் இன்மையும் புருஷன் சிவனே விஷ்ணு அவனதுசத்தியேயென்பதை விளக்கும்.

(விஷ்ணுவின் காமமோகாதிதாமசகுணவிளக்கம்.)

இனி விஷ்ணுவுக்கு மேற்காட்டிய தாமசகுணமே இயற்கையென்பதை அவரதுமேனிரிற்ம் அநவரதசயனம் நித்திரை காமக் குரோதசோகமோகவஞ்சவேஷாதிகளாலும்காணலாம். கரியநிறம் சயனம் நித்திரைகள் நிராகேஷபமே. காமமுதலியன பின் வருஞ்சரித்திரத்தாற்றெனிக. விஷ்ணு காத்தற்றொழிற்காகச் செயற்கையாய்க்கொண்ட சாத்துவிக்குணமுழுதும் மறந்து இயற்கையாகிய தாமசகுணவசப்பட்டுநின்றமையாலன்றோ! சலந்தராசுரன் பெருவலியுற்றுத் தேவரெல்லாரையுந்துரத்தி அரசாளுதலையும் தாம் அவனோடு (உயது) (௭) யுத்தம்செய்தும் வெல்லமுடியாமல் அவனைப்புகழ்ந்து தப்பிப்பிழைத்துவந்ததையும் தெரிந்தும், அவன் பத்திரி கற்பிற்சிறந்த உத்தமபிருந்தாதேவியை விரும்பி முறுகிவளர்ந்தகாமமும், அவள்கலவி விரைந்துகிட்டாமையால் அச்சலந்தரனை எந்த உபாயத்தாலாவது கொன்றொழிக்கவேண்டுமென்றெழுந்த குரோதமும், தங்கருத்துமுடியாமையால் ஓபாதசோகமும், “கிட்டாதாயின்வெட்டெனமற” என்றநீதியையும் நோக்காமல் அதனையே மறவாதுநினைத்துமயங்குமோகமும், அவன் சிவனுறேந்தது தெரிந்தநிமிஷமே பிருந்தை உத்தமியாதலால் சலந்தரன்போலச்சென்றாலன்றி இணங்காளென்று அவன்போற் சென்ற வஞ்சவேஷமும், சென்றுகலந்தபோது பிருந்தை அவ்வஞ்சந்தெரிந்து அக்கிரியிலிறந்தபின்னரும் அச்சாம்பரிற்புரண்டு

உமாதேவியருளால் அச்சாம்பரில்முனைத்த துளசியைப்பிடுந்தை
யென்றுநினைத்தேயெப்போதுந்தரித்துவருதலுமுகலிய தாமசகு
ணர்செயல்களுடையாரென்பது வியாசவாக்காகிய கார்த்தபுராண
முதலியவற்றுள்வாதே. (சூடிக்கொடுத்தநாச்சியார்.)

“பொருத்தமுடையநம்பியைப்புறம்போலுள்ளுங்கரியானை”
என்ற வாக்கும்,

நெடுந்துயில்வஞ் சஞ்சோம்பு நீதிவழுப் பேருண்
கடுங்கோபம் பொய்மறதி காமம்—உடம்பு
கரியநிறங் கள்ளங் கலந்திருத்த லாலே
அரிதா மதகுணத்த னும்.” என்றவாக்குமதனையேவிளக்கும்.

(விஷ்ணுபாதகங்கையை ருத்திரன் தரித்தானென்று வைஷ்ண
வர்கூறுமாறுபாட்டைவிலக்கும்உண்மைவிளக்கம்.)

இனி, வைஷ்ணவர்கள், விஷ்ணுவினுடைய பாதசம்பந்தத்
தாற் சுத்தமானகங்கையைத்தரிக்கப்பெற்றதனால் மயானவாசத்
தால் அசுத்தனாய் அசிவனாயுள்ளருத்திரன் சுத்தனாய்ச் சிவனென்
றபேரும்பெற்றான் ஆதலால் அவனிணும்மேலானவன் விஷ்ணுவே
யென்கின்றார்கள்; அதனுண்மையையும் விசாரித்தொழிப்பாம்.
ருத்திரன் மயானவாசியென்றது உண்மையே. மயானம் எதுஎன்
பதையுற்றுநோக்காது அசுத்தனென்றுகூறியது கிணறு தன்வா
யாற்கெட்டதுபோலாயது. இதனைப்பின்வருவனவற்றிற்காண்க.
பிரமன்செய்யும்சிருஷ்டியானது பிரகிருதிமாயாபுவனவாசிகளா
கிய சீவர்களுக்கு அவரவர்வினைவசப்படி சரீராதிகளை அம்மாயை
யினின்று தோற்றுவித்தலாகும். விஷ்ணுசெய்யும் திதியானது
அப்பிரகிருதிபுவனவாசிகளாகிய சீவர்கள் அவரவர்வினைப்போ
கங்களையனுபவிக்கும்வழி யிடைபூறுநீக்கிநுத்தலாகும். அவ்வி
ருதொழிலும் சிவவற்றைப் படைத்தல் காத்தலென்பதின்றி அப்
பிரகிருதியிலடங்கிய எல்லாவற்றையும் படைத்தல் காத்தலென்
பது தெளிவாம். ருத்திரன்செய்யுஞ்சங்காரமானது சமஸ்தஜீவ்
ர்களையும் அவ்வச்சரீராதிகளினீக்கிப் புத்திதத்துவமாதாரமாகமா
யையிலொடுங்கி இளைப்பாறியிருக்கச்செய்தலாம். ஆகவே சங்கா
ரமும் சிருஷ்டித்திகள்போல எல்லாவற்றையும் ஒடுக்குதலென்ப

வேதாந்தத்தெளிவு

தூந்தெளிவே. எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கும்போது பிரமவிஷ்ணுக் களுந் ஒடுங்கினவர்களே. அப்போது ருத்திரன் நெற்றிக்கண்ண க்கினியாற் சர்வாண்டங்கனையுந்தகித்தருளுவன். இதனை, “இலயி த்த, தத்திதியி லென்னி லழியா தவையழிவ, தத்திதியு மாதியுமா மங்கு” என்ற மெய்கண்டசுருதி செவ்வே விளக்குகின்றது.

இவ்வாறு எல்லாமுந்தகனமான இடமே மயானமாதலால் வைகுண்டாதிஎல்லாஇடங்களுமயானமேயென்பது தெளிவாம். அவ்விடத்தில் ருத்திரன் ஒருவனேவசித்தலால் மயானவாசியெ ன்று கூறப்பெறுகின்றான். எல்லாரும் ஒடுங்கத் தான்மாத்திரம் மிஞ்சித் தன்னை ஒடுக்கவல்லாரொருவரின்றிநிற்கின்ற பரமகர்த் தா சிவன் ஒருவனையென்பதைச் சாஸ்திரமுகமாக அறியமாட் டாரும் அறிந்துய்தற்காகவே எல்லாமுந் தகனமாயொடுங்கிய போது ஒடுங்காமல் மிஞ்சுகின்றபஸ்மத்தை (திருநீற்றைப்) பூசிக் கொண்டும் விளக்குகின்றான். அக்கிரி எப்பொருளையுந்தகித்துச் சுத்தமாக்குதலால் அதற்குச் சுசியென்றொரு பெயர்விளங்குகின் றது. இந்தஅக்கிரியே சுத்தமாக்குமானால் ருத்திரன் கண்ணில் வந்த அதிபரிசுத்தமான அக்கிரியாற்றகனமாகிய இடம் சுத்தபூமி யாவதன்றி அசுத்தபூமியென்றொதுக்கமுடியுமா? பிரமவிஷ்ணு வாதிசமஸ்தவிசாரங்களுந்தகனமாதற்கிடமானதுபற்றி மயான மென்றுகூறினும் அது மேற்காட்டியபடி சுத்தபூமியேயாதலால் அப்பூமியில் ஒருவனுய்வசிக்கும்ருத்திரனுந் சுத்தனைன்பதே நிச் சயமாமென்க.

இவ்வுண்மைநோக்காமல் ருத்திரன் மயானவாசத்தால் அசு த்தனைன்றுகூறியதனால் அம்மயானம் விஷ்ணுமுதலியர் இறந்த இடமேஎன்றுண்மை வெளியிடநேர்ந்தது. இதற்கு அவர்களே காரணராதலால் கிணறு தன்வாயாற்கெட்டதுபோலென்றுமே லுவமிக்கப்பட்டார்கள். (முத்தொழில்களின் தாரதம்மிபம்.)

உலகம் என்றும் ஒரேபடித்தாயிராமல் தோன்றிநின்று ஒடு ங்குந்தன்மையது. கடவுள் என்றும் ஒரேபடித்தாயுள்ளபொருள் கடவுளையடையவேண்டியவர்கள் உலகில் அறித்தியபுத்திபண்ணி “அற்றதுபற்றெனிலுற்றதுவீடு” என்றபடி அப்பற்றுமுற்றும்நீக்

வைஷ்ணவவேதாந்தம்

கவேண்டும். அதனை நீக்கவிடாமற்றதித்துநிற்பன சிருஷ்டித்திஇரண்டுமே. அது எப்படிபெனின்? பொய்யெனும்படி ஒடுங்கியஉலகை நேரேதெரிந்து மெய்யென்றுபற்றிநிற்கும்படிவெளிப்படுத்தலே சிருஷ்டியாதலாலும் வெளிப்பட்ட உலகபோகங்கள் பொய்யென்றொழியாமல் யாவரும் ருசிகொண்டு அனுபவிக்கும்படியான த்தலே திதியாதலாலும் அவ்விருதொழிலும் பற்றுநீங்கியுய்விடாமற்றிப்பனவென்றதுதெளிவாம். சங்காரமோ சீவர்கள் சிருஷ்டியாத்ரீராதிகளைப்பெற்று, காத்தலால் வினைப்போகங்களை யனுபவிக்குமிடத்துச் சுவர்க்கநரகாதிகளிலுமலுகின்றதுக்கம்நீங்கி இளைப்பாறச்செய்து பற்றுவிடுதற்கேதுவாக அவ்வுலகம் பொய்யெனக்காணும்படி அழித்தொழிப்பதாம். இதனால் முத்தொழில் களிலுள்ள தராதரம் விளக்கமாம்.

உலகம் பொய்யெனக்கண்டுபற்றுவிடுதற்கேதுவாய்ச் சீவர்களிடத்துள்ள இரக்கத்தால் இளைப்பாறியிருக்கச்செய்யும் பரிசுத்தமானசங்காரஞ்செய்கின்ற ருத்திரனை அசுத்தனென்பது யாருக்குத்தான்சம்மதமாகும். புத்திமான்கள் பகஷ்பாதமின்றி உண்மை கூறுவாராக. (ஹைமவதிகங்கையின்வரலாறு.)

இனி அவர்கள் ருத்திரன் விஷ்ணுபாதகங்கையைத் தரித்தான் என்பதும் அபத்தமே. கங்கைகள் ஹைமவதி விஷ்ணுபதியென்றிரண்டுள்ளன. ஹைமவதி இமயமலையரசன் புத்திரி பார்வதிக்கு மூத்தவள். சூரனாற்றுன்புறம் தேவர்கள் சிவனைவணங்கி முறையிட்டபோது நாம் ஒரு புத்திரனைத்தந்து துன்பத்தைநீக்குவோமென்றருளினர். அதுகேட்டதேவர்கள், அத்துன்பத்தால் அறிவுகலங்கிநிற்கின்றாராதலால், சிவசொருபநிலையையும்நோக்காமல் சிவன் புத்திரனைத்தருவதானால் மற்றையபாப்போல் ஒரு பெண்ணிடமாகத்தான் தரவேண்டுமென்றுகருதி அச்சிவவீரியத்தைத்தாங்கிக்கொண்டு அப்புத்திரனைப்பெறுதற்குரியவலியுள்ளவன் ஹைமவதியேயெனநிச்சயித்து அவன்பிதாவாகிய இமவாளுக்குத் தெரிவித்து அழைத்துக்கொண்டு பிரமனிடஞ்சென்றார்கள். பிரமன் இவளுக்குச் சிவவீரியத்தைத்தாங்கிக்கொள்ளும்வன்மையில்லையென்றுகூற, ஹைமவதி அதை மறுத்துத் தன்வன்மையைக்

கூறினான். பிரமன் அவனைச் சலரூபியாகச் சபித்தான். அவள் பெரு வெள்ளமாய்ப் பிரமலோகத்தையழிக்க ஆரம்பித்தாள். பிரமன் வேதங்களால் அணைசெய்து தடுத்தான். அதனுள்கப்பட்டு நீர்வடிவமாய்ப் பிரமனுலகில் இருந்தாள். (பகீரதன் வேண்டுகோள்.)

பின்னொருகாலத்தில் பகீரதன் தன்முன்னையோர் அறுபதி னாயிரவர் நற்கதியடையும்பொருட்டு அக்கங்கை பூமியில்வரக்கருதிப் பதினாயிரம்வருஷம் பிரமனைநோக்கித்தவஞ்செய்யப் பிரமன் வந்து கங்கை என்வசப்பட்டவளல்லென்று உபேபாயினான். பின் கங்கையைநோக்கிப் பதினாயிரம்வருஷம் தவஞ்செய்ய அவன்வந்து என்வேகத்தை ருத்திரனொருவனன்றி வேறெவராலுந்தாங்க முடியாது; ருத்திரசம்மதந்தெரிந்தால் வருவேனென்று போயினான். பின் ருத்திரனைநோக்கி ஐயாயிரம்வருஷம் தவஞ்செய்து சம்மதந்தெரிந்து பின்னும் ஐயாயிரம்வருஷம் தவஞ்செய்ய அக்கங்கை அதிவேகமாய்வரும்போது சிவபிரான்யாவராயினும் அடங்காது அதிக்கிரமிப்போல் அக்கெர்வம்நீக்கி அடக்கியாளும் சர்வசக்திமான் தானொருவனையென்பதை உலகெலா முணர்ந்துய்யும் படி அப்பெருவெள்ளத்தை ஒருதுளியளவாய்ச் சடைதுளியில் ஒடுங்கச்செய்து பின்பு பகீரதன்வேண்ட வெளியிட்டருளினார்.

(பாரதராமாயணபாகவதப்பிரமாணம்.)

இதனைப் பாரதத்தில் கங்கை பகீரதனைநோக்கி “அரசனே நீ வேண்டியபடிசெய்கின்றேன் சந்தேகமில்லை- மேலிருந்துவிழுகின்ற என்வேகம் வேறெவராலுந்தாங்கத்தக்கதன்று. மகாதேவன் நீலகண்டனாகிய மகேசுவரனைத்தவிர மற்றெவனும் மூன்றுலகங்களினும்தாங்கவல்லனாகான்” என்றதனாலும் ராமாயணத்தில் பிரமன் “அரசனே கங்கையின்வேகத்தைப்பூமிதாங்கவல்லதன்று அதைத் தாங்குதற்குச் சூலபானியாகிய சிவனைத் தவிரவேறொருவனை நான்காண்கிலேன்” என்றதனாலும், பாகவதத்தில் கங்கை “என் வேகத்தைத் தாங்குதற்குயாரும்மில்லையெற்பூமியைப் பிளந்துகொண்டு பாதலத்திற்போய்விடுவேன்” என்றதுகேட்டபகீரதன் கங்கையைநோக்கி, எவனிடத்தில் ஓதம்புரோதமாகிய இந்த உலகம் நிலைபெறும். சரீரிகளுக்கு ஆன்மாவாகிய அந்தருத்திரன் உன்

வேகத்தைத் தாங்கிக்கொள்வன் என்றதனாலும் மற்றும் வாமன
கூர்மபுராணதிவசனங்களாலுஞ் செவ்வேதெளியலாம்.

(விஷ்ணுபாதகங்கையின்வரலாறு)

இது விஷ்ணு திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் மேல்நீட்டியபாதம்
அண்டமுகட்டைப் பிளந்தபோது அங்குநின்றொழுகியதென்றும்
அப்பாதத்தில் பிரமன் அபிஷேகித்தசலமென்றும் இரண்டுவித
மாகக் கூறப்படுகின்றது. பகேரதன்பொருட்டுவந்தது ஹைமவதி
யாகியகங்கையே என்பது பாகேரதியென்னும் அதன்பெயராலும்
விளக்கமே.

அதனையேசிவன்சடையிலொடுக்கினானென்பது பாரதராமா
யணபாகவதாதிகள் தெளிவித்தலையும் நோக்காமல் சூரியனைஒரு
விரலால்மறைக்கும் புத்திமான்கள்போல, முழுதுமறைத்து விஷ்
ணுபாதத்தில்ஒழுகும்போது சிவன்சிரசைநீட்டித்தரித்துச் சத்த
னானென்று பிதற்றும் மூடவசனம் அறிஞர்ச்சபையிலேறுமா?
விஷ்ணுபாதகங்கை மேருவில்விழுந்து வாயுவினாற்பிரீக்கப்பட்டு
நாலுவிதமாய் உடனே கடலிற்சென்றுவிட்டதென்று பாகவதாதி
நூல்களே விளக்குகின்றன. ஹைமவதியாகிய கங்கை முந்திய
வராககற்பத்தில்வந்தது. விஷ்ணுபாதகங்கை பிந்தியவாமனகற்ப
த்தில்வந்தது. இந்தக்காலவித்தேசந்தானுந்தெரியாமல் பின்வருங்
கங்கையைமுன்னமே சிவன்தரித்தானென்றது மீளாநாகிற்றள்
ஞங்காலவித்தேசமன்றிவேறில்லை. இது பின்புகத்திற்பிறக்கும்
ஒரு இழிகுலப்பெண்ணை முன்புகத்தில் ஒரு பிராமணோத்தமன்
மணந்தானென்பதேபோலுமாதலால் இந்தஆபாசத்தைமேலும்
விரிப்பானேன். பாரதராமாயணபாகவதங்கூறுதற்கும் விரோத
மாகவிஷ்ணுபாதகங்கையைத்தரித்தஆநந்தத்தினால்லவாருத்திர
ன்சபையிலாடுகின்றான் “ஆநந்தந்தானல்லவோமுக்கணன்மன்று
ளாடுவதே” என்கூறியபெரும்பாதகர் மேலும் துர்க்கதியிலழு
ந்துவொன்பதை அவர் ஸ்ரீரங்கத்திலே மாடுகுத்திச்செத்ததுர்மா
ணமேதெளியவிளக்கும். இதனை,

பிடுகுத்த பிள்ளைப் பெருமானை யன்னர்முன்
மாடுகுத்திச் செத்த வகைகளீர்—தேடிபெய்த்.

தம்முதல்வன் காணாத தனிமுதன்மா தேவனென்ற
தம்மடமைப் போக்கினிந்தை யால். என்றபெரியாரு
ரையும்பிரகாசப்படுத்துகின்றது.

இனி, அவ்வைஷ்ணவர்களே திருவரங்கத்திலே திருவீதியி
லே திருமாடு திருக்கொம்புசாத்தத் திருநாடலங்கரித்தார், என்று
புகழ்ந்துகூறுவதும் அவர்மாடுகுத்திச்செத்ததைவிளக்கும். பொ
ய்களே புகன்று செய்யுஞ்சிவநிந்தை நோக்கி ரிஷபதேவரோவந்து
குத்திக்கொன்றொன்னுமுண்மை உத்தமருணர்வார்கள்.

(விஷபாநத்தினுண்மை)

பாகவதாதிகளினுண்மையு நோக்காமல், விஷ்ணுபாதகங்
கையைருத்திரன் சுத்தனாதற்காகத் தரித்தானென்று கூறத்துணி
ந்தமுழுப்புரட்டாநதலால், விஷ்வெப்பத்தால் விஷ்ணுமேனிகரு
கியது பலதூல்களாலும் கரியவனென்றபேராலும் விளக்கமாத
லையும் நோக்காமல், கடலில்வந்தவிஷத்தையும் விஷ்ணுவேருத்தி
ரனாகியபாத்திரத்தால் உண்டானென்றுங்கூறி அதற்கோர்சுருதி
யுங்காட்டுகின்றனர். அர்ச்சுருதி, “கௌரீவிஷஸ்யரூபே ஞ்வா
தௌணாவிஸக்ஷம்” என்பதாம். இதற்குக்கேசியாகியவிஷ்ணு
ருத்திரனாகியபாத்திரத்தால் விஷத்தைக்குடித்தானென்பது அவர்
கள்செய்யுந்துர் அர்த்தம். கேசத்தையுடையவன்கேசியென்றாகும்.
யாவருங்கேசமுள்ளவரோ. அவரவர்கேசங்களெல்லாம் சிவகேசம்
போன்ற விசேடமுள்ளனவல்ல. விஷ்ணுகேசமும் அப்படியே.
ஆதலால்விஷ்ணுமுதலியமற்றையோர்கேசியென்று வழங்கப்பெ
ற்றிலர். சிவகேசமோ அதிவேகமாய்வந்த கங்கைவெள்ளத்தை
ஒருதுளியளவாகத் தன்னுனியிலடக்கியது. பொன்னிறத்தது,
மேல்நோக்கிற்பது. இன்னும்பலவிசேடமுள்ளது. இவ்விசேட
ங்களை இரண்யகேசி, ஊர்த்துவகேசி, வியோமகேசி முதலியசிவ
நாமங்களும்விளக்கும். ஆதலால், மேற்காட்டியசுருதியினுண்மைப்
பொருள், கேசியாகிய சிவன் ஆலாலசந்தரரென்னும் ருத்திரராகி
ய பாத்திரத்தால்விஷத்தைக் குடித்தானென்பதேயாம். இதனை
அகஸ்திய மஹரிஷிவாக்குந் தெளிவிக்கின்றது.

(அகஸ்தியபக்தவிலாசம்)

“சூகண-ஆஜாநாமஹுவெமஜாநாஹுவதிஸூ-நாராஜிஷெஸ-...
ம-ஆதீததிண-ஹ-ஸ-அவொரஜெஜீ-ம-ஹஜ-ஸ-ஹ-மஹசுகரா
மெ” இ—ள்: உமாபதியானவர் விஷ்ணுவாதிகேதவர்கள் விஷ்
வேகத்தைச் சகிக்கமுடியாமல் அலறுவதைச் சமீபத்திற்கேட்டு
ஆலாலசந்தராகியருத்திரரையேவியருளினார். அவர்இரக்கமிருதி
யால்விரைந்துசென்றுஅதிகோரமானவிஷத்தைக்கைவிரல்நுனியி
னால்நாவற்கனிபோல்கிரகித்தாரொன்பதாம். அவ்வாறு கிரகித்து
வந்தவிஷத்தை ஒலமிட்டலறியவிஷ்ணுமுதலியஎல்லாரும் உய்யும்
பொருட்டுப்புறத்தும்விடாமல் உள்ளும்புகுத்தாமல்அவனையெல்
லாம் காத்தருளுந்தலைவன் சிவனொருவனையென்னுமுண்மையை
மறந்தவருங்கண்டுதெளிகவெனக்கண்டத்தில் வைத்தருளினான்
றுபின்குகுகின்றது. இச்சந்தரர் சிவாலோகனதர்ப்பணத்தின்
(கண்ணடியின்) நின்றும் சிவருபியாய்வந்தவராதலால் மேற்காட்
டியசுருதியில் ருத்திரமொன்று விளக்கப்பெற்றார்.

(விஷபாநசுருதியின்றைதார்த்தத்துக்குப்பாகவதப்பிரமாணம்)

இதுவும், கங்காதாரணத்தினுண்மைவிளக்கியபாகவதத்தில்
விஷ்ணு கடல்கடையப் புகுந்தமைகூறுமிடத்துக் கடலில்விஷம்
வந்தவுடனே, அதுஅதிஉக்கிரமானது என்கும்பரம்புவது மேலெ
ழும்புவது சகிக்கமுடியாதவீரமுள்ளது; அதனால் பிரசைகள் எல்
லாரும் விஷ்ணுவாதிலைவருடன்சேர்ந்து, (அரகூமாணச்சரணம்
ஸதாசிவம்)காக்கப்படாமற்பயந்து சதாசிவனையேபுகலாகத்துணி
ந்துஓடினார்கள்; பின்அத்தலைவர்கள், கிருத்திர, எவனுக்கு ரஜசுத
மசுசத்துவமுக்குணங்களில்லையோ, எதுபேதங்கடந்தபிரமமோ,
அத்தகையஉனதுபரஞ்சோதி, சகலலோகபாலவிரிஞ்சிவைகுண்ட
சுநோந்திரர்களால் அடையத்தக்கதன்றெனத் துதித்தார்களென்று
விளக்குதலாலும், விஷ்ணு கேசியல்லொன்பதுதெளிவாய் அவர்
ருத்திரபாத்திரத்தால் விஷத்தைகுடித்தாரொன்றமுழுப்புரட்டுமடி
யோடுதொலைந்தமைகாண்க.

(சிவன்விபூதிஎன்புமுதலியவணிந்ததனுண்மை)

கடல்கடையும்போது இலக்குமி இந்திராணிமுதலியபொரு

ள்கள் தோன்றக்கண்டநிமிஷமே எனக்குஎனக்கென்று விஷ்ணு முதலியோர்கிரகித்ததுபோல, விஷம்வந்தபோதுஒருவரும்எனக்கென்று கிரகிக்கமுடியாமற்பயந்தோடிமுறையிட்டதற்கிரங்கிச், சிவன் அதையுண்டு காத்தருளினுஒன்று பாகவதாதிகள் கூறுவதும்நோக்காமல், துர்அர்த்தம்பண்ணுகிறவர்கள், சிவன்வெண்ணீற்றை அங்கராகமென்றுதான், எலும்பு ஆமையோடு பன்றிக் கொம்பு மீனக்கண்தலைமாலேசர்ப்பமுதலியவைகளை ஆபரணமென்றுதான், புலித்தோல்முதலியவற்றை ஆடையென்றுதான் தரித்தானென்றுங் கூறுவார்போலும். அவற்றினுண்மையுணராரியல்பைவிரிப்பானேன். வெண்ணீற்றுண்மைமுன்விளக்கிக் கொள்க. எலும்புஆமையோடுமுதலியன விஷ்ணுஅவதாரங்களிற்கொண்டகொர்வரீக்கி அடையாளமாகத் தரித்தானென்பதைப் புராணங்கள் விளக்குகின்றன. பலகோடிஅண்டங்கள் புவனங்கள் புவனத்தலைவர்களை ஆங்காங்குவைத்து ஐசுவரியாதிகளுங்கொடுத்து நியமித்துநடத்துகின்றசர்வைசுவரியசம்பந்ந பரமகர்த்தாவாகிய சிவன், ரத்னாபரணதிகளுக்குமுட்டுப்பட்டு எலும்புமுதலியவைகளைத்தரித்தவனல்லனாதலால், அவையெல்லாம் விருப்புவெறுப்பில்லாதவனென்று அவனதுவைவாக்கியாதிகளையேவிளக்குவனவாம்.

இனி அவர்கள் வாணசுரயுத்தத்தில் ருத்திரனைத் தோற்றோடச்செய்தமையால் விஷ்ணுவேமேலானவனென்கிறார்கள். அதனையும்விசாரித்தொழிப்பாம். (வாணசுரன்சரித்திரம்)

வாணசுரன் காஞ்சியிற்சிவலிங்கந்தாபித்துப்பூசித்துஅருந்தவஞ்செய்தான். அவன்முன் சிவன் எழுந்தருளிடனஞ்செய்யக்கண்டுமத்தளமடித்துநின்று துதித்தான். சிவன் அவனுக்கு ஆயிரங்கைகளுண்டாகச்செய்து நீ வேண்டியதியாதென்றருள, அளவிலாவல்லபமும், செல்வமும், மூன்றுலகையும்ஆளும்வெற்றியும், என்ஊருக்குஅக்கிரமிதிலும், இடைவிடாதபத்தியுந் தந்தருளுக என்றான். அப்படியேகொடுத்துமறைந்தருளினார். வாணன்மூவுலகையும்வசப்படுத்திஆளுங்காலத்தில்கயிசைசென்று(து)கைகளால்குடமுழாவாத்தியஞ்செய்யச் சிவன் நீ வேண்டியதென்னென்றருள, வாணன் தினமுந்திரிசிக்கும்படி என்அரண்மனைமுகப்பில் விரா

யகர் சுப்பிரமணியர் பார்வதிதேவியாருடன் வீற்றிருந்தருளு
என்றுவணங்க, அங்குவீற்றிருந்தருளினார். அவனுங்காலந்தோ
றும்வணங்கிமேலும்வலியுயர்வாழ்ந்தான்

பின்புவாணன், சிவனை வணங்கி என்புயங்களித்தினவுமிரு
கின்றது, யுத்தஞ்செய்துமாற்றியருளுக என்றுவேண்டினான். சிவ
ன்கைத்துபிருகுசாபத்தால் யதுகுலத்துவந்த கண்ணன்மாற்று
வானென்றருள, வாணன் அக்கண்ணன் முப்பதுமுறையெனக்
குத்தோற்றேடினவனல்லவா? என்றுகூற, உபமன்னியுமுனிவ
னையடைந்துபெற்றசிவநீகைக் சிவலிங்கபூசனையால்மிகுவலியுயி
ரான்முந்தியகண்ணனாகநினையாதே. அவன்உன்மகளுக்குஒருபழி
ப்புவரும்நாளில் வருவானென்றருள, வாணன் வணங்கிச்சென்
றான்.

பின்புஅவன்மகள் உஷை, கண்ணன் பேரனைத்தழுவினதாக்
கனவுகண்டுதோழியையனுப்ப, அவள்கட்டிலோடுதூக்கிவர, அவ
னைக்கலந்து கருப்பமுற்றாள். வாணன் அவனைச் சிறையில்வைத்
தான். அவன்கொடியற்றுவியுந்தது. பேரனைத்தேடியகண்ணன்
நாரதரால்தெரிந்துசனியங்களுடன் வாணனதுநகர்க்குள்வரும்
போதுசிவபிரான்வில்லையேந்தினின்றார். கண்ணன்வணங்கி அடி
யேன்உட்புகும்படியருள்க என்றுவேண்டிச் சிவன்புன்முனுவல்
காட்டி நம்மைவென்றுட்புகுவாயென்றருளக் கண்ணன் நடுங்கி
உன்அருளால்வலிபெற்றநான்உன் னுடன்எதிர்க்கவல்லவனுவனா?
எதிர்த்துயிர்பிழைத்தவருண்டா? சர்வாண்டங்களையும்ஒருநிமிஷ
த்தில்தகிப்பதுன்கண்ணில்வரும் அக்கிரிப் பொறியன்றோ? சிரித்
தளவிலே முப்புரமுழுதும் நீருக்கினை; ஒரு துரும்பினால் எல்லாத்
தேவரையும்கொள்வபங்கஞ்செய்தனை; யாவரையும் வசமாக்கும்ம
ன்மனைக்கட்பொறியால்தகித்தனை; இராவணனை ஒருவிரலால்நசு
க்கினை; இயமனையுதைத்தனை; நகநுனியாற் பிரமசிரங்கொய்தனை
அடங்காதகங்கையை ஒருதுனியளவாக அடக்கினை; மீன் ஆமை
பன்றி நரசிங்கவடிவங்களில்உன்புத்திரர்களாலேநான்தண்டிக்கீப்
பட்டேன்; தக்கன்யாகத்தை வீரன்அழித்தபோது என்னுடன்
தேவரெல்லாரும் பட்டபாடுசொல்வானேன் என்னைத்தண்டிக்க

வேண்டில் வில்லெடுக்கவும்வேண்டுமா? நினைப்புமாத்திரம் போதாதா? உனக்குப்பாணமும் ரிஷபமும் பத்திரியுமாகிய அடியேனையெதிர்ப்பது அருளுக்கழகாகுமா? என்னைமுதலியபாவரையும் தூரத்திய விஷத்தையுண்டுகாத்தருளிய நீலகண்டனே! இரங்கியருளென்று வணங்கினான். சிவன், கண்ணனே! நீ, மைநாகபர்வதத்தில் நம்மைநோக்கித் தவஞ்செய்தபோது ஒருசமயம் நம்மையும்வெல்லும்படி நாம் தந்தவரத்தைமற்றதுவிட்டாயா? அர்ச்சுனன் நம்முடன்செய்த யுத்தத்தை நமதிளங்குமரன் வினையாட்டிற்சிறந்ததாகக்கொண்டதுபோல்உன்னுடன்செய்கின்றோம், பகையாகச்செய்திலோம் பயப்படாதேயென்று வில்லை வளைத்தருளினார். கண்ணனும் உயந்தேனென்றுவணங்கி ஒருபாணத்தைச் சிவபதத்தில் பூசனைமுறையாக விழச்செய்தான். இப்படி இருவரும் யுத்தஞ்செய்யும்போது தேவர் முனிவர்முதலியோர் நடுங்கினர். கண்ணனும் இனி ஆற்றிலேன் என்றுவணங்கச் சிவன் பராமுகமாயினர். விறகுசுமந்தும், மண்சுமந்தும், பிரம்படி வில்லடி பட்டும், தூதுசென்றும் அடியரெண்ணம்முடித்தருளும்சிவபிரான் கண்ணனுக்கு வெற்றிகொடுப்பது புதிதன்று. அப்பெருங்கருணை நோக்கிக் கண்ணன் மேலும் வணங்கியுட்சென்றான். பின் வாணனுடன் போர்செய்து புயங்கனோயரியும்போது சிவன் கண்ணனை வாணன் உன்போலஅன்புள்ளவன் நம்மைப்பூசித்த இரண்டுகைகளை விட்டுவிடுவாயென்றருளினார். கண்ணன் எம்பெருமானே! வேதம் எப்பொருளும் ருத்திரனையென்று கூறுதலால் மரத்தின் வேரில்விடும்நீர் எங்குங்குளிர்வித்தல்போல உன்னைப் பூசித்தவாணன் எங்கனையும் பூசித்தவனாகின்றான். ஆதலால் நாலுகைகளை விடுகின்றேன். என்று அவ்வாறுவிட்டு உறவாவி வாணன்மகளைத் தன் பேரனுக்கு விவாகஞ்செய்து துவாரகைக்குச்சென்றான்.

இவ்வாறு தோற்றவனைக்கொண்டே வாணன் செருக்கை யொழித்தஇதனாலும் ஒன்றைச்செய்தல் செய்யாதுவிடுதல்வேறொன்றுசெய்தலாகிய கர்த்திருத்துவம் அகர்த்திருத்துவம் அந்நிதா கர்த்திருத்துவம் மூன்றுமுள்ள பரமகர்த்தா சிவனொருவனையென்பது தெளிவாயது. இச்சரித்திரம் வியாசவாக்காகிய காஞ்சிமா

ன்மியத்தில்விரிவாயுள்ளது. இங்கேசருக்கிக்குறினும். பாகவத விஷ்ணுபுராணதிகளி லுமுள்ளன. (பாகவதம்)

“மாபலியின் நூறுபுத்திரருள் மூத்தவனாகியவாணன் (சிவனாகிய)மிருடனைத்தாண்டவத்தில் (மத்தள) வாத்தியத்தினுல்மகிழ்வித்து ஆயிரம்புயங்களைப் பெற்றான். பகவான் கேட்டவரங்களைக் கொடுத்துமகிழ்வித்தான். வாணன் அசுரசராதியினியல்பால் தூர்ப்புத்தியுடையனாய் மஹாதேவனே என் ஆயிரம்புயங்கள் சுமை மாத்திரமேயாயின; உன்னைத்தவிரஎன்னேடுபார்செய்யவல்லவனைமூவுலகிலுங்கண்டிலேன்; புயத்தின்தினவினாற் பர்வதங்களைப் பொடிபடுத்தித் திக்குயானைகளோடு புத்தஞ்செய்யச்சென்றேன் பயந்துஒடின; ஆதலால்நீயேபுத்தஞ்செய்து என்புயத்தினவைமாற்றவேண்டுமென்றுவேண்டினன். பகவான்உனதுகொடிஅற்றுவிழும்போது உனக்கு புத்தமுண்டாகும் என்று கூறினார்.” என்பது பாகவதவசனம். (விஷ்ணுபுராணம்.)

“வாணன் திரிலோசனன்முன்வணங்கி மஹாதேவ- ஆயிரம்புயங்களினுல் புத்தமின்றி வருந்துகின்றேன், புத்தமுண்டாகுமா? இப்புயங்கள் பாரத்துக்கேபுளவாயின என்றுகேட்கச், சிவன் உன்மயூரத்துவஜம் அற்றுவிழும்போது புத்தமுண்டாகுமென்று கூறினார்” என்பது விஷ்ணுபுராணவசனம், இவ்வசனங்களுஞ் சருக்கிக்குறப்பிட்டன. இவற்றில் உன்னைத்தவிர என்னுடன் புத்தஞ்செய்யவல்லவனை மூன்றுலகிலுங்கண்டிலேனென்று வாணன் கூறிய பாகவதவசனமே தோற்றோடியகண்ணனுக்கு வலிகொடுத்து வெல்லச்செய்தானென்பதை விளக்குகின்றது. இன்னும் இவ்வுண்மைவிளக்கும்பிரமாணங்கள் பலவுள்ளன.

{கண்ணனுக்கும் வாணனுக்கும் சிவன்செய்த அறுக்கி
ரகம் அவர்தகுதியளவென்பது.)

சிவன், கண்ணனும் வாணனும் தன்னையே பூசிக்கின்றனர் களாயிருக்கக் கண்ணனுல் வாணனைப் பங்கப்படுத்தியது முறையோவெனில், கண்ணன் அடிமைத்திறத்தின் முறைதவறாதவகுதலாற் பராமுகனாயுட்புகுத்தினான். வாணன் அடிமைத்திறத்தின்

முறைதவறி நேரில் யுத்தத்திற்கு அழைத்த அவ்வளவு கொர்வ முடையவனாதலால், அவனுக்குத்தோற்றவனைக்கொண்டே அவன் கொர்வத்தை மாற்றினான். வாணனும் பின் சத்துவகுணத்தையும் முத்திவேண்டிமேன்மைபெற்றாளுதலால் சிவபிரான் இருவருக்கும் செய்தது அதுக்கிரகமேயாமென்க,

(மாபலியிடம் விஷ்ணுசெய்த வஞ்சனை.)

விஷ்ணு, தன்னைப்பூசிக்கின்ற மாபலியிடத்துள்ள அக்கிரமத்தை மாற்ற வேறொன்றுஞ்செய்யமுடியாமல், மூன்றடிமண் யாசிக்கின்றவர்போல அவன் இக்குறுகியவடிவின் மூன்றடி மண்தானேயென லகுவாய்நினைக்கட்டுமென்றவஞ்சனையால் நெடுமாலாயிருந்தும் குறுகியவடிவுடன் சென்றுயாசிக்க, அவ்வஞ்சனை தெரியாமல் தாராதத்தஞ்செய்யப்புகும்போது, சக்கிராசாரியர் இவர் விரோதஞ்செய்யவேவந்தனர்கொடாதேஎன்று தடுக்கவும், எதுவரினும் வருகவென்று சொற்றவறுமற்கொடுத்த உத்தம தாதாவின் தலையில் அடிவைத்தழுத்திப்பாதலத்தில் வீழ்த்திய வஞ்சனையாறியாதார். இதனைத்திருவடி சூட்டியதென்பரேல்அது, (பாதமஸ்தக சப்யோகம்) பாதத்தைச் சிரசில்மெல்லவைத்து அருளுவதன்றிப், பாதலத்திற்றள்ளி இழிவுசெய்வதன்றென்க. விஷ்ணுவை வைஷ்ணவரும் கபடநாடகரென்றுகொண்டாடுவர். (திருவாய்மொழி) “கைச்சக்கரத்தண்ணல் கள்ளம்பெரிதுடையான், மெய்ச்சப்ப டான்பிறர்க்கு மெய்போலும் பொய்வல்லான்” என்று தெளிவிக்கின்றது.

வைஷ்ணவர்செய்யும் சிவநிந்தைவிஷ்ணுவின் கோபத்துக்கிடமாம்

மேற்கூறிய பிரமாணங்களால் சிவன், கண்ணன் துதித்து வேண்டியதற்கிரங்கியே யுத்தத்தில் (ஒளதாசீனியம்) பராமுகஞ் செய்தானென்பது தெளிவாயிருக்கவும், அவ்வுண்மைநோக்குமுணர்வின்றி நிந்தைசெய்து அதற்குஇம்மையிலும் தண்டனையாகச் சிவவாகனமாகிய மாடுகுத்திச் செத்தஒருவர், கண்ணன் வாணயுத்தத்தில் ருத்திரனைப்புகிட்டோடச் செய்ததாகக் கூறினர். அப்பாதகத்தை “மோடியோட வங்கிவெப்புமங்கியோட வைங்க ன்முடுகியோடமுருகேட முக்கணிசன் மக்களைத்தேடியோட”

வைஷ்ணவவேதாந்தம்.

என்பது முதலியவற்றிற்காண்க. அஷ்டபெல்லாற் சு
மில்லாத அபத்தங்களே. இவற்றாதலிய சில்கொடியவைஷ்ணவா
விஷ்ணுவையுள்ள துகுறித்துதிக்காமல், இல்லதுகறிச்சிவநிந்தனை
செய்தலால், சிவபக்தராகியவிஷ்ணுவின் அறுக்கிரகமிழந்து கோ
பத்துக்கேபாத்திரராய் மீளாநரகுக்கும் ஆளாவது போகூழின்
புணர்ப்பேயாம். அவர்கள் விஷ்ணுவையுயர்த்தக்கருதியே சிவ
நிந்தைசெய்கின்றார்கள். உள்ளதுகூறியுயர்த்தினால் என்றும் நிலை
பெறும். இல்லதுகூறின் அது சுருதிப்பிரமாணங்களின்முன்னர்
இடியேற்றின் முற்பட்டபாம்புபோன்றொழியும். விஷ்ணுவாகிய
நரசிங்கம் சிவனாகியசரபத்தை அடித்துவென்றதாகக்கூறுதல்முத
லியயாவும்இல்லதுகூறலேயாம். பிரமவிஷ்ணுக்களாகியவங்களைச்
சிவனிலும்மேலானவர்களென்று வழிபடுகின்றபாதகர்கள் மீளா
நரகடைவர்கள். அவ்வாறன்றி எங்களைச் சிவனுடன் ஒத்தவர்க
ளென்றுகூறுகின்றவர்கள் எங்களைபுந் துன்பக்கடலில்வீழ்த்துகி
ன்றார்கள். எங்களைச் சிவனுக்கு அடிமைத்தொண்டுசெய்கின்ற
சிவபக்தர்களாகவேநினைத்து வழிபடுவார்க்கு அருள்புரிவோம்.
அப்படி நினைபாதவர்களைப் பகைவர்களாகவே நினைக்கின்றோம்
என்று பிரமதேவர் கூறுகின்றார். இதனை,

(கந்தபுராணம் உபதேசப்படலம்.)

நம்மையும் பரமென் றுன்னி நாதனிற சிறப்புச் செய்யும்
வெம்மைகொ ணெஞ்சர் தீசா விழுமவெந் திரயம் விழுவர்
தம்மையஃ தெடுத்தல் செய்யா சமமெனப் புகல்கிற போர்த்
ளெம்மைபுந் துயரமென்னு மிருங்கடற் படுப்ப ரன்றே.

காணுறு புலித்தோ வரபைக கண்ணுதற் கடவுட் கன்ப
ரானவ ரென்று மன்னுந் தடிதல்தாழில் புரிந்து வாழும்
வானவ ரென்று மெம்மை வழுத்தினர்க் கருள்வோ மல்லா
லேனையர் தம்மைத் தெவ்வென் றெண்ணியே யிருத்தம்யாமே
என்னும் உண்மையாற்காண்க. யுனா வஷ்ணுமூர்த்தி தம்பீடத்து
வரம்வேண்டித் தவஞ்செய்தவனையேநோக்கி நீ என்னைத்துதி
த்துச் சிவனைநிந்திக்கின்றவனாகையினிடத்தில் எப்போதும் இருந்
துகொண்டு அவர்கள் கணைக் கவர்ந்துண்பாயாக, என்

வேதாந்தத்தெளிவு

தும் அப்பரமசிவன் அருளினாலன்றோ நானும்பிரமனும்நன்மை மிகவாழ்கின்றோமென்றுங்கூறிச் சிவநிந்தைசெய்யும் வைஷ்ணவ ரிடத்துள்ள கோபக்குறிப்பை விளக்கினார். இதனை,

(இலிங்கபுராணம் முகடிதோற்றமுரைத்த அத்தியாயம்.)

முகடி—மூதேவி.

என்றலுமிங் கெனைவணங்கி யீர்ஞ்சடையண் ணலையுமையோ டிகழ்ந்து நாளும், ஒன்றியுறை வேர்ப்பொருள்க ளொன்றறவே வவ்வியவ னுற்றே நின்று, மன்றவருந் திடுதியான் மற்றவன்ற னருளினு லன்றோ வானின், நன்றுமிகவாழ்கின்றோ மலரோனும் யானுமென நவின்னுபோனான். என்றஉண்மையாற்காண்க.

சைவராகிய எம்மவர்கள், சிவபூஜாதிகளில் விஷ்ணுவைச் சிவனுக்கொருசத்தியாகப் பரிவாரங்களில்வைத்து வழிபடுகின்ற வராதலால், சிவனைத்துதிக்குமிடத்துச் சாஸ்திரப்பிரமாணமுள் எனகூறித்துதிக்கின்றாரன்றி இல்லதகூறி விஷ்ணுவை நிர்த்தனை செய்வாரல்லர்.

விஷ்ணுமுதலியயாவரையும் ஒடிஒடுங்கச்செய்த திரிபுரத்த வர்சலந்தரன் அந்தகாசுரன்மன்மதன் விஷ்ணுமுதலியபகையை ஆபு தாதியின்றிச் சிரிப்புமுதலியவற்றால் ஒடுக்கி அத்தேவர்களைப்பா துகாத்தவன் சிவனெயென்று வேதமுதலியநூல்கள் விளக்குகின் றன.

(இருக்குவேதம்.)

விஷ்ணுவெபுவாராஹோதிவரோஸாயமஹிவிதாரயநு
வஹஸ்யஸூகஸ்யநுவாஹெஷணவரோஹதிகூ
கூடுவரோதாலிகூடுவஹிதாலிகூடுவஹுதாலிகூடுவ
ஜெஷ்டாலிகூடுவபெருஷ்டாலியவணவஹிஹிதாலிகூடுவ
புஷ்டாலியவஹிஹிதாலிகூடுவபுஷ்டாலியவஹிஹிதாலிகூடுவ
பவணவெஷ்டாலியவஹிஹிதாலிகூடுவபுஷ்டாலியவஹிஹிதாலிகூடுவ

இ—ள், விஷ்ணு பனறியாயபபூமியைக்கிழித்துச்சென்று ஆபிரமவருஷங்களாகியும் சிவபரமபிரமணப்பெருமல் வருந்தி, முன்பு நானேபிரமமென்றுகூறிய ~~பிரம~~தீங்கி வணங்கிநின்று அப்பாதங்காண்டற்கு ஆசைமிருந்தபிரமண மனசால்நோ

க்கி அடியேனுக்கு மாதாவும்நீயே பிதாவும்நீயே உடன்பிறந்தவ
னும்நீயே மூத்தவனும்நீயே உயர்ந்தவனும்நீயே என்று துதித்த
னர். இம்மகிமையை அறியவல்லவன்எவனோ அவனே சிவசாயுஜ்
யத்தையடைகின்றான் என்றும், (பைப்பலாதோபநிஷதம்.

யொடிக்கயஜெதுஷுரஸம்மாநு விஜித்யுவிஷுஃவஹம்
யொரூவாஸௌநவீரஃ ||

இ—ள், தக்கன் யாகத்திலே வீரபத்திரர் விஷ்ணுவைப்பா
சத்தினுக்கட்டியுருட்டினார் என்றும் விளக்கமாகின்றன.

இவ்வாறு திரிபுரத்தவர்முதலியோரால்வருந் துன்பீக்கிப்
பாதுகாத்தவன் சிவனெயன்றும், சாக்ஷாத்விஷ்ணு அகந்தை
யால் (சு) வருஷந்தேடியும் சிவபாதங்காணப்பெறாது அகந்தை
யொழிந்து துதித்துய்ந்தாரென்றும் சிவனால் ஏவப்பெற்றவீரபத்
திரர் சாக்ஷாத்விஷ்ணுவைப் பாசத்தினுக்கட்டியுருட்டினான்
றும் வேதோபநிஷதங்கள் செவ்வே விளக்கவும் விஷ்ணுவின்
அம்ஸரான கிருஷ்ணருக்குச் சிவன் தோற்றமூடினென்று பிர
மாணமின்றிக்கூறுகின்ற மூடவசனம் அறிஞர் சபையில் தலையெ
டுக்குமா? (சிவன்சர்வவியாபகன்.)

சிவனொருவனே பிரகிருதிமாயாபுவனவாசிகளாய் அம்மட்டிலு
ள்ள ஏகதேசவியாபகர்களாகிய விஷ்ணு பிரமாதிசகலஜீவர்களை
யுந்தனக்கு அடிமைகளாகக்கொண்டு அவரவர்பருவத்துக்கிசைய
அருள்புரிகின்ற ஆண்டவனும், அதனைவிளக்கும் ஈசநாமந் தனக்
கேபுடையவனும், அப்பிரகிருதிமாயைக்குமேலுள்ள அசுத்தம்ம
யை சுத்தமாயைகளையுங்கடந்துகிற்கும் மாயாதீதனுமாகிய சர்வ
வியாபகனென்பதைப் பாண்டியன் பிரம்படி அர்ச்சனன் வில்லடி
முதலியவைகளாலுந்தெளியலாம். இதனை, (ஆலாஸ்யமான்மியம்)

திறப்படு மூலக மெல்லாம் வியாபியாய்ச் சிறந்து நிற்கும்

அறப்பெருங் கடவுள் சோமசந்தர னதனா லன்றே

கறைக்கதிர் வடிவேற்புறநன்ன கையிற்பொற் பிரம்பு பட்ட

புறத்தடித் தழும்பு மூன்று புவனமும் பட்ட தன்றே,

துண்ணென மாடுவாணமுத்தனன் கமலச் சோதியும் யா
தென வியந்தான், விண்ணவப்பருமான் வெருவினான் 'வானோர்

வேதாத்தத்தெளிவு

வேறுளார் மெய்ப்பனிப் படைந்தார், வண்ணயாழியக்கர் சித்
தர்சாரணர்தம் வடுப்படாவுடம்பினிற் பட்ட, புண்ணையா தெ
ன்று தத்தமிற் காட்டி மயங்கினார் புருந்தவா றறியார்.

(பாரதம்.)

விண்ணிலுறை வானவரில் யாரடிப டாதவர்வி ரிஞ்சனரி யே
முதலினோர், மண்ணிலுறை மானவரில் யாரடிப டாதவர்ம னுக்
கண்முத லோர்க ளதலக், கண்ணிலுறை நாகர்களில் யாரடிப டா
தவர்கள் கட்செவிம கீபன் முதலோர், எண்ணில்பல யோனியி
லும் யாவடிப டாதனவி ருந்துழியி ருந்துழியரோ.

வேதமடி யுண்டனவி ரிந்தபல வாகமவி தங்களடி யுண்டன
வொரைம், பூதமடி யுண்டனவி நாழிகைமு தற்பகல்செய் பொழு
தொடுச லிப்பில் பொருளின், பேதமடி யுண்டனபி றப்பிலியி
றப்பிலிபி றங்கலாசன் றன் மகளார், நாதனம லன்சமர வேடவடி
வங்கொடுந ரன்கையடி யுண்ட பொழுதே. என்பனவாதிகளாற்
காண்க: இதிற்பிறப்பிலியி றப்பிலிநாதன் அமலன் என்று வைஷ்
ணவர் வில்லிபுத்தூரருங்கூறிய உண்மைநயங்கவனிக்கத்தக்கது.

(வில்லிபுத்தூர்பாரதம் தமிழில் பாடியதற்குக் காரணம்.)

வில்லிபுத்தூரர் பிரபலவித்துவானாய் விஷ்ணுபத்தராயிருந்த
வர். இருந்தும், அடக்கம் பொறைமுதலிய சாத்துவிககுணம் வா
ய்க்கப்பெற்றிலர். அக்குணம் பூர்வதவவிசேஷத்தாலன்றிக் கல்வி
த்திறனால் வருவதன்று. கல்விவிசேடமுள்ளதேனும் அதுசார்ந்து
கிற்கஞ்சீவநீலேநாக்கி நன்மைதீமைஇரண்டுக்கும் உதவியாகிறது
எப்படியெனில்? பூர்வபுண்ணியவிசேடத்தால் திருவருட்பூர்த்தி
பெற்று எல்லாம் இறைவன்செயலே எமக்கொருசுதந்திரமுமில்லை
இறைவனே எம்மைஅறிவித்துநடத்துகின்ற சுதந்திரகர்த்தாவெ
ன்றுள்ளபடிதுணிந்து அகந்தாதிதூகருணங்களினீங்கி அடங்கி
நின்று யாவுந்திருவருளேமுன்னிட்டேசெய்து அவ்வருள்வழியி
வின்னொழுகும் உத்தமரிடத்துள்ளகல்விமேலும்மேலும் நன்மை
க்கே உதவியாகும். இக்குணங்களைச்சாசாமல் பூர்வபாவவிசேடத்
தால் அகந்தைவசப்பட்டுத் தம்மைநலவியிற்பெரியொன்று யா
வருமதிக்கவேண்டுமென்ற ஆசைமுற்றினால் தமது சாகி அச்சி

ரமங்களுக்குரிய நியமானுஷ்டானாதிகளிலும் பராமுகராய் அவ்வாசைஒன்றிலேயே உந்முகராயிடையறுதுமுயன்று நூலாராய்ந்து தாமறிந்த உண்மையைப் பிறர்க்கறிவித்தால் அவருந்தமக்குச் சமமாய்வருவொன்றபொருமையாலுண்மைகூறது “கரவாகிய கல்வியுளார்” என்ற அனுபூதிவாக்கியலக்ஷியர்களாய்வித்துவசபாவெகுமானமதிப்பொன்றையே வேண்டிநிற்பாரிடத்துள்ள கல்விமேலும்மேலும் அகந்தையேவளர்த்து அதன்வசப்பட்டிருந்றலால் அறிந்துசெய்பாதகங்களுக்கும் பிராயச்சித்தமுண்டென்று அறிவுமயங்கி துணிந்து அஞ்சாதுபுரிதிமைகளுக்கும்உதவியாகும், இது கத்தி ஒன்றே திருத்தொண்டிபுரியுமுத்தமரிடத்திருந்தால் திருமாலேத்தொண்டிமுதலியநன்மைகளுக்கே உதவியாதலும் கள்ளுக்காமாதிவசப்பட்ட அதமரிடத்திருந்தாற் கொலையாதிதிமைகளுக்கே உதவியாதலும்போலாம்.

மேற்கூறிய வில்லிபுத்தூரரிடத்திருந்தகல்வி எதிர்வந்தவித்துவான்களின் காதுகளை அறுத்தற்கு உதவியாயிருந்து அகந்தையை வளர்த்துவந்தது. இவர்கல்விச்செருக்கினால் வித்துவான்கள் முன்னர் நாமிருவருஞ்செய்யும்வாக்குவாதத்தில் வென்றவர்கள் தோற்றவர்களுடைய காதைஅறுத்துவிடுவது அவ்வாதரிபந்தனை யென்று பேச்சுறுதிசெய்து வாதித்துவென்று காதுகளை அறுத்து வருவாராயினர். அது தெரிந்த நமது ஸ்ரீ அருணகிரிநாதசுவாமிகள் அவர்முன்வந்து மேற்கூறியநிபந்தனைக்குஒத்துக்கொண்டு கந்தரந்தாதிபாடிவருங்கால் 54வதுபாட்டின்பொருள்குறமுடியாமல் வில்லி—ர் நான் தோற்றுவிட்டேன் காதை அறுத்துவிடுக. என்று கூறியபின்னும் நமதுசுவாமிகள் உத்தமசத்துவகுணசீலராதலால் அவரைநோக்கி உலகத்தவர் அவரவர் வினைக்கீடாக இறைவன் அறிவித்தமட்டிலுநிபவராதலால் அவர்களை அம்மட்டிலாவது கற்றுவந்தார்களேயென்றுமகிழ்ந்து மேலும் அவரறிவு வளர்த்தற்குபாயஞ்சொல்லி நன்மைசெய்வதேஉத்தமகுணமாகவும் நீர் அங்ஙனம்புரியாவிடினும் காதுகளைஅறுத்துவருத்துவது பெரும்பாதகமாதலால் இனிமேல்இப்பாதகஞ்செய்யேனென்றுஉறுதிசூறின்உமதுகாதைஅறுக்காதுவிடுகின்றேனென்று அவரிடத்து உறுதிமொழிவாங்கிக்கொண்டு அவருக்கும் உலகர்க்கும் நன்மை

செய்துவந்தனர். இதனால் வில்லிபுத்தூர் அகந்தைஒழிந்தும் சிவ தட்சுவேஷம்நீங்காமையால் ஒருநாள் திருவண்ணாமலைசமீபத்தில் தெரியக்கூடியவழியில் வரும்போது அம்மலையைப்பார்க்கப்படா தென்று மறைத்துக்கொண்டு சென்றனர். அதுதெரிந்த நமது அருணகிரிநாதசுவாமிகள்,

புரத்தாகநா சிங்கத்தைப் போர்வேளைக் கூற்றை
எரிந்நவற்குத் தாத னிணையோ—விரித்தபுகழ்த்
தேன்கட்டுஞ் சோணகிரித் தேசிகனைப் போற்றாமல்
ஏன்கெட்டுப் போறா னிவன். என்ற பாசுரத்தைப் பா
டியருளினர். இப்பாசுரத்திற்கூறிய சிவபரத்துவம் சுருதிவிளக்க
மே என்பதனை,

யொலீயபெவத்ரிவாநநடிஹகாஃகாலம்வொலீஸூடு
நூழிமெதூ : ஸவெபுஷெவாஃவஸுதாவிவாவுஃஸ்யந்த
வாஃவஸுவதிவபுவ தவெஸுராஃநாயநகொகஸூ ॥

என்ற சரபோபநிஷதமுதலியவற்றால் நன்கு தெளியலாம்
இத்திருப்பாசுரம்பாடிய அளவிலே வில்லிபுத்தூரருடைய கண்கெ
ட்டு ஒளிமறைந்தது. உடனே வில்லி...ர் தமது மதசம்பந்தமந்தி
ராதிவைத்தியாதிகள்செய்தும் சாத்தியப்படாமையால் மிகவரு
ந்தி வேதனைப்படுங்காலத்தில் ஆகழ்வசத்தால் நமதுசுவாமிகள்
திருப்பாசுரம்பாடியதுதெரிந்து திருவண்ணாமலையில்வந்து சுவாமி
களை அடுத்து வணங்கி அடியேன்செய்தஅபசாரம் பொறுத்துக்
கண்ணொளிதந்தருளுகஎன்றுபிரார்த்தித்தனர்சுவாமிகள் நீசெய்த
அபசாரமிகப்பெரிநாதலால் சிவபரத்துவவிளக்கமாகஒருநூல்செ
ய்வாயேல்சிவத்துவேஷத்தால்மறைந்தகண்ணொளியூர்த்தியாகுமெ
ன்றருளியதுகேட்டு வணங்கிச்சென்று சுவாமிகளின்செயற்கரிய
அற்புதச்செயலும் அருள்வலியும்நோக்கி அவர்கட்டளைப்படிசெ
ய்தாற்றான் கண்ணொளி கைகூடுமென்றுள்ளபடி துணிந்தவராய்
சிவபரமானநூல் எதைச்செய்வோமென்றுயோசித்துத் தனிச்சிவ
நூலில் சிவபரத்துவம் விளக்குதலைக்காட்டிலும் விஷ்ணுசம்பந்த
முள்ளநூலில் விளக்குதலே மிகமேலாகும். அதுவேபுறநோக்கள
வில் நம்மத்தருக்குஞ்சம்மதமாகுமெனச் செவ்வேதெளிந்து

விஷ்ணு பாண்டவர்க்கு எப்போதும் உடனிருந்து உபாயங்கூறி உதவிபுரிந்ததும் அவ்வுதவியால் அவர்கள்சிவபூஜாதிதிருத்தொண்டுகளேசெய்துவந்துசிவனருள்வலியாலேயேஆபத்துநீங்கிப்பகை வென்று வாழ்ந்ததுங்கூறுகின்ற பாரதத்தைத் தமிழில் சொன்னாயம் பொருணயமுதலிய பன்னயங்களுஞ்செரியவைத்து சிவபரத்துவமகிமைகளே திகழப்பாடிமுடித்துக் கண்ணொளிபூர்த்திபெற்று வாழ்ந்தனர்.

இதனை அருணகிரியார்புராணத்தில் விரிவாய்க்காணலாம்.

நாராயணனை ஆராதித்தல் சுருதிசம்மதமே. வைஷ்ணவர்கள் அம்மட்டினில்லாமல் சிவநிர்தனைசெய்வது சுருதிகளிரோதமேஎன்பதை, நூலுணர்ச்சியால் நோக்காதவரும் இவ்வில்லி—ர் சிவநிர்தனையாற் கண்ணிழந்து சிவமகிமைகூறிக் கண்பெற்றுச் சிவபத்தராய் வாழ்ந்தகதைநோக்கியாவது சிவநிர்தனையின்றி ஆராதித்துய்வாராக. (பிரமவிஷ்ணுவாதியர் ஏகதேசவியாபகர்கள்.)

பிரமவிஷ்ணுவாதியர்க்குப் பிரகிருதிமாயாபுவனவியாபகமாகிரமன்றிச் சர்வவியாபகமில்லையென்பதை,

எண்கணனைக் குட்டியகுட் டெங்கேனும் பட்டதோ
மங்கையர்மத் தாலடித்த மத்தினடி — டங்கேனும்
பட்டதோ கைப்பிரம்பு பார்த்தனார் வில்லினடி
பட்டதே யண்டமெலாம் பார்.

கண்ணன் றையுரலிற் கட்டிமணித் தாம்பினாற்
புண்ணுறவவ்வாய்ச்சி புடைத்தவடு—வண்மை

பொருத்தினருக் கெல்லாம் பொருந்தாமை யான்மால்

பரத்துவனென் றெண்ணப் படான். என்றும் வருவன

வாதிகளாலுந் தெரியலாம். (வைஷ்ணவர்கூறும் சிவநிர்தனைகளும் அவைமுழுதும் அசாஸ்திரிகமெனவிளக்குமுண்மையும்.)

வைஷ்ணவர்கள் குருபரம்பராப்ரபாவத்தில் நம்பிள்ளைவைபவத்தில் சிவபஞ்சாங்குரமுதலான கூடாத்தமந்திரங்களெனவும், இனையாழ்வார் (இராமானுஜர்) வைபவத்தில் “வேதவிருத்தமான கள்ளப்பொய்நூலாகிய ஐசவாகமத்தை” எனவுந்தூஷித்தனர்

வேதாந்தத்தெளிவு

இதற்குப்பிரமாணம் எந்தமூலையிலாவது ஒன்றுங்காட்டிலர். இவர் (கஅ) புராணத்தில் ஒன்றாகிய கூர்மபுராணத்தில்,

சாறு வாகங் காபாலஞ் சாற்றும் பாஞ்ச ராத்திரநூல்
மாறு செய்யும் னாமமுள்ள மயங்கச் செய்த நூலாகுந்
தேறி யிந்நூற் படிநின்றோ ரிவற்றை யுலகிற் செப்பிடுவோர்
பாறு தொடரு நரகத்தி னளப்பில் காலம் படிந்திடுவார்.

என்றும், சூதசங்கிதைஞானோற்பத்தியில்லாமைக்கு ஏதுவின்ற அத்தியாயத்தில், “பாமரேகொள்ளும்பாஞ்சராத்திரம்” என்றும், ஷேமோசகனைஉரைத்தவத்தியாயத்தில், மறைமுலகமா காதுலகின் மருவு பாஞ்ச ராத்திரநூற் [ஜேர் றுறைபோ மவர்கள் யாரேனுந் தொலையாப் பாவத் துறைசென் கறையார் மலின சித்தோ கைக்கொள் வார்க ளந்நூலை யறைகோடிகற்ப மாபிடினு மன்றோர் முத்தி யடைவரிதே. என்றும் கூறுகின்ற வியாசவாக்காகிய பிரமாணத்துக்கு என் சொல்லுவர்.

இனி, அர்ச்சுனன் கண்ணன்காலிலிட்டபூக்களை ருத்திரன் கிரசிலணிந்தானென்றிழித்துக்கூறுவர். அதுஅவரதறியாமையே. அர்ச்சுனன்கண்ணன்சொற்படிபிரமவிஷ்ணுவாதிதேவாயுதங்கள்ளாற் சயத்திரதனை வெல்லமுடியாதென்றெண்ணிப் பாசுபதாஸ்திரம்பெறக் கைலைக்குச் செல்லும்போது, கண்ணனையே (சரீரம்) மூர்த்தியாகவைத்துச் (சரீரி) மூர்த்திமானாகிய சிவனை ஆவாகித் துப் பூசித்தானாதலால், அவனுடைய அன்பின்திடத்தை உலகர்க்குக் காட்டும்பொருட்டும், “ஆரொரு வருள்குவா ருள்ளத் துள்ளே அவ்வுருவாய் நிற்கின்ற வருளுந் தோன்றும்” என்ற திராவிடசுருதிப்படி எவ்வுருவில் யார்பார்வழிபட்டாலும் அங்கங்கே விளங்குகின்றருளுவன் சர்வவியாபகனாகியசிவனென்றுசுருதிசூறுதலை, உபமந்ரியரிடம் சிவநீகைபெற்றுப் பூசித்து அதுபவத்திற் றெளிந்தகண்ணன் “என்னையே சிவமூர்த்தியாகப்பாவித்துப் பூசிப்பாயென்று அர்ச்சுனனுக்குக்கூறியது பழுதாகாமல் விளக்கும்பொருட்டும், கண்ணன்மேற் சிவபாவனையால் அணிந்தபுட்பங்களை அவ்விருவருங்கைலைசென்று பன்முறைவணங்கித்துதித்து நிற்கும்போது சிவபிரான் ன்மேனியிலுள்ளனவாகக்காட்டி-

வைஷ்ணவவேதாத்தம்.

யருளினான், அர்ச்சுனன் கண்ணன் காலிலிட்டபூக்களைச் சிவன் அங்குவந்து விஷ்ணுவின் நிர்மாலியம்கிடைக்கவேண்டி, கிரங்கியணிந்தாரல்லர். இதனை விரிவாக வைஷ்ணவராகிய கிஷ்கிபுத் தூரரும் பாரதத்தில் விளக்குகின்றனர். (பாரதம்.)

என்றரி யியம்பலு மிரும ருங்கிலு

நின்றநன் மலர்கொய்து நிகரில் கேள்வியான்

மன்றலந் துழாய்முடி மாயன் மேன்மன

மொன்றியே சிவாகம வுரையிற் சாத்தினான். இதில் அர்ச்சுனன் சிவாகமவிதிப்படி பூசித்தானென்பது தெளிவாயது. சிவாகமவிதிப்படிபூசிப்பது சிவனையாவிஷ்ணுவையாவென்பதையாவறியாதார். இதனையும் அறியாது மாறுபட்டுநிற்பார்க்குமேலும் அறைவாம். (பாரதம்.)

கண்ணன்மே லணிமல ரனைத்துங் காயெரி

வண்ணன்மேற் காண்டலு மகிழ்ந்து மேதினி

யுண்ணுமா தவன்சிவ னுருவ மென்றுணர்ந்

தண்ணலு முடல்புள கரும்பி னுணரோ. இதில் மாதவன் சிவனுருவமென்றது, சரீரங்கண்ணன் என்றும், சரீரி சிவன் என்றும் மேற்கூறியதைத் தெளிவித்தது. இப்படியே பொய்கையாழ்வாரும்,

ரந்திகழு மேனிப் புரிசடையெம் புண்ணியனும்

அலகந் தாய ரெடுமாலும்—என்றும்

புரங்கத் தாற்றிரிவ ரோனு மொருவன்

வணங்கத் தென்று முளன். என்று கூறி

(பாரதம்.)

ந்திரு மடமயில் கேள்வன் சென்றுசெவ்

திவர னிறத்தின னருள்செய் வாய்மையா

தியுள் விடுத்திட நரன்ற னோடுதன்

கெயின் மகிழ்ந்துமந் திரத்துட் போயினான்.

அக யாவெளி புராரி தன்முன்

குரு சரண னனுந் யன்பினுந்

வேதாத்தத்தெளிவு

சாணபடி கயமுதத் தாழ்ந்து பன்முறை

காணுற முகிழ்த்திது கழறன் மேயினார்.

பொங்கரா வெயின்மணிப் பூணும் பேணுநீ;

றங்கரா கழுமுவந் தணிபு மேனியாய்

சங்கரா மேருவெஞ் சாபம் வாங்கிய

செங்கரா சிவசிவ தேவ தேவனே;

விண்ணிடைத் திரிபுரம் வெந்து நீரெழப்

பண்ணுடைச் செந்தழல் பரப்பு மூரலா

யெண்ணுடைக் காமனை யெரித்த பேரழற்

கண்ணுடைக் கடவுளே கால காலனே.

தருவது முயிரெலாங் காக்குந் தன்மையு

முருவற வொழித்தலு முன்ற னுடலே

கருவரா தொழிந்தவர் கருத்திற் கண்டுதே

ரொருவனே யெம்மேனார்க் குரைக்கற் பாலையோ.

நித்தனே நிமலனே நிகழ்நின் னாமனே

யத்தனே யடியவர்க் கெளிய வண்ணலே

பித்தனே யாதியந் தங்கள் பேசொணு

முத்தனே யுயிர்தொறு முலாய முன்பனே.

என்னுஞ்

செய்புட்களாற் கண்ணனும் அர்ச்சகனுமாகிய இருவரும் கைலா

யத்திற் சிவர்க்குப்படி நந்திதேவர்உள்ளேகிடுப்பச்சென்றுபன்

முறைவணங்கி யெம்பெருமானே படைத்தல் காத்தல் அழித்த

லாகிய முத்தொழில்கள் உமது அருள்வலியாலாகின்றனவன்றி

வேறில்லையென்பது மூதலியவாகத் துதித்தார்களென்பது விளக்க

மாகின்றது. (சிவலிங்கமகிமை.)

ஒரு வைஷ்ணவர் ஸிங்கமதகண்டனமென்றொன்றெழுதி,

அதில் சிவலிங்கம் ஆண்குறியும், அதன் பின்பு பெண்குறியுமாமெ

ன்பதுமுதலிய நிந்தனை செய்தனர். சிவலிங்ககோரூப மகிமை

சிறிதுமுணராதமுடத்தால், அது திரண்டுநீண்டுள்ளவடிவமாதத்

ரம் புறப்பார்வையால் கோக்கி, அங்குறியென்றிகழுமவாகன

கோபுரத்தைத் தூசலிங்கமெனயுமவழிபிடித்ததைப் பத்திரலிங்க

மென்றும், பூசிக்கின்ற சிவாச்சாரியரை ஞானலிங்கமென்றும் 'சிவ
சாஸ்திரங்கூறுகின்றபடியாலும், இனித் (தைத்திரியம் ஆருணசா
கை) "சிவலிங்காயநம:" என்றபின், ஆதமாயநம: ஆத்மலிங்
காயநம:' என்று கூறுகி. நபடியாலும்கோபுரம் பலிபீடம் ஞா
னலிங்கம் ஆத்மலிங்கமென்பவைகளையும் ஆங்குறிபென்பரோ?
அவரதறியின்மையை விரிப்பானேன். சிவலிங்கமகிமை பின்வரு
ஞ் சுருதியாற்கண்டுண்மைதெரிக.

(இருக்குவேதம் சிவஜ்யோதிபுபநிஷதம்.)

ஸத்யம் வரஃவரஃமிக்யம்ஹஸத்யாஹரிஷம் ஹஸத்யம்
ஹஸத்யம்ஹஸத்யம் ஸத்யம்ஹஸத்யம் ஸத்யம்ஹஸத்யம் ஸத்யம்
ஹஸத்யம்ஹஸத்யம் ஸத்யம்ஹஸத்யம் ஸத்யம்ஹஸத்யம் ஸத்யம்

இ—ள்; உண்மைப்பொருளாயும் மிகமேலானதாயும் நித்
தியமாயும் சிதாகாசமாயும் சதநியத்தினால் தோன்றுவதாயும் சச்
சிதநந்தமயமாயும் ஸ்தானுருபமாயும் பூதபெனஷ்ய (வர்த்தமா
னகாலத்திரயங்களிலும் எல்லாப்பொருள்களுக்கும்) ஆஸ்பதமா
யும் உள்ளதுளதுவே அது சிவலிங்காகாரம் அது ஏகரூபமாயு
முள்ளதென்பது விளக்கமாகின்றது.

யகாரம் லிங்கமா நாளம் வகாரஞ்

சிகாரமேற் பீடந தெரிக்கின்—மகாரநதா

கண்டமே யாகுவ் கவினா ரடிப்பிடம்

பண்டிகமு ஸ்கானமெய் பார.

என்ற சைவசுருதி

சிவலிங்கம் பஞ்சாக்ஷரூபமென்பதை விளக்குகின்றது.

காட்டு மோமெனு மெழுத்துகிட் களசிவன் றன்னை

யீட்டு மைம்பெரும் பிரமமாந தனுவுடை யிறைவை

கூட்டு மஞ்செழுத் துபயமா மொருபொருள் கொடு

மோட்டு றும்பவப் பிரணவ மஞ்செழுத் தொன்றி. இதனால்
பிரணவம் ிட்களசிவமென்பதும் அப்பிரணவமும் பஞ்சாக்ஷரூப
மாகிய இரண்டும் ஒன்றிவின்றபடியமே சதானி. களசாவையா
கிய சிவலிங்கமென்பதங் தெளிவாகின்றது.

இச்சிவலிங்கத்திலே (உச)ஆகிய ஆத்மதத்துவமான பிரம
பாகமும் (எ) ஆகிய வித்தியாதத்துவமான விஷ்ணுபாகமும் (இ)

வேதாத்தத்தெளிவு

ஆதிய சிவதத்துவமான ருத்திரபாகமும் தோன்றும். இதனை,
(ஆலாஸ்யமான்மியம்.)

ஆதிய லான்ம தத்துவ மான வலர்மகன் பாகமு நடுவில்
நீதியில் விச்சா தத்துவ மான நெடியவன் பாகமு முடிவில்
ஓதிய சிவதத் துவமென லான வருத்திர பாகமு முதிக்கு
என்றதாற்காண்க.

இதில் சிவலிங்கத்தின்மத்தியம் விஷ்ணுரூபம் என்று வியா
சபகவான் விளக்குதலால் சிவலிங்கத்தை ஆண்குறியென்றநிர்
தனை, விஷ்ணுவையுஞ் சார்தல் காண்பாராக.

மேற்காட்டிய இருக்குவேதமுதலியபிரமாணங்களால் சச்சி
தாநந்தமயமுதலியசிறப்புவாய்ந்தசிவலிங்கம்சாதாக்கியதத்துவா
திபதியாகிய சதாசிவரூபமாகும். இச்சதாசிவமே பிரம விஷ்ணு
ருத்திர மகேசுர சதாசிவவிர்துநாதசத்திசிவமென்னும்ஒன்பதின்
மத்தியதாய்க் கீழுள்ளரூபநான்கையும் மேலுள்ள அரூபநான்கை
யும் தன்னுட்கொண்டு ரூபாரூபமாய் விளங்குகின்றது. இது சிவ
சாதாக்கியம் அமூர்த்திசாதாக்கியம். மூர்த்திசாதாக்கியம், கர்த்
திருசாதாக்கியம் கர்மசாதாக்கியமென ஐந்துவகையாம். இவ்
வைந்துந்திரண்டது கர்மசாதாக்கியம். இதனை,

(சதாசிவரூபம்.)

சாதாக் கியவகை தாஞ்சிவ மமூர்த்தி
மூர்த்தி கருத்தா கரும மெனவைந்
தோதிய பரைமுத லைந்திலுந் பவமே-
சிவசா தாக்கியஞ் சிவன்றனை யாதரித்
ததுமுத லொன்றை யொன்றா சரித்தலி
லணிசா தாக்கிய மைந்துந் திரண்டது
தணியில் கரும சாதாக் கியமே
யினமில் பொருள்க ளெவைக்குமா தாரந்

தானே கரும சாதாக் கியமே ” என்றும் வருவனவற்றிற்
சாண்க. இக்கர்மசாதாக்கிய சிவலிங்கரூபமே சிவபக்தர்கள் செய்
யும் தியானகுராதிகளுக்குரித்தாயுள்ளது. இதனை,

வைஷ்ணவவேதாந்தம்

(சதாசிவரூபம்)

சத்தி படைப்பினி யொத்துணா செய்பின்

பேரரசியல் எழுத்தியல் ஞானியல் விவரம்

ளாகிய தியானத் தளவிடற் பொருட்டாய்

நிட்கள மதனிற் சகள நிறைந்திடு

மப்பெயர் சாதாக் கியமென லாகும்” என்றும்,

(ஆலாஸ்யமநாமியம்.)

“முதலுநர் நீராற் சினைஞழைந் தாங்கிம் முழுமுதற் கருத்து
நல் லவியின், பதமவன் வடிவப் பண்ணவர் பிறாக்குந் திருத்தி
யாம் பரனிவன் முகத்தின், விதமுறு நித்த மாதிமு வினைக்கும்
வேண்டியாங் குலகவர் பேபாகம், கதிபெற வியற்றுஞ் சிவார்ச்
சனை வினைக்கும் காரண மிச்சிவ கோசம்.”

என்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. இதனாற்சிவபூதாதி செய்
வோர்க்கு மற்றைய சிவமூர்த்திகளைக் காட்டிலும் சிவலிங்கமூர்த்
தியே சிறந்ததென்பது தெளிவாயது, இதனை

“பலபலசட்டகநிறுவிப் பூசித்து வருவதிலும் பண்பு மேவியிலகுசிவ லிங்கநிறீப பூசித்து வருதிறனே யேற்ற மாகு, மலகுதனி ரக்குறிப்பூ சனையனுயாத தவறோமா லயன்முன் னோரு, முலகுபுக முதபோலப பயன்கொடுப்ப தொன்று மிலை யுண்மை யீதால.”

என்பதனாற்றகாண்க. இதற்கண்டபடி விஷ்ணுமதலியோரும்
சிவலிங்கபூசனை யாலேயே சிறப்புற்றாகக் கொன்பதை மேலும்

(பாரதம் துரோணபர்வம்.)

மேடிவமேடிவ ஸ்ரீமதி தாசுஜெதாவியார் அவர்கள்

ஸவ்ஸா உபஹவஹாஸ்யாமி, மௌஸ்ய, திதாப், ஸுபா ॥

என்னும் வசனத்தாலும்காணலாம். இதில் தேவர்களுக்குத் தெய்வமாய்ச்சிந்தனைக்கெட்டாத ஆதம்பாவராய்ப் பிறராற்செய்க்கமுடியாதவராய் அழிவில்லாதவராய் விளங்கும் விஷ்ணுவானவர் சிவனைச்சர்வரூபியெனத்தெரிந்து பிரபுவாகிய அவரைச் சிவசிங்கத்தின்கட் பூசிக்கின்றனனென்பது விளக்கமாகின்றது.

வேதாத்தத்தெளிவு

(ஸ்ரீவாகீசசுருதி.)

தாயி னுந்நல்ல சங்கர னுக்கன்ப

ராய வுள்ளத் தழுதருந் தப்பெறார்

பேயர்-பேய்முலை யுண்டெயிர் போக்கிய

மாயன் மாயத்துட் பட்ட மனத்தரே.

என்று

விளக்கி ஒதுக்குகின்றது: இவர் அஞ்சாது கூறும் நிந்தாதியெல்லாம் எஞ்சாதமுந்தியலக்கணுறுமருநாகிற்கேதுவாமென்க. சிலர் 'பாசண்டமதசபேடிகை' என்று எழுதி அதில் 'சாம்பற்பொதிசமக்குஞ்சைவகரங்கள்' எனவும், 'இச்சைவக்கமுதைகளை யென்னதநாலுகாற்கமுதைகளைக்காட்டிலும் மேன்மையுடையனவாக' என்னவும் பலவாறுகவைகின்றனர். விஷ்ணு சிவதீகைஷ்பெற்றவர் விபூதிருத்திராக்ஷதாரணர் என்பதும், பிருந்தைசாம்பரிற்புரண்டவொன்பதும் மேற்காட்டியபிரமாணங்களால் விளக்கமாதலால் அந்நிந்தனை விஷ்ணுவையுஞ் சாருமென்றறிந்திலர்.

ஆழ்வார் பாடல்கள் புராணங்கள் ஒன்றிலுமில்லாத பன்மாசுரன்கதை என்றொன்று இவர்களாற் பாகவதத்திற் பிற்காலத்திற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அதுவும், விஷ்ணுவைப்பெண்ணென்றும் சிவனை ஆனென்றும் கூறுகின்ற அம்மட்டிலேயே அவர்பக்கத்துக்கு இழிவைவிளைப்பதறிந்திலர். இம்மட்டோ! இதற்கு அடுத்த அத்தியாயத்திலே மூவரிற்சத்துவகுணத்தர்இன்னொன்று பிருகுமுனிவர் பரீக்ஷித்தறியப்புகுந்து, ருத்திரனும் உமையும் எழுநாளளவும் புணர்ந்துகொண்டிருத்தலை ஞானக்கண்ணாற்றிண்டு அவ்விருவர்க்கும் பகலிங்கங்கள் அறும்படிசாபங்கொடுத்துவிட்டுப் பிரமலோகத்திற் பிரமன் செருக்கைக்கண்டுகழ்ந்துவிட்டு வைகுண்டஞ்சென்றுவிஷ்ணுவின் தலையி லுதைத்தாரென்றும், விஷ்ணு அவரைப்புகழ்ந்துகிற்ப அவர் விஷ்ணுவை சாத்துவிகுணசர் வேசுரனென்றறிந்தாரென்றும் எழுதப்பட்டன. முந்தாருகவணமுனிவர் சாபத்தால் அற்றுவிழுந்ததாகக்கூறியதை மறந்து இப்போது பிருகுமுனிவர் பகலிங்கங்கள் அறும்படிசபித்தாரொலி கூறனர். இப்பொய்யும் பொருத்தமில்லையென்பதும் போய்யாமற் பகமும் அறும்படிசபித்ததாக்கூறினர் அவர்மனம் சிவநிந்தை

வைஷ்ணவவேதாத்தம்.

யிலேமுனைத்துநின்றலாற் பஃதம் அறுவதெய்யமுயெனையோசித்தற்
கிடந்தராமல் அம்மட்டிலே யேபொய்யைவெளிப்படுத்திவிட்டது.
இனி, ஞானக்கண்ணால் ஏழுநாட்டினர்ச்சிகண்டதுண்மையானால்
மற்றவைகளும் ஞானக்கண்ணை காணலாம். இன்னகுணத்தொ
ன்று அங்கங்கேபோய்ப்பார்க்கவேண்டாவாதலால் இப் பெரும்
புரட்டை விலேவகிகள் உணர்வார்கள். ஆனால் பிருகுமுனிவர் விஷ்
ணுதலையிலுதைத்ததெதற்கோவெனில்? அவர்புத்திரியைக்கொன்
றதனால்வந்தகோபம் முன்சரபங்கொடுத்தமட்டிலுமையாமல் வை
குண்டஞ்சென்றுதலையிலுமுதைத்து அக்கோபமாறினரென்பதே
உண்மையாமென்க. தாருகவனமுனிவர்தாபம்ஒன்றும்பலிக்காத
ருத்திரனையும் உமையைஞ் சபித்தனரென்று எழுதியவர், பிரம
னையுஞ் சபித்தாரென்றெழுதாமல் ஒதுக்கியதென்னையோ? கரியநி
றஞ் செயல்வகைகளாலும் தாமசகுணவியல்பு காட்டும் விஷ்ணு
வுக்குச் சாத்து விகமகிமை கூற ஆசைப்பட்டவர்கள், அதற்குரி
ய சுருதிப்பிரமாணங்காட்டமுடியாமல், விஷ்ணுதலையில் முனிவர்
உதைத்தஉதையே பிரமாணமாக் கூறிய பெருமை வியக்கத்தக்க
தே. சரபமும் உதையும் பெற்று வருந்தும் விஷ்ணு உதையைப்
பொறுக்காமல் என்செய்வார். இதுதானா சாத்திககுணச்செயலா
கியபொறுமை. “செல்லிடத்துக் காப்பான் சினங்காப்பான் அல்
லிடத்துக் காக்கிலென் காவாக்கா லென்” என்னுந் தேவசுருதி
யை உற்றுநோக்கியுண்மைதெளிவாராக.

சிலர் ஒருபிரமாணமுமின்றிச் சரபஞ்சியாய் வந்தருத்திரனை
ந்ரசிகஞ்ரபவிஷ்ணு அடித்து வென்றதாக உளறுவர். இதனை நிரு
சிம்ம தாபினியுப் நிஷதமாவது வேறு எந்தநூலாவது கூறிய
துண்டா. இந்தப் புரட்டையும் பின்வருஞ் சுருதியாற்றெனிக.

(சரபோபநிஷதம்.)

பெரவொராவெஹோஸாயஸ்ரமாவ்யுஃஹெஸூர்!

நூலிஹொகஹனாரஸஃஜிவாநஜிவாஸதே

இ—ன் பயங்கரமான சரபவேஷந்தரித்து லோகபிடிதமாய்
ருந்த நரசிகந்ததை அடித்தவர் சிவபிரானென்பதாம் இம்மட்
டோ.
உபநிஷதம்.)

வேதாத்தத்தெளிவு

ஹரிஹ்யக்ஷுரோஹமலிஹாநுவிஷ்ணுஃ
வாக்மஹிஷிவஃ | விவிக்ஷுஃ ஸ்ரீபுரோக்ய ||

இ—ள, விஷ்ணுவையும் அவரவதாரங்களான மீனகர்ம நாகம்மாதிக்களையும் வாட்டிப்பிடித்து இரக்சித்தவர் சிவபிரான் என்பதாம்.

இராமதத்துவநிபிகையென்றொருசுவடியெழுதினவர், ராமே சரத்தை ரோமேசரமென்றும் ராமலிங்கத்தைரோமலிங்கமென்றும் எழுதிஅப்பாதகம் அந்நிந்தையை ராமர்தலைபிலேற்றியதறி யாது மகிழ்கின்றனர். அவரைவிவேகிகள், பேதாய் சீபெழுதிய தில், ராமசப்தம் ரோமமாகமாறி விஷ்ணுநிந்தையாய்முடிந்ததையு ம், சரசப்தமும் லிங்கசப்தமும் மாறாமலுள்ளபடிவிளங்குதலை புயினியேனுமறிவாயென்றிடித்துரைத்து, சீ இன்னுஞ்சிவநிந்தை செய்யப்புகின் அது விஷ்ணுநிந்தையாகவேமுடியுமாதலால் அவ் வழியிற் புகாதொழிவாயென்றுண்மைவிளக்கி, இவ்வாறே சிவபக் தனைச் செய்த வைஷ்ணவர்கள் அகஸ்தியமுனிவர் தண்டனை க்குஞ்ஞாநம் அவர்பாதத்தில்விழ்ந்து வணங்கிரிந்தணீநீங்கி வந்த னைசெய்து உய்ந்தகதையும் எடுத்துக்காட்டுவாராக.

அக்கதையாதோவெனில் திருக்குற்றலமாகிய சிவஸ்தலம் முன்பு திருமுற்றமென்னும் பேரூற்று விஷ்ணுஸ்தலமாய் வைஷ்ணவர்களாற் சூழப்பட்டிருந்தது. அக்காலத்தில் அகஸ்தியமுனிவர் அங்குவரும்போது வைஷ்ணவர்கள் முனிவரது சிவவேடமும் சிவநாமோச்சாரணமுங்கண்டு கேட்டு அவைபாதகமாமெனக்கொண்டமுடபுத்தியால், சீ இங்கே வரப்படாதென்று தடுத்தார்கள், முனிவர், முடர்களை உங்கள்விஷ்ணு பத்துப்பிறப்பிலும் சிவபிரானது அனுக்கிரகமும் நிக்கிரகமும் பெற்றதும், கண்ணை யிடந்து பூசித்துச்சக்கரம்பெற்றதும், பிருந்தாதேவி உடல் எரிந்தனனும்பு சாம்பரிற்புரண்டபூதகாமமோகப்பிணியீங்கும்படிஉமா தேவியார் துன்பமாகிய பச்சிலைமருந்துதவிக்காத்ததும், விஷம் எழுந்தபோது தேவரயாவரும் பயந்தோடவும் விஷ்ணு ஓடாது சிறிதேநோர்மின்று விஷவெப்பத்தால் உடல்கருகப்பெற்று வருந்தி அவர்க்கு முன்னோடிக்க கபிலையடைந்து ஓலமிட்டலறச் சிவபி

ரான் இரங்கி அவ்விடத்தையுண்டு காத்ததும் முதலிய சிவமகிமை களை, நிலைகண்டன் விஷ்ணுவேந்திரார்ச்சிதபாதன் சக்கரப்பிரதன் முதலியசிவநாமங்களே விளக்கவும், அவற்றைக்கேட்டுமறிபுராத பாதகர்களாகிய நீங்கள், எம்பிரான் விஷந்தையுண்ணுவிட்டால் யாவரும் இறந்தொழிவரே அப்போது ஆரோடுசேர்க்கிருப்பீர்கள் பலமுனிவர் சாபத்தாற்பாதகரானீர்களென்று கூறிவிட்டு வடபாற்சென்று இலஞ்சிகரில் முருகனைப்பூசித்துத் திரும்பிப் பாதவதேவடம்பூண்டுவந்து அவ்வைணவர்கள்வணங்கியழைப்பக் கோயிலுட்சென்று பெருமாள்வடிவத்தின்கிரகில் கையைவைத்த மூத்திச் சிவலிங்கமாக்கிச் சிவவேடத்துடன் பூசித்தலைக் கண்டு வைஷ்ணவர்கள் முனிவரைக் கொல்லும்படிநெருங்க, முனிவர் கோபித்து ஒருதருப்பைப்புல்லைவ, அதுகோபாக்கினியுடன்சென்று அவர்கள் ஒடோடத்துரத்தி வெதுப்புதலைச்சகிக்கமுடியாமல் நெடுங்காலம் பூசித்துவந்த அவ்விஷ்ணுவாலும்காக்கப்படாமல் வேறுபுகலின்று ஓடிவந்து அம்முனிவர்களில்விழுந்நவர, அவர்சார்திசெய்து சிவநிர்த்தனைபின்று இக்கோயிலுள்ளே தென் மேற்கில் விஷ்ணுவைஆராதித்து வாழுகவென்றுஆஞ்ஞாபித்தன என்பதாம். இதனை,

(திருக்குற்றாலப்புராணம் திருமால் சிவஞானசுருக்கம்)

நிலைகிளர்ந்த கோபுரங்கள் பலசிகர மெனநிறைத்து நெடிய மருமலைகிளர்ந்த தெனக்கிளர்ந்த வலம்புரிச்சங் கணிக்கோயில் வருங்கால் வேதக், கலைகடந்த பெரியதமிழ்க் குறுமுனியை வடநிசையிற்கடைகாப் பாளர், இலைகிடந்த சூலத்தா னடியார்க்குத் தடையெனவர் தெதிர்த்தார் மன்னே.

பன்னுமறை வேதியரே பார்துதடுப் பதுநோக்கிப் பரிசிலீர்காள் மன்னுறுபத் தவதாரத் தனுக்கிரக நிக்கிரக மறந்தீர் கொல்லோ.

களபமெதிர் கிரத்திரான் கண்ணிடந்து சரத்திறநாட் கயிலையானி, பனவறுசீர்ச் சலந்தரனை யடர்த்தப்படை கொடுத்தவருளறிந்திலீரோ, தளவசிகர் குறுமுறுவற் பிருந்தைமயற் பின்னிலே கத்தம் பிராட்டி, துளவநுறும் பச்சிலைமா மருந்தளித்து மாற்றியதுந் தோற்றிடாதோ.

வேதத்தத்தெளிவு

பாரோடும் விண்ணோர்கள் பரந்தோடப் புரந்தரனாய்த் தோட
 டோடத், தேரோடுங் கதிரோட மதியோட விதியோடத் திரும்மா
 ஸ்மேனி, காரோடத் தொடர்ந்தோடுங் கடல்விடத்தைப் பரமனு
 ண்டு காவா விட்டாரீ, ஆரோடு நீரிருப்பி ரெங்கோடி யுயிர்பிழை
 ப்பி ரநிலினீர்காள்.

ஒன்றுபல நூலுணர்ந்து முணர்விலீ ருமக்குவிரித் துணர்
 ததினாலும், என்றுமுணர்நுமது நேமியா னறிவனெங்க ளிறைவ
 ன் சீர்த்தி, யன்றியுட லுயிர்போல மாறாமீ சனுமிருப்ப தறியீ
 ரீண்டு, ஈன்றுளா ரடியனாயோ தடுக்கின்றீர் மாயனையே மறுக்
 கின் றீரால்.

கோதகன்கண் ணுவன்டுருகு துருவாசன் புரந்தரற்குக்
 குஞ்சு பீந்த, மாதவனே முதலோகள சாபத்தாற் பகுத்துணர்
 மடவீ ரென்று, போதமிலா மறையவர்கள் கடைதடுப்பப் புறம்
 போதின் புவன.மூன்றில், ஆதிபரா மமரொரு தட்டுநிற்பதநா
 னொரு தட்டமையநிறபான.

இல்லஞ்சிகர்சென்றுமுருகனைப் பூசித்துத்திரும்பிவரும்போது
 துளசிமாலே முதலியபூணடு பாகவதவேடமுடையாராய் அவ்வை
 ஷ்ணவர்கள் வணங்கிப்புபசரிக்கக் கோயிலினுட்சென்று கதவைத்
 தாழிட்டு விஷ்ணுமூர்த்தி தலையிலே தமது கையைவைத்து

முறுகுவலம் புரிக்கரத்து மான்குறுகப் பெரியதுழாய் முடி
 யின்மீது, சிறியமதிக் கலைகுறுகத் திலகநுதல் விழிகுறுகச் செழு
 ம்பூண்மாசீயி, னிறையரவப் பணிசூறுங் நிகிலவல கமுநிறைந்து
 நீண்டமேனி, குறுகுறு கெனடிப்பாவித் திருவடிக்கீழக் குறுமு
 னிவன் குறுகுறுகால்

சுவம்பெருக வறம்பெருகப் பொருள்பெருகத் தெருள்பெரு
 கச் சைவமோகஞ்ச். சுவம்பெருக மனுரீதித் துறைபெருக நிறை
 பெருகச் சுருதிவாய்மை, நவம்பெருகச் சரியாதி சதட்ட யங்க
 ணனிபுருக ஞால மெல்லாஞ், சிவம்பெருகத் குறுகியருள் பெ
 ருகினான் சூழ்முலத் தேவதேவன்.

இவ்வாறு முனிவர், விஷ்ணுமூர்த்தியைச் சிவலிங்கமாக்கிப்

வைஷ்ணவவேதாந்தம்.

பூசுத்துத் திருக்கதவைத்திறந் துவிட்டுத் துதித்து நின்றலைக்கண்ட
வைஷ்ணவர்ர்கள்,

நறுமணித் துளவயால் நயவயால் நயபூரணரூப
கறுவுகொண் மனத்தி னுனைக் கடைகடந் தேகா முன்னம்
இறுகுறங் பிணிப்போ டிமன்ன வெழுத்தண்டு பாசத்தோடு
குறுகினர் வலியான் முன்னர்க் கொக்கினத் திரள்பேர்த்கடி.
ஒல்லென வருகைநோக்கி யொருகையிற் றருப்பை வாங்கிச்
செல்வனைத் திருக் குற்றாலத் தேவர்நா யகனை யுன்னி
யல்லெனத் திரண்ட காக மாயிர கோடிக் காங்கோர்
கல்லென விடுத்தான முநர்க் கடலினை யடக்குங் கையால்.
விடுத்ததோர் தருப்பை போந்து வேதிய ரடர்ந்து தாக்கும்
படைக்கெதிர்படையாய்மோதிப்படர் தலும்பனவரோங்குந்
தொடிக்கரம் விபாதன் மேனாட் சூளுறுங் கரம்போனிற்
வடைக்கலும் பரம் யோகி யருளுநக் கபய மென்றார்.

போக்கிலா தலமந்தோடிப் புகவென்றார்க் கஞ்ச லென்று,
தாக்குமந் திரத்தால் கிட்ட தருப்பையைச் சார்ந்தி யென்னு
நோக்குமந் திரத்தா ளாற்றி னுல்புனை மறையோர் தம்மைக்
காக்குமந் திரத்தாற் கர்த்தான் கடலுண்டு மலயங்காத்தான்
பனைவர்தங் குழாங்க ளெல்லாம் பனிமதி தெடர்ச கோர்த்
தினமெனப் பின்செல்வாரையியற்றமிழ் முனிவ வேனாக்கி.

நாதனார் சங்க விதி நயந்துறை தென்மேல் பாலின்
மாதவன் றனைப்பூ சித்து வாழுமின் ... என்றான்
என்று சுருக்கிக்கூறிய செய்புள்களாற்காண்க.

வைஷ்ணவர்கள், கூறுநிந்தைகள் பற்றல். அவைகளும் வைவர்
களைநியமம்மவர்கன்பிரமாணத்துடன்கூறும் சிவமகிமைகளைநோ
க்கித் துராசையாற்பொருமைகொண்டு அவற்றிற்கு எதிரியாகப்பிர
மாணமின்றித் தம்மனம்போஷபடிக் கூறும் அபத்தந்தனை பாய்.
இது பின்வருஞ்சரித்திரங்களால் விளக்கமு.

முன்னொருகாலத்தில் நந்திதேவர், அற்புதாகூன் என்னுஞ்
சித்தனைத் தலைவனைக் சிவகணங்களுடன் எங்குஞ்சென்றுதேவர்

ய்வுதாத்தத்தெளிவு

கள் செய்கைகளைப் பார்த்துவரும்படி ஆஞ்ஞாபித்தனர். அவ் வாறு எங்கும் பார்த்துவருகிற அற்புதாகூன் பிரதோஷகாலத் தில் வைகுண்டத்தில் விஷ்ணு மனுஷரூபியாய் இலக்குமியைப் புணர்ந்துகொண்டிருத்தலைக்கண்டு மிக்ககோபங்கொண்டும் நந்தி தேவராஞ்ஞை பார்த்துவரும்படியே ஆதலால் அவ்விஷ்ணுவை ஒன்றுஞ்செய்யாமல் கயிலையில்வந்துதெரிவித்தான். அதுகேட்ட நந்திதேவர், அவ்விஷ்ணு, தன்னைவசப்படுத்தி அதிகரித்தெழுந்து அடங்காதுபெருகுங்காமத்தால் மனுஷரூபியாய்ப் பிரதோஷகால த்தில் கலவிசெய்து பிறர்பார்க்கும்போதும் எழும்பாமல்அழுந் திக்கிடந்த பெரும்புத்தகத்தால் அவன் ஆப்பொழுதுகொண்ட மனுஷரூபனாய்ப் பூமிபிற்பிறந்து தன்மனைவியை ராகூதன் கொ ண்டுபோகவருத்தியலையக்கடவன்என்றுசபித்தனர். இதனை,

(சிவரகசியம்(௧) அம்சம் (௨) காண்டங்(௪௩.)அத்தியாயம்)

முன்முகுத்தனுமையாள்கேள்வன், றனைப்பணிந்த வரத்தினில் வைகுண்டலோகந்தனக்கரசாம் பாக்கியத்துட் சார்ந்துற்றானால்.

மற்றவன்றான் பிரதோட காலந் தன்னின் மானுடரூ பங்கொண் டுமாமா தோடும், பொற்றடந்தோளவட னங்கண் னெழங்கப் புல் ளிப்புணர்ந்துற்றான் சிவபூசை புரிய கில்லா, னுற்றதனை நந்திசன்க ண்கள் கண்டே புயர்கயிலை வரைச்சென்ற ரவர்கூட் கெல்லாங், கொற்றவனா மவன்றனையே பரமன் தோயிந்.கோபுரவா யிலிற்க ண்டார் குழைந்து தாழ்ந்தார்.

குணங்குணங் களைநந்தி தேவர் நோக்கி மத்துரீ ரெவ்வுலகிற் போயவந்துறநீ, ரிணங்குறுமெவ் வுலகங்க டம்மிற் தேவர் யாவா வர் யாதுசெய்துற் றார்க ளென்னக், குணங்கொளற்பு தாக்கண்ரு ன் வணங்கி நின்று கலுவா னடியனையெவ் வுலகுஞ்சென்று கணங் கொளுந்தே வர்கள்புரி சரித மெல்லாங் கண்டவரப் பணித்தனை யுர்த் கடவுளையே.

அந்தந்த வுலகுதொறுஞ் சென்று பார்த்தே னச்சத்தையன் றி மற்றைத் தேவ லெல்லார், தந்தமுறை தவ்றிலார் பரமன் பூசை தனிநிலிய வாயிருந்தார் வைகுண்டத்தே, வந்தனனப்போதுபிர தோட "காலந் வந்ததுகோ விந்தனென்கதை பூசை யாற்றான்,

முந்துமா னுடவடிவாய் விந்நை யேரடு யோகமுற்று கந்தழுவந்
கண்டேன் பானே.

அவனை யாவனா வென்று கேட்டே னம்புயப்பெண் னைத்
தழுவ னீங்க கில்லா, னெவனமா துடன்கூடி யிசைசை யின்றி
பெண்ணீர் பாவனா வென்று கேட்டான், கவனமுறு மிவன் னா
ர்த்த னென்று கண்டேன் கருத்திலவன் றனைத்தள்ள வல்லே
னெம்மான், சிவனருள்சே ருனதானை குறித்து மீண்டேன் தேவ
ரிசீ தொருபுதுமை யவன்பாற் கண்டேன்.

என்னையே மிவ்வாறு புரியு மன்றோற் கினிமேல்வந் திடுங்கதி
நா னேதோ வீது, தன்னையே பெனக்கறிய வியம்பாபென்று சா
ற்றுமற்பு தாக்கனைப்பார்த் துரைப்பா னந்தி, யன்னவன்றான்
பூலோகந் தன்னின் மிக்க வியோத்திரகர்த் தசாதனென் றேறு
மாண்மை, மன்னவன்றன் மைந்தனா மிராம னாகி வந்து பிறந் திட
க்கடவ னாகு மன்றே.

ஆங்கவன்றன் மனைவினை யாக்கர் வேந்த னடவிபுகுத் தே
கொடுபோர் திடவ வன்று, னெனங்கியே யலைவன். என்னுமுண்மை
யாற்காண்க.

பின்னும் அவ்விஷ்ணு வைகுண்டத்தில் பிரதோஷகாலத்தில்
இலக்குமியைப் புணர்ந்துகொண்டிருக்குஞ் சமயம், அங்குவந்த
பிருகுமுனிவரை வாயிலிலிருந்தகருடன் அதுபரிசுத்தமுனிவரோ
டள்ளேவிஷ்ணு இலக்குமியைப் புணர்ந்துகொண்டிருப்பதால்
அங்கேதாங்கள் போவதுஞாயமாகுமா என்றதுகேட்டமுனிவர்
சிரிப்ப த்கருடன் சாம்பராகஅவர் உட்கொல்லும்போது விஷ்ணு
இலக்குமியைப் புணருமின்பம்முற்றுப் பெறுதமனத்துடனும் அம்
முனிவரை இங்குவாராதொழிக என்னுங் குறிப்பினால் கைநீட்டி
விலக்கச், சிவதெரிசனபூசாதிக்குரிய இப்புண்ணியகாலத்தில் அறி
வினருஞ்செய்யாத அதுசிதகாரியஞ் செய்தனைபென்றுதகழி இப்
பிரதோஷகாலத்தில் உன்னைத்தரிசிப்பவரும் உனது நாமபாசை
செய்ப்பவரும் கொடியநரகடைவவொன்று சபித்துச் சென்று அப்
போது அவ்விஷ்ணுவைப் பார்த்ததோஷத்தைக் காசிதெரிசனத்
தால் நீக்கிக்கொண்டார். இதனை,

(வேதாந்தியம் விவினெண்டிவனபுலன்முத்திபெற்றிருந்தம்.)

முன்ன ரோங்குசிவபத்தரும்பிருகுவென்று, மாதபாரிதி புலம்பெய்க்குஞ்செல்வான் வைகுண்டலோகமதில்வத்திருஞ்ஞல்.

மாயனார் கோயின்மணி வாயி றன்னில் வந்தானை நிமிஸ்வரி னதேயன் கண்டான், தாயனா முனிவதிரு வுடன்மாந் மாவாழ்ச் சரத்தி லைகன்புரிவா னுங்குத் துன்னன், ஞாயமா வெண்ப்புகன் றான வார்த்தை கேட்டு ஞானமா தவன்பிருகு நன்கதகன் கொ ண்டா, ஞாயதோர் தடைசொல்புள்ளின் வேறதைச்சாம்ப ராக்கி னு னுட்புகுந்தானியைக் கண்டான்,

முனிமுனியி னோடுமப் போது மாயன் மொய்குழலா ளின்பமன் முற்ற முன்னர், தனியெழுந்து மடினமாய்க் கைகொ டங்குச் சார்ந்திடே லெனவுன்றக்குந் தன்மை கண்டா, னிணிய சிவ பூசைசெயும் பிரதேச டத்தி னிப்போதின் மாதாரா ளின்பஞ் செய்வாய், துனியிழைக்கு முன்னுடைய மோகந் தன்னைச் சூட வேண்டா வேவெனகிட் றேஞ் சொல்வான்.

பிரதோட வேளையிற்பெண் கொடியைச் சேரும் பேதைய ர்க ஞானப்போல்யாங் கண்டி லோமா, ளானாடல் புரிதருமின் வே ளுதன்னி லரிவையர்க ளுடன்புணர்ந்தா லரிது னுன்பம், வரு ழேயென் பதுதன்னி மறந்து ளாயோ மற்றுனக்கிப் புத்தி வந்த தேது சொல்வாய், திருமேவு வேரரதிப் போது தன்னிற் விவபூசை தனிற்காஸம் போக்கு வாரோ.

என்னா மிணியவந்தி வேளை தன்னிலேத்திழையைப் புணர் வரோ ளுனக்கிப் புத்தி,சொன்னா ருண்மத்த முண்டோ வென்று துயமா தவன்னுன்மா தலனை நோக்கிப், பன்னாறும் பிரதோடந் தனிதான் னுமம் பகர்கதுளோர் தென்கித்கோர் பரவல் செவ்வேந் ரி, துங்குத நிரயத்திற் புகுவாரென்று ஞாயகாபத் தாழ்வாய், சொல்லிப் போனான்.

தெரிசனஞ்செய் பாவமது தீரக் காசித் திருநகரத் தனிற்செ ன்றான் கண்ட போதிற், கரியவனைப் பிரதேச ட காலத் தன்னிற் கண்டதுன்ப மொழிந்தின்பு கலந்தான். என்னும் உண்ணம் வாக்கியங்களாற்காண்க.

விஷ்ணு அம்பர்ஷன்மகள் ஸ்ரீமதிமேல் ஆசைமிருதியால் முன்னமே சுயம்வரத்தில் அழைக்கப்பட்டிருந்த பருவதன் நாரதன் என்னுந் தமது அடியார்களைக் குரங்குகளாகவுந் தன்னைச் சுந்தரகுமாரனாகவுந் காணச்செய்து, அவளை மறைவாகத்தூக்கிச் சென்று புணர்ந்தின்புறுதல்தெரிந்த அவ்விருவரும் இவ்வஞ்சனை செய்யலாமா என்றுகேட்ப, அந்தோ நான் இச்செயலைநினைக்கவுமில்லையே என்பொய்கூறினர். உடனே அவ்விருவரும் இவ்வஞ்சகளை வழிபடுவதுதிமையே என்று விலகிச்சிவபிரானையேவழிபட்டுப் பெண்ணுசைமுதலிய குற்றம்நீங்கிடய்ந்தார்கள். இதனை,

(இலிங்கபுராணம் உத்தரகாண்டம் (ச—வது) அத்தியாயம்)

குரங்க தாக்கிமற் றெங்களைக்கொடிபுரை மருங்குல்
இரங்கு மேகலை யேழையைக் கொணர்ந்திவண் வைகி
விரும்பு மாறெவ னென்னலும் விழுமணி கொழிக்குந்
தரங்க வாரிதிப் பள்ளியா னவர்க்கிது சாற்றும்

உரைத்தமாற்றகம் முளத்திலு முணர்ந்திலே மென்ன,
இன்றுதொட்டுநா மாயைமிக் கியற்றிடு மிவனைச்
சென்று போற்றுத றிதென வொழிந்துதேன் பிலிற்றும்
கொன்றை வேணியன் குரைகழற் கன்புநூண் டெயர்ந்தே
யன்று மாதவ ரிருவரு மாசற வுறைத்தார்.

என்னும் உண்மையாற் காண்க. இப்படியே விஷ்ணு மாத ராசையக்கமிசையால் நிதிகடந்து புரிந்தவஞ்சச் செயல்கள் பற்பல உள்ளன. விரிவுகோக்கிவிடுத்தாம். இவ்வாறு விஷ்ணுசெய்த மாதர்கலவிகளை நூற்பிரமாணத்துடன் கூறுதற்கு எதிரியாகச் சிவன்நிலையில் ஏழுநாள் இடையறாமல் உமையைப்புணர்ந்து கொண்டிருந்தானென்று கூறுகின்றனர். இதனுண்மை மேற்கூறினும், அன்றியும் சிவகுமாரர்கள் பிரணவசித்திரம் நெற்றிக்கண் முதலியவற்றில்தோன்றியமேன்மைபும், விஷ்ணுகுமாரர்கள் சிவ ரேதசுமூலம் விஷ்ணுவினிடம் தோன்றிய சீழ்மைபும், கணேசர் முதலியர் சிவாலயத்தில் உரியராய் வசித்தலும், பிரமாமுதலியர் அங்குவசிக்கப்பெறுமைமுதலிய உண்மைகோக்கியுந்தெளியலாம்

வேதாந்தத்தெளிவு

வரம்புபடாமற்கிடந்த வேதங்களைத் திருவருளால் வரம்பு செய்தவரும் (கஅ)புராணங்களைபுஞ் சனற்குமாரகுருமுகமாபுணர்ந்து சூதர்க்கு அறிவித்தவருமாகியவியாசபகவான், தாமசகுண சூகத்தாலோ; தண்டிக்கப்பட்டாவது சிவபரத்துவம் விளக்கும் கருத்தாலோ, காசியிலே விசுவேசசந்ரிதியிலே நாராயணனே பரமென்று கையெடுத்துக்கூற, உடனே திருநந்திதேவர் உங்காரத் தொனியால் அக்கையும் நாக்கும் அசைக்கமுடியாமல்வருந்துஞ் சமயம், நாராயணன்வந்து அறிவில்லாதவனே என்னைப் பரமென்ற சிவத்தரோகத்தால் கையும் நாக்கும் தம்பிக்கப்பட்டாய் சிவனையேபரமென்றுள்ளபடிதுதித்துப்பவாயென்று செவியில் பூரீபஞ் சாக்ஷாகூற, அப்படியேதுதித்துவாழ்ந்தனர். இதனை,

(கந்தபுராணம்)

ஐயிரு புராணநூலமலற் கோதியுஞ்
செய்யபன் மறைகளுந் தெரிந்து மாயையான்
மெய்யறு சூழ்புகல் வியாத னீட்டிய
கையடு நந்திதன் கழல்கள் போற்றுவாம்

(காசிகாண்டம்)

என்டிசையி லுள்ளோருங் கேண்மின்க னிறையாவான்
புண்டரிகக் கண்ணனெனக் கையெடுத்துப் புகன்றனனால்
அருவுருவா யேகமா யனாதியாய் நிறைந்தருளும்
பொருவரிய சிவனல்லாற் புண்டரிகக் கண்ணனே
பிரமமென மயக்குற்றுப் பிதற்றுகின்ற பிழையதனால்
உரைப்பில்நீக் கையசையா தூமனென முனியிருந்தான்
அத்தலையிற் பிழைகூறி பளுரெய்து முனிவரன்பால்
மைத்தசெழும் புயலினைய மணிவண்ணன் வந்தெய்திப்
பித்தரின்பா னிறையென்னப் பிதற்றியதென்மதியில்லோய்
எத்திறத்தா லெனையாளு மீசனை மறத்தனையோ
முக்கண்ணன் சேவடியில் கிழிமுளரி பெய்தன்னோ
சக்கரமு மலர்மகளுந் தண்ப்பருஞ்செல் வழுமடைந்தேன்
அக்கடவு ளருள்சிறிது மடையாரேற் றம்பதத்தில்
எக்கடவு டேவென்றங் கேமாப்புற் றிருக்குமால்.

வைஷ்ணவவேதாந்தம்

ஊனமுது சடமொருவ னுஞற்றினன் பரடாதால்
 யானுலக மளிப்பதுவு நான்முத்தோ வியற்றுவது:
 ஆனிவருஞ் செஞ்சடையோ னுட்டுகித்த லாமதனால்
 வானவர்தஞ் செயலெல்லா மரப்பாவைக் கூத்தாமால்..
 தண்ணிலவு மதிக்கண்ணித் தாழ்சடையேன்ருள்போற்றும்
 புண்ணியநற் சிவகணங்கள் பூங்கழலிற் கிடப்பதெல்லாம்
 எண்ணிறந்த வரிபிரமர் தலையன்றோ வெளிற் சிறிதும்
 துண்ணறிவி லாயெனையேன் பிரமமென துலக்கின்றார்
 நின்வயிற்சேர் கொடியபிழை மொழிசெவியி னேர்படலும்
 என்வயிற்றி னெரிதவழ வளம்வெருகி யீண்டடைந்தேன்
 பொன்னசலச் சிலைகுனித்துப் புரமுன்று மழலுட்டும்
 முன்னலினை யானறியா முழுமுதலைப் போற்றென்றான்.

அண்ணன்மால் கிடைநூற்றத வரும்பொருளைப் பழிச்சுதற்கு
 பண்ணிடந்தோ யெனதுநா வழங்கவருள் வழங்கென்று
 கண்ணினால் முனியுரைப்பக் கண்ணுதல்போர் செவியினிசைத்
 தொண்ணிறநே மியங்கடவுள் கிசம்பினொளித் தேகினனால்

நீறணிந்த செம்மேனீ ரீலகண்ட னன்னுமங்
 கூறியது செவிப்புலத்திற் குறுகுதலு மருடிர்து
 தேறிமுதுக் குறைவெய்திச் செழுமறைதேர் கியாதமுனீ
 யாறணிந்த செஞ்சடையெம் மந்தணனை யேத்துவனால்

என்னும் உண்மையாற்காண்க, இவ்வாறு விஷ்ணுமூர்த்தி
 நேரேவந்துநானும் பிரமனும் தேவரயாவரும் சிவனடியார்களே-
 சிவனொருவனை பசுக்களாகிய எமக்கெல்லாந்தலைவனாகிய பசுபதி
 யென்றுகியாசபசவானுக்குவிளக்கியதமன்றி அச்சி கிந்துருளி
 வர்க்குஉபதேசமுடிவில் எனதுஅடியவர்க்கெருக்கினால் சிவனைவண-
 ங்கார்மல் புகழ்வரேல் மீளநரகடைவரென்றுகறினர், இதனை,

(காசிகாண்டம் கிந்துமாதவந்நேரூன்றியஅத்தியாயம்)

அருமறைமுனிவவெம்முடையடியாரெனாமனச்செருக்கினரைணைப்
 பரவிடாதிசுழ்த்தோருப்பினாக்கொடியபசுநரகடைச்சூழியுட்ப
 பார், என்றதனாற்காண்க.

சுபன்னன்னும் அரசன் கோபமிகையால் ததீசிமுனிவரைவச்
சிராயுதத்தால் வெட்ட, அதுமுனைமழுங்கி விழக்கண்டு பயந்து
விஷ்ணுவை வேண்ட, அவர்வந்து சக்கிராயுதத்தைஏவ, அது
திரும்பிவிட, முனிவர், இச்சக்கரம் எமது இறைவன் உனக்குத்
தந்ததாதலால் என்னை விரோதியானது திரும்பியது. நீ வேறுவிடே
என்றுகூற, விஷ்ணு வேறு ஆயுதங்கள்விடுப்ப, முனிவர் ஒருதருப்
பைப்புல்லையெவ, அப்புல் அவைகளைப்பற்றி விழுங்க, அது கண்டு
உலகர் பயந்துஓட, விஷ்ணு தன்போலக்கோடிவடிவங்களை உண்
டாக்கிவிட, முனிவர் கோபத்தால் அவைவெந்துசாம்பராக, விஷ்
ணு, மாயையாற்பல அண்டங்கள்செய்ய, முனிவர், உன்மாயைகள்
நம்மால் அழிந்தன. உனக்குஞானக்கண்டருகின்றோம் நமதுமகா
மாயைகளைக்காணுகளன்றுகூறிப்பலமாயைசெய்ய, விஷ்ணு வலி
யிழந்து மயங்கிநிற்கஞ்சமயம், பிரமன்வந்து உலகம் அஞ்சமிந்த
யுத்தத்தைஒழிக்கவேண்ட, விஷ்ணு உடனே முனிவரைவணம்
கிச் சென்றனர். அரசனும்வணங்கி முனிவரருள்பெற்றுச் சென்ற
னன் இதனை, (இலிங்கபுராணம் ௩௪ ௩௫. அத்தியாயம்)

முடியின் மீதி னுதைப்ப முனிந்தெதிர்

மிடல்கொள் வேதியன் மார்பினில் வெட்டவாய்

வடிய வச்சிர மாலிலம் வீழ்ந்தது

கடலர் தானை யரசன் கலங்கினான்

கலங்கிய அரசன் விஷ்ணுவை வேண்ட அவர்வந்து,

எறிதந்த வாழியெதிர் செல்கில தாகி மீள

மறைதந்த நாவனதைத் தென்னுழை வந்தி டாதாற்

கறைதந்த கண்டத்திறை யோன்கதிர் நேமி யீது

சிறறற்கு வெம்படை வேறு விடுத்தி யென்றான்

யானத்தவ ரோடுடன் கூடிய மாயன் விண்ட

தேனக்க செய்யமல ரோன்களை தெய்வ வாளி

கூணுற்ற வரிலில்லின் வரிநாணிற் கொளுவி பேவக்

கூணுற்ற தருப்பைமறை யோன்களன் றேவினானே.

வெய்வா யொழுக்கக் கனறும்மி கிணங்க மழ்ந்து

நபவாளர வொத்தெறி வுற்றபுற் பற்ற லோடு

மைவான்முகில் போலும் மாயவ னன்றி யாரு
 னையாவெரு வித்திசை நான்கினு நண்ணி னாரே
 பொன்னங்கம லங்கம முந்தியான் பொங்கி யார்த்தத்
 தன்னிற்பொலி வெங்கணங் கோடி சமைத்து விட்டான்
 கன்னற்கு தலைக்கொரு பங்கனைக் காது லாலே
 முன்னிக்கன லாவனைய வேவ முனிந்து நின்றான்.

அதுகண்டு மாயோன்பலவண்டங்கள் செய்த வேடு
 மதிதங்கு மெய்ம்மைமறை யோன்மிகு மாயை செய்வன்
 முதிர்கின்ற வாழித்துயில் வோயவை முன்னி நோக்கக்
 கதிர் தங்கு ஞானவிழி தந்தனன் காண்டி யென்றான்.

புரிகின்ற மாயைபல நெஞ்சு புழுங்க நோக்கிச்
 கரைகொண்ட வாழித் துயிலண்ணல் கலங்கி நிற்ப
 மருவிண்ட வந்தண் கமலத்திறை வந்து நீகிர்
 வெருவந்த கிரந்தச்சமர் விட்டுறை கிர்க ளென்றான்
 மலமுற்றுறை யந்தணன் வாசகங் கேட்டு மாயோன்
 கலைமுற்றுணர் வேதியன் றுளினை கைகள் கூப்பி
 யலைதுற்றிய பாற்கடற் பள்ளிய னாக்கு மேவக்
 கொலைபற்றிய வேற்சப னுள்ளங் குழைந்து சென்றான்
 சென்றங்கவன் சேவடித் தாமரை சென்னி சேர்த்தி
 நின்றாராள் செய்தி யென் றேத்தி நிகழ்த்த லோடுங்
 குன்றுவரு ளாந்தண னின்னருள் கூர்ந்து வேந்தே
 பொன்றாத செல்வத்துயர் மாநகர் போதி யென்றான்

என்னுமுண்மையாற் காண்க. இதனால் விஷ்ணுவானவர்களே
 பத்தருக்கு எதிர் நிற்கும் வலியுமில்லென்பது தெளிவாயது.

ஈசனெதிர் நின்றாலு மீசனருள் பெற்றுயர்ந்த
 நேசரொதிர் நிற்ப தரிதாமாற்—நேசவளர்
 செங்கதிர்முன் னின்றாலுஞ் செங்கதிர் வன்கிரணந்
 தங்குமணல் நிற்பரிதே தான் என்றார் பெரியோர்.

திருநந்திதேவர் பிருகுமுனிவர் பிருந்தாதேவிமுதலியர்சாபத்
 தால்விஷ்ணு, ராமகிருஷ்ணதீயாகப்பிறந்து அப்பலினை அனுபவித்

தலைலோகோபகாரச்செவலாக உபசரித்துக்கூறுகின்றனர். திருநந்தி சாபவிவரம்முன்காட்டினும், பிருகுமுனிவர்பத்திரிகற்பிற்சிறந்த உத்தமி கெர்ப்பிணி தனக்குமாமியன்பதுநோக்காமல் அம்முனிவரில்லாதசமயம் சக்கரத்தாற்கொன்றவிஷ்ணுவை அவர் இப்பாதகன் அனேகயோனிகளிற் சிறந்துகொண்டு சபித்தனர். அதனால் வருந்திச் சிவனையடைந்து பூசித்து வேண்டிய அவவிஷ்ணுவைக் கிரங்கிச்சிவபிரான் பிருகுவைநினைக்க, அவர்வந்துவணங்கிநிற்பான் பனே இவன்செய்ததுபெரும்பாதகமே; ஆபினும் பொறுத்துச் சாபம்நீங்குதற்கோருபாயஞ் செய்களன்று கூற, முனிவர், அனேக மென்றது மாறிப்பத்துப்பிறப்பாகுக, ஒருபிறப்பில் பத்திரியை இழந்து காட்டிலுலைக, சக்கரம்ஒருமுகூர்த்தநேரம் ஒளிமழுங்கிக் கறையுறுக. என்றுகூறிச்சென்றனர். விஷ்ணு, சிவனை வணங்கி அடியேன் அப்பிறுவினிகளில் மயங்காமல் அறிவுதந்தருளுக என்று வேண்ட, ஐந்துபிறுவினிகளில் அனுக்கிரகமும் ஐந்தில் நிக்கிரகமும் பெறுக என்று அருளிஞர் இதனை, (சீதலமான்மியம்.)

சிவபுரத்தமல னுள்ளஞ் செய்தலு மனத்திற் போந்து, தவ விறைபிருகு வெம்மான் சரண்முடிச் கொண்டதாழ்ந்து, சிறியனேனை ... சிந்தைசெய் தருவிற்பென்கொ றெரித்தருள் பெரும வென்றான், நிறைவுறு முனிவ கேட்டி.

பவவினை புரிந்து வருந்துமால் சாபம் பாறுமோர் பரிசுரை எனவப், பவனருள் சிரமேற் கொடுமுனியுரைக்கும் பங்கயக்கண்ணீயளவில், பவமென வகன்றி ரைந்துமட் டடைந்தப் பவங்களுட் டசாதன் மகவாம், பவமதின் மனையை யிழந்து சின்னாளிப் பாரினிற்கானிடைப்பயில்க.

சக்கர நியா தவகுலத் துதிக்குஞ் சனனத்தோர்முகூர்த்தமா மனவு, மிக்கபே ரொளிபோய்க் கறையுரு வடைந்து விளம்பிய சாபமேற் ரொழிகென், நக்கட வுண்மா முனிசெல வரன்றாளரிபணிந் தமலனே யடியேன், புக்குறை தருமப் பிறப்பிடை மயங்காப்போதமீந் தருள்கெனப் புகன்றான்.

திருமறுமார்பன் பணிந்துரை வாய்மை திருச்செவிமுத்தச னருளும், அநினை தொருபான் பிறப்பிணு னைந்தே யனுக்கிர கம்

வைஷ்ணவ வேதாந்தம்

பெற்றற்குமவ , உரியவிக் கிரகம் பெறுவமற் றைந்த முவற்றினு லீற்றினிலுள்ளோம் , பரிவுறேல் விழைந்த வாறுமெஞ் ஞானம் பாலித்துன்பதம் புகவளித்தும், என்னுமுண்மையாற் காண்க.

அனுக்கிரகம் பெறுதற்குரியவென்ற ஐந்து பிறப்புள்ளும் , சாமர் மாயமான் என்று அறிபாதுமயங்கியதும், சீதைபிரிவால் வருந்தியதும், அனுமான் சுக்கிரீவன் முதலியதுளை வேண்டியதும் சீதைஇருக்குமிடத்தெரியாதேடிதும், வாலிசுக்கிரீவர்களின்வே ற்றுமைதெரியாமல்சுக்கிரீவனுக்கு அடையாளஞ்சேர்த்தி வஞ்சமா கமறைத் துபின்னின் றுவாலிபைக்கொன்றதும், நாகாஸ்திசத்தால் கட்டுண்டு அறிவுமயங்கிக்கிடந்து அனுமான்உதவியால்தெளிந்த தும், மாயாசீதையை வெட்டக்கண்டுபுலம்பியதும், அகஸ்தியரை வணங்கி ஆதித்தஇருதயம் சிவசீதைமுகவிய உபதேசமும் ஆபுதா திகளும் பெற்றதும், பலதலங்களிற் சிவனைப்பூசித்து வரம் பெற்ற தும், அவ்வலியினாலேயே சாவணனைக்கொன்றதும், அப்பிரமகத்தி சிவலிங்கபூசனையால் நீங்கியதும், முடிவில்ராமரை யமன் வந்து அழைத்ததும், தருவாசை கத்திக்க முடியாமல் இலக்குமணன்சர யுத்தியில் வீழ்ந்து உயிரிழைக்க அதற்குவருந்தித் தாமும் சென்றும் மற்றெல்லாரும் அந்நதியில்விழு, யமன் அழைத்தபடியைகுண்டஞ் சென்றது முதலியவைகள் அவர் மலசுகிதசீவலோ என்பதை நன்கு விளக்கும், இவைகள் வடமொழி தென்மொழிராமாயணம் இரகு வம்சம் முதலிய நூல்களிற்கூறப்பட்டனவே, இவற்றைமனுஷ்யாபி யாய்லத்ததற்கினையச்செய்த நாடகமென்பர், மனைவியராகுத்தன் கவர்த்ததும், வருந்தியதும், வாலியைமுன்னின்று கொல்லமுடி யாமல் மறைத்துவின்றுகொன்றதும், அகஸ்தியரைவணங்கி உப தேசம் முதலியபெற்றது, சிவனைப்பூசித்துவரம்பெற்றதும், இவை பேரன்றபிறவும் நாடகந்தானே,

இனிச் சிருஷ்ணர்செயல்களைவிரிப்பிற்பெருகும், சாமரால் வஞ்சித்துக்கொல்லப்பட்டவாலியேவேடனாய்ப்பிறந்து சிருஷ்ண ர் காலில் எய்த அம்பினால் அவர் இறக்காரென்பது, பாரதத்துள் ள்தே, இதனை இருப்புலக்கையின் துணுக்கைத்தன் அம்புகீருமுள் ளாக வைத்து ஜரன் என்னும் வேடன்தூரத்திலிருந்து கவாமி

ருவடியை ஒருமிருகமாகவினைத்துத்திருந்தாளின் அடிப்புறத்தில் எய்தான் என்று விஷ்ணுபுராணம் (நும்அம்ஸத்தில் நடஎம் அத்தி யாயம் விளக்குகின்றது. பரசுராமர் அநீதியாகக்கார்த்த வீரியன் முதலிய அரசர்களைக்கொன்றபாதகம் நீங்கத்தீர்த்தபாத்திரை செய்ததைப். பாகவதம்கூறுகின்றது.

பராமர் அகந்தையால் சூதமுனிவரைக்கொன்றபாதகம் நீங்கயாத்திரைசெய்ததும் அதுவேகூறும். வாமனர் தன்னைவழி படுகின்ற மாபலிஇடம்செய்த வஞ்சனை பிரசித்தமே. அவர் உட ம்பிறீறோலைச் சட்டையாகத்தரித்தது சட்டைநாதர்வடிவும் விள க்கும். இனிப் பன்றி, ஆமை, மீன், நரசிங்கமானபோது சிவானு க்கிரகத்தால் பகைவென்றதை மறந்து அகந்தைவெறிகொண்டு உலகுக்குஅப்பகைவர்செய்தஇடரினும் பேரிடர்செய்ய, அதனைச் சகிக்கமாட்டாமல்தேவர்கள் சிவபிரானைவணங்கிவேண்ட. அவர் விராயகர் சுப்பிரமணியர் வீரபத்திரரைஏவி அப்பன்றிக்கொம்பு ஆமையோடு மீனக்கண் நரசிங்கத்தோலை அடையாளமாகத்தரித் தருளினர்-

இவ்வாறு விஷ்ணு அகந்தைபுற்றகாலங்களிலும் ஒதுக்கிவி டாமற் சிவபிரான் அதனைக்கி அவர் சுத்தராய்உய்யும்படி அவர் அவயங்களைபுந்தரித்து மேலும் அருள்செய்துவரும் நன்றிமற வாது பற்பலசிவஸ்தலங்களில்விபூதிருத்திராக்ஷதாரணராய்ப்பூசி த்துயர்தனரென்னும்உண்மையை அத்தலங்களும் புராணங்களும் சுருதியோதிநூல்களும் விளக்குதலால், முற்காலத்துள்ளஉத்தம வைஷ்ணவர்கள் தாங்களும்விபூதிதரித்துவிஷ்ணுமூர்த்திக்குந்தரித் துஆலயாதிகளில் வழிபட்டுவந்தனர். இதுமுற்காட்டிய பிரமாண விளக்கமே ராமானுஜர்வழிப்பட்ட இக்காலவைஷ்ணவர்கள் தா ங்களுந்தரியாது விஷ்ணுமூர்த்திகளுக்குந்தரியா தொழிந்ததுமன் றித்தாங்களும்உளர்த்துவபுண்டரமண்ணிட்டு விஷ்ணுமூர்த்திகளை புத்தம்போசைச்செய்கின்றனர். அவருள்ளோதென்கலை ஷடகலைச் சண்டையால்மூர்த்திகளில்கம்மியரால் அமைக்கப்பட்டபுண்டரங் களை அநீத்தினால் தம்பகூத்துக்கிணங்க மாற்றுகின்றனர். ஆம்மூர் த்திகளைச்செய்யிப்பன்றுங்கல்லென்றுமினைத்தே அக்கொடுக்கொ

ழில்களை அப்பாதகர்கள் செய்து விபூதிருத்திராக்ஷங்களை மறைக்கின்றனர். மறைத்தாலும் முற்காலத்து உத்தமவைஷ்ணவர்கள் விஷ்ணுமூர்த்திக்கு விபூதிருத்திராக்ஷம் தரித்துப்பூசித்துவந்தநியமப்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே சவுரிராஜப்பெருமானுக்கு ஒரு திருநாளிலே விபூதிருத்திராக்ஷந்தரித்து அலங்கரித்துவருதலை யாவருங் காணலாம்.

இனி, வைஷ்ணவர்கள் ருத்திரன்தாமசகுணத்தனென்று கூறுவதை மறுத்து, அக்குணம் செயல்பற்றிமேற்கொண்ட புறக்குணமே, அதுவுங்குணருத்திரரிடத்தன்றிக் குணாதீதபாசிவனிடத்தின்றெனக்கூறுதற்கு எதிரியாக, விஷ்ணு சிவனைப்பூசித்தது முதலிய வெல்லாம் குணவிஷ்ணு செயலன்றிப்பாவிஷ்ணு செயல்அல்ல வென்கின்றனர். இதுவும் எதிர்மொழியன்றிப் பிரமாணமொழியன்று. வேதாதிபொதுநூல்களும் திருவாய்மொழிமுதலிய சிறப்புநூல்களும் விஷ்ணுவை மூவருள் ஒருவனென்றேகூறுகின்றன. வைஷ்ணவர்களும் விஷ்ணுவை (உரு)வதுதத்துவமாகிய பிரகிருதி மாயாருபியென்றே கூறுதலாலும் (உரு)க்குமேல் தத்துவங்கொள்கை அவர்களுக்கின்மையாலும் அவர்கள் கருத்தின்படி அப்பாவிஷ்ணுவும் அவ்விருபத்தைந்துமட்டிலன்றி மேற்செல்லும் வலியிலொன்பதுதெளிவாம். சிவபிரான் அப்பிரகிருதிக்குமேல் அசுத்தமாயை சுத்தமாயைகளும் அவற்றின் விரிந்தனவாகிய (ருக்)தத்துவங்களுங்கடந்து நின்று மூவர்க்கும்மேலாய் விளங்குமுதல்வனென்பதுகருதிவிளக்கமே. இதனை “மூவராலுமறியொனமுதலாயவானந்தமூர்த்தியான்,, என்பதுமுதலிய திவ்யசுருதிகளாற்காண்க.

இதுகாறுங்கூறியவாற்றாலும் விரிவுநோக்கிவிடுத்தபலபிரமாணங்களாலும் விஷ்ணு சிவபூஜாதியதிருத்தொண்டிகள் செய்துவருகின்றவரே என்பதும், சிவாஞ்ஞையால் வைகுண்டபதம் பெற்றுவாழ்பவரே என்பதும், அத்தொண்டு நமஸ்கினைல் அத்தலைமையும் நமஸ்கினைல் என்பதும், அதுஒவ்வொருகால் அகந்தையால் மாறியபோதும் ஒதுக்கிவிடாமல் அருளினால் தண்டித்து அறிவுறுத்தப்பெற்றுத்தன்னிலையிலும் தனது அவதாரநிலையிலும் எப்போதும் விபூதிருத்திராக்ஷதாரணராய்ச் சிவபூஜாதியதிருத்தொண்டிகளையே

காரணம் மூன்று

ஒருகாரியம்வெளிவருதற்கு முதற்காரணம் துணைக்காரணம் நிமித்தகாரணம் மூன்றுவேண்டும. நிமித்தகாரணனாகிய சூசுவன் முதற்காரணமாகிய மண்ணினின்று துணைக்காரணமாகிய தண்ட சக்கராதிகளால் குடமாகியகாரியத்தை உலகப் பொருட்டுத்தோற்றுவித்தல்போல, நிமித்தகாரணமாகிய பிரமம் முதற்காரணமாகிய மாயையினின்று துணைக்காரணமாகிய சக்தியால் உலகமாகிய காரியத்தைச் சீவர்கள்பொருட்டுத் தோற்றுவிக்கின்றதென்பதே சாஸ்திரசம்மதம். இவ்வாறு உலகத்துக்கு முதற்காரணம் மாயையே என்பதை, (மிருகேந்திராகமம் மாயாப்பிரகரணம்.)

“கதபூநுபீயதெபெநஜமபுடுபுணஹதூநா

தெநொவாடாநாரீயாஹிநவபுஸுணுஹிவிபூநா”

இ—ள் உலகம் காரியருமாகக்காணப்படுகிறதானினாலே அதனைத் தோற்றுவிக்கின்ற நிமித்தகாரணனாகியகர்த்தா ஒருவனுண்டென்று எப்படி அருமானத்தால் நிச்சயமாகின்றதோ அது போல அந்தஉலகத்துக்கு முதற்காரணமாகிய மாயையுமுண்டென்பது நிச்சயமே. அது நூலில்லாமல் வஸ்திரம்தோன்றாதவாறு போலாமுன்பதனாலும்,

“தடுகஸிவம்ஸீஜம்ஜமதஸித்ருஸதிபிசு

ஸஹகாயபிகாராஹஸாரொயிஷ்யாவ்யநஸாரபூ”

இ—ள் அந்தமாயைமானதுதமாய் சிவமல்லாததாய் ஜகத்துக்கு முதற்காரணமாய்ப் பலவேறுசக்திகளையுடையதாய்ச் சக காரிகளாகியகர்மங்களின் அதிகாரமுடிவுவரை சீவர்களை மறைப்பதாய் வியாபகமாய் நாசமில்லாததாயுள்ளதென்பதனாலும்,

(பௌஷ்டகாகமம் பிந்துபடலம்.)

“நாதுஸதிரூவாடாநீவிடிருவகாடியூபரீவஃ

வரிணாஹோதவிதம்பொதுஸிபுருவஸுநயுஜ்யதெ”

இ—ள் விகாரப்படாததாய்ச்சித்தமிருப்பதால் சிவமாவது சிற்சத்தியாவது ஜடமாகியஉலகத்துக்கு முதற்காரணமாகாதது. சித்துக்கு (ஒருகாலத்தும்) விகாரமுண்டாததில்லை. அசித்துக்கே

பாயாவாதவேதாந்தம்

விகாரமுண்டு. அசித்தாகியமாயையே அசித்தாகிய முதற்காரணமாகுமென்பதனாலும், ஜடமாகியவஸ்திரத்துக்கு ஜடமாகியநூலே முதற்காரணமாதல்போல ஜடமாகியஉலகத்துக்கு ஜடமாகியமாயையே முதற்காரணம் என்பது தெளிவாயது. ஆகவே பிரமம் நிமித்தகாரணமேயென்பதும் விளக்கவே இவ்வுண்மையை கைவல்லியம் “எக்குணங்களும்பற்றுதோனிமித்தகாரணமாய்ச்” என்று தெளிவிக்கின்றது. சசன் நிமித்தகாரணனென்ற இதனால் மாயை முதற்காரணமென்பது சொல்லாமையமையும்.

ஸ்ரீமந்நடராஜப்பெருமானாலுஞ் சீட்டுக்கவியனுப்பிப்புகழ்ந்து பாராட்டப்பெற்ற உமாபதிசிவாசாரியர், மாயாவாதிகளின்கொள்கைகளைவிளக்குவிடத்து. “அகமேபிரமமாயினனெனவறித்து மாயாவாதியகுத்துரைத்தனனே’ என்று விளக்கியருளினார். இதனாலும் நானே பிரமமென்பவனெவனோ அவனே மாயாவாதி யென்பது வெள்ளிடைமலைபோல விளங்குகின்றது. ஆதலால் அவர்களே மாயாவாதிகளென்பது தெனிக. இதனையே “மிண்டிய மாயாவாதமென்னுஞ்சண்டமாருதஞ்சுழித்தடித்தார்த்து” என்று ஸ்ரீமந்மணிவாசகசுருதியும் விளக்கிவகுத்துக்கியது.

(மாயாவாதிகள்கூறும் சிலம்பிபுலமைபொருந்தாமை)

இனி அவர்கள் சித்தாகியசிலம்பிபூச்சியில் சடமாகியநூல் தோன்றுதல்போலச், சித்தாகியபிரமத்தில ஜடமாகியஉலகந்தோன்றுமென்பர். சிலம்பியின்உயிர்தான் சித்து உடம்பு சடமே; சடமாகிய நூல் சடமாகியஉடம்பினின்றுதான் வருகின்றது ஆதலால் அந்நூலுக்கு முதற்காரணம் அவ்வுடம்பேயன்றியிரின்று. ஆதலால் அவ்வுவமை பழுதென்க. அப்படியானால் உயிரீங்கிய காலத்தும் அவ்வுடம்பினின்றுநூல்வரவேண்டும்; வாராமையால் அவ்வுடம்பிற்றான் நூல்வருமென்பது பொருந்துமோவெனில்? சடமாகியஉடம்பு தானே நூல்வெளிப்படுத்தாது. சித்தாகியஉயிர் நிழித்தகாரணமாயிருந்து வெளிப்படுத்துமென்க. இதனைச், சடமாகிய மண் தானே குடமாய்வராமையும் நிழித்தகாரணமாகிய ருயவனாலேயே வெளிவருதலும் நோக்கித் தெனிக.

வேதாத்தத்தெளிவு

இது யாவருமுணரக்கூடியதே. இதனை ஆபத்துச்சமயத்தில் எதிரிகளை வெல்லுதற்குரிய அரியஆபுதம்போலக் கொண்டபடியால் இவ்வுவமைபை நிலைக்கண்டசிவாசாரியரிடம் சங்கராசாரியர் உபயோகித்துவென்றதாகச் சங்கரவிஜயத்தில் எழுதிவைத்துமனிதமுன்னுர்கள், விஷ்ணு ஆபத்துக்குத்தனைபெனப்பெற்ற சக்கராயுதம் தார்களிடத்துபயோகிக்கப்பட்டு அவருக்கு அபகாரமாய் அவன்மார்பிற்பதக்கமென உபகாரமாயமைந்ததுபோல், இவ்வுவமை அவர்களால் எம்மவர்களிடம் உபயோகிக்கப்பட்டு அவர்களுக்கு அபகாரமாய் எமக்கே உபகாரமாய்ப் பிரமம் நிமித்தகாரணமே; மாயை முதற்காரணமே என்பதற்கே பிரமாணமாயது காண்க. (பிரமம் நிமித்தகாரணமென்பதில் வரும்

ஆரோஷபத்துக்குச் சமாதானம்.)

ஆனால் சைவர்களாகியபீங்கள் உலகெலாம் சிவனிடத்திற் றொங்கித்தோன்றுவதாக “அர்தம் ஆதி” என்று கூறுதலால் முதற்காரணம் பிரமம் என்பது உமக்குச் சம்மதமன்றோவெனில்? அதுவும் உற்றுநோக்காதகுறையேபாம். அஃதாவது கிழங்கித் தோன்றும் தாமரைபை அக்கிழங்குக்கு ஆதாரமாபுள்ள சேற்றில் தோன்றியதென்னும் பொருள்படப் “பங்கஜம்” என்பதுபோல, (பங்கம்—சேறு. ஜம்—தோன்றுவது.) மாயையிற்றோன்றுமுலகைச் சிவனிடம் தோன்றியதென்பது அம்மாயைக்கு, ஆதாரமாகிய சிவசத்திஒற்றுமைபற்றிப்பன்றி வேறில்லை. இதனை, “வித்தன் டா மூல முளைத்தவா தாரகமாம், அத்தன்று ணிற்ற லவர்வினை யால்—வித்தகமாம்.....மண்போற்றுகளிர்த்து” என்ற சிவஞான போதத்தாற்காண்க. இதனில்; உலகமுதற்காரணமாயையும் அதி ல்தோன்றும் உலகமும், வித்தும் அதில்தோன்றும்முனையும்போ லுள்ளன. அர்தவிதை தானாகமுனையை வெளிப்படுத்தமுடியாது; தனக்கு ஆதாரமாகிய பூமியிற்கிடந்து பூமிசுளிர்ந்தபோது தான் வெளிப்படுத்தும். அதுபோல, மாயையும் தானாக உலகத்தைவெ ளிப்படுத்தமுடியாது; தனக்கு ஆதாரமாகிய சிவசத்தியிற்கிடந்து அச்சத்தி் உலகத்தோன்றுகவென்று நினைத்தபொழுதுதான் உலகை (தன்னுடையவனபோகங்களை) சிவர்களின்வினைக்கீடாக, அவ் வவ்விப்படிக்குவிரோதமில்லாமல் வெளியிட்டுக்கொடுக்கின்றசா

மாயாவாதவேதாந்தம்

ரியமுள்ளதென்பது விளக்கமாம். இதனை உற்றுநோக்கும்போது இந்நிலத்தில் இப்பயிர்தோன்றியதென்றொருவர் கூறினால், அப்பயிர் அந்நிலத்திற்கிடக்கும் விதைபிற்போன்றியதென்பதே உண்மையாதல்போலப், பிரமத்தில் உலகந்தோன்றியதென்னுமிடத்தும் அப்பிரமத்தில் அபிந்நமாயுள்ள சத்தியை ஆதாரமாகக்கொண்டு கிடக்கும் மாயையிற்றோன்றியதென்னும் உண்மை தெளிவாகும். ஆனால் பிரமத்தில் உலகந்தோன்றுமென்பதும் விரோதமில்லையெனில்? அவர்கள் மேற்கூறியபடி ஆதாரஆதேயமுற்றுமைபற்றியேகூறியதென்றுகொள்ளாமல் சித்தாகிப் பிரமமே ஐடமாகிப் உலகமாயதன்றி உலகமென்றொருபொருளையிற் றே; சீவர்களுநிலை; எல்லாம் பொய்யே; பிரமத்தில் உலகத்தோற்றம் பிரார்த்தியே; அஃதாவது அறியில்லாருடையமயக்கமே என்று முடிக்கின்றாராதவின அது விரோதமென்க.

(பிரமந்தவிரயாதுமில்லையென்பது யுத்திக்கும் பொருதாமை.)

இனி, மாயாவாதிகள் பிரமந்தவிரயாதுமில்லையென்று கூறுமிடத்து அவ்வனங்கூறுகின்றவர் யானில்? அவரும் பிரமமே யென்பாராயின், அது பிரமங்குறினதாகுமா? தலால், என்னைத்தவிரயாதுமில்லையென்று கூறவேண்டும். அதுவும் தானேசொல்லிக்கொள்ளாது. பிறிருந்தாற்றான் அவர்க்குச் சொன்னதாகப்பொருத்தமாகும். இதனாலேயே பிறபொருளுமுண்டென்பது நிச்சயமாகும்போது பிரமந்தவிரயாதுமில்லையென்று பிறர் கூறுமிடத்து அவ்வாறு கூறிய பிறருமுண்டென்பதில் என்ன சந்தேகம்?

பிரமம் என்னுஞ் சொல் பெரிது, பெரிதாக்குவது என்னும் இருபொருளுந்தரும். இவற்றிற் பெரிதென்பதை அவ்வேதமே யாவராலுந் தியானிக்கத்தக்கவன் சிவன் ஒருவனே எனவிளக்குஞ் சிவஜகோதியேய; என்பதுமுதலியவற்றாலும், பெரிதாக்குவதென்பதைச் சிவத்தைச் செய்வேன் (பெரிதாக்குபவன்) எனவிளக்கும் சிவங்கு என்பது முதலியவற்றாலும் தெளிவிக்கின்றது. இதனை, அவ்வேதசாரதிராவிடகருதி “சிவனெனுகமந்தனக்கேயுடைய செம்மேனியெம்மாள்” “சிவமாக்கியேனைவாண்ட” என்பனவாதி யாற்கெனவேகாணலாம். இதனால் பிரமம், பெரிதென்பதும் பெரி

தாக்குவதென்பதும் தெளிவாயது. ஆகவே அப்பிரமத்துக்கு வேறு பொருளிருந்தாற்றான் அதற்குப் பெரிதென்பது பொருந்தும். ஆதலால், எதற்குப்பெரிதெனில்? அப்பிரமவியாபகத்துள் வியாப்பியமாயடங்கிவிற்கும் பாசபந்தபசுக்களுக்குப் பெரிதென்பதாம். ஆகவே பிரமத்தைத்தவிர வேறுபொருளுண்டென்பது தெளிவாயது. வேறில்லையானால், பிரமம் சிருஷ்டிமுதலியனசெய்வது எதன்பொருட்டெனில்? அது சீவர்பொருட்டென்று கூற மல்முடியாது. அன்றியும் வேதசிவாகமாதிகள் யாருக்குவந்தன வெனில், அவைகள் சீவர்க்கு வந்தனவென்றே கூறவேண்டும். இதன்விவரணம் முன்புவேதப்பகுதியில் விளக்கியுள்ளதே.

இனி உலகம் நானுவிதப்பொருள்களாய் நேரே காணப்பட லால்இல்லையென்பது எப்படியெனின்? அவற்றைப் பிரமமாக்கா னுமற் பலபொருள்களாகக்கண்டது பிரார்த்தியே(மயக்கமே)என் றுகூறுவர். அவர்கள் பிரமந்தவிர யாதுமில்லையென்றுகூறுதலால் மயங்கிக்கண்டது பிரமமே என்று கொள்ளவேண்டியவரும். முற் றறிவுள்ள பிரமத்துக்கு எக்காலத்தும் மயக்கமின்மையால் அது விரோதமாகும். ஆதலால் மயங்கிக்கண்டவர்கள் பிரமத்தின்வே ருயென்றுமுள்ள சிற்றறிவினராகிய ஜீவர்களேயென்றுமுடிவுபெ றும். அதனை ஒத்துக்கொண்டால் எல்லாம் பொய்யென்கின்ற தமதுகொள்கைக்கு விரோதமென்றெண்ணிப்பிரமம்ஒன்றே பல பொருள்களாயினதென்பர். நிர்விகாரநிர்மலப்பிரமம்ஒன்றேவிகா ரப்பட்டுப் பற்பலசமலப்பொருள்களாவதென்னெனில்? விளையா ட்டினால்ஆயதென்பர். விளையாடுவது நன்மைதிமைபகுத்தறியாப் பாஸ்செயலாய்ப் பயனற்றதாகும். பிரமம் பயனற்றதொழில் செய்புாதென்க. ஆனால் நீவிர் அருள்விளையாட்டென்பதும் பய னற்றதுதானேவெனில்? அதன்கருத்துப் பிரயாசையில்லாத இல குவானசெயலென்பதேயாம். இதனை, சாத்தனுக்கு ஐங்கலப்பா ரஞ்சமப்பதோர்விளையாட்டு என்பதில், அது அவனுக்கு இலகு வானசெயல் என்று கொள்ளுதல் நோக்கியுந் தெளியலாம்.

(விவர்த்தங்கூறுவது பொருந்தாமை.)

இனி, அவர்கள் பிரமம் உலகுக்கு முதற்காரணமென்பதில், பிரமம் உலகம் என இருபொருள்கள் விளக்கமாய்ப், பிரமந்தவிர

யாதும்மையென்றதற்கு விரோதமாதலேநோக்கி, முதற்கூர்ணமென்றதுதான் தார்த்தமன்று விவர்த்தமென்பர். விவர்த்தமாவது: கிளிஞ்சியில் வெள்ளி, பழுதையில் பாம்பு, கட்டையில் கள்ளன்தோன்றுதல் பொய்யாதல்போலப் பிரமத்தில் உலகந்தோன்றுமென்பதும்பொய்யென்பதாம். இது அவர்கள்கருத்து. அப்படியானால், முன் பிரமம் உலகுக்கு முதற்காரணமென்பானேன்? என்றதனால் பிரமம் உலகமென இரண்டிண்டென்பது நோக்கிப், பின் அது பொய்யென்பானேன். பிரமம் ஒன்றே உள்ளதென்றதைச் சாதித்ததற்குக் கிளிஞ்சியாதிஉவமை கூறியதனாலேயே ஒன்றென்றது பழுதாய்க், கிளிஞ்சி பழுதை கட்டைகளும் வெள்ளி பாம்பு கள்ளர்களும் மயங்கிக்கண்டாருமாகிய பலபொருள்கள் உள்ளனவாய் ஏகவாதம்போய் அநேகவாதமாய் முடிந்தது காண்க.

(அவர்கள் எடுத்துக்காட்டிய உவமைகளும் பொருந்தாமை.)

கிளிஞ்சியில் வெள்ளிதோன்றுவதாக ஒருவன் மயங்கிக்காண்பது கிளிஞ்சியும் வெள்ளியும் வெள்ளைநிறமாய்நுபமுள்ளனவாயிருத்தலாலன்றி யேறில்லை. இதுபோல ரூபமில்லாதபிரமத்தில் நிறமுதலியஒற்றுமையில்லாததும் ரூபமுள்ளதுமாகிய உலகந்தோன்றியதாக ஒருவன் மயங்கிக்கண்டானென்பது பொருந்துமா? அன்றியும் கிளிஞ்சியில் வெள்ளி ஒன்றுதான் தோன்றும். பிரமத்தில் பலவிதப்பொருள்களாகிய உலகந்தோன்றுமென்பது பொருந்துமா? வெள்ளி ஒன்றுள்ளதாக முன்கண்டவனுக்குத்தான் கிளிஞ்சி வெள்ளியாத்தோன்றும். அவர்கள் பிரமந்தவிரயாதும்மையென்பதால் முன் காணப்படாத உலகம் பிரமத்தில்தோன்றியதென்பது பொருந்துமா? கிளிஞ்சியில் வெள்ளிகண்டது பொய்யன்றி வெள்ளியென்றொருபொருளுள்ளதென்பது பொய்யாகுமா? அதுபொய்யானால் கிளிஞ்சியில் மயக்கத்தால் வெள்ளிதோன்றுமா? இதுபோற் பழுதை நிற்பாம்பு கட்டையிற்கள்ளன்னன்ற உவமையும் அறியப்படுமாதலால் அல்லுவமைகள் பொருந்தாமையும், அன்றாடும் பிரமம் ஒன்றுதான் உள்ளதென்றபிடிவீர்தம் பழுதுயட்டதும், விவர்த்தமாகப் பிரமத்தில் உலகந்தோன்றுமென்றது அபத்தமேயென்பதும் செவ்வே தெளிவாம்.

(ஒன்றேயென்பது கடாகாசவுவமைபாலும் பொருந்தாமை.)

இன்னும் அவர்கள் பிரமம் ஒன்றே சரீரங்களினகப்பட்டபோது சிவப்பிரமம் என்றாகிநீங்கியபோது உள்ளபடி பிரமமாகும். சிவனென்றொருபொருள் வேறில்லை. இது ஆகாசமொன்றே கடங்களுள் வளைபட்டபோது கடாகாசமென்றாகிக், கடமுடைந்தபோது உள்ளபடி ஆகாசமாதல்போலாமென்பர். இதனையும் விசாரித்தொழிப்பாம். பிரமந்தவிர வேறில்லையென்றதைமறந்து அது சரீரங்களினகப்படுமென்றது சரீராதிகளுமுண்டென்பதைவிளக்கி ஏகவாதம்தொலைத்து அவர்க்கு அபகாரமே விளைத்தது.

இனி, அச்சரீரம் எவனால் என்கிருந்து எதற்காகவந்ததென்று விசாரிக்குமிடத்து, நிமித்தகாரணனால் மாயையிலிருந்து சிவர்கள் கர்மசேஷம்துகர்ந்து வினையொப்புமலபரிபாகம் சத்திநிபாதமுற்றுய்தற்காகவே வந்ததென்பது தெளிவாம். ஆகவே, நிமித்தகாரணனாகிய பதியும் சிவர்களாகிய பசுவும் மலம் மாயை கர்மம் ஆகிய பாசமும் எப்பொழுதும் உண்டென்பதே விளக்கமாயது. அவர்கள் கூறும் உவமானகடத்தையும் எவனால் என்கிருந்து எதற்காகவந்ததென்று விசாரிக்குமிடத்தும் நிமித்தகாரணனாகிய குயவனால் மண்ணிலிருந்து சிவர்களுக்காகவந்ததென்றாகிக் குயவனும் மண்ணும் சிவர்களுமாகிய முப்பொருளும் உண்டென விளக்கி எமக்கே உபகாரமாதல் காண்க.

ஆகாசம் சடமாதலால் குடங்களைவளையும்போது குயவனால் அவற்றுள் வளைபட்டுநிற்குமென்பது பொருந்தும். சித்தாகிய பிரமமும் சரீரங்களினுள்ளே கட்டுப்படுமென்பது பொருந்துமா? ஆகாசத்தைக் குடங்களினுள் வளைவித்த குயவனைப்போலப், பிரமத்தைச் சரீரங்களினுட்புகுத்தியது யார்? பிரமம் தானேபுகுந்ததென்பபோல், குயவனாற் குடங்களில் வளைவிக்கப்பட்ட ஆகாசத்தைபுவமைகூறியது பொருந்துமா? சிவர்கள் விளைப்போகங்களை அனுபவித்துத்தொலைத்தற்காகச்சிவாஞ்ஞையாற் சரீரங்களிற்புகுந்துழிவதையேசாஸ்திரங்கூறுவதன்றிப், பிரமம் சரீரங்களிற்புகுந்துழிவதென்று எந்நூலாவது எவராவது கூறுவதுண்டா? உண்டெனில் அது நூலாகுமா? அவற்றிராவரா? சத்தப் பிரமம் அது

த்தசரீரங்களிற் கட்டுப்படக்காரணம் என்னவெனில்? அவிச்சையாலென்கின்றனர். முற்றறிவுள்ளபிரமத்துக்கு அவிச்சை இல்லை யேனில்? மாயோபாதியால் வந்ததென்கின்றனர். அம்மாயையும் அதன்மேல் அசுத்தமாயை சுத்தமாயைகளுங்கடந்த சுத்தசைதந்நியமாய், எதனாலும் தடைப்படாது தானேபிரகாசித்துப் பெரிதென்பதும், சோமசூரியசக்கிரிகளுக்குந்நானே ஒளிகொடுத்துப் பிரகாசிப்பித்துப் பெரிதாக்குவதென்பதும் விளக்குகின்ற சுயம்பிரகாசபரஞ்சோதியாகிய நிர்மலபிரமத்தைக் கீழ்ப்பட்ட பிரகிருதிமாயை உபாதிச்சவல்லதா? என்றுறுநோக்காமல் பிரமம் மாயோபாதியால் அவிச்சையுற்றுச் சரீரங்களிற் புகுந்துமுழுமென்பதென்ன தலைவியோ? மலரகிதசீவர்க்குத்தான் மாயோபாதி அவிச்சை சரீரசம்பந்தமுள்ளன. ஆதலால் அவர்கள் கூறும் பிரமம் சிவப்பிரமமே என்பது தெளிவாம். ஆகவே அவர்கள் சிவப்பிரமவாதிகளையென்பதுநிராகேஷமாய்க்கலைபெறுமென்க.

ஆனால், வேதம் ஒன்றென்பதென்னெனில், “ஒன்றென்றதொன்றேகாண் ஒன்றேபதி” வேதம் ஒன்றென்பதற்குப்பொருள் ஒன்றேயாம். வேறுபொருள்படாது. அதன்கருத்துப்பதிப்பொருள் ஒன்றே இரண்டில்லை என்பதாம். “பசுவாம் ஒன்றென்றநீ பாசத்தோடீ” இவ்வுண்மையறியாமல் இங்கு ஒன்றென்று சொல்லுகின்ற நீ பாசத்திற் கட்டுப்பட்டுள்ளாயாதலால் பசுவாம். என்றசிலஞானபோதசுருதியாற்றெளிக. பதியாகியபிரமமும் பசுவாகிய சிவனும் சித்துச்சாதிஒற்றுமையால் ஒன்றெனக்கூறினும் பிரமம் ஒன்றேபாய்ச்சரீராதிதொடக்கற்றசர்வஞ்ஞநிர்மலசித்து சீவர்கள் அநேகர்களாய்ச் சரீராதிதொடக்குற்ற சிஞ்சிஞ்சுமலசித்து, என்னுமுண்மையால் அப்பிரமமும் சீவர்களும் பொருட்டன்மையால் வெவ்வேறுபொருள்களேயாம். ஆயினும் சீவர்கள் திருவருளால் பரிபாசிகளாய்ச் சிவாகமங்குறுஞ் சிவாகம்பாவனையாற் சிவமேதாமாய் நிற்கும் நிலையில் இரண்டன்மையாகிய சுத்தாத்துவிதித்தியானந்தமுற்றுவாழ்வார். இதனை, (தாயுமானவர்).

அப்பொருளு மாண்மாவ மாணனில் சென்னபடி
தப்பிலாச் சித்தொன்றே சாதியினல்—எட்டபடியர்

வேதாந்தத்தெளிவு

தேரிற் றுவிதஞ் சிவாகமநூல் சொன்னநிட்டை

யாருமிடத் தத்துவிதமாம், என் பதுமுதலியவற்றிற்காண்க.

இவ்வாறு பிரமத்துக்கும் சீவர்களுக்குமுள்ள பொருள்வேற்றுமை விளக்கமாயிருக்கவும், சாதிலுற்றுமைநோக்கி ஏகதேசத்தில் ஒன்றெனக்கூறுமதனுண்மைநோக்காமல்சத்தப்பிரமம்ஒன்றே அழுக்கடைந்த சரீரங்களிற்புகுந்துமூலமென்கின்ற மரபாதகத்தையென்னென்று கூறுவது.

அவர்கள் அம்மட்டிலும் அமையாமல் சர்வஞானேத்தரமென்னுஞ் சிவாகமமும் மகாகாசகடாகாசவுவமை தங்கள் கருத்துக்கிணங்கக்கூறுகின்றதென்பர். அதனுண்மையும் விளக்கி அவர்கள் கருத்தை இவ்வுகாத்தகிளியாக்குவாம்.

(சர்வஞானேத்தராகமம்.)

‘கடத்திருக்கு மாகாயம் போலச்சி வான்மாகருதுமகர்காயம்போற் பரமான்மாவிருக்குங், கடத்திருக்கு மாகாயங்கடமுடைந்தான் முன்னர்க்கருதுமகாகாயமா நிறைந்துநின்றற் போலத், திடத்தினுறு பிரகிருதிசம்பந்தமாய தேகவுபாதிகண் முழுதநீங்கிய பிணத்தச், சடத்தமர்சிவான்மாவே பரமான்மா வாகுஞ் சர்வஞானமெம்மாற் சொல்லப்பட்டதிதுவே’

இதுதான் அவர்கள் கருத்துக்கிணங்கக்கூறுகின்றதென்ற சர்வஞானேத்தராகமச்செய்யுள். இது, கடத்துள்ளிருக்கும்ஆகாசம் (கடாகாசம்) போலச், சரீரத்துட் சீவான்மா இருக்குமென்றும், கடத்துட்படாதஆகாசம் (மகாகாசம்) போலச் சரீரத்துட்படாத பரமான்மா இருக்குமென்றும், கடமுடைந்தால் அக்கடாகாசம் மகாகாசமாய் நிறைந்துநிற்ப்போலச் சரீரம்நீங்கியபின் அச்சீவான்மா பரமான்மாவாகுமென்றும், விளக்குகின்றதேயன்றிப், பரமான்மாவாகிய பிரமம்ஒன்றே அவிச்சையாற் பலசீவர்களாய்ச் சரீரங்களிற்புகுந்துகின்ற ஞானம்வந்தபின் சரீரம்நீங்கிப் பிரமமாகியதென்ற அவர்கருத்தை விளக்கவில்லை. பிரமம் உள்ள படி பிரமந்தானே; அதனையே பிரமமாகியதென்பது கிரோதமன்றோ! பிரமம்சரீரத்துட்புகுந்தமையால் பிரமத்தன்மைகெட்டுச்

சரீரம்நீங்கியபின் பிரமமாகியதனால் விரோதமின்றென்பபோல் சரீரத்துட்புகுதற்குரிய மலசம்பந்தமியல்பாகவேயில்லாத அநாதிமுத்தசுத்தப்பிரமம் சரீரத்துட்புகுந்ததென்பது எவ்விதத்தும் எக்காலத்தும் பொருந்தாதாதலால் அவர் கூறுவது விரோதமேயாம். ஆகவே முன் பிரமமாகாதிருந்ததெதுவோ அதுதான் பிரமமாகவேண்டியதென்றுள்ளபடி நோக்குவார்க்கு முன் பிரமமாகாதிருந்தது சீவான்மாவே என்பதும் அவ்வான்மாவே திருவருளால் மலவலிநீங்கிப் பிரமமாகியதென்பதும் தெளிவாம்.

மேற்காட்டிய செய்யுளில் பரமான்மவாகுமென்றதை, அந்நூலாரமபமுதற்கூறிவருமுறைபிறழாது நோக்குமிடத்து, இயல்பாகவே பாசங்களினீங்கிய சிவபரமான்மாவைச் சீவான்மா மலவலிநீங்கிச் சார்ந்து சார்ந்ததன்வண்ணமாய் நிற்குநிலையில் அச்சீவான்மாவே பரமான்மாவெனும்பெயர்பெற்று நின்றபுணர்த்தும். இதனைச் சர்வஞானோத்தரமுதலில், பசுவும்பாசமும் அதிகாரஞ் செய்துநிற்கும் பதியும், அதிகாரமின்றித் தன்னிலையினிற்கும் சிவமுமாகிய நித்தியப்பொருள்கள் நான்கினியல்புவினைய சுப்பிரமணியப்பெருமானுக்குச் சிவபெருமான் அவ்விதம்புகள் விளக்கி வருமிடத்துப், பசு, சார்ந்ததன்வண்ணமாய்நிற்குமியல்பினதாதலால், அது சார்ந்துநிற்கப்படும் பொருள்வகைபற்றிப்பூதான்மா அந்தரான்மா தத்துவான்மா சீவான்மா மந்திரான்மா பரமான்மா என ஆறுவகையாய்க் கூறப்படுமென முன்பு பொதுவாகவிளக்கிப், பின்புபஞ்சபூதபரிணாமமாகிய உடம்பினியல்பும், பசு அவ்வுடம்பைப்பற்றியவழிப்பூதான்மாவெனநின்றலும், அகத்தின்கண்ணவாகிய வாக்குக்களினியல்பும், பசு அவற்றைப்பற்றியவழி அந்தரான்மாவென நின்றலும், குக்குமபூதமுதலிய தத்துவங்களினியல்பும், பசு அவற்றைப்பற்றியவழித் தத்துவான்மாவென நின்றலும், வினைப்போகங்களையனுபவித்துப் புருஷத்தத்துவமெனநிற்குமியல்பும், பசு அவ்வாறுநின்றபிரகிருதிகுணங்களைப்பற்றிஇன்பதுன்பங்களைபனுபவிக்குஞ் சிவநிலையிற் சீவான்மாவென நின்றலும், தாவரசங்கமங்களெல்லாவற்றிற்கும் அதிதெய்வமந்திரங்களுள்ளனவே. அம்மந்திரங்களால் அதிட்டிக்கப்படாத உயிர்களி

ல்லை. மந்திரங்களை உச்சரிக்குமுறை இவ்வாறென அவற்றினி யல்பும், பசு மந்திரங்களைச் சொதிக்குமிடத்துப்படிசுமப்போல அந் தந்தமந்திரமயமாய் மந்திரான்மாவென நிற்றலும், அப்பசுவே தன்னின்வேறுகிய இந்த ஐந்துவகைப்பற்றுமுற்றுமற்று அல்வை ந்நுவகைப்பெயரினீங்கப்பெற்று சச்சிதானந்த சிவபரமான்மா ஒன்றையேபற்றிச் சிவோகம்பாவணியால் சிவமயமாகுஞ் சுத் தாத்துவிதித்தியானந்தநிலையில் பரமான்மாவென நிற்றலும் சிற ப்பாகவும் விளக்கியருளினமையாலும், பரமான்மாவென்றதை முன்பின்நோக்கி யுண்மைபுணராமல் அச்சொல்லளவே நோக்கி அதன்பொருள் சிவமோவென்று பிறர் மயங்காமைப்பொருட்டு முருகப்பெருமான் முதலில் வினவியதித்தியப்பொருள்கள் நான் கிற்பதியாவது, லயசிவம்போகசிவம் அதிகாரசிவம் மூன்றன்மத்தி யதாய்மேலுள்ள லயசிவ அருவநிலையும் கீழுள்ள அதிகாரசிவஉரு வநிலையும் தன்னிற்காணநிற்கின்ற சதாசிவமே என்றும் சிவமா வது, இம்மூவகையங்கடந்து தன்னியல்பினிற்கின்றசொருபசிவ மே என்றும் விளக்கியருளினமையாலுஞ் செவ்வேடுகளியலாம்.

இவ்வாறு சர்வஞானோத்தராகமத்தினுண்மையை முன்பின் விமோதமின்றித்தெளிவாய் நோக்காமல் கடாகாசமகாசமென் ற சொல்லைக்கண்டமட்டிலேசிவாகமத்திலும் நமதுகொள்கைக்கு ஒருஇலக்குவாய்த்தென்று ஆராய்வின்றி மகிழ்ந்து விபரீதார்த் தங்கொண்டு மயங்குவது அவரது சிவவாதுமுரணிலையே யாமெ ன்க. இதனையே ஸ்ரீமத்மெய்கண்டசுவம், “சுடாகாவவாகாயக் கூத்தாட்டாமென்ப, தடாதுள்ளமபோமாறது.” என்று தெளி த்து விளக்கி ஒதுக்கியருளிற்றென்க.

இவ்வுண்மைகள் ஒன்றையுமுற்றுநோக்காமல் பிரமந்தவிர யாதுமில்லையென்பதையும், உலகம் நேரே காணப்படும்போது இல்லைன்பது பொருந்தாதென்று மறுப்பதுநோக்கி அப்படிய ன்று பிரமந்தான் உலகமாகப் பரிணமித்ததென்று மாறிக் கூறு தலையும், சித்தாகிய பிரமம் ஜடமாகிய உலகமாய்ப் பரிணமிக்க மாட்டாது; அன்றியும் பரிணமித்தல்பால்கெட்டுத்தயிராதல்போ ல்வதாதலால் பிரமங்கெட்டு உலகமாயதென்று பொருள்படப்

பரிணாமங்கூறுதல் சிவத்தரோகமென்று மறுப்பதுரோக்கி அப் படியன்று பிரமத்திலிருந்தே உலகந்தோன்றியதென்று மாறிக் கூறுதலையும், சித்திலிருந்து ஐடந்தோன்றாதென்று மறுப்பது ரோக்கி அத்தேதாற்றம் உண்மையன்று கிளிஞ்சியில் வெள்ளி போல் பொய்யேயென்று மாறிக் கூறுதலையும், மேலுங்கூறுமாறு பாடுகளையும் புத்திமான்கள் யோசிக்கின் அம்மாயாவாதிகள் தங்கள்மதிலே இன்னதென்று தாங்களே நிச்சயித்தறிந்து கொள்ள மாட்டாத தடுமாற்றமுடையனென்பது செவ்வேதெளிவாகும்.

(பிரமந்தவிரயாதுமில்லையென்பது அதுபவத்துக்கும் பொருந்தாமை)

பிரமந்தவிரயாது மில்லையென்றது மேற்காட்டியபுத்திவகைகளாற்பழதாயமுப்பொருளுண்மைதெளிவாயதுபோல அதுபவத்தாலுந்தெளியலாம். இப்பூமியிற்பல்லுழிகாலமாகாதத்தனையோதலங்கள் சிவாலயவிஷ்ணுவாலயங்கள் தீர்த்தங்களிருக்கின்றன. அங்குள்ளசிவலிங்காதிமூர்த்திகள் சுயம்புகளாயும், தேவர்முனிவர் அசுரர்மனிதர்களாற் பிரதிஷ்டிக்கப் பெற்றனவாயும், யானைமுதல் எறும்பிமுனஜீவர்களாற் பூசிக்கப்பெற்றனவாயும் விளங்குகின்றன. தேவர்முனிவர் முதலிய அப்பெரியார் உலகெலாழும்பும்படி. பிரமமே கிருதகாடின்னியம் போலச்சிவலிங்காதிமூர்த்திகளாய் விளங்குகின்றது. பசுக்களாகியநாமெல்லாம், அம்மூர்த்திகளைவழிபட்டுய்யவேண்டிய அடிமைகளே யென்னுமுண்மைகடைப்பிடித்தவர்களாதலால், அத்தலங்களிற்பூசித்து, என்றும்விளங்கவைத்தனர்; அப்படியே பிள்வருவாரும் வழிபட்டு வருகின்றனர் அம்மூர்த்திகள் அவ்வழிபாடுகளையேற்று அதுக்கொடுக்கின்றன. பிரமமாகியபதித்தியம் போலப்பசு பாசங்களும் என்றுமுள்ள நித்தியங்களேயாதலாலன்றோ; அப்பசுக்கள் வழிபாடுசெய்துபாசவலிநீங்கியுய்தற்காகமூர்த்திதலதீர்த்தங்கள் திருவருளால் விளங்குகின்றன. பாசமில்லையானால் வழிபாடும், பசுக்களில்லையானால் மூர்த்திதலதீர்த்தங்களும், யாரும்சுவந்தனவென்ற கேள்விவரும், அத்தகஞ்சி அவிச்சையாற் பிரமம் சிவநிலைப்படுங்கால் வழிபட்டுய்தற்குவந்தனவென்றே கூறவேண்டும். இதுதலையாரிவிட்டில் ஒளித்தததைதாயுமேலும் விரிபுமாதலால் பாசபந்தபசுக்கள் வழிபட்டு

பெய்தற்கேயுள்ளன மூர்த்திதலதீர்த்தங்களென்பது நிண்ணமா
மென்க. (விவகாரம்பரமார்த்த மென்பதனுண்மை)

ஆனால் மேற்காட்டிய சிவலிங்காதியூசனைமுதலியவெல்லாம்
விவகாரத்தில் உண்மையாகக் காணப்பட்டனும், பரமார்த்தத்தில்
பொய்யே என்பர். அது, பொருத்தமான சமாதானங்கூறமுடியா
மல் கற்பித்துக்கொண்டதேயாம். அவர்கள் கருத்தின்படி விவகா
ரமெல்லாம் பொய்யானால் அவர்கள் அம்மூர்த்திதலதீர்த்தவழிபா
டுசெய்வது எதற்காக? அது அவர்களை உத்தமபத்தொன்று வந்
து உலகாடுத்துபசரித்தற்கென்று தானே முடியும். அப்படியன்றெ
னில்? அது, மெய்யேயாய்க்குறித்தபலனைத்தருமென்று நம்பியே
செய்வதாகவேண்டும். நம்பியபடியே அவ்வழிபாடுகள் மந்திரா
திகள் குறித்தபலனை அந்தந்த எல்லையில் கொடுப்பது நேரோ
தெரிந்தும் அவ்வழிபாடுமுதலியன விவகாரமாய்ப் பொய்யாய்க்
கழிபுமென்று வாசாமாத்திரமாக்க்கூறு வானேன். அக்கூற்று அ
வர்களை உத்தமொன்று நம்பி அடுத்தவர்கள் அவ்வழிபாடுசெய்
யாது கெடுதற்கு ஏதுவாமன்றோ! அடுத்தவர்களுக்கு அது பொ
ய்யென்று கூறுவதில்லை அவ்வழிபாடுசெய்யவேண்டியது அவ
சியமென்றே கூறுவோமெனில்? அது தாம் பொய்யெனக்கொண்
டதை மெய்யெனக்கூறும் வஞ்சச்செயலாக முடியுமன்றோ உள்
ளபடி உண்மையெனக்கண்டதை உண்மையென்று கூறுவதன்
றோகிரவஞ்சகமாகும். ஒருவன் அரிசிமுதலியனசேகரித்தல் பா
கம்பண்ணுதல் விவகாரமாகும். அவ்விவகாரம் பொய்யானால்
அன்னமுண்டின்புறுதலாகிய பரமார்த்தத்தைக்கூடுமா? அவர்கள்
படிக்கும்நூல்குறியபடிசெய்யப்படுஞ்சாதனசதுட்டயங்கள் விவ
காரந்தானே அவை பொய்யானால் அப்பலாகிய பரமார்த்தம்
கைக்கூடுமா? சாதனம் பொய்யானால் சாத்தியம் மெய்யாகுமா?
சாதனசதுட்டயம் பொய்யன்று மெய்யே எனில்? மேற்கூறியமூர்
த்திதலதீர்த்தவழிபாடும் உள்ளபடி மெய்ய்மைதானே. மேலும்
நிப்பானேன் அவர்கள்கூறும் விவகாரமும் பரமார்த்தமும்
பெத்தநிலையும் முத்தநிலையுமாம். பெத்தமுத்திகள். சேவர்க்கண்
றிப் பிரமத்துக்களில்லையன்றோ! ஆதலால் அவர்கள் கருத்தின்படி

ஒன்றோபாகியபிரமத்துடன் அனேகராகியசீவர்களும் உள்ளபொருளே என்பது தெளிவாம். சீவர்க்குள்ள விவகாரபரமார்த்தப்பெத்தமுத்திரிலையைத்தான் வேறுபொருளில்லையென்னும் பிடிவாதத்தால் பிரமத்திலைவத்து அப்பிரமம் அவிச்சையாற் பந்தமுற்று அதுநீங்கி முத்திபெற்றதென்கின்றனர். உள்ளபடி பெத்தமுத்திகளை ஏன்றுகொள்ளுஞ்சீவர்கள் சுருதிக் சம்மதமாயிருக்கவும் பொய்யென்று கழித்து அவற்றைப் பிரமத்தின்றிலையிலேற்றுவது வேறெத்தஇழிந்தமத்தந்தருக்கு நில்லாத பெரும்பாதகமேயாம். சீவர்க்குள்ளதைப் பிரமத்திலைவத்துக் கூறுமவர்கள் சீவப்பிரமவாதிகளைப் பென்னு முண்மை இதனாலுந் தெளிவாம். எப்போதும் ஒரே பரத்தாய் நிர்மலமாகிய பரத்தபிரமத்தில் விவகாரபந்தம் எவ்விதத்திலும் எக்காலததுமவ நுவதில்லை. பரமார்த்தமுத்திரிலையே பிரமரொருபதிலேயாம். ஆதலால் பிரமத்தில் விவகாரமில்லை. உண்டென்றால் அதில் பரமார்த்தம் விளங்காது. இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாகிய விவகாரபரமார்த்தங்களை எடுத்துக்கொண்டு விவகாரம் பொய் பரமார்த்தம் மெய்யென்று யடர்ப்படுவதொழிந்து விவகாரகாதனங்கள் சாத்தியமாய்ப்பலிடைத்தற்று மெய்யாய்விளங்குதலை உற்றுநோக்கிப் பொய்யில்மெய்தோன்றாததால் விவகாரம் மெய்தான் அதனிலமெய்யாகியபலன்தோன்றுகின்றதென்னு முண்மை கடைப்பிடித்து அதனையே உள்ளபடி தாங்களும் மேற்கொண்டு பிறர்க்கும் நிர்வஞ்சகமாகப் போதித்துப் வராக. இதுவே சுருதி சம்மதம் இதனை, “இல்லதற்குந்தோற்றமின்மைபின்” “உள்ளதேதோற்ற” இல்லது உள்ளதாகாது உள்ளது இல்லதாகாதென்று விளக்கும் மெய்கண்டசுருதியாலும். “நாவதொவிடி தெலாவொநாவொவிடி தெலவதே” பொய்யில் மெய் உளதாகாது மெய்யில் பொய் உளதாகாதென்று விளக்கும் பகவத்கீதையாலும் செவ்வே தெளியலாம்.

(பிரமமாகிய பதி நித்தியமென்பதுபோற் பக் பாசங்களும் நித்தியங்களேயென் பதற்குச்சுருதிப் பிரமாணம்.)

இனி, இவ்வதுபவப்பொருத்தமே சுருதிக் சம்மதமென்பதைப் பின்வரும் சுருதிப்பிரமாணங்களால் செவ்வேகாணலாம். இருக்குவேதம் முதலாவது மண்டலம்(௧௬௪)ஆக்தம்(௨0)வது மந்திரம்

[illegible]

அரசு வக்தமென் றொருமர மதிலான் டருமபற வைகள்வர
மும், அரசு மன்கொரு பறவைபக் கனிபினை நன்றுடன் றெனத்தின்
னும், மொசு மற்றொரு பறவைதின் னாதென வியங்கிபப் பொரு
வாக, வைச்சு மாமறை சீவனை யீசனை வசுத்தவா றுநிலாயே.

“என்றுதெரிவிக்கின்றது இதில வியங்கியப்பொருள் என்றது குறிப்பாற் பெறப்படும் பொருள். வேதம் குறிப்பாகக் கூறியதை வேதாந்தமாகிய (முண்டகோபநிடதம், ௩-௧-௨.)

" ஸரோதெநய்யுகெஷ்வாராங்கொடா நிதினோ஽நீஸபா சொவதி
கிம்ஹிதோநு ஜ்-மூம்படிாவஸ்ய துந்யநீஸசிஷ்ய சிவிபோநதிதிவீ
தசொகது ||

என்னும்மாதிரம் விளக்குகின்றது. இ—ள்; ஒரே(சரிமாகிய)விரு
சுத்திலே(சீவான்மாவாகிய) புருஷனுனவன் (சுதநதிரமில்லாமை
யாகிய) அசேதனவத்தால் மயக்கமுற்றுத்துன்ப(சாகாத்தில)மும்
கிக்கிடக்கின்றான். அவன் இன்பத்தைபுடைய ஈசானை எப்போது
அறிந்து அவனுடையமகிமைக்குணங்களைப் பெறுகின்றானோஅப்
போது துன்பத்தின்நீங்கினவனாகின்றனென்பதாம்.

(தருமந்தரம்)

இவ்வன்மாவும் அம்மாயாவதிகள் திருநாட்டினர் திரு
மகாலாக்ஷிநிலை கங்குலக் குந்தாதமன் அருமியெழுவர்.

அம்மந்திரங்களினுண்மை நோக்குமுநானின்மையேவாம். இத்திரு
மந்திரமோ, பொல்லாப்பின்னையார் திருவருளை நேரேபெற்றுப்
பற்பல அற்புதச்செயல்கள்செய்தருளியசிவானுபூதிப்பெருஞ்செல்
வராகிய நம்பியாண்டார்நம்பிகளாற், சைவசித்தார்த்தத்திருமுறை
களென்று கோவைசெய்யப்பெற்றபன்னிருதிருமுறைகளிற் பத்
தார்த்திருமுறையாக விளங்குகின்றது. இந்நாயனாரே, சைவசித்தா
ர்த்தப்பொருளை விளக்குதற்காகவே சிவானுபூதியால் திருவாவதி
துறைபாசந்மலில் (நூது)வருஷம் சிவயோகத்தமர்ந்தருளி, அவ்வ
துபவப்பொருளை விளக்குமா(நூது)திருமந்திரங்களை வெளியிட்டரு
ளினவொன்று ஸ்ரீமந்தேவோப்பெருமான் சேக்கிழார் திருவாக்கி
னின் துவெளியிட்டருளிப் பிரமவித்தையாகியபெரியபுராணமவிய
க்குகின்றது. இப்படிப் பெரிசொகையபத்தவிலாசாதிகளுங்கூறுகி
றன. இவையின்காத்தாலேயே இத்திருமந்திரமுமுதுஞ்சைவசித்தாந
தமேயென்பது தெளிவாம். அம்மந்திரங்களுட்சில காட்டுவாம்.

அன்ன மிரண்டுள் வாற்றங் கவையெனிற
முன்னி யிரண்டுந் துணைபிரி யாவன்னர்
தன்னிலை யன்னந் தனியொன்றா தென்றக்காற்
பின்ன மடவன்னம் பேறனு காடுதே"

இது மேற்காட்டிய இருக்கு ஷேதம முண்டகோபநிதம் சைவஸ்
வியங்கூறும் பதிபா பாதசிக்நியக்ஷேத விளக்குகின்றது. இதனில்
மாயாவாதிகருத்தின்படி பொருள் ஒன்றுதானென்றால் சிவானுப
வப்பேற்றில்லையாய்முடியுமாதலால் ஒன்றென்பதுபொருந்தாதென்
று மறுத்துமுப்பொருளுண்டென்று நியக்குதலுங் காண்க.

பதிபா பாதமெனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பா பாத மனாகி
பதியினைச் சென்றுணு காபா பாதம்
பதியுணு கிற்பா பாதசில் லாவே,"
ஆண்டா னடியவரை வேண்டாது பேசினோர்
தார்த்தம் விழுவது தாழ்வா நாகமே."

"சத்து மதத்துஞ்சதசத்துந் தான்காட்டில்"
வேதார்த்தந் தொம்பத மேவும் பாவென்பு"

“ சித்தாந்தத் தேசீவன் முத்திசித் தித்தலாற்
சித்தாந்தத் தேகிற்போர் முத்திசித்தித்தவர்.”

“ ஆய பதிதா னருட்சிவ லிங்கம்
ஆய பசுவு மடலே றெனநிற்கும்
ஆய பலிபீட மாகுந் பாசமாம்.”

“ பதியும் பசுவொடு பாசமு மேலைக்
கதியும் பசுபாச நீக்கமுங் காட்டி
மதிதந்த வானந்த மாநந்தி காணுந்
துதிதந்து வைத்தனன் சுத்தசை வத்திலே.”

“ தத்துவ மாறாறு தன்மனு வேழ்கோடி
மெய்த்தகு வன்னமைம் பாடுனென்று மேதினி
ஒத்திரு னாற்றிரு பானன்கெண் பாடுனென்று
வைத்த பதங்கலை யோரைந்தும் வந்ததே.”

“ ஆணவ மாகும்விந் ஞான கலருக்கு
பேணிய மாயை பிரளயா கவராகும்
ஆணவ மாயை கன்ம மூன்றுமே
காணுஞ் சகலர்க்குக் காட்டு மலங்களை.”

இன்னுமனேகமுள்ளன. இவையெல்லாம் சைவசித்தாந்தபரிபா
ஷைகளையென்பது அவர்களுக்கும் உடன்பாடேயாம். இனி அ
வர்களுதுக்கிணங்க விபரீதார்த்தங்கொண்டு ஏதேனும் கூறவரி
தும் மேற்காட்டிய மந்திரங்களுக்குத்தக்க சமாதானங்கூறிவிளக்
கு.

மேற்கூறிய இருக்குவேதவசனத்தின் குறிப்புப்பொருளை
விளக்கிக்காட்டிய கைவல்லியச்செய்யுளாலும், முண்டகோபசீட
தவசனத்தாலும், திருமந்திரங்களாலும் பரமான்மாவும் சீவான்
மாவும் பாசமும் நித்தியப்பொருள்களேபென்பது நன்கு தெளி
வாயது காண்க. (கைவல்லியம்.)

“ தன்னையுந் தனக்காதாரத் தலைவனையுங் கண்டானேல் ”
“ அநாதியாஞ்சீவொல்லாம் ” என்ற செய்யுள்களில் பசுவும் பசு
வுக்கு தூதரமாகிய பதியும், கண்டானேல் என்றதனால் “ காண்க ”

டாது மறைத்துநிற்கும் மலமாகியபாசமும் அநாதிரித்தியங்களோ
என்பது விளக்கமாயது. (பகவற்கீதை.)

உலகமுதலியவைகளை பொய்யென்பவர்கள் மீளாநரகடை
வென்று பகவற்கீதை கூறுகின்றது. இதனை,

“ எண்ணிய வுலகமு முலகுக் கீசனும்
புண்ணிய பாவமும் பொய்யென் றேகொள்வார்
பெண்ணிரின டாண்புணர் கின்ற பெற்றியால்
நண்ணிய திவ்வுல கென்று நாட்டுவார்,”

“கடப்பரி தாய நரகமென்கின்ற கடல்களில் வீழவே கட
வார்” என்றுகூறியதனாற்காண்க.

இ—ள்; சேதனம் அசேதனமென்று எண்ணப்பட்ட உலக
மும், அவ்வுலகுக்குத் தலைவனாகிய ஈசனும், புண்ணியபாவங்
களும், பொய்யெயென்பவர்கள், கடக்கமுடியாத நரகமாகியகடல்
களில் வீழவேகடவர்களென்பதாம். இதில் வீழ்வொன்றமட்டில்
அமையாமற் கடவொன்று மேலுங்கூறியது, கண்ணன் அவர்கள்
மேற்கொண்ட கோபமிகுதியாற் சாபங்கொடுத்ததாக்கூறவுமிடர்
தருதல் காண்க. சேதனமென்றது சிவர்களையும், அசேதனமென்
றது சிவர்களுக்கு இறைவனாகொடுக்கப்பட்ட தனுகரணபுவன
போகங்களையுமாம். (பகவற்கீதை வடமொழி)

“ ஸாஸாஸுலவபுமதிதாநாஹுஜேஸொஜேபுநகிஷகி
ஸாபிபஸுலவபுமதிதாநிபசுராபுயாநிராயயா

தரெவஸாணம்மலவபுமாவெநவாரத ததிலாடிசு

வஸாஸாணிலாநாபுரஸுலிஸாஸாத்யா”

இ—ள் அர்ச்சுநா! மாயாயந்திரமென்னும் யந்திரத்திலகப்
பட்டுள்ள சகலசிவர்களையும் சுழற்றிக்கொண்டிருப்பவராய்ச்சக
லசிவர்களின்இருதயத்திலயார்இருக்கின்றாரே, அவரையேசகல
பாவனையிலுமே சரணமடையக்கடவாய். அந்தஈசனுடைய அ
ருக்கிரகத்தினாலே மேலானசாந்தியையும் சாஸ்வதமானஸ்தான
த்தையும் அடைவாயென்று கண்ணன்கூறியவசனத்தாற்பி பசு
பாசநித்தியமேவிளக்குகின்றது.

வேதாத்தத்தெளிவு

ஒன்று யுலகனைத்து மானுசென் றப்பமுனி

பொன்று மொழியாற் புகன்றிருப்பக்—குன்றாத

முத்தியிலு மும்முகலு முண்டென் றுரைப்பதெவன்

பித்தமுறுஞ் சைவாரீ பேசு,“ என்றசெய்யுளைக்காட்டிச் சித்

தார்த சைவர்களாகிய எம்மவர்களை வைது தமது மடமைக்குணத்தை வெளியிடுகின்றார். அவர், “ஒன்றாய்” என்ற சொல்லைக்கண்டனவே பிரமந்தவிரயாது மில்லை யென்பதற்கு ஒருபெரிய ஆதாரங்கண்டதாகக் கொண்டு எம்மை வைது வெளியிட்டதே மடமைக்குணமென்பதை அத்தேவாரத்தினுண்மைப் பொருள்கண்டுதெளிவாராக. ஒன்றாய்” என்றது தன்னைப்போலப் பதிப் பொருள் வேறின்றித் தன்னந்தனியாய் யுள்ள ஒருபொருளாய் உலகர்க்குள்ளகருத்துக்கந்தன்னைத் தாக்காமல் நிறறலையும், “உலகனைத்து மானு” என்றது, சேதனசேதனப்பிரபஞ்சமுழுதும் கியாபித்து நிறறலையும் விளக்கும். சேதனம்—அறிவுள்ளது. அசேதனம்—அறிவில்லது “ஒன்றுநியல்லை அன்றியொன்றில்லை” என்றமணிவாசகசுருதி முதலியனவும் இப்படியே விளக்குகின்றன. ஆதலால் ‘ஒன்றாய் ஆனார்’ என்ற சொற்பொருளாகியபதிலும், உலகனைத்துமென்றதில் சேதனப் பிரபஞ்சமாகிய சிவர்களும் அசேதனப்பிரபஞ்சமாகிய பாசங்களுமாகிய முப்பொருளுண்மையே விளக்கமாம். சேதனஉலகம் அசேதனஉலகம் எனப்பிரபஞ்சம் இரண்டு பிரிவாய்ப்பலவாயிருத்தல் நோக்கியே “உலகு” என்று ஒருமையாகக்கூறாமல் உலகனைத்து மென்று பன்மையாகக்கூறியருளியதென்க. அத்தேவாரசுருதி சைவர்களாகிய எங்களுக்குரியசொத்தாதலால், அதுஎமக்கே உபகாரமாமென்பதை நோக்காமல் ஒன்றாய்என்றமட்டிலேயே மகிழ்ந்துதமக்காதாரமென்று வெளிவந்த புத்திவிசேடத்தை விரிப்பானேன். பிரமம் ஒன்றுதவிரயாதுமில்லை யென்றுகொள்கின்ற அவர் “ஒன்றாய்” என்றமட்டில் நில்லாமல் உலகனைத்துமென்று வாய்த்திறக்கலாமா? உலகமென்பதே யில்லைபானுல் “உலகனைத்துமானார்” என்று அச்சுருதிசூறுமா; எல்லாம் பொய். ஏன் அபழகியதோஷமே இதுவருமுணர்த்தக்கூறிதனைபுற்றுநோக்கி புண்ணமதெளிதற்கு அவர் புத்தியிடத்தற்றிலது.

இனி, முத்தியிலுமும்முதலுமுண்டென்றுரைப்பதெப்படியென்றதனால், பெத்தத்தில் மூன்றுமிருக்கலாம் முத்தியில் மூன்றுமிருக்கப்படாதென்பதே அவர்களுத்தாகின்றது. ஆகவேபந்தமுள்ளகாலத்திற் சீவர்கள் துன்பத்திலுமுநதியேகிடக்கட்டும், பந்தநீங்கி முத்தியிறசென்று இன்புற்றிருக்கப்படாதென்பது தெளிவாகின்றது. இதனால் சீவர்கள் அவர்களுக்குச்செய்ததிமையென்னையோ?

இனிப் பந்தமுத்தி பிரமத்துக்கில்லைபாதலால் பந்தமுள்ளவன்றான் அதுவிடுபட்டுமுத்தியுறவேண்டியவன்; முத்தியென்னுஞ்சொற்கு விடுபடுதல்என்பதே பொருள். பந்தமுள்ளவர் சீவர்களே. அவர்க்கே முத்தியுண்டென்பது நிச்சயமே. பந்தமுள்ளகாலத்தில் பிறப்பிறப்பாதிதுன்புறுவர். அதுநீங்கியபோது பேரின் புறுவர்; அதுவே முத்தியாம். அப்போது சீவர்க்கிருந்துதான் அவ்வின்பமனுபவிக்கின்றார்களாதலால். அம்முத்தியிலுமின்பத்தைக்கொடுக்கின்ற சிவபரமான்மாவும் அறுபவிக்கின்ற சீவான்மாவும் அவ்வின்பத்தைவிளைவிக்கின்ற மலமுமென்னுமுப்பொருள்களுமுண்டென்பதே நிச்சயமாறும். இதனை,

“முத்தியிலு மூன்று முதலு மொழியக்கேள்

சுத்தவனு பேசுகத்தைத் துய்த்தலனு—மெத்தவே

யின்பங் கொடுத்தலினை யித்தனவினா வித்தன்மலம்

அன்புடனே கண்டுகொளப் பா.” என்னும் உண்மைவிளக்கச் சித்தாந்தசுருதியாற்காண்க.

(மாயாவாதிகள்கூறும் சுருதிலஞ்சனை.)

இப்படியே, சொற்பொருள்களை முன்பின்விரோதம்வந்தபடியினுமிப்பாராமல், ஒன்றேயென்னும் பிடிவாதத்துக்கிணங்கவே பொருள்குறியகிழ்வார். இதனை அவர்கள்கூறுஞ் சிலசுருதிவஞ்சனைகள் காட்டிவிளக்குவாம். “யோகமஸ்மி” எவன்றானுள்ளேன்; “பிரமாஹமஸ்மி” பிரமம் நானாகின்றேன். “அஹமேவாஹம்” நானேநான்என்கின்றஇவைகளை மாத்திரங்கூறி, அதன்மேலுள்ள “மம்சுஜேஹாயிஸ்வாஹா” என்னை ஜேஹாயிக்கின்றேன் என்றவாக்கியத்தைக் கூறுதலிலென்தும்; “பிரம்மவசூந்” பிரமமேயானவன் என்றதைமாத்திரங்கூறி, அதன்மேலுள்ள “பிரமாப்

பேதி' பிரமத்தையடைகின்றான் என்றதைக் கூறுதுவிடுவதும் அறியாமையாலோ! அறிந்தும் வஞ்சனையாலோ! இதனைப் புத்தி மான்கள் ஊகிப்பாராக. ஹோமித்தல்—சேர்ப்பித்தல். “என்னை ஹோமிக்கின்றேன்” என்பதையும் அங்குள்ளபடி அம்மூன்றுவாக்கியங்களுடன் சேர்த்துக்கூறினால், என்னைமென்றுகூறுஞ் சேவான்மாவும், யாரிடத்தில் ஹோமிக்கின்றாயென்றால், சிவபரமான்மாவினிடத்தென்று கூறவேண்டுமாதலால் அப்பரமான்மாவும் இதுவரையும் ஹோமிக்கவிடாது தடுத்தின்றமலமுமாகிய முப்பொருளும் எப்பொழுதுமுள்ளனவென்பதும், இதுபோலவே பிரமமேயானவன் பிரமத்தையடைகின்றானென்றுகூறினால் பிரமமும் அடைகின்றவன் ஒருவனும் அடையவிடாதுதடுத்த பாசமுமாகிய முப்பொருளுமுண்டென்பதும் விளக்கமாகுமென்றே சூரியனை ஒருவிரலால் மறைப்பார்போலமறைத்து வைத்தனர். “தலைபின் மயிரைப் பறித்துண்ணுஞ் சாதி யமணர் மறைத்தாலும், நிலையி லாதார் நிலைமையினுன் மறைக்க வொண்ணுமோ” என்று பெரியபுராணங்கூறியபடி அவ்வாக்கியங்கள் அவர்கள் மறைப்புளகப்படாமல் பிரகாசிக்கின்றன. மறைத்தவர்கள் “பிரமமேயானவன்” “பிரமத்தையடைகின்றான்” என்றிறுண்டில் பிரமத்தையடைகின்றான் என்றதைமறைத்துவிட்டால், பிரமமேயானவன் என்றசொற்குமுடிவில்லையே என்று யோசிக்காமல்மறைக்கப்படுகின்றது கள்ளம்வெளியாதற்கே காரணமாயிற்று. சைவசித்தாந்திகளாகியஎம்மவர்களோ, அவர்கள்பேரல் வஞ்சித்தொழுகுங்குறைவினரல்லாதலால், அவர்கள் சாதகமெனக்கொண்ட முன்வாக்கியங்களையும் மறைபாமல் முழுதுங்காட்டி என்னைஹோமிக்கின்றேன் என்றபடி தம்மைச் சிவத்திற்கலப்பித்து, அதனாற் பிரமமேயாகிப்பிரமத்தையடைந்து, அதனாற் பிரபம்நானாகின்றேன் பிரமமே நானெனக்கொள்ளும் பெரும்பேறுபெற்றவாழ்கின்றார்கள். இவ்வாறு வஞ்சியின்றியுள்ளபடியொழுகாமல் சுருதியாதிவாக்கியங்களையும் தமது கருத்துக்கிணங்கப்பேதிப்பது அவர்கள் வழக்கம், அவற்றிலுஞ்சிலகாட்டுவாம். (சுருதிப்புரட்டு.).

இருக்குவேதம் பரமான்மாவிற்குமான்மாவிற்குப் பாசமுமித்தியமென்றுகுறிப்பித்ததை முண்டுகோபவிஷதம் விளக்கியது.

அதனைக் கைவல்லியமும் தெளிவித்தது. வேதவேதாங்கங்களும் பல இடங்களில் விளக்குகின்றன. இவ்விளக்கம் விரோதமென்றெண்ணிப் பாஷியஞ்செய்யப்புகுந்து, அங்கங்குள்ள வாக்கியங்களை மாற்றியும், கூட்டியும், தங்கருத்துக்கிணங்கவெளியிட்டும் அதற்கிணங்கச் சூத ஸம்ஹிதையைப் பதினெட்டுமுறைபடித்துப் பலஇடங்களிலிஷ்டப்படிசெய்தும், வையத்தார்கள். அதனில், யஞ்ஞவைபவகண்டத்துப் பிரமகீதை ஏழாம் அத்தியாயத்தில் “சீவன் ஈசன் என்றிரண்டுபகுவிகள் இந்தச் சரீரத்தில் உள்ளன. சீவன் கர்மபலன்பு சிக்கின்றது; ஈசரன் புசிக்கின்றிலன்” என்றுள்ளபடியெழுதி, அதன்பின் “ஆகாசம், கடாகாசம் மகாகாசமென வேறுபட்டது போலப், பரஞானம் (பரப்பிரமம்) ஈசரனாகவும் சீவனாகவும் கற்பிக்கப்பட்டது” என்றெழுதிவைத்துச், சீவனும் பொய் ஈசனும் பொய்யென்னுத்தங்கள் கொள்கைக்கு ஆதரவுசெய்துகொண்டார்கள்.

“பிரமம் சீவனாகவும் ஈசனாகவுங்கற்பிக்கப்பட்டது எதற்காக? கற்பித்தவர் யாவர்? அதனால் என்னபலன்? அப்பலனை யாரண்டுகிறது. அடையாதபோதுள்ள குறையென்ன?” என்ற கேள்விகளுக்கு யாது கூறுவரோ? இருக்கட்டும்; யாரானாலுந்தங்கள் பகைத்துக்கு ஆதரவுதேடிக்கொள்வது வழக்கமே. அதனில் சாசனப்புரட்டிருந்தால், அரசரால் தண்டிக்கப்படுவதும் வழக்கமே; சிற்றறிவுஞ்சிறுதொழிலுமுள்ள இவ்வரசர்செயலே இப்படியானால், முற்றறிவும் முழுத்தொழிலுமுள்ள பரமேஸ்வரவசக்காகிய சுருதிகளையும் புரட்டிய பெரும்புரட்டு வீண்போகுமா? சிவசிற்சத்தியாகிய உமாதேவியைச் சடசத்தியென்றும், மோகஞ்சினியென்றும், விஞ்ஞானமுதலிய அருட்சத்தி திருநாமங்களை அந்தக்கண்ணிருத்திகள்ளின்றும், தகராசாயவியோமத்தை அவித்தை அஞ்ஞானம் யாவையசடசத்தியென்றும், சாயிபத்தை ஐக்கியம் என்றும், அத்துவாவைச் சக்சகதியென்றும் பூன்னும் பலவற்றைப்பலவிதமாகவும் புரட்டி எழுதிவைத்தனர்.

இதனால் அவர்பின்னையோர் அமமடபுதும அமைவார்மல் புரட்டுதலே தமது பிறாரச்சித்தமெனக்கொண்டு ஒவ்வோராவயங்களில் தமது ஆதிக்கமிருதியால் சிவசூரியபூதங்களையும் புரட்டி

நடத்துகின்றனர். அவர்பின்னேயேபாரும்சிவாகமத்தினுண்மைநோக்காமல் அதுவேமுறையென்றுறைத்துகின்று காலரீட்டித்த ஆட்சிப்படுத்திவருகின்றனர். இதனை, ராமேசுவரம் திருச்செந்தூர் காமக்கோட்டம் சிதம்பரமுதலியபெருந்தலங்களிற் காணலாம். இத்தலங்கள் முற்காலங்களிற் சிவாகமவிதிப்படியே பூஜாதிகள் நடந்துவந்தனவென்பதைஅப்புராணதிகளும் விளக்கும். இதை நீக்கி உள்ளவாறுநடந்துவரும்படி திருவருளைப்பிரார்த்திக்கின்றனம். வைதிகரிற் சாஸ்திரங்கள் குருமுகமாகருங்குணர்ந்து பிரசித்திபெற்ற பெரியார்பலர் வேதத்தைக்காட்டிலும் அதன்சாரமாகிய காமிகாதி(௨௮)சிவாகமங்களைச் சிலாகித்து வேதம் பாற்கடல்போல்வது சிவாகமங்கள் அதன்சாரமாகிய வெண்ணெய் போல்வதென்றுள்ளபடிகருதியே வெகுசனரமுகத்திற் பிரசங்கித்துவருகின்றார்கள். இவ்வுண்மைகடைப்பிடித்து அவ்வழிப்பட்டோர் சிவாகமவிரோதமும், அதனைத் திரஸ்கரித்தலும் நீங்கி உய்யும்படி மேலுந் திருவருளைப்பிரார்த்திக்கின்றனம்,

(பகவற்கீதையின் முடிந்தகருத்து.)

அவர்கள் மிகக்கொண்டாடும் பகவற்கீதை கண்ணன் அர்ச்சுனனைக்கொலைசெய்யும்படிஏனியநூலென்பது பராதம் படித்தார் கேட்டார் எல்லாருந்தெரிந்ததே. அருச்சுனன் வீராவேசத்துடன் புத்தபூமியில்வந்தும் எதிரிநிப்பவர் ஆசாரியர்முதலியோரல்லவா? இவர்களைக்கொண்டு நிலையின்றிஒழியும் மண்ணாட்சியைப் பெரிதெனரும்பிவாழ்வதென்று பயந்து போரிற்சென்ற புத்திமுழுது மாறிநின்றலால், அவன்புத்தியைஇலகுவாகமாற்றமுடியாதென்று பதினெட்டு அத்தியாயமாகவிரித்து அக்கீதைகூறினார். கூறினும் சைவியம் கொலைசெய்யஏவுதலிலேயேயின்றது. அதனை அருச்சுனன் அந்நூல்கேட்டபின் பயம்நீங்கிக் கொலைசெய்யத்துணிந்ததானுந் தெளியலாம். அந்நூலைஞானோபதேசநூலென்பர். சுத்தஸ்தானத்தில் அந்தரங்கத்தில் ஆசாரியன் உயர்ந்தபீடத்திலிருந்து கிஷ்யனைத் திழேவைத்துக்கூறுவதே உபதேசமுறை. புத்தகங்காமாகிய அசுத்தஸ்தானத்திலே ஆநேகமீரர்கள் அதனைநாற்பதாதிகள்

வாத்தியமுழக்கங்கள் கூடிய பகிரங்கத்திலே, ஆசாரியன் கீழிருந்து சிஷ்யனை மேற்பீடத்திலவைத்து அவன்பாதங்களைத்தன் தோள்களில்வைத்துச் சாரதிமுறைமேற்கொண்டு எல்லா ஊர்புகளிலே வாயென்று கூறியது ஞானோபதேசமாகுமா? இவ்வுண்மையை,

“ பார்த்தனா ரிசத மேறிப் படைதனைப் பார்த்துச் சார்வை, கார்த்தவம் பாலே பெய்து கொன்றா சானே நென்னத் தேர்த்தனி லிருந்து மாயஞ் செய்துமால் கொல்லச் செப்பும் வார்த்தைநா லாக்கிக் கொண்டாய் புரங்கொல்லுநால் மதித்திடாயே.” என்ற சித்தியார் செவ்வே விளக்குகின்றது.

இதன்கருத்துக் கொலைக்குப்பயந்தவனைக் கொலைசெய்யும் படிவிஷ்ணுவின் அம்சனாகிய கண்ணன் மாயஞ்செய்து கூறியவார்த்தையை யொருநூலாக்கிக்கொண்டநீ சிவபூசகர்களுகிய திரு புரத்தவர்களை நாம்கொல்வது முறையன்றென்று மறுத்த. சிவபிரானையன்றிப் பிறர்வெல்லமுடியாமையால், அவர்களைச் சைவ நெறியின்க்கிடீட்டால் சிவபிரான்வந்து கொன்று நமதுதுன்பத்தை நீக்கியருளுவாரென்று கருதி அவ்விஷ்ணு வஞ்சனையாற்பெனத்தருவாய்வந்து கூறியவார்த்தையாகியபெருத்தநூலையும் ஒரு ஞானநூலாகமதித்து மேற்கொள்வாயாகவென்பதாம்.

வாசிட்டத்தின்முடிந்தகருத்து.

வாசிஷ்டமும் பிரபஞ்சபாரம்வகித்தலில் ஊக்கமின்றி ஓதுங்கியராமனை அதனிற்புகுத்தற்காக வசிஷ்டர்கூறியதாம். இதனை,

“அருச்சுநற்கு மிராமற்கு மதிகார மவைநோக்கி யுறைந்த நூலின், கருத்தறியாய்” என்று மகாராஜா துறவுநூலுந்தெளிவிக்கின்றது. கண்ணரும் வசிஷ்டரும் சிவபக்தர்களாதலால், சமயோசிதமாகக் கூறினானும், அக்கேதையும் வாசிஷ்டமும் அங்கங்கே பதி பசு பாசநித்தியசைவநலமும் விளக்குகின்றன.

(மாயாவாதிகள் பசுஞானிகள்.)

அம்மாயாவாதிகள் தேகம் இந்திரியம் அந்தக்கரணம் முதலிய சடங்களையே பொருளெனக்கொள்ளும் நிலைகளை அங்கங்குள்ள பழுதுகண்டுநீக்கி, அச்சடங்களைக் கருவியாகவைத்தா

ருகின்ற சித்தல்லவா நாமென்றுகண்டமாத்நீரேமே சித்தாகியநம்
மைச் சடங்களாகநினைத்த கீழ்கிலேநீங்கி உள்ளபடி சித்தெனக்
கண்டு மேலிலேக்கு வந்துவிட்டோமென்ற களிப்பின்மிகையால்
அவ்வசப்பட்டுநின்றலால் நாம் சித்தானாலும் அறிவித்தால் அறிவ
தும் அதுவும் ஒன்றொன்றாய் அறிவதுமாகிய கிஞ்சிக்குசித்தன்றி
எல்லாவற்றையும் ஒருங்கேதானே அறியும் சர்வஞ்சித்தல்லேம்.
அச்சித்தாகிய சிவத்தையடைதற்குரிய சர்மார்க்கநிலைநின்றலே
நமதுகடமையென்றுண்மைநோக்குதற்கு மனம் இடந்தராமல்
பசுவாகிய தம்மையே பிரமமெனக் களித்துநிற்கின்றாராதலால்
அவர்கள் பசுஞானிகளேயாவர், இதனை,

“வேதசாத் திரமிருதி புராணகலை ஞானம் விரும்பசபை வை
கரியா தித்திறங்கண் மேலாம், நாதமுடி வானவெலாம் பாச ஞா
ன நணுகியான் மாவிவைகீழ் நாடலாலே, காதலினை னன்பிரம
மென்னு ஞானங் கருதுபசு ஞானமிவ லுடலிற் கட்டுண், டோதி
புணர்ந் தொன்றொன்றா வுணர்ந்நிடலாற் பசுவா மொன்றாகச்
சிவனியல்பி னுணர்ந்திடுவன் கானே.” என்னுஞ் சித்தியாராலுங்
காண்க. (மாயாவாதிகளுக்குள்ள தத்துவங்களிருபத்தைந்தே.)

இருபத்தைந்துதத்துவங்களே அவர்களுக்குள்ளன. அங்ங
னமாகவும் அவர்கள் ஜீவன் ஈசுவரன் கூடஸ்தன் மூன்றுகூட்டி
எங்களுக்கு இருபத்தெட்டுத்தத்துவங்களுண்டென்றும், இனி
வாயுக்கள் பத்தும் அவித்தையுங்கூட்டி முப்பத்தாறுண்டென்றுங்
கூறுகின்றார்கள். சீவன் ஈசுவரன் கூடஸ்தன்மூன்றுத் தத்துவங்கள்
பேரற் சீவனாற்கடந்து செல்லவேண்டியனவல்லவாதலால், அம்
மூன்றையுந் தத்துவமெனக் கொள்ளுதல் பொருந்தாதென்க.
இனிப் பத்துவாயுக்கள் பஞ்சபூதத்துவொன்றாயுள்ள வாயுபூதத்
திலடங்கும்; அவித்தை மலத்திலடங்கும்; ஆதலால் அவர்களுக்
குள்ள தத்துவங்கள் (௨௫) என்பதே நிச்சயம். இவ்விருபத்தைந்
தின் லிவாம், பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் (௫) சத்தம் பரி
சுத்திரும் ரசம் சுந்தம் (௫) மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி (௫) வா
க்கு ழீர்தம் பாணி பாயுர் உபஸ்தம் (௫) மனம் புத்தி சித்தம் அக
ங்காரம் (௫) ஆக (௨௫) ஆன்மதத்துவமாகும். இது, தன்பேர

லும் இதனையடுத்துள்ள புருஷத்தாவும் சீவநிலையென்பதை விளக்கும். அவர்கள் முடிவாகக்கொண்டது. (உரு-வது) இப்புருஷத்தாவமேயாதலால் இவர்களைச் சீவப்பிரமவாதிகளையென்பது நிராகேஷபமே.

(சைவர்க்குரிய தத்துவங்கள் முப்பத்தாறு.)

(உரு) க்குமேல் சூலம் நியதி சலை வித்தை ராசம் மாயை ஆறும் புருஷத்தவத்தோடுஞ்சேர்ந்து ஏழாய் வித்தியாதத்துவமென்றும் அதற்குமேல் சுத்தவித்தை நசூரம் சாதாக்கியம் சத்திசிவம்ஐந்தும் சிவதத்துவமென்றும் கூறப்படும். இவை,

“காலு: ஸ்வாவொநியத்யபூஷுஹாஹுதாநியொநி: வாருஷஹதிரிஹு” (என்னும் கவேதாசுவராகருதியாலும்,

“ஸிவம் ஸக்திஹ ஸாஷாஸ்யுஸம் விஷ்ராவ்யுஸேவ”

என்னும் பிருஹஜ்ஜாபாலசருதியாலும் தெரியலாம். ஆகவே இம்முப்பத்தாறுந்தான் சருதிசம்மதமான தத்துவங்களென்பதும், மாயாவாதிகள் சீவன் கூடஸ்தன்பிரமம்சேர்த்து (உஅ) என்றும் வாயுக்கள் பத்து அவித்தைஒன்றுசேர்த்து(௩௬) என்றும் விசுப்பித்துக்கூறுவனவெல்லாம் சருதிசம்மதமன்றென்பதும் தெளிவாயது. நாம் பிரமமென்னும் மாயாவாதமதபாஷியகர்த்தாசங்கராசாரியர் இச்சருதிசம்மதமானதெளிவு கடைப்பிடித்தேசிவானந்தலகரி சிவபுஜங்கம் தேவிபுஜங்கமுதலிய நூல்களிற் சைவசித்தாந்தமே கூறி இம்முப்பத்தாறுதத்துவங்களே தாம் மேற்கொண்டமையும் அப்பீடத்தின்மேற் சந்திரமௌளீசரைப் பூசித்துவருதலும் அதற்குரிய சிவதீக்ஷாதிசம்ஸ்காரமும்விளக்கினார். இதனாலிவர் நீலகண்டசிவாசாரியரிடம் சிவதீக்ஷாதிபெற்றத்ச் சைவநெறியொழுகுஞ் சைவரேஎன்பது தெளிவாம். ஆனால் அவர் முன் பாஷியஞ்செய்ததென்னெனில்? புத்திமுதலியன பிரமமென்பார் இவ்ருவாக மேலேறிச் சீவப்பிரமநிலையில் வருதற்கேயன்றி வேறில்லை. அது அவர் சிவபூஜாதிஉண்மைச்செயலாலும் விளக்கமே. இம்முப்பத்தாறுதத்துவங்களும் சைவர்களாகிய எம்மவர்களால் மேற்கொள்ளப்பெற்றன.

(மாயாவாதிகள் பிரமவாதிகளென்பது பொருந்தாமை.)

இம்முப்பத்தாறையும் கடந்து அதீதமாய்நிற்பதுபிரமம்,வரிசைக்கிரமமாக இம்முப்பத்தாறையும் கடந்து சென்று பிரமத்தை யறிந்து வழிபடுகிறவர்கள் பிரமவாதிகளாவாரன்றி, இருபத்தைந் துத்துவபட்டிலேயின்று அப்புருஷனையேபிரமமென்பவர்கள்பிரமவாதிகளாகாராதலால் அவர்கள் அப்புருஷத்தாவ சேவப்பிரமவாதிகளே என்பது தெளிவாமென்க. இம்மாயாவாதிகளுக்கு இருபத்தைந்து தத்துவங்களே உள்ளனவென்பதை,

ஆகின்ற தொண்ணூற்றோடாறும் பொதுவென்ப

ஆகின்ற வாரூறருஞ்சைவர்த்தத்துவம்

ஆகின்ற நாலேழ்வே தாந்திரமாயாவாதிக்

காகின்ற ஸ்வையத் தறுநான்கு வைணவர்க்கே." என்னுந் திருமந்திரத்தாற்காண்க. இவ்விருபத்தைந்தில் ஒன்றையாவதுசட, மெனக்கண்டு விட்டொழியாமல், அவற்றிற்கிடந்துலைபவர்கள் நான் பிரமமென்பது வாசாமாத்திரமாயொழிந்து சிவத்துரோகத் துக்கே ஏதுவாமென்க.

(நாம்பிரமமென்பதுபெத்தநிலை சிலோகமென்பது முத்திரிலை)

ஆனால்சைவர்கள்சிலோகம்.அன்பதம் அதுதானேயெனில்? அப்படியன்று; அச்சொல்(உசு)தத்துவங்களைபுங்கடந்து பசுத்து வும்நீங்கிச்சிவத்துவம் பெற்றபெரியார்அச்சேவன், முத்திரிலைபிற் சிவமேமுன்னிற்பத்தாங்கள் அதனுடங்கிப்பின்னிற்கும் பேரா நந்தநிலையை விளக்குவதேயாம்; இதுசிவமென்பது முன்னின்று ஆகம்என்பது பின்னேசர்ந்துசிலோகமெனவிளங்கும் அச்சொல் லானுந்தெளிவாம். இதனை, (ஆலாஸ்யமான்மியம்)

மச்சாய் மறைக்கு மலவலிபு நானும் வேறின்றி

பாசா விகாரமல மாரினேனைப் பொருட்படுத்தப்

பேசாத வின்புருவினின்கோடென்னைப் பின்வைத்த

சசா" என்றதிருவாக்கும் தெளிவிக்கின்றது.

நான் பிரமமென்பதில் நான்என்னுஞ்சேவன் ஆனவமுனைப் பான்முற்பட்டு நிற்ப்ப்பிரமம் பிற்பட்டுநிற்பதால் இது மலபேத் தர்களாகிய பசுநூலிகள்கூற்றேயாம். முத்திரிசையில் சிவம்மு

ற்பட்டுநின்றலும் சிவன் அதனுளடங்கிப்பிற்பட்டு வியாப்பியமாய்
நின்றலும், பெத்ததிசையில் ஆணவமழுனைப்பினுல் சிவன்முற்ப
ட்டு நின்றலும் சிவன் அச்சிவபோதத்துக்கு வெளிப்படாதுமறை
ந்து பிற்பட்டுநின்றலுமாகிய இதுசிவசாஸ்திரவிளக்கமே. இதனை

தானின் நெனைத்தனக் குள்ளே யொளிக்குமென் றன்மைநிற்க
யானின்ற போதெனக் குள்ளே யொளித்திடு மிப்பரிசே
வானின்ற சின்மய மாமாசி லாமணி மன்னுந்தன்மை

நானின்று கண்டனன் காணே னிதற்கொத்த நன்மணியே”

என்னும்பண்டாரமும்மணிக்கோவைத் திருவாக்கினாலுந் தெளிய
லாம். ஆகவேநான்பிரமமென்பது பெத்தநிலையையும் சிவோக
மென்பதுமுத்தநிலையையுமுணர்த்துமென்க. இவ்வாறு, தத்துவம்
ஒன்றையேனும் விட்டுநீங்காமல்சமுராரத்துட்கிடந்துகொண்டே
நாம்பிரமமென்றுகூறி, அதனாலுந்தாங்கள் பெத்தநிலைப்பட்டவர்
களே யென்பதை விளக்குகின்றவர்களது விருதாகோஷத்தைவி
ரிப்பானேன். இவர்கள், நாமேபிரமமென்பது மகாபாதகச்செய
லாகுமென்பதை,

நாம்பிரமங் கண்டவர்போற் றம்மைக்கண் டாங்கதுவே

நாம்பிரம மென்பவர்பா னண்ணாதே

என்றுஉமாமதிசுவருதியும்“ யாங்களேகடவுளென்றிடும் பாதக
த்தவரும்” என்றுதாயுமானசுருதியும் விளக்குகின்றன.

உள்ளபடி அவ்விருபத்தைந்து தத்துவங்களையும் ஒன்றொன்
றாக அதனதன்கொருபங்களைச்செவ்வேகண்டு அவையெல்லாஞ்
சடங்களெனத்தெளிந்து விட்டுநீங்கி அவற்றின்விவகாசங்களாய்
(வேறுபட்டவர்களாய்) தம்மைச்சித்தெனக்கண்டு, பின்பு அச்ச
டங்களைப்பற்றாமல் அம்மட்டிவாவதுபடிமுறையாக மேலேறிவந்
தவர்கள் அதன்மேலெட்டிப்பார்த்தற்குரிய சிவஞானக்கண்ணி
டைக்கப்பெறுதகுறைவினால் கிஞ்சிஞ்சித்தாகியதம்மையேசர்வ
ஞ்சித்தாகிய, பிரமமெனக்கூறிநின்பினும், திருவருள்வாயால்மே
லுள்ள தத்துவங்களையுங்கடந்து நன்னிலைக்கு வருவாராதலால்
அவர்கள் மேற்கொண்டுநிற்கும் மாயாவாதவேதாந்தம் சைவவே
தாந்தத்தின்கீழ் ஒருபகுதியாய் ஒதுங்கிநிற்பதாமென்க.

(சைவவேதாத்தம்.)

சைவவேதாந்திகளாகியளம்மவர்கள், பதி பசு பாசம் மூன் றும் நித்தியப்பொருள்களே, பதி சிவனொருவனே மற்றையாவ றும் அவன் அடிமைகளாகிய பசுக்களேயென்பதும், அப்பசுக்கள் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் எனமூன்றுவகையினர் அ நேகனென்பதும், பாசங்கள் ஆணவமலம் மாயாமலம் கர்மமலம் எனமூன்றுபகுதியாய்ப் பசுக்களைப்படுத்தித்துள்ளன என்பதும், திருவருளால் அப்பாசவலிநீங்கியபசுக்கள் சிவபதநிழலில் வாழுத லேழுத்தியென்பதும் திருவருளுணர்த்தச் செவ்வேதெளிந்து, அவ்வழியின்று வாழுஞ்சிவாநுபூதிப் பெருஞ்செல்வர்களே.

சுண்டுக்கூறிய வெல்லாம் மற்றைய வேதாத்தங்களிற்கூறிய உபசாரங்கள் போல்வனவல்ல; உண்மையேயென்பதை வருகின் ற பிரமாணங்களை நோக்கித்தெளிக.

(சுருதிப்பிரமாணங்கள்)

சைவவேதாந்தமாகிய கடவல்லியுபநிஷதம்(உம்அத்தியாய ம்(௫)ம்வல்லி(௧௩)ம்மந்திரம் “ நிதேஜாநித்யாநாமெதநஸ்தை நானா” என்னும் மந்திரம்நித்தியப் பொருள்களுள்ளே நித்தியன் சேதரப்பொருள்களுள்ளேசேதரன் என்றுவிளக்குகின்றது. அழி வின்றியென்றுமுள்ளது எதுவோஅதுவேநித்திய மென்பதாம் மாயாவாதிகள் பிரமம்ஒன்றுதான் நித்தியம் லேறென்றும் இவையென்பதுண்மையானால் இவ்வேதாந்தம் நித்தியப் பொருள்க ளென்று பன்மையாகக்கூறுமா? பசுபாசங்களும் நித்தியமாதலா னன்றோ அவ்வாறு கூறியதென்க, நித்தியங்களுள்ளே நித்தியன் என்றது, நித்தியமாயுள்ள பசு பாசங்களுள் மேலாய் விளங்கும் நித்தியன்என்பதாம், சேதரங்களுள்ளே சேதரனென்றது, விஞ் ஞானகலர் பிரளயாகலர்சகலர் எனமூன்றுபகுதியாய் அறிவித்தா லறியும் அறிவுடைப்பொருள்களாகிய பசுக்கள் போலாகாதுதா னே அறியும் முற்றறிவினனாகிய சேதரனென்பதாம்.

சார்தோக்கியோபநிஷதம்-௫-வது பிரபாடகம்-௧௮-வது க ண்டம்-முதலாவதுமந்திரம்- ஸ்வெ-ஜ்ஜாதஸு-1 என்று பசுக்கள்

வன்பதும், (ஞ-சு-கக-ந) “பிரயத்தெநஜீவஃ” என்று சிவர் அழியில்லாத நித்தியர்களென்பதும் விளக்குகின்றது வேதாசுவதரோபபிஷதம் முதலாவது அத்தியாயம் எட்டாமந்திரம் “ஸூக்ஷ்மாபேஷஃ” அதிதேவாவடிவாவெஃ” என்றபாள் பலவென்பதும், ஆத்மமாகாதேவனை அறிந்து அப்பாசனினின்றும் விடுபடுகின்றவென்பதும் விளக்குகின்றது: ஷ்டைபிஷதம்-க-சு-“வ்யஸ்ய, மாத்ரு, நாவ்ய, ரிதாரணஸ்வா” இம்மந்திரம் மாக்களை வேறுபொருளுடையவும் (அவற்றைச்) செலுத்துகின்றயை) வேறுபொருளுடையவும் அறிந்து என்பவிளக்குகின்றது. ன், ஆத்மாக்களும் பிரம்மமும் பொருட்டன்மையால் வென்றுபொருள்கள் என்பது தவறென்று கூறும்மாயாவாதிகள் நரோக்குவாராக, ஷ்டைபிஷதம்-ரு-உ-“ஸூக்ஷ்மவிஜ்ஞானஜீவ” “விஜ்ஞானவிஜ்ஞானமாயதேயஸு” “ஸூக்ஷ்ம” அறித்தைபடுத்து அச்சேதநம் (பாசம்) வித்தையென்றது சேதநம் (பசு) பிறண்ணையும் ஆருபவர் இவ்விசண்டுக்கும் வேறுபுள்ள ஈசரும்,
ஷ்டைபிஷதம் க. க0.

“கூழராது நாஸீயுதெடிவவன்கு”

த்தையும் (பாசத்தையும்) (சீவ) ஆன்மாவையும் க்ருபவர்
ராகிய தேவர் என்றும், செடி பருஷதம் க. கூ.

‘‘தேவதேவ ஓவாஜா வீழா நீயாள்’’

பரதவஞ்சிய ஞானம் (சிவனும்) அஞ்ஞானம் (சீவனும்) ஆகிய
வரும ஈசனும் அநீசனும் என மறுகூறுகின்றன. இம்மந்தி
ளால் மேற்காட்டிய பதி பசு பாசங்கள் நித்தியமென்பதை
க்கிஆளுபவர் என்றதனால் அபபசுக்களை அடிமைகளாகவும்
ங்களை உடைமைகளாகவுங்கொண்டுஆளுகின்றவரென்பதை
தெளிவிக்கின்றன. தைத்திரீயோபரிஷதம் நட, க, ச.

“வணக்காரீயேவழாவுகிறீர்: வயா-குறையா”

மமந்திரம் இந்தப்பக்கங்களுக்குப்பதியாயுள்ளவர் (சுசர்) ஆளு
நூலொன்றுகூறிய பசு பதி சிவனேயென்பதைகிளக்கியது.
சுசாவாசியோபாபரிஷதம் கடி, கசு, "சுசுரதகமூதெ" சிவாரந்

தத்தை அதுபவிக்கின்றன என்றும், கேகோபபிடதம் கட. 'விரு
தெஃக' சிவாநந்தத்தைத்தினைக்கின்றன என்றும், கேகோபபி
ஷதம்(சு-கச) 'சுபுரெதெஃக' ருதெஃக' துஷுஷுஷுஷுஷு
தெ' பின்மனிதன் அமிர்தனாகின்றான் பிரமத்தை அதுபவிக்கின்
றான். என்றும், பிரசுரோபபிஷதம், நட. கட.

“விருதாயாபிஷதம் தெவிருதாயாபிஷதம் தெ”

அறிந்து சிவாநந்தம் அதுபவிக்கின்றான் அறிந்து சிவாநந்தம் அது
பவிக்கின்றான் என்றும், முண்டகோபபிடதம் உ. உ. எ.

“தவிருதெநவாரிவஸுவிநாரா சூநநாரவிஷதம்
புவிவாதி”

ஏந்தப்பிரமம் ஆந்தவடிவாகிய அமிர்தமாய்விளங்குகின்றதோ
அந்தப்பிரமத்தை (அருள்) ஞானத்தினுற் பெரியோர் பார்க்கின்
றான் என்றும், ஷெஃபரிஷதம் நட. உ. க. “விருதெஃக' ருதெஃக'
ஷதி” (பாசத்தினின்றும்) விடுபட்டவனாய் அமிர்தனாகின்றான்
என்றும், தைத்திரீயோபபிடதம் க. சு. க. 'சுபுரெதெஃக' ருதெஃக'
புரமசிவன் பொன்னுரீழினியன்னுங்கூறுகின்ற இவ்வேதாந்
தமந்திரங்களும் பதிபுச பாசங்கள்மூன்றும் நித்தியங்களேயென்
பதைவினக்கிப பசக்கள் திருவருளினாலே தம்முட்படுத்தித் துள்ள
பாசத்தினின்றும் விடுபட்டுச் (சிவபதரிழில்) சிவாநந்தத்தை அது
பவிக்குமென்பதை விளக்குதல்காண்க. இம்மந்திரங்களில் அங்க
ங்கே அபிதமென்னுஞ்சொல் இறப்பில்லாத சிவனைப் பேசுணர்த்
திறிற்றின்றது. (சைவஉபரிஷதங்கள்)

சைவவேதாந்தமாகிய உபரிஷதங்கள், ஈசாவாசியம், கே
னம், கடம், பிரசுரம், முண்டகம், மாண்டிக்கியம், ஐதரோயம்,
தைத்திரீயம், ஏந்தோக்கியம், பிருகதாரணியம், கௌஷீதகிப்
பிராழ்மணம், பஸ்மசாபாஸம், பிருகத்சாபாஸம், ஜாபாஸம், சக
பம், கைவல்யியம், காலாக்கிரிபுத்திரம், சுலோதரகவுதரம், ஸுமத்தி
ராயணம், அதர்வசிரசு, அதர்வசினுதமுதலியனாவாம். இவைகள்
முற்கூறிய பதிபுச பாசநித்தியமென்பதுமுதலிய ஷைவநலங்களை
பூக்கூறுகின்றன. அனையெல்லாம் ஈண்டெடுத்துக்கூறப்புகின்

விரிபுமாதலால், முடிவிலுள்ள அதர்வசிகோபநிஷத்தத்தின் முடிந்த வசனம் ஒன்றுமாதிரம் எடுத்துக்காட்டிமுடிப்பாம்

(அதர்வசிகை.)

இருக்கு யசர் சாமம் அதர்வணம் என்னும்நான்கின் முடிந்தவேதம் அதர்வணம். அதன்சிரசுக்குமேல் முடிவாயுள்ளது அதர்வசிகை. இது சிவோத்கரிஷங்கூறிவந்து முடிவில்

“ஸரிஷவாக்ஷொப்யஸரிஷங்கூரஸுஷுஷ்வரிஷுஷுஷு
ரோவாயவஸுஸரிவா” என்று முற்றுப்பெற்றது.

இ—ள்; சிவனெருவயனை(யாவராலும்)தியானிக்கத்தக்கவன் (எதனால் என்றால், ஒருவாறுநீடித்துநின்றாலும், அவரவர்காலஎல்லை யில் அழிந்துபோகின்ற அறித்தியுமாகிய அற்பமங்களைக்களைச் செய்யும் மற்றைத்தேவர்களோடோலாகாமல் ஒருகாலத்தும் அழிவில்லாதறித்தியமகா) மங்களத்தைச்செய்ப்பவன், (“சிவனெனுநாமந்தனக்கேயுடையசெம்மேனியெய்மான்” ஆகிய காலாதீதன் அவனையாதலாலென்க.) (ஆனால், முன் பற்பலஇடங்களில் பிரமவிஷ்ணுவாதீதவர்களையும் தியானிக்கத்தக்கவர்களென்று பிறர்களுக்கும்படி, அவர்களுக்கும்பரத்துவங்கூறியதென்னையோவெனில்? அது அவரவர்க்குக்கீழுள்ளார் அடங்கிடத்தற்காக விசேஷித்துரைத்தது. சாரமேயன்றியுண்மையன்று. இதனை, அங்கங்கே பரத்துவங்கூறியஇடங்களிலும் அவர்களில் ஒருவருக்கும்தியேயுசுப்தம்கூறாமல் மற்றைவாக்கியங்களால் விசேடித்தலாலும், விசேடிக்கினும் “நாராயணப்பேராத்யாதா” என்பதுமுதலியவாக்கியங்களால் அவரவர்க்கியல்பாயுள்ள நிலைமைவிளக்கலாளுந்தெளியலாம். ஆதலால் இங்கே முன்னுள்ள உபசாரப்பொருள்களெல்லாவற்றினுந்தெளித்தெடுத்துமுடித்துவிளக்கிய அப்பரமசிவனெருவனைத்தவிர) மற்றைத்தேவர்கள் யாவரையும் ஐகவிட்டு(மேற்காட்டிய பரமசிவனையே தியானிக்குக.) அதர்வசிகை முற்றிற்று என்பதாம்.

தீர்ப்பு.

ஒருவிவகாரத்தில் வாதிபிரதிவாதிகளைவிசாரித்துத்தீர்ப்புச் செய்திறீதிபதி முன்பு ஒவ்வொருவிஷயங்களைவிரித்துவிளக்கியவந்

தாலும் அவற்றின்மேற் காரணபெலங்காட்டி. முன்விஷயங்களை விலக்கிமுடிவில்தீர்ப்புச்செய்வதுவதுவோ அதுவேபிறரால்அசைக்கப்படாதவிச்சயமாகும். அதுபோல ஈசுவரக்காகிய இவ்வேத வேதாந்தங்கள் ஒருவராலும் மறுக்கமுடியாத முக்கியபிரமாண நூல்களாதலால், முன்பிறர்க்கும்பாத்துவங்குறினும்இவற்றின்முடிவிற்பிரமாணபலமுங்காட்டிச் சர்வலோகைகராயகனாகியஈசுவரனால்தீர்ப்புச்செய்யப்பெற்றஇய்முடிபுமற்றையதேவதர்முனிவராதிலுக்களால் எவ்விதகாரணத்தினாலவதுமறுக்கப்பட்டு வேறொரு தீர்ப்புவருவதில்லை. இவ்வுண்மைபைஉற்றுநோக்கி இச்சைவவேதாந்தமுதலிற் கூறியபடி எம்மவர்கள் மேற்கொண்டுள்ள சைவநெறியே பாவரும்மேற்கொண்டுநின்றாய்வாராக.

தெளிவு.

இனித்தெளிவாவது யாதென்றால்? மற்றவைதாந்தங்களெல்லாவற்றையுந்தன்கீழ்ச்சோபானங்களாகிய அங்கங்களாகக்கொண்டுதான் அங்கியாய்நிற்கின்ற சைவவேதாந்தத்தின்சாரமென்பதாம். இத்தெளிவாகியசாரமே சுத்தாத்துவிதசுத்தாந்தசைவமென்க. சைவசுத்தாந்திகளாகிய எம்மவர்கள் மேற்கொண்டுள்ள இத்தனையசுத்தாத்துவைதமே வேதசம்மதமாயுள்ளது. இதனை, யசர்வேதமண்டலப்பாற்றமனோபநிஷதம்.

“தநநொவிஸய்யாதிதகிஷொஃவராஃவடிம் தஸ்யா ஸுலாபெஹிதவலிஃ ஹெஹாவாஸி வஸதஹெவவராதிஸுபு ॥ ௧ ॥ ஸுலாபெஹிதஸுபு ॥ ௨ ॥ ஸுலாபெஹிதாஜாபு”

என்பனவந்திகளாற்காணலாம். இவ்வுண்மைநோக்காமல் வைஷ்ணவர்கள் தம்மைவிசுஷ்டாத்தவைதிகளெனவும் மாயாவாதிகள் தம்மைக்கேவலாத்வைதிகளெனவும் சொல்லிக்கொண்டு அவ்வுத்தரநெறியேபற்றிநிற்கின்றாராதலின் வேதங்கடும்மெய்ப்பொருள்நிபசுத்தாத்துவைதத்தினுண்மைகண்டு அதனைமேற்கொள்ளும் புரிபுகம்பெற்றநீர். உள்ளபடி மெய்ப்பொருள்சுண்டவர்களே அதனைமேற்கொண்டேயும்பரிபாகமுற்றவர்களென்க. இதனைத்

வியாசவாக்காகிய கந்தபுராணம்

இருப்பெருங்கடலுள் யாமத் தெழிமருத் திடைபெட்டாங்குப்
பொருப்பெருங் கடலாம்வேதம் புடைதொதுமலைப்பயிற்நாள்
அருப்பெருங் கடலே பெய்த்தே மமைத்தில துணர்வி யாங்கள்
மருப்பெருங் கடலி லீங்கும் வண்ணமொன் றருடி பெய்நூர்

“ முத்துறை சனகனாதி முனிவரர் தொழுது கேட்ப

அந்தமி லாகமத்தி னரும்பத மூன்றுங் கூறி ”

“ உரத்திற்,கரதலமொன்றுசேர்த்திமோனமுத்திரைபைக்காட்ட

புனிதன தருளாற் றத்தம் புர்திபி னெடுக்கம் பெற்றார்.”

என்னும் வழுவற்ற திருவாக்குக்களாற் காண்ட.

(சிவப்பிரகாசம்)

46 புறச்சமயத் தவர்க்கிருளா யகச்சமயத் தொளியாய்ப் புதலு
ஹைக்காவாகிப் பொற்புனிதபாலபேதப், றிப்திலதா யிருள்வெ
ளிதோற் பேதமுஞ்சொற் பொருள்போற் பேதாபே தமுமின்றிப்
பெருநூல் சொன்ன,வறத்திறனால்வினாவதாயுடலுயிர்கண் ணருக்
கனறிவொளி போற்சிறிவருமத் ஹிதமாகுஞ்சிறப்பினதாய் வே
தாந்தத் தெளிவாளு ளைவசுத்தாந்தத் திறனிவ்ருத் தெரிக்க லுற்று
ம்” என்று திராவிடசித்தாந்த சிவப்பிரகாசசுருதி செவ்வேதெளி
விக்கின்றது.

இ—ள்; பதிப் பொருளானது, லோகாயதரும்; பொளத்தரில்
மாத்தியபிதர், யோகராரர் செளத்திராந்திகர், வைபாஷிகராகிய
நாஸ்திகையினரும்; ஆருகதராகிய சமணருமென்கின்ற புறப்புறச்
சமயத்தார் அறுவரும்; தார்க்கிகன், மீமாஞ்சகன், ஏகாத்மவா
தி, சாங்கியன், யோசி, பாஞ்சராத்திரி என்கின்றபுறச்சமயத்தார்
அறுவரும்;(அவைதிக)பாசபதம், மாவிரதம், காபாலம், வாழம்,
ஹவாவம், ஐக்கியவாத ளைவமென்கின்ற அகப்புறச்சமயத்தார்
அறுவருமாகிய பதினெட்டுவகையினரும் பதிபசுபாசங்களினுண்
டையுள்ளாந்து மேற்செல்லுதற்குரிய பரிபாகங்ககூடப்பெருத
பாசப்பிணிபினராய் அவரவர்கொள்கைகளிலேயே அழுந்திக்கிட
த்தலால், குருடன்கண்ணுக்கு எல்லாம் இருளாய்த்தோன்றுதல்
'பேரலை' அபபுறச் சமயத்தவர் அறிவுக்கு இருளாயும், பாஷாண
வாதசைவம், பேதவாதசைவம், சிவசமவாதசைவம், சிவசுஷிகா
ந்தவாதசைவம், ஈசுவலிகாரவாதசைவம், சிவாத்துனிதசைவமா
கிய அறுவகை அகச்சமயத்தவரும் திரிபதார்த்தங்களை மேற்கொ
ண்டவர்களாய், அவரவர்கிலைமைக்குத்தக்க பரிபாகங்ககூடப்
பெற்றுப்பாசநீக்கத்துத் சூரியவர்களாய்நிற்பதால், அவர்கள்

நிவினாவக்கியைந்த ஒளியாயும், அவரவர்களுக்கூற்றப்படுகின்ற அளவையுக்கும்(பிரமாணங்களுக்கும்) இடங்கொடுத்து நிற்கும் அவ்வவ்வளவினதாயும் அப்பதிப்பொருள் உயிர்களிடத்துக்கேர்ந்துநிற்கும் நிலையானது, கேவலத்து விதிகளாகிய ஏகாத்மவாதிகள், பொன்னும் பணியும் போலென்றுகூறும் அபேதில்லாதாயும், துவைதவாதிகளாகியமத்துவர்கள் இருளும்வெளியும் போலென்றுகூறும் பேதில்லாதாயும், விசிஷ்டாத்துவிதிகளாகியவைஷ்ணவர்கள் சொல்லும் பொருளும் போலென்றுகூறும் பேதாபேதில்லாதாயும், எம்மவர்கள் உடலும் உயிரும்போலென்றுகூறும் உவமைக்கிபைந்த அபேதமாயும்(ஒன்றாயும்), கண்ணுக்குரியனும் போலென்றுகூறும் உவமைக்கிபைந்தபேதமாயும்(வேறுபடும்), ஆன்மபேதமும்கண்ணொளியும் போலென்றுகூறும் உவமைக்கிபைந்த பேதாபேதமாயும்(உடனாயும்)பிரிவின்றிநிற்கின்ற சுத்தாத்மவிதமாகிய சிறப்புறாய்த்ததாயும், வேதாந்தத் தெனியாயுமுள்ளசைவசித்தாந்தப் பகுதியை நண்டுத்தெரிவிக்கத் தொடங்குவோமென்பதாம்.

அநேகம்.

ஏகாத்மவாதிகள், பிரமம்ஒன்றே பலசீவர்களாகியது. அது பொன் ஒன்றே பலஆபரணங்களாதல்போலாமென்று கூறும் உவமைபொருத்தமில்லை. எதனாலென்றால்? பிரமந்தானாகவேசீவர்களாயிற்றென்பது அவர்கருத்து. அது போற் பொன்னுந்தானாகவே ஆபரணமாகால் அவ்வுவமை ஒருவாறு பொருந்தும். பொன் ஒருகம்மியனுருக்கித் தட்டிநீட்டிச்செய்யுந் தொழிலால் ஆபரணமாகுமன்றித் தானே ஆவதுஎங்கு மில்லை. எமது கொந்தங்குடியடிகள் “பொன்பணியாகை தன் பணியன்றே” என்றுவிளக்கியதுவகாண்க. இனி, அழுக்கற்றொளிரும்பிரமத்தை, அழுக்குப் பிடித்தசீவனுக்குத்தற்கு ஒருபேர்வழியைத்தேடிவைத்துக்கொண்டு அவர்கள் கூறிய உவமானப்பொருள்களாகிய பொன்பணிமுதலியேறு பொருள்களுமுள்ளனவேபெனக்கொண்டு, பிரமம்ஒன்றேயுள்ளதென்னும் ஏகவாதத்தைமுழுதுவகைவிட்டுக் கூறுவார்களானால் அவ்வுவமானம் அம்மட்டில்திருவாறுபொருந்தும்; அதனிடம்பலவிரோதமுண்டு.

இனிப்பொன் குயிருத்தபோதும் - அதுபணியாய்வந்தபொன்

இம் நிறங்குணமுதலியனவேறுபடுவதில்லை. அதுபோலப் பிரமம் சிவனாய்வந்தபோதும், அப்பிரமத்தின் நிர்மலத்துவாதிசுத்தகுணங்களே அச்சிவனிலிருக்கவேண்டும்; அப்படியின் நிர்மலமும் பந்தத்தீர்ப்பிறப்பிறப்பாதி துக்கத்துக்கிடர் துவருந்துவது சிவனாதலால், இம்முறைநோக்கியும் அவ்வுவமைபொருந்தாமையாக. இப்பழுதுகள் நோக்கியே அவர்கூறுமுவமையைப் “பொற்பணிபோல்பேதப்பிறப்பிலதாய்” என்று ஒதுக்கிவிட்டு அபேதமாய் (ஒன்றாய்) நின்றற்கு, எமதுசைவசித்தாந்தவியல்புக்குரியதாய், உடனுமுயிரும்போலென்னும் உவமானங்கூறியருளியதென்க.

இது, உடல்சிவனுக்கும் உயிர்பிரமத்துக்கும் உவமையாய் அவ்விரண்டும் கலப்பினற்பிரிவின்றி ஒன்றாய் நின்றலையுணர்த்தியதென்றி அவர்கள் பொன் பணியாய் வந்ததுபோலென்று உவமித்துச் சுத்தப்பிரமம் அழுக்குப்பிடித்த சிவனாய்வந்ததென்று கூறுதல் போல உயிர் உடலாய்வந்ததென்று உவமித்துச்சிவம் சிவனாய் வந்ததென்றுணர்த்துவதன்று. உயிர் உடலாய் வருவதொருகாலத்துமில்லை; அதுபோலச் சிவம் சிவனாய்வருவதும் ஒருகாலத்துமில்லையென்பது திண்ணமாயது. பேதம்.

மாத்துவர்கள் பிரமமும் சிவனும் வெவ்வேறுகவே இருக்கும். இது, இருளும் வெளியும் போலாமென்று கூறுவதும் பொருந்தாது எதனாலென்றால்? இங்கே வெளிபென்றது சூரியனொளியை. அவ்வொளியுள்ளபோது இருளிராது இருளுள்ளபோது சூரியனொளியிராது; அன்றியும், அவ்விருளும் ஒளியும் ஒன்றுக்கொன்றுபுகைப்பொருள்களாம். அவ்விருள் ஒளியின் அபகாரத்தைப்பெற்று மாய்வது. இதுபோலப் பிரமம் உள்ளபோது சிவனில்லையென்றாவது சிவனுள்ளபோது பிரமம் இல்லையென்றாவது கருமுடியாத பிரமமும் சிவனும் ஒன்றுக்கொன்று நண்புடையன. பிரமம் உபகாரம் செய்வதும் சிவன் அவ்வுபகாரத்தைப்பெற்று வாழ்வேண்டியதுமாம். இதனால், அவ்வுவமைபொருந்தாதென்க.

இனி இதற்கு எமது சைவசித்தாந்தமுறைப்படி கண்ணும் அருங்கணம்போலென்று உவமைகூறுமிடத்து அவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று விநோதமின்றியுபகாரம் செய்வதென்றும்

கைவலேதந்தம்.

அன்தப்பெறுவதொன்றுமாய்ப்போதுமுள்ளனீவாய்நண்பன் -
பனவாதலால் இவ்வுவமையேபொருத்தமாதல்காண்க.

பேதாபேதம்.

னவண்ணவர்கள், பிரமமும் சீவனும்வேறாயும் ஒன்றாயிருக்
கும். இது, சொல்லும்பொருளும்போலாமென் துவமைகூறி அச்
சொல்லும்பொருளும் வேறாயும் ஒன்றாயிருக்குமென்பது பொ
ருத்தான, எதனாலென்றால்? ஒருபொருளுக்கு இரண்டுதன்மை
கொள்ளுதல்பொருந்தாமையாலென்க. சொல்லும் பொருளும்
வேறாயிருப்பனவன்றி ஒன்றாயிரா. ஒருசொல்லைச்சொல்லும்போ
து அதன்பொருளும் உடன்விளங்கித்தோன்றுதல் பற்றி ஒன்றா
யிருக்குமென்கின்றார். உண்மையன்று. இதனை, பசுஎன்னுஞ்சொல்
லாக்கிலும் அதன் பொருள் நாலுகால்கள் இரண்டுசொம்புகள்மு
தலிய அவயவங்களுடன்கூடிய வடிவத்தைபுண்டயதாய்வேறிடத்
திலும் இருத்தலேநேரேகண்டுநீரெயிலாம். இதுபோலவேமற்ற
ச்சொற்பொருள்களாயிருக்கும். ஆதலால் இவ்வுவமை வேறாயிரு
ததற்குப்பொருந்துமன்றி ஒன்றாயிருத்தற்குப்பொருந்தாது. இ
ப்பொருத்தாமையேநாக்கியே இதனையொழித்து எமதுனசவசிக்
தாந்தமுறைப்பா ஆன்மபேதமும் கண்ணொளியும் உவமையா
கக்கொண்டதென்க. இவ்விண்ணம்பொருளால் வேறாயும் கண்
னொளி ஒருபகுதிகையாக்கும்போது ஆன்மபேதமுங்கலக்க
ப்பெற்றேபாத்தலால் ஒன்றாயும் நிற்பதேயாம். இதனால் அவ்
வவமையே அப்பேதாபேதத்துக்குப் பொருத்தமாதல்காண்க.
சுண்டுக்கூறிய உடல் உயிர் கண்டிருக்கன் அறிவுஒளியாகிய இம்ம
முன் துவமைகளும் பரமசிவன்சிவாகளோடு கலப்பினு லொன்றா
யும் பொருட்டன்மையால் வேறாயும் உயிர்க்குபிசாதற்றன்மைவி
ட உடனாமறிந்தும்நிலையை விளக்குகின்றன. இதனை,

“சுராய்முத லொன்றாயிரு பெண்ணுண்குண முன்னாய்,
மாரமுறை நான்காய்வரு பூதம்மவை வையந்தாய்,
ஆரூர்தவை யேழோசையொ டெட்டித்திசை தன்னாய்,
வேறாயுட னானுடம் வீழிழிழி ழுலையே.”

என்னும் பரிஞானகம்பரத்திசு விபுஞ்சுத்திவினக்கு கின்றது.

வேதாந்தத்தொளிவு

இது காறுங்கூறியவாற்றால் வேதாந்தத்தின் தொளிவுகத்தாத்
துவிதசித்தாந்த சைவமேயென்பது நிச்சயமாயது. இதனை யின்னு
மோர்திராவிடசூதியெடுத்துக் காட்டிமுடிப்பாம்.

“ குடிலையென்னுந் தடவயல் நாப்பண்
அருள் வித்திட்டுக் கருணைநீர் பாய்ச்சி
வேதமென்னும் பாதவம்வளர்த்தனை
பாதப மதனிற் படுபயன் பலவே அவற்றான்

இலகொண் டெவந்தனர் பலரே யிலையொரீஇத்
தனிர்கொண் டெவந்தனர் பலரே தனிரொரீஇ
யரும்பொடு மலர்பிஞ் சருங்கா யென்றிவை
கிரும்பினர் கொண்டுகொண் டெவந்தனர் பலரே
யவ்வா றுறுப்பு மிவ்வாறு பயப்ப
வேராரும்வே தாந்தமென் றுச்சியிற் பழுத்த
வாரா கின்ப வருங்கனி பிழிந்து
சாரங் கொண்ட சைவசித் தாந்தத்
தேனமு தருந்தினர் சிலரே யானவர்
நன்னிலை பெறுதற் கன்னிய னாயினு
மன்னவர் சமலப் பொன்னடி விளக்கிய
தீம்புன லமுத மார்த்தன னதனால்
வேம்பெனக் கொண்டனன் விண்ணவ ரமுதே.”

இதனால், சிவபிரான், சுத்தமாயையாகிய நிகத்திலே * திரு
வருளுங்கருணையும் வித்து நீருமாககின்று வெளிவரச்செய்தருளி
யவேதமாகிய கிருஷ்ணத்தி னுச்சியிற்பழுத்து முதிர்ந்துள்ளகனி
யினதுஆம்போன்ற சமயாதீத சைவசித்தாந்தசர்மார்க்கத்தைச்
சார்ந்துய்தற்குரிய அருந்தவ வலியின்மையால், தார்க்கிகள்,

* சிவபிரான்சர்வசீவரிடத்தும் வைத்துள்ள இரக்கமே செயல்வ
கையால் திருவருளென்றும், கருணையென்றும் பாகுபாடுபெற்ற
து. திருவருளாவது அச்சீவர்களிற்பொய்ப்பற்றொழிந்துமெய்ப்
பந்தினராய்ப் பரிபாலமுற்று, சத்திபாதம்பெற்ற உத்தமர்களை
க்குறித்து ஆங்காங்குச்சிவாதி அதுங்கொழுந்தியில் தனித்துச்

மீமாஞ்சகன், சரங்கியன், யோகி, பாஞ்சரத்திரி, ஏகான்மவாதியாகிய அறுவரும், அவ்விருகூத்திலுள்ள இவைதனிர் அரும்பு மலர் பிஞ்சு காய்போன்ற ஒவ்வோர்மதமேசிறந்ததாக மேற்கொண்டு நின்றலால், அம்மதங்களுக்குமேல் உண்மைப்பொருளையெட்டிப்பார்த்தற்குரிய உண்மைஞானங் கைவரப்பெறுதவராய்க் “கொடியும் பேதைபுங் கொண்டது விடா” என்றபடிதாம்தாம் மேற்கொண்டமதங்களையே இறுகப்பற்றிநின்றுண்டைழப்பயன்பெறுதொழுகின்றனர் என்பதும், சத்திரிபாதத்துத்தமபரிபாகிகளாகிய எம்பெருமக்களே அத்தகைய சமயாதீதசைவசித்தாந்த சந்மார்க்கஞ்சார்ந்து உண்மைப்பயனாகியசிவாநுபூதிச்செல்வராய்வாழ்கின்றனரென்பதும், அதுகிடைக்கப்பெறுத என் போலிகளும் அப்பெரியார்திருவடியலம்பிய திவ்யதீர்த்தஞ் சிறிதுட்கொளப், பெற்றால், சுவர்க்காதிகண்ணிலகவாழ்விற்கிறதும் பற்றின்றி வெறுப்புற்று அப்பெரியாரைப்பற்றிநின்று சிவாநுபூதிச்செல்வராவரென்பதும் தெளிவாயது.

இவ்வேதாந்தத்தெளிவாகிய சைவசித்தாந்த சந்மார்க்கமேற்கொண்ட சிவாநுபூதிப்பெருஞ்செல்வர்கள் அரிபிரமேந்திராதியர்பதவாழ்வையெல்லாம் ஒருபொருளாக நினைத்தலுஞ் செய்யார்களென்பதும், சிவத்துவ விளக்கம் வாய்ந்த அவர்கள் அஃபெருந்தேவர்களாலும் வணங்கத் தக்கவர்களேயென்பதும் முதலியபெருஞ் சிறப்பெல்லாம் பின்வருந் திரர்விடஞ்கத்தினாற் காண்க.

திருஞானசம்பந்தர்தேவாரம்.

மங்குரேய் மணிமாட மதிதவழு நெடுவிதிச்
சங்கெலாங் கணபொருது திபாபுலம்புஞ் சாய்க்காட்டான்
கொங்குலா வரிவண்டி னிசைபாடு மலர்க்கொன்றைத்
தொங்கலா னடியார்க்குச் சுவர்க்கங்கன் பொருளாலவே.

செல்வநாம். கருணையாலது அவசரப்பக்குவத்தனவிற் பயன்படுமாறு எல்லாச்சீவர்களிடத்தும் பொதுவாகப்பயந்துசெல்வநாம் இக்கருத்துவிளக்கவே சிவாநுபூதிப்பெருஞ்செல்வராகிய குமாருகுபரசுவாமிகள் இக்கவியில் அருளிவித்தென்றும் கருணையைநீரென்றும் உருவஞ்செய்தருளிற்று.

இங்கே சுவர்க்கங்கள் என்றபன்மை அதற்குமே லுள்ளபிச்சி விஷ்ணுவாதிவர் பதங்களை யுமுணர்த்தும்.

திருநாவுக்கரசு தேவாரம்.

முழுத்தழன் மேனித் தவளப் பொடியன் கண்க்குன்றத் தெழிறபெருஞ் சோதியை யெங்கள் பிராணீ யிகழ்திர்கண்டிர் தொழப்படுந் தேவர் தொழப்படு வாணைத் தொழுத பின்னர்த் தொழப்படுந் தேவர்தம் மாற்றொழு விக்ஞாதன் ரெண்டனாயே.

இத்திருவிருத்தம், உலகராற்றொழப்படுகின்ற பிராமவிஷ்ணு வாதிதேவர்களாற்றொழப்படுகின்ற சிவபிரான், அத்தேவர்கள் தன்னைத்தொழுதுபரிபக்குவமுற்றபின்பு தன்தொண்டரைத்தொழுசெய்துஉய்விக்கின்றனரென்று விளக்குகின்றது. இதனால், மேற்கூறிய சிவாதுபூதிச்செல்வர்களாகிய சிவனடியார்களை வணங்கிஉய்யும்பெரும்பாக்கியம் அத்தேவர்களுக்கும் முன்பு சிவபிரானை வணங்கிப் பக்குவமுற்றபின்புதான் கிடைக்குமென்பது தெளிவாயது.

சுந்தரமூர்த்தி தேவாரம்.

இந்திரன் மால்பிரம னெழி லான்பிகு தேவரெலாம வந்தெதிர கொள்ளவெனை மதத யானை யருளபிரிந்து மந்திர மாமுனிவ ரிவ னாரென வெம்பெருமான் நரதமா ருரனென்ற னெடித் தான்மலை புத்தமனே.

பிரமவிஷ்ணுவாதிதேவர் சுந்தரமூர்த்திராயனார் திருமுன்வந்து வலஞ்செய்துவணங்கி அஞ்சலித்துநின்று வெள்ளையானீமது எழுந்தருளும்படி பிரார்த்தித்தனமையை அந்நாயனார் இப்பாசர முதலியவற்றால் விளக்குதல் காண்க. திருவாசகம்.

கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு குடிகெடும் நள்ளே னீனதடி யாசொடல் லானர கம்புகினும்

எள்ளேன் நிருவரு ளாலே யிருக்கப் பெறினீரைவர்

உள்ளேன் பிறதெய்வ முன்னையல் லாதெங்க ளுத்தமனே

சுடவமுன் னுட்பக்கன் வேள்வித் தகர்தின்று நஞ்சமஞ்சி

ஆவணிக் தாயென் றவிதா விடுநம் ஈவரவரே

ஆவரொன் றேயெம்பி ரானெடு பெண்ணினின் னுண்டி

தேவரொன் றேயிது மாதென்ன வடவந் திரிதவரே.

திருக்கோவையார்.

புரங்கடர் தானடி காண்பான் புவிவிண்டு புகற்கறியா-
திரங்கிடெந் தாபென் நிரப்பத்தன் னீரடிக்கென்னிரண்டு
கரங்கடர் தானென்று காட்டமற் றுங்கதங் காட்டிடென்றே
வரங்கிடர் தான்றில்லை யம்பல முன்றிலம் மாயவனே.

திருவிசைப்பா.

பாம்பினைத் துயின்றோ னயன்முதற் றேவர் பன்னெடுங் கால
கிற் காண்பான், ஏம்பலித் திருக்க வென்னுளம் புகுந்த வெளி
மையை பென்றுநான் மறக்கேன், தேம்புநற் பொய்கை வாளை
வாய் மடுப்பத் தெளிதரு தேறல்பாய்ந் தொழுகும், பூம்பினைச்
சோலை யாவணவிதிப் பூவணங் கோயில் கொண்டாயே.

துணுக்கென வயனு மாலுந் தொடர்வருஞ் சுடர யிப்பால்
அணுக்கருக் கணிய செம்பொ னம்பலத் தாடிக் கல்லாச்
சுணுக்கரைச் செத்தற் கொத்தைச் சிதம்பரைச் சீத்தையூத்தைப்
பிணுக்கரைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்களோடே.

திருப்பல்லாண்டு.

சொல்லாண்ட சுருதிப்பொருள் சோதித்த தூய்மனைத் தெர
ண்டருள்ளீர், சில்லாண்டிற் சிதைபுஞ் சிலதேவர் சிறுவெறிசேரா
மே, வில்லாண்ட கனகத் திரண்மேரு விடங்கன் விடைப்பாகன்,
புல்லாண்டென்னும்பதங்கடர்தானுக்கே பல்லாண்டுகூறுதுமே.

பெரியபுராணம்.

மால யன்சக மகன்பெருந் தேவர் மற்று முள்ளவர்கண் மு
ற்று நெருங்கிச், சீல மாமுனிவர் சென்றுபின் றுன்னித் திருப்பி
ரம்பினைடி கொண்டு தினைத்துக் கால நேர்படுதல் பார்த்தய னிற்
பக் காத லன்பர்கண நாதர் புகும்பொற், கோல நீதிரு வாமி
வினாஞ்சிக் குறித்த செங்கைதலை மேற்கொடு புக்கார்.

கந்தபுராணம்.

கோல நீடிய நிதிபதி வாழ்க்கையுங் குறியேன்
மேலை யிந்திர னரசினைக் கணவினுங் வெஃகென்
மாலயுன்பெறு பதத்தையும் பொருளென் மதியேன்
கரல் தின்பதத் தன்பையே வெண்ணென் றயியேன்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

புள்ளியதோ லாடை புனைந்தாவப் பூண்ணிந்த
வெள்ளிய செங்கண் விடையா னடிக்கமலம்
உள்ளிய மெப்பன் புடையா ரருவருத்துத்
தள்ளிய செல்வத் தருக்கினு யென்செய்தாய்.

வண்டுளருந் தண்டுமாய் மாயோ னிறுமாப்பும்
புண்டரிகப் போதுறையும் புத்தே னிறுமாப்பும்
அண்டர் தொழ வாழுன் னிறுமாப்பு மாலால்
முண்டவனைப் பூசித்த பேறென் றுணர்ந்திலையால்.

இவைபோல் இன்னும் பற்பலவுள்ளன; விரிப்பிற்பெருகும். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருநாவுக்கரசுநாயனார் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளாகிய சமயாசாரியர் நால்வர், திருநந்திதேவர் சனற்குமாரர் சத்தியஞானதேரிசனி பரஞ்சோதி மெய்கண்டார் அருணந்தி மறைஞானசம்பந்தர் உமாபதியாகிய சுந்தரானுசாரியர் எண்மர், அரி பிரமேந்திராதிதேவர் பல்லோர், வாமதேவர் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் உபமந்ரியர் அகஸ்தியர் தூர்வாசர் வியாசர் வசிட்டர் தேவகுரு நாரதராதி மகரிஷிகள் பல்லோர், மனுவாதி சோழ சேர பாண்டிய முடிமன்னர் பல்லோர், இன்னுமளவில்லோர் யாவரும் இச்சைவநெறியே மேற்கொண்டு விளக்கினர். இதுவே மற்றெம்மதங்களையும் புறக்கணித்துத்தள்ளிவிடாமல் படிமுறையில் அங்கங்களாகக்கொண்டு தான் அங்கியாய்வின்று தனது பூரணநிலை எவர்களாலும் எக்காலத்தும் மாறுபடாமல் அம்மதங்களெல்லாம் பரிவாரங்களாகத் தன்னைச் சூழ்ந்துநிற்ப மெனனமுடிசூடித் தத்துவாதீதஉத்தமோத்தமசுத்தராஜாங்கத்தமர்ந்திருந்து சிவச்செங்கோல் வளர்ப்பதாம். இதனை, “விண்ணவரிந்திரன்முதலோர்” “இயல்பென்றுந் திரியாமல்” என்பனவாதியதாயுமானசுருதிகள் விளக்குகின்றன, மற்றையமதங்களெல்லாம் தம்மனளில் தம்மைமாத்திரம்பெரிதென்றுகூறிக்கொண்டு தனித்தனியாக நிற்பனவன்றி அயல்மதங்களைத்தழுவிக்கொள்ளனவல்ல. அதனை, மற்றையமதத்தெய்வங்களைத்

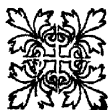
தம்முட்கொள்ளாத அவ்வக்கோயில்களிலுங் காணலாம். இதனாலும், அம்மதங்களும் அத்தெய்வங்களும் அந்தந்தமட்டிலுள்ள ஏகதேசவியாபகமுள்ளனவே என்பது செவ்வேதேனியலாம். நமது சைவசித்தாந்தசர்மார்க்கம் ஒன்றுதான் மேற்கூறியபடி. மற்றெம்மதங்களைபுர் தன்கீழ்வரிசையாகத் தழுவிக்கொண்டு மேலாய் விளங்குகின்றது. இதனை, முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபிரான் வீற்றிருந்தருளுகின்ற திருக்கோயில்கள் இலக்குமிநாயக விஷ்ணுவாதிய அந்நியமத தெய்வங்களைபுர் தம்முட்கொண்டு விளங்குதலாலுங் காணலாம். இதனாலும் இச்சைவசமயமும் இச்சமய தெய்வமாகிய மகாதேவனும் சர்வவியாபகநிலையில் விளங்குவது செவ்வேதேனியலாம் ஆதலால்; தாந்தாம் நிற்கும் நிலைநின்றும் மேற்சென்றுய்வ தொன்றையே விரும்பும் புத்திமான்களினதுகாறுங் கூறிய பிரமாணங்க ளெல்லாவற்றையும் முன்னுக்குப் பின் விரோதம் வராமல் உண்மை இது உபசாரம் இதுவென உள்ளபடி கடைப்பிடித்துப் பக்தபாத மின்றி நடுகிலை நின்று தெளிந்து, அத்தெனியில் முடிந்து நின்ற சித்தாந்த நிலையையே இறுகப்பற்றிப் பழைய வாசனைகளால் மனஞ்சலியாது உறைத்துநின்றாய்பும் வண்ணந் திருவருளைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

திங்களொடு கங்கைபுனை யங்கணனார் செப்புதிரு வருவினோடு தங்குருவாம் பரஞ்சோதி முரிவனினி தறைகுறிப்புந் தகவாக் கொண்டு, துங்கமுன சிவஞான போதமும்வார்த் திகப்பொழிப்புஞ் சுழிப்புநீர்க்குழந், திங்கமருந்தமிழ்நாடு வீடுபெறப் புனிருவ ரிருதான் போற்றி.

வேதாந்தத் தெளிவு முற்றுப்பெற்றது.

மெய்கண்ட தேவன் திருவடிகளே சரணம்.

திருச்சிற்றம் பலம்.

உ
சிவமயம்.

அநுபவம்.

இனிமேற்கூறிப்போந்தவேதாந்தத்தெளிவாகிய சைவசித்
தாந்தசந்மார்க்கஞ் சார்ந்து நிற்கும் எம் பெருமக்கள் சைவநல
முழுதும்ஐயத்திரிபற ஆராய்ந்துணர்ந்து சிவாநுபூதி சுவாநுபூதி
யாகப் பெற்று வாழ்தற் கின்றியமையாச் சிறப்பினதென மேற்
கொண்ட சிவசாஸ்திரம் சிவஞானபோதம்.

இப்பெருஞ்செல்வர்கள்,

“வாழ்வெனுமையல்லிட்டு வறுமையாஞ்சிறுமைதப்பித்

தாழ்வெனுந்தன்மையோடுஞ் சைவமாஞ்சமயஞ்சார்ந்து”

திருவருளால் மலவலிமுழுதுமொழியப்பெற்று அருளிலடங்கி
கின்றுஇன்புகின்ற சிவஞானபோதாநுபவநிலையைத், “தாமின்
புறுவ துலகின் புறக்கண்டு—காமுறுவர் கற்றறிந்தார்” என்ற
படி தம்மைவந்தடுக்கின்ற நிர்வாணசிவதிசுடாதிகாரிகளுக்கும்
விளக்கி இன்புற்று வாழ்செய்வார்கள். அதனைச் சிறிது விளக்
குவாம்.

சிவஞானபோதம்.

மங்கலவாழ்த்து.

கல்லா னிழன்மலை

கீல்லா ரருளிய

பொல்லா ரிணைமலர்

நல்லார் புனைவரே.

இதன்பொருள். (அருள்வடிவாகிய) கல்லாலிழலில் (வீற்
றிருந்தருளி, நந்திபிரானுக்கு இந்நூலால்) மலைபுதிர்ந்தருளிய

சிவஞானபோதம்.

சிவபிரான் அருளும்பொருட்டு, திருவெண்ணையநல்லூரிலே சுயம்புமூர்த்தியாய்வீற்றிருந்தருளுகின்ற விராயகப்பெருமானுடைய ஞானக்கிரியாசத்திகளாகிய திருவடிமலர்களைக், கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்த மெய்யன்பர்கள் தமது ஞானக்கிரியாசத்திகளுக்கு விராயகமாக்கொண்டு தாடலைபோட்டங்கிறப்பொன்பதாம்.

அவையடக்கம்.

தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வா
ரொம்மை யுடைமை யெமைபிகழார்—தம்மை
யுணரா ருணரா ருடங்கியைந்து தம்மிற்பு
புணராமை கேளாம் புறன்.

இ—ள். ஆன்மாக்களாகிய தமதியல்பையுணர்ந்து தம்மை யுடைய தலைவனாகிய சிவனையுணரும் சிவானுபூதிப்பெருஞ்செல்வர்கள், எம்மையுடையவராதலால் எமது குற்றங்களைக்கிக் குணங்கொண்டு கோதாட்டுவதன்றி) எம்மையிகழார் (ஆதலால் எம்மாற்செய்யப்படும் னூலையும் கைக்கொள்வர்)தம்மையுணராதார் தலைவனையுமுணரமாட்டார் (ஆதலால் அவர்கள்) தம்முள் ஒன்றுமைப்படாமையால் மாறுபாடுடைபராவர். (அவர்கள் எம்மையும் எம்மாற்செய்யப்படும் னூலையும் இசுழந்துரைக்கும்)புறம்பாகிய செரல்லை (நாம்)ஒருபொருளாக்கொள்ளோம் என்பதாம்.

நூல்.

இந்தூலாசிரியர், தமிழுலகம் உட்பயத் திருவுளங்கொண்டு, முதல்வன் சிவாகமங்களிற்கூறும் ஞானபாதப்பொருள்களின் மலைவதிர்த்தற்பொருட்டருளிச்செய்த முதலூலிலுள்ளபடி. இத்தமிழ்தூலைப் பொதுஉண்மைபென்றிரண்டதிகாரமாக்கிப், பொதுவைப் பிரமாணவியல் இலக்கணவியல் எனவும், உண்மையைச் சாதனவியல்பயனியல் எனவும் நால்வகைப்படுத்திப் பொதுவில் பதி பரசம் பசுமூன்றும் உண்மைப்பொருள்களென்பதற்குப் பிரமாணம்மூன்றுகுத்திரங்களாலும், அப்பதிபசுபரச இலக்கணங்கள் மூன்றுகுத்திரங்களாலும், உண்மையில் சாதனஞ்செய்து பயன்பெறுதற்குரிய அதிகாரியினியல்பும், சாதனத்தினியல்பும், சாதிக்கு முறைமையும் மூன்றுகுத்திரங்களாலும், அவ்வதிகாரி

முதற்குத்திரம்.

யால் பெறப்படும்பயனாகிய பாசநீக்கமும், சிவத்தை அடைதலும். அடைந்தோர் தன்மையும் மூன்றுகுத்திரங்களாலும் விளக்குவாராய் முதலில் பதி யுண்மைக்குப் பிரமாணங்கூறியருளுகின்றார்.

முதற்குத்திரம்.

அவனவ ள்துவெனு மவைமூ வினைமையிற்;

நேற்றிய திதியே யொடுங்கிமலத் துளதா

மந்த மாதி யென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரத்தின் கருத்துஃ சங்காரகாரணனுள்ள முதலையே முதலாகவுடைத்து இவ்வுலகம் என்பதுணர்த்துதனுதலிற்று.

இ—ள். அவன் அவள் அது என்னும் பகுப்பினதாய்க் காணப்படுமூலகத்தைத் தோற்றி நிறுத்தி ஒடுக்குங்கடவுள் மற்றையரல்லர்; சங்காரக்கடவுளாகிய சிவபிரானேயென்று பொதுநீக்கிச் சிறப்பாகப் பிரமாணத்தால் உணர்த்துகின்றதென்பதாம்.

இச்சூத்திரப்பொருள்; உலகம் சித்தும் சடமுமென்றிருவகையாம். சித்து—சிற்றறிவுடைய உயிர்கள். சடம்—சரீராதிகள். இவ்வுலகம் விரிவாயிருத்தலால் பிரபஞ்சமென்பதாம். (பஞ்சம்—விரிவு. பிர—உபசர்க்கம்.) இப்பிரபஞ்சம், அவன், அவள், அது, என்று சுட்டி அறியப்படும் அவயவப்பகுப்பினதாய்த் தோன்றல் நின்றல் ஒடுங்கலாகிய முத்தொழிற்படுதலால் ஒருவரால் தோற்றப்பட்ட உள்பொருளேயாம். எவராலெனின்? முன் ஒடுக்கிய கடவுளால் தோற்றப்பட்டதேயாம். தோன்றுவது எதற்கெனில் மலம் நீங்குதற்பொருட்டேயாம். ஆதலால் அச்சங்காரக்கடவுளே முதற்கடவுள். மற்றையரல்லர் என்று பெரியார் கூறுவொன்பதாம்.

இச்சூத்திரம், “அவனவ ள்துவெனு மவைமூ வினைமையின்” எனவும், “தோற்றிய திதியே ஒடுங்கி யுளதாம்” எனவும், “அந்த மாதி யென்மனார் புலவர்” எனவும் மூன்றதிகரணமாகப் பகுக்கப்படும். அதிகரணமாவது தான் மேற்கொண்டபொருளும் (மேற்கோளும்) அதன்கணுண்டாகும் ஐயமும் அதற்குப் பிறர்கூறும் பகழ்வும், அதனை மறுத்துணாக்கும் சித்தாந்தத்துணியும்

சீவஞானபோதம்.

அதற்கு எடுத்துக்காட்டும் இயைபுமாகிய ஐந்தைப் தன்னிடத்
துக்கொண்டதாம்.

முதலதிகாரம்.

மீமாஞ்சகரும் உலகாயதரும், உலகம் நிற்பது நேரோ காண
ப்படுதல்போலத், தோன்றுவதும் அழிவதும் ஒன்றென்றுத்
தோன்றி அழிவதன்றி முழுதுந்தோன்றி முழுதுமழியக்கண்டில
மாதலால், தோற்றஒடுக்கஞ்சந்தேகமாம்; அன்றியும் நித்தியமா
ய்க் காணப்படும் உலகம் முத்தொழிற்படுமென்பது பொருந்தா
தென்று கூறுவது நோக்கி “அவனவ ளனுவெனு மவைமுகினை
மையின்” என்ற சூத்திரமுதற்பாகத்தைப் பதம்பிரித்துணைக்
கும் மேற்கோள்.

ஈண்டு உளதாய் ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்றென்று சுட்டப்ப
ட்ட பிரபஞ்சம் உற்பத்தி திதி நாசமுடைத்தென்றது.

இ—ள். மூலத் அயயவப்பகுப்பினதாயும் அம்மூவகை பண
வேறாய்ச் சடமாயும் முயற்கோடுமுதலிய பொய்ப்போலாகாமல்
மெய்யாகச்சுட்டி அறியப்படுவதாயுமுள்ளபிரபஞ்சம் இம்முன்று
காரணங்களாலும் தோன்றிநின்றழிதலைபுடையதென்பதாம்.

உலகாயதர் தோன்றல் அழிதல் நேரோ காணப்படாமையால்
பிரத்தியக்ஷமல்லாத பிரமாணம் எமக்குடன்பாடன்றென்றுகூறு
வதுநோக்கிப் பிரத்தியக்ஷத்தாலும் மேற்கோணைச்சாதிக்கும்வது.

தோற்றமும் ஈறும் உள்ளதன்பாலே கிடத்தலின்.

இ—ள். உற்பத்தியும் நாசமும், நேரோ காணப்படும் திதி
யின் பக்கத்தே காணக்கிடத்தலால் அப்பிரபஞ்சம் முத்தொழி
லுடையதே என மேற்கொண்டதென்பதாம்.

நேரோ காணப்படும் திதியின் பக்கத்தில் மற்றிரண்டுந்
கிடப்பதெப்படியென்றுகூறுவதுநோக்கி ஏதுவை வலியுறுத்தும்
உதாரணம்.

பூதாதியீறு முதலுந் துணையாகப்

பேதாய் திதியாகும் பெற்றிமையி—னோதானோ

ஒன்றென்றிற் றோன்றி யுளதா யிநிக்கண்டு

மன்றென்று முண்டென்ன வாய்ந்து.

இ—ள். பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தாலும் அறியமாட்டாத மடவோனே, பஞ்சபூதங்களாகிய முதற்காரணத்தினின்றுந் தோன்றி நேரோ காணப்படும் உலகம் ஒன்றிற்கே ஒன்றித்தானிற்கின்றது. தோன்றியது அழியும் ஆதலால் மத்தியில் நிற்பதாகிய திதி முன்னும்பின்னும் சிருட்டி சங்காசங்களைத் துணையாக்கொண்டு தான் நிகழ்கின்றது. அங்ஙனமாயினும் ஒன்றுதோன்ற ஒன்று நிற்ப ஒன்று அழிவதன்றி ஒருங்கே தோன்றிநின்று அழியக் கண்டிலமென்பாயானால், ஒரோசாதிப்பயிர்முதலியன ஒவ்வொரு காலவிசேடங்களில் முழுதுந்தோன்றிநின்று முழுதும் அழிதலைக்கண்டிருந்தும், அவ்வாறே உலகமும் முழுதுந்தோன்றிநின்று முழுதும் அழிபுங்காலவிசேடமுண்டென்று சொல்லாரோ உன் போலுமடமையில்லாதோனொன்பதாம்.

இரண்டாமதிகரணம்.

இனி இல்லதற்குத் தோற்றின்மையின் உள்ளதற்குச் செவ்வோரின்றிச் செய்வினையின்மையின் ஒடுங்கினசங்காத்தினல்லது உற்பத்தியிலலை என்றது.

இவ்வதிகரணம் “தோற்றிய திதியே ஒடுங்கியுளதாம்” என்ற இச்சுருத்திரத்தின் இரண்டாம்பாகத்தைப் பதம்பிரித்துரைத்துமேற்கொண்டதாகும். இதனை உரையாசிரியர் “திதியே” எனவும் “தோற்றிய” எனவும், “ஒடுங்கியுளதாம்” எனவுமுன்றிகரணமாகப் பகுத்து உரைக்கின்றார்.

(சு) புத்தர், உலகம் முத்தொழிற்படுமாயினும் அது இவ் பொருளாய் ஒவ்வொன்றும் அதனதன் சார்பிலே தானேதோன்றி அழியுமியல்பினதே. ஆதலால் அது ஒரு முதல்வனையுடைய தென்றல் பொருந்தாதென்று கூறுவதுநோக்கி “திதியே” யென்னும் பாகத்தைப் பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

இனி, உலகம் உள்ளதென்றது,

இ—ள். மேற்கூறி நிச்சயிக்கப்பட்ட உலகம் உள்பொருளே என்பதாம்,

உலகம் உள்பொருளாவதெப்படியென்று கூறுவதுநோக்கி மேற்கோடீச சாதிக்கும் ஏது.

சிவஞானபோதம்.

இல்லதற்குக் தோற்றமின்மையின்.

இ—ள். உலகம் இல்பொருளானால் முயற்கோடுபோல முக் காலத்தும் தோன்றுவதில்லை. உருவமாய்த்தோன்றுதல் காணப் படுதலால் அது ஒரு கடவுளாற் றேற்றப்பட்ட உவ்வொருளே என மேற்கொண்டதென்பதாம்.

(உ) நிரீச்சுர சாங்கியர் உள்ள உலகம் அதன்முதற்காரணத் தில் தானேதோன்றி அழியும் அதற்கு ஒருகடவுள்வேண்டாமெ ன்றுகூறுவது நோக்கித் “தோற்றிய” என்றபாகத்தைப்பதம்பிரி த்துரைக்கும் மேற்கோள்.

இனி, உலகஞ் செய்வோனையுடைத்தென்றது.

இ—ள். உலகம் தானே தோன்றி நின்றழியாததலால் அத னைத் தொழிற்படுத்தும் நிமித்தகாரணனை யுடைய தென்பதாம்.

அதற்குப் பிரமாணமென்னையென்றுகூறுவதுநோக்கி மேற் கோணைச் சாதிக்கும் ஏது.

உள்ளதற்குச் செய்வோரின் நிச்ச செய்வினையின்மையின்.

இ—ள். மண்ணிற் சூக்குமமாயுள்ளகுடம் தூலமாய் வருதற் கு வனைதற் றொழிவிகழுவேண்டும், அது, சூயவனின்றித்தானே நிகழாது. அதுபோல, மாயையிற் சூக்குமமாயுள்ள உலகம் சட மாதலால் தூலமாய்வருதற்கு அத்தொழிவிகழுவேண்டும். அங் கித்தாகிய நிமித்தகாரணனின்றித் தானேநிகழாது ஆதலால் உல கஞ் செய்வோனை உடையதே எனமேற்கொண்டதென்பதாம்.

(ஈ) வைஷ்ணவர்முதலியோர், உலகைத்தோற்றுவிப்பாரொ ருவனுண்டென்றகருந்தா விஷ்ணுபிரமன்முதலியோரில் ஒருவரா தலமையுமென்று கூறுவதுநோக்கி “ஒடுங்கியுளதாம்” என்ற பாகத்தைப்பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

இனி, ஒடுங்கின சங்காரத்தினல்லது உற்பத்திஇல்லை என்றது.

இ—ள். உலகம் தான் ஒடுங்கிய சங்காரக்குந்தாவினின்றி தோன்றுமன்றி வேறுவழித் தோன்றி தென்பதாம்.

அதற்குப் பிரமாணமென்ன? என்றுகூறுவதுநோக்கி மேற் கோணைச்சாதிக்கும் ஏது.

ஆண்டுஒடுங்குதலின்.

இ—ள். உடைந்து மண்ணில்ஒடுங்கியகுடம் மீளவும் மண்ணிலன்றி வேறுவழித்தேதான்ருதவாறு போலச் சங்கராக்கடவுளிடத் தொடுங்கிய உலகம் அக்கடவுளிடத்திற்குள் றேன்று மெனமேற்கொண்டதென்பதாம்.

புத்தர், உலகம் உள்பொருளானால் உள்ளது உள்ளபடியிருக்கும் உண்டாகவேண்டிவதில்லை, உண்டாகுமென்னிற்சங்காரியவாதம் அடுக்காதென்று கூறுவது நோக்கி “இல்லதற்குத்தேதாற் றமின்மைபின்” என்ற ஏதுவை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

இலயித்த தன்னிலில யித்த தாம லத்தா
லிலயித்த வாறுளதா வேண்டும்

இ—ள். உலகம் உள்ளதாயினும் சங்காரகாலத்தில்ஒடுங்கியதாதலால் ஒடுக்கிய கடவுளினின்றும் சிருஷ்டிகாலத்தில் தோன்றும். ஒடுங்கியது மீளத்தோன்றவேண்டா. வேண்டுமெல் ஒடுங்காதிருக்கலாம். ஒடுங்குதலும் தோன்றுதலும் எதற்கெனில்? கர்மமலம்பக்குவமாதற்கு ஒடுங்கி, ஆணவமலம்பக்குவமாதற்கு மீளத்தோன்றும். ஆனால் முன்ஒடுங்கியதுநாசமாகப் பின்வேறுபொருள் தோன்றுமென்னாமல், அதுவே தோன்றுமென்பதற்குப் பிரமாணமென்னெனில்? நிலத்தில் எந்தவிதைவிதைக்கப்பட்டதோ அந்தப்பயிரேவெளிவருகல்போல, முன்ஒடுங்கிய உலகமேமீண்டு வருமென்பதே பொருத்தமாதலால் அதுவேயாவராலும் விரும்பப்படுஞ்சம்மதமென்பதாம்.

அன்றியும், முன்ஒடுங்கியஉலகம் ஆணவமலம்பக்குவம் பெறுமல் ஒடுங்கினமையால் அப்பக்குவம்பெறுதற்கு அதுவே மீண்டுதோன்றவேண்டும். அப்படியன்றி அது நாசமாதலும் வேறு தோன்றுமென்றலும் பொருத்தமின்மை காண்க.

வைஷ்ணவர், காரியம் காரணத்தில் ஒடுங்குமென்னுஞ்சங்காரிய முறைப்படி உலகமாகிய காரியம் அதன்காரணமாகிய பிரகிருதியில் ஒடுங்கும். அப்பிரகிருதியிலுண்ணுவின்படிவமாதலால் அன்னிடத்து ஒடுங்குமென்பதே பொருத்தம்; சங்கராக்கடவுளிடத்து ஒடுங்குமென்பது பொருத்தாதென்று கூறுவதுநோக்கி முன்

சிவஞானபோதம்.

“ஒடுங்கினசங்காரத்தின்” என்றும், “இலயித்த தன்னில்” என்றுக்கூறிய குறிப்பேதுவை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

இலயித்த

தத்திதியி லென்னி லழியா தவையழிவ

தத்திதியு மாதியுமா மங்கு

இ—ள். உலகம் ஒடுங்கியது பிரகிருதிமாயாரூப விஷ்ணுவின் டத்தென்பாயானால், அசுத்தமாயா சுத்தமாயாபுவனங்கள் விஷ்ணுவியாபகத்துக்குமேலுள்ளனவாதலால், கீழுள்ள ஏகதேசமாத் திரமன்றி முழுதும் அவனிடத்து ஒடுங்கா. முழுதும் ஒடுங்குவ தெங்கெனில்? அம்மாயைகள் முழுதுங்கடந்தவனாய் அவ்விஷ்ணு பிரமர்கள்தோன்றுதற்குக்காரணனுள்ள சங்காரக்கடவுனிடத்தி லேயே அவ்விருவரோடும் ஒடுங்கு மென்பதாம்.

சாங்கியர், உலகுக்கு நிமித்தகாரணனாகிய முதல்வனொருவனு ண்டெனக்கொள்ளினும், எது எதனில் ஒடுங்குமோ அது அதனிற் றேரூன்றுவதே (அவிநாபாவம்) இன்றியகையாததாதலால், மா யையில் ஒடுங்கிய உலகை மாயையே தோற்றுவிக்கும்; கடவுள் வேண்டாவென்று கூறுவது நோக்கி “உள்ளதற்குச் செய்வோ ரின்றிச் செய்வினையின்மையின்” என்ற ஏதுவை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

வித்துண்டர மூல முளைத்தவா தாரகமா

மத்தன்று ணிற்ற லவர்வினையால்—வித்தகமாம்

வேட்டுவனா மப்புழுப்பேபால் வேண்டுருவைத் தான்கொ

கூட்டானே மண்போற் குளிர்ந்து. [டுத்துக்

இ—ள். ‘முளை விதைபிற் றேரூன்றுவ துண்மை யாயினும்’ விதை, தனக்கு ஆதாரமாகிய நிலத்திற்கிடக்க, நிலங்குளிர்ந்தபின் புதான் அவ்விதையில் முளைதோன்றும். விதை தனித்துவின்று முளையைத்தோற்றுது அதுபோல, மாயை தனக்கு ஆதாரமாகிய சிவசத்தியிற்கிடத்தலால் அச்சத்தி உலகம் தோன்றுகவென்று நினைத்தபின் புதான்; அவ்வக்காரியங்களை அவ்வவ்வியல்பிற் பிற ழுகிற், நேற்றிற்றுஞ்சா துரியமுடையதாம். தனித்துவின்று கோள்

றாது. ஆதலினால் அச்சத்தியைப் பிரியாதசக்தனாகிய இறைவனிடமே உலகம் ஒடுங்கித் தோன்றியதாம். இதனைக் கிழங்கிற் றேற்றிய தாமனாயை அக் கிழங்குக்கு ஆதாரமாகிய சேற்றிற்றேற்றியதெனப் பொருள்படப் பங்கஜம்” என்பதனாலும் அறிக. பங்கம்—சேறு. ஜம்—தோன்றுவது. அன்றியும், மாயை சடமாதலால் உலகைத் தானாகத்தோற்றாது, நிமித்தகாரணமாகிய இறைவனே ஆன்மாக்களின் வினைக்கீடாகத் தோற்றுவிப்பன். வினைவசத்தாற் றேற்றுவப்பெனல், தன்வயத்தனாகான்கு பாலுமெனில்? குளவிவண்டு எடுத்துவைத்த புழு குளவியையே நினைத்துக்கொண்டிருந்து விரும்பியபடி, அவ்வினைக்குத்தக்க அவ்வடிவினை அக் குளவிகொடுத்தல்போல, இறைவனும் அவரவர் விரும்பியபடி, வினைக்குத்தக்க வடிவும் பயனுங்கொடுப்பனதலால் இறைவன் தன்வயத்த நென்பதற்கிழுக்கிலையென்பதாம்.

இங்கே வினையில்முனைதோன்றல்போல் என்றதனால்வினையில்லையெல் முனைதோன்றாத வாறுபோல மாயையில்லையெல் உலகத்தோன்றாதென்பது வினக்கமாம். இதனால், பிரமமே உலகமாய்ப்பரிணமித்ததென்னும் பரிணமவாதிகளையும், மாயை உண்டென்றும் இல்லையென்றுஞ் சொல்லமுடியாத அநிர்வசனமென்னும் மாயாவாதிகளையும், மாயை முதல்வனின்வேறன்றென்னும் சிவாத்துவிதிகளையும் பாஞ்சராத்திரிகளையும் மறுத்தவாறுயிற்று.

முதற்கடவுளுண்டெனக் கொள்வானும், அவன், சிருட்டிமுதலியபலவேறு தொழிலசெய்வனெல் விகாரியாய்ப் பந்தமுறுவனென்று கூறுவதுரோககி யதுவை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

நோக்காது நோக்கி நொடித்தன்றே காலத்திற்
றாக்காது நின் னுளத்திற் கண்டிழைவ—னாக்காடு
கண்ட நனவுணர்வற் கண்ட கனவுணரக்
கண்டவனி னிற்றின்றும் கட்டு.

இ—ள். காலமானது, இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் வருஷம் மாதம் முதலியவாக வேறுபட்டுப் பலதொழில்கள் செய்தும் விகாரமின்றி நின்றல்போல, முதல்வனும் விகாரமின்றி நின்று சிருஷ்டியாதிகளைக் கருவிவளம் செய்யாமல் நினைப்புகா

த்திரத்தாற் செய்தலால் வீகாசப்படுதலும் அவற்றாற் பந்தப்படுதலுமில்ன். இது படித்தநூலிலுள்ள சொல்லும் பொருளும் உள்வத்திற்கு ஏனும்போது அவ்வுள்ளம் அச்சொற்பொருட்களிற்கு டுக்குறமுமையும், ஒருவன் கனவிற்கண்டவைகளை நனவில்விளங்க அறியும்போது அவன் அக்கனாவிஷயங்களிற்கு டுக்குறமுமையும் போன்ற இத்தன்மைத்தென்பதாம்.

மூன்றாமதிகாணம்.

அநேகேசுவரவாதிமுதலியோர், சங்கராக்கடவுளை உலகிற்கு முதல்வனென்பதுண்மையானும், தேர்முதலியன பலர் செய்தல்போல, அவற்றினும் அதிகரித்திரவுலகிற்கு முதல்வர் பலருளொன்று கூறுவதுநோக்கி “அந்தமாதி” என்ற மூன்றும்பாகத்தைப் பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

இனிச், சங்கராடே முதவென்றது,

இ—ன். சங்கராகர்த்தா ஒருவனை உலகிற்கு முதற்கடவுளென்பதாம்.

அதற்குப் பிரமாணமென்னை? என்பானானோர்க்கி மேற்கோளைச் சாதிக்கும் ஏது.

சுட்டுணர்வாகிய பிரபஞ்சஞ் சுட்டுணர்வின்றி நின்ற சங்கராத்தின் வழியல்லது சுதந்திரமின்றி நின்றலான்.

இ—ன். ஒன்றொன்றுச் சுட்டி அறியும் சேதனஉலகர் சுட்டினி எல்லாம் ஒருங்கே அறியுஞ் சுதந்திரனாகிய சங்கராகர்த்தா ஒருவன் வழிப்பட்டுப் பரதந்திரராய் நிற்பதன்றித் தமக்கெனச் சுதந்திரமுடையரல்லாதலால் சுதந்திரனாகிய அவனை முதல்வனன்றிப் பரதந்திரராகிய மற்றையர் முதல்வராகானென மேற்கொண்டதென்பதாம்.

தேர் முதலியன பலர்செய்யினும் ஒரு தலைவன்வலாற்செய்வசாதலால் அவசெல்லாம் முதல்வராகாமல் ஏகியஒருவனை முதல்வனென்போலச், செய்தும் செய்வித்தும் எத்தொழிற்குங் கருத்தாவாய் நிற்கும் முதல்வன் சங்கராகாரணனொருவனை என்பது கருத்து.

அங்ஙனமாயினும், சுட்டி அறிய முலர் பலாதல்போல, ஒருங்கே அறியும் சங்காரகருத்தாவும் பலவென்று கொள்வோம் அவ்வாறன்றி ஒருவனே என்றற்குப் பிரமாணமென்னையென்று கூறுவதுநோக்கி ஏதுவைவலியுறுத்தும் உதாரணம்.

ஒன்றலா வொன்ற லுளதாகி நின்றவா
 ரென்றலா வொன்றிலவை யீறாத—லொன்றலா
 வீறே முதலதனி னீறலா வொன்றுபல
 வாறே தொழும்பாகு மங்கு.

இ—ள் தானோருலகப்பொருளாகாது உலகரதீதனாகிய ஒப்பற்ற சங்காரக்கடவுளாலேயே உலகம் தோன்றிநின்றல் போல அக்கடவுளிடத்திலேயே ஒடுங்குதலால் அவன் ஒருவனே உலகிற்கு முதல்வனாம். ஆனால் சேதன உலகர், முத்தியிற் சிவசமமாதலால், அவர்களும் முதல்வராவனா? முதல்வன்போல நித்தியமாகிய அவர்கள், அம்முத்தியிலும் பலவாற்றினும் முதல்வனுக்கு அடிமைகளே என்பதாம்.

உலகம் சடமாதலானும் பிரம விஷ்ணுவாதி சீவர்களாகிய சேதன உலகர், சுட்டுணர்வினராய் ஒன்றைபுர்தாமாக அறிதலுஞ் செய்தலுமில்லாத மலபெத்தராதலானும் இவ்விருவகைச் சேதன அசேதன உலகைத் தொழிற்படுத்துபவன் அவற்றின் வேரூப அவற்றைக் கடந்தவனுயிருந்தாற்றாண்மைபுமாதலானும், பிரகிருதிமாயாருஷியாகிய விஷ்ணு முதலியோர் அதன்மேலுள்ளமாயைகளைக் கடந்தவரல்ல ராதலானும், சங்கரிப்பவனே அம்மாயை ஒன்றைபுங்கடந்து மேனிப்பவனாதலானும் அத்தகைய முதல்வனொருவனுண்டென்பது பெறப்படும். பெறவே; பிரபஞ்சம் விசித்திர காரியமாய்க் காணப்படுதலால் இவ்வாறு நடத்தும் முதல்வன் முற்றுணர்வு அளவிலாற்றல் பேரருள் சுதந்திர முதலிய பரத்துவ குணங்களுடையன என்பதுபெறப்பட்டது. படவே இத்தன்மை, யனாகிய முதல்வனொருவனே அமைபுமாதலால் வேறும் அத்தன்மையருண்டெனக்கொள்ளின் மிகை என்னுங்குற்றமாம். ஆன்றியும் சங்காரத்துக்குரிய இலக்கணங்களுள் ஒன்றேனும் ஒருவாற்றினும் வேறுபடாது நிறைந்துள்ளபோது அல்லிலக்கணத்தை

புடைய இலக்கியமாகிய முதல்வன் ஒருவனேயன்றிப் பலராதல் செல்லாதென்னுங் கருத்தால் “ஒன்றலாவொன்று” எனவரையறுத்தோதினர். ஆகவே பிரபஞ்சம் அதிவிசித்திரசாரியமாயினும் அதனைச் சங்கரித்தற்கு அப்பரத்துவகுண முதல்வனொருவனே போதிய ஆற்றலுடையானென்பது தெளிவாம்.

இருணீங்கியபோதம் கண்கள் சூரியனையின்றிக் காணமாட்டாதவாறுபோல, மலீங்கிய முத்தியிலும், ஆன்மாக்கள் உடனின்றி அறிவிக்கு முதல்வனையின்றி அவனை அறியமாட்டாமையும் கண்ணும் படிகமும் ஆகாசமும்போல ஆன்மாக்கள் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்பனவன்றி முதல்வனைப்போலத் தனித்துநில்லாமையும், அவனைப்போல ஐந்தொழிற்குரிமைபின்றிச் சிவானுபவமொன்றுங்கே உரியனவாதலும், சமவியாபகமுள்ளனவாயினும் விளக்கொளியிற் கண்ணொளிபோல முதல்வன் வியாபகத்துள் வியாப்பியமாய் அடங்கிநின்றதுமுதலிய பலவாற்றானும் ஆன்மாக்கள் முத்தியிலும் அடிமைகளே என்பது தெளிவாம். இதனால் அநேகேசுவராதிமதமேயன்றிச் சிவசமவாதிசங்கிரகந்தவாதி உற்பத்திவாதி ஆவேசவாதி மதங்களும் மறுக்கப்பட்டன.

இச்சூத்திரம், உலகம் முத்தொழிற்படுதலால் அவற்றைச் செய்புங் கடவுளொருவருண்டு; அவர் சங்காரகாரணரோ, உலகம் அவசிடத்தொடுங்கித்தோன்றலால் அவரோ முதற்கடவுளென்பதுணர்ந்தி, அதனை ஒத்துக்கொள்ளாமல் முதலதிகரணத்தில் தோன்றல் அழிதல் நேரோ காணப்படாமையால் உலகம் நித்தியமென்றுகூறும் லோகாயதர் மீமாஞ்சகனாயும்(உ)தோன்றியழிபுமேனும் இவ்வொருளாய் அதனதன் சார்பிலேதோன்றிநின்றழிவது அதனியற்கையாமென்றுகூறும் புத்தனாயும், உள்பொருளானால் உள்ளபடி இருக்கும் இறைவன் வேண்டாவென்று கூறுஞ் சாங்கியனாயும், வேண்டுமாயினும் விஷ்ணுமுதலியரோ இறைவராவொன்றுகூறும் பாஞ்சரத்திரிமுதலியனாயும், (௩) சங்காரக் கடவுளே முதல்வராயினும் அதிவிசித்திரஉலகம் ஒரோகடவுளாற் செய்தல் கூடாமையால் பலகடவுளருளராதல் வேண்டுமென்றுகூறும் அநேகேசுவராதிகளையும் மறுத்து மேற்கூறியபடி சங்காரகாரணனாகிய சிவபிரானே யாவர்க்குமேலானமுழுமுதற்றலைவ

னென்பதை வலியுறுத்திப் பொதுச்சிறப்புவுகையின் அனுமான
ப்பிரமாணத்தின்வைத்துப் பதியுண்மை விளக்கியவாறு காண்க

இரண்டாஞ்சுத்திரம்.

பாசவுண்மை.

அவையே தானே யாயிரு வினையிற்
போக்கு வரவு புரிய வாணையி
னீக்க மின்றி நிற்கு மன்றே.

கருத்துரை. புனருற்பவம் வருமாறுணர்த்துதலுதலிற்று.

இ—ள். உலகமானது, ஒடுங்கிய முதல்வனினின்னும் மீளத்
தோன்றுதலை வகுத்துணர்த்துமுறைபில், முதற்காரணதுணைக்
காரணங்களில்லையேல் அம்முதல்வன் நிமித்தகாரணனுவதெப்படி
யென்று கூறுவது நோக்கி அம்முதல்துணைகளாகிய மாயாமலம்
மும் கன்மமலமும் உள்பொருள்களே எனப் பாசஉண்மைக்குப்
பிரமாணமுணர்த்துவதென்பதாம்.

சு—ள், முற்கூறிய சங்கரக்கடவுளாகிய சிவபிரான்,
(அவையேயாயும்) (உயிர்களுடன் கலப்பினால் உடம்பின் உயிர்
போல ஒன்றேயாயும்) (தானேயாயும்) (பொருட்டன்மையாற்
கண்ணின் அருக்கன்போல வேறாயும்) (அவையே தானேயாயும்)
(உயிர்க்குபிராதற்ற்ன்மையாற் கண்ணொளியின் ஆன்மபோதம்
போல உடனாகியும் நின்று) தனது ஆணை என்னும் பரியாயப்
பெயருடைய சிற்சத்தியாற் செலுத்தப்பட்டுவருகின்ற இருவினை
களால் அச்சிவர்கள் இறத்தல் பிறத்தல்களைக் கொள்ளும்படி எப்
போதும் அச்சிற்சத்திபுடன் பிரிவின்றி நின்றருள்வொன்பதாம்.

இறத்தலாவது, சிவர்கள் தூலசரீரத்தைவிட்டு நீங்குதல்.
பிறத்தலாவது, தூலசரீரத்துடன் வெளிவருதலாம். இச்சுத்திரத்
தில் “ஆணையின்” என்றதனால் நிமித்தகாரணனாகிய முதல்வனுக்
குத் துணைக்காரணம் சிற்சத்தியென்பதும், “இருவினையின்” என்
றதனால் அச்சத்திவழித் துணைக்காரணமாகிய கன்மமலமும்,
போக்குவரவுபுரிய என்றதனால் அதற்குப் பற்றுக்கோட்டாய், உயி
ர்கள் இறத்தல் பிறத்தற்கிடமாகிய சரீராதிகளைக் கொடுக்கும்

ஐதற்காரணமாயாமலமுமாகிய பாசங்கள் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணங்கூறினமை காண்க.

இச்சூத்திரம், “அவையே தானேயாய்” எனவும் “ஆணையின் இருவினையின்” எனவும், “போக்குவரவுபுரிய” எனவும், “ஆணையினீக்கபின் நிற்ருமன்றே” எனவும் நான்கதிகரணமாகப் பகுக்கப்படும்.

முதலதிகரணம்.

முதல்வனுஞ் சீவனும் பொன்னும்பணியும்போல் அபேதமோ? இருளும் வெளியும்போல் பேதமோ? சொல்லும்பொருளும்போல் பேதாபேதமோ? என்றுவினாவும் ஐயப்பாட்டில் அம்முன்றுள் ஒவ்வொன்றே பற்றிநிற்கும் மாயாவாதிகள் மாத்துவர்கள் பாஞ்சராத்திரிகள் கூறுவது நோக்கிச் சூத்திரத்தில் “அவையே தானேயாய்” என்னும் முதற்பாசத்தைப் பதம்பிரித்துவாக் கும் மேற்கோள்

சண்டு இவ்வான்மாக்கள் பஸ்வும் முதல்வன்றானேயாய் நிற்ருமென்றது.

இ—ள். முதல்வன், வினைப்போகங்களை அனுபவிக்கச் செய்து ஒழித்தற்காக உயிர்களிடத்து உடலும் உயிரும்போலக் கலந்துகின்றலால் ஒன்றாயும், அவ்வுயிர்களுக் கறிவித்தற்காகக் கண்ணும் அதற்குப் பொருள்களை அறிவிக்குஞ் சூரியனும்போலப் பொருட்டன்மையால் வேறாயும், அறிவித்தவழியே நடப்பித்தற்காகக் கண்ணொளியும், அதனைப் பொருள்களிற்செலுத்தும் ஆன்மபோதமும்போல உயிர்க்கு உயிராதற்றன்மையால் உடனாகியும் நின்றபுகரித்தருளுவனென்பதாம்.

முதல்வன் “அப்பொருளுமான்மாவு மாரணனால் சொன்னபடி, தப்பிலாச் சித்தொன்றே சாதியினால்” என்றபடி சீவர்களுடன் கலந்திருக்குந் தன்மைநோக்கி ஒன்றாய் என்றும், “எப்படி ஐந்தேறிற்றுவிதம்” என்றபடி பொருட்டன்மையால் இரண்டென்னும் உண்மைநோக்கி வேறாய் என்றும், “சிவாகமனால் சொன்னதீட்டி, யாருமிடத்தத்துவிதமாய்” என்றபடி உயிர்க்குயிரா

இரண்டாங்குத்திரம் முதலதிகரணம். கடு

புடனின்றிசெலுத்து நன்மைநோக்கிபுடனென்றும் கூறினும் இம்மூன்றியல்பும் சீவர்களிடத்து வேறின்றி உடனாய்நிற்கும் அத்துவிதமென்பதே முடிவாம்.

இவ்வாறு மூன்று விதமாய்கின்றற்குப் பிரமாணம் என்ன? என்று கூறுவதுநோக்கி மேற்கோணைச்சாதிக்கும் ஏது.

அத்துவிதமென்றசொல்லானே ஏகமென்னில் ஏகமென்று சுட்டுவதுண்மையின் அத்துவிதமென்றசொல்லே அந்நிய நாத்தியை யுணர்த்துமா யிட்டு.

இ—ள். அத்துவிதமென்ற சொல்லின் முதலிலுள்ள(ந)அகரத்துக்கு இன்மைப்பொருள்கொண்டு அத்துவிதமென்ற சொல்லுக்குப் பொருள்ஒன்றே எனில்? அவ்வொன்றாகியபிரமம் தன்னைத்தானே ஒன்றெனச் சொல்லிக்கொள்ளமாட்டாததலால் அவ்வாறு சொல்பவன் வேறொருவனையென்பது விளக்கமாதலானும், எண்ணுப்பெயர்முன்வரும் (ந)அகரம் அன்மைமாத்திரமன்றி இன்மைமுதலியபொருளுணர்த்தும் வழக்கம்இன்மையால் அத்துவிதமென்றசொல்லே வேறுகாரணம் வேண்டாது வேறன்மையையுணர்த்துமாகலானும், ஆன்மாக்கள் பலவும் முதல்வன்றானேயாய் நிற்குமென மேற்கொண்டதென்பதாம்.

அத்துவிதமென்னுஞ் சொல், அ—துவிதம் எனப்பிரிபடும். துவிதமென்பது இரண்டுஎன்னும் எண்ணைக்குறித்ததே. இதனில் யாருக்கும் ஆகேஷ்பயில்லை. இதன்முதலிலுள்ள, (ந) அ—என்னும் எழுத்துக்குத்தான், பவர் பலபொருள் கூறுகின்றார்கள், இந்த அகரத்துக்கு, சாமியம், இன்மை, பேதம், அற்பம், இழிவுமறுதலை என்னும் பொருள்களுண்டு. இதனை,

(சப்தகல்பதருமம்.)

ததாடிஸூலீலாவஸுதடிநுஷ்டேடிஹதா :

சுபாஸஸூநிரொபஸுநஞுபாஷடிசிகிபுகா : ||

என்று விளக்குகின்றது. சாமியப்பொருள் அன்மைப்பொருளில் செல்லும். இதனை,

சீவஞானபோதம்.

(பரிபேஷந்துசேகரம்)

நஞிவயுத்தூத்யஸுபுராபிக்ஷணெதயாஹ்யபூமகிஃ
என்பதனும் காண்க.

இர்தூஸ், பேதமும் அபேதமுமாகிய அன்மைப்பொருளே
(அநஸ்வ) உதாரணத்தால் விளக்குகின்றது.

பாதஞ்சலமகாபாஷியம் 2-ம் அத்தியாயம், 2-ம்பாதம் க-ம்
ஆந்ரிகம், சு-ம்(சுரூ^௧)என்னும் சூத்திரம் இந்த அன்மைப்பொரு
ளே கூறுகின்றது. (முண்டகோபநிடதம் ௩-க-௩)

“ ததாவிவாநுபுணுவாவெவிய உபநிராஜநஃ
வாரிஃ ஸாரி^௨பு^௩வெதி 1”

“ ததாவுஸரிவவநு^௪காஸவ^௫ஜி^௬கா^௭பி^௮பி^௯கா^{௧௦}
உதெயிவ^{௧௧} ம^{௧௨}ணஸா^{௧௩}சூ^{௧௪}ணிஸாரி^{௧௫}வக்ஷாநிரா^{௧௬}உ^{௧௭}தி^{௧௮}”

என்று சாமியப்பொருள் விளக்குகின்றது.

ஆகவே சாதிருசியம் என்றது அன்மை என்பதேயாய்

இது, ஒருபிராமணன் ஒருக்கந்தவறியுள்ளானாகில், அவனை
அப்பிராமணன் என்று ஒருவர்கூறுமிடத்து, அச்சொற்குப் பிரா
மணத்தன்மைபுடையான் அல்லனென்று, அன்மைப்பொருள்
கொள்ளுதலாலுங்காணப்படும். பிராமணன் இல்லையென்று இன்
மைப்பொருள்கொண்டால் அப்புருஷனையிலையென்றாகும் ஆத
லால் மேற்காட்டிய(௩)அகரத்துக்கு அன்மைப்பொருள்கொள்ள
வேண்டிய இடங்களில், புத்திமான்கள் இல்லையென்பதாகிய இன்
மைப்பொருள் கொள்ளாநொன்க.

இன்மைப்பொருள், அபோஜனம் என்பதற்குப் போஜனமி
ன்மை(உபவாசம்)எனக்கொள்ளுதல்போல, இல்லையென்பதாம்.

மதுதலைப்பொருள், இவன் அதர்மன் என்பதற்குத், தருமத்
துக்கு மதுதலையாகிய பாவஞ்செய்பவன் எனக்கொள்ளுதல்போ
ல; எதிர்மறை என்பதாம்.

பேதப்பொருள், இது அகடம் என்பதற்குக், கடத்துக்கு
வேறுகிய படமெனக்கொள்ளுதல்போல, வேறென்பதாம்.

அற்பப்பொருள், இவள் அதுதரீ என்பதற்குச் சிறுவயிது
பயவள் எனக்கொள்ளுதல்போலச், சிறுமை என்பதாம்.

இழிவுப்பொருள், இது அதனம் என்பதற்குத் தனமென்றெ
ண்ணப்படாத தோற்காசெனக்கொள்ளுதல்போல இழிந்ததென்
பதாம்.

இவ்வாறு பல்பொருள்கொள்ள இடமிருந்தாலும் எவ்விட
த்தில் எப்பொருள் பொருந்துமோ அப்பொருள் கொள்வதே
பொருத்தமாயிருக்க, மாயாவாதிகள் இந்தஅகரம் துவிதமெ
ன்னும் எண்ணுப்பெயர்முன் அத்துவிதமென சிற்கும்போது,
இரண்டன்மையெனக் கொள்ளாமல் இரண்டில்லையென்றும் அத
ற்குப் பொருள் ஒன்றே என்றும், அது பிரமமே என்றும் அதுத
விர ஒருபொருளில்லையென்றும் கூறுகின்றனர். அஃதுண்
மையானால் அத்துவிதம் என்னுஞ் சொல்லுக்குப்பொருள் ஒன்
றே என்று பிரமங்கூறியதாகவே முடியும். பிரமம் தன்னைத்தா
னை ஒன்று என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்குமா? சொல்லுமெ
னில் அது அறிவொழிந்த பித்தர்களின் வாயப்புலம்பல்போலா
மன்றி உண்மையாகுமா? உண்மை நோக்குமிடத்து அவ்வாறு
சொல்லுகின்ற புருடன் வேறொருவனுனென்பதே நிச்சயமாம்.
ஆகவே, பொருள் இரண்டென்பதுதெளிவாகின்றது. அன்
றியும், ஒன்று என்றே கொள்ளவேண்டுமானால், பல்பொருள்
தந்து பிறர்சந்தேகித்தற்கிடஞ்செய்யும் அத்துவிதம் என்னுஞ்சொ
ல்லைவிட்டுத் தெளிவாய் விளங்கும்படி ஏகமே என்றே கூறலாம்.
அப்படியின்றி ஊகித்துணராமபடி அத்துவிதமென்று கூறியது
இரண்டு அன்மையென்னுமுண்மை தெளிதற்கேயாமென்க.

(மைத்தோயோபரிஷதம்)

வனகவஸஃஸூலிவீநொவூலிஸஃஸூவாநஹிஃநஹ

என்ற மந்திரம், சிவப்பிரமம் நான் ஒன்றென்னும் எண்ணும்
இரண்டென்னும் எண்ணும் அற்றவனாயிருக்கின்றேன். என்று
கூறியதில்லைத்து, அத்துவிதமென்ற சொற்பொருளினுண்மை
விளக்குகின்றது. பிரமமே இவ்வாறு பிறர்க்குக்கூறுதலும் நோக்
காது மாயாவாதிகள் ஒன்றே என்று கூறும் பிடிவாதம், கொடி.

சிவஞானபோதம்.

தும் பேதையுங் கொண்டதுவிடா என்பதை விளக்கிச் சிறிதும் பயன்படாதொழிதல் காண்க.

அன்றியும், அகரம் மேற்காட்டிய போஜனம் முதலியபேர்களில் முன்வந்து அபோஜனம் முதலியவாக நிற்கும்படித்து இல்லை யென்பதுமுதலியபொருள்களைத் தருமேயன்றி, ஏகம் துவிதம் என்ற எண்ணுப்பெயர் முன்வந்து அநேகம் அத்துவிதம் என்று நிற்கும்போது இல்லையென்னும்பொருள் தரமாட்டாது. அவ்வ முக்கமும் எவ்விடத்துமில்லை. இருந்தால் வெனியிட்டுவிளக்கலாம். இவை ஒன்றும் நோக்காமல் இல்லையென்பதேபொருளென்றால் அநேகம் என்பதற்கும் ஒன்றுஇல்லை என்றே கொள்ளவேண்டும். கொண்டால், அநேகம் என்பதற்குப் பல என்பதே பொருளாத லால் அது பொருந்தாது. ஒன்றுமுதலாகப் பலசேர்ந்துதான் பலவாகும். ஒன்றே இல்லையென்றால் பல என்பது எப்படி நிலை பெறும். ஆதலால், அநேகம் என்பதற்கு ஒன்றல்லாத பலவென் பதே பொருத்தமாய் அன்மைப்பொருளே விளக்கமாதல்போல அத்துவிதம் என்ற பெயரும் மேற்காட்டியபடி அன்மைப்பொரு ளையே தருமென்க.

மேற்கூறியபடி, ஒருகடவுள் ஒன்றாயும் வேறாயும் உடனாயும் மூலிதமாய் நிற்பதெப்படி என்றுகூறுவதுநோக்கி (அவையே யாய்) ஒன்றாய்நின்றலை உவமைமுகத்தால் விளக்கும் உதாரணம்.

கட்டு முறுப்புங் கரணமுங் கொண்டுள்ள
மிட்டதொரு பேரழைக்க வென்னென்றங்—கொட்டி
புவனுளமா கில்லா னுளமவனா மாட்டா
தவனுளமா யல்லனுமா மங்கு.

இஃள் உயிர், நரம்புமுதலியவற்றாற் கட்டப்பட்ட உடம் பையும் பொறிமுதலிய கருவிகளையுங்கொண்டுள்ளதே. உடம்பு சடம். உயிர் சித்து, இரண்டும் பொருளால் வேறுபிலும் ஒருவ னை உடம்புக்கிட்டபேரால் அழைத்தவிடத்து அவனை என்னெ ன்றுவருதலால் அவன் அவ்வுடம்பைஒட்டி ஒன்றெனநின்றல்போ ல, முதல்வுன் முற்றறிவினன். உயிர் சிற்றறிவினத. இருபொருளு ம் வேறுபிலும் முதல்வுன் உயிரைஒட்டி ஒன்றெனநிற்பன். நிற்றி

னும், மேற்காட்டிய உடம்பு உயிராகாமலும் உயிர் உடம்பாகாம
மலும் அவ்வுயிர் உடம்பின்வேறாய்த் தனித்துநின்றனும், உடம்பு
தனித்துநில்லாமையும்போல, உயிர் முதல்வனாகாத; முதல்வன்
உயிராகான்; முதல்வன் உயிரின்வேறாய்த் தனித்துநிற்பன் என
பதாம்.

இங்கே தனித்துநின்றென்றது உயிர்களைப் பிரித்துநிற்பத
ன்று. அவ்வுயிர்கட்குவரும் சுகதுக்காதியிற் கட்டுப்படாது நின்ற
லையேயாமென்க. இதனால் மேற்கூறிய மூன்றனுள் ஒன்றாய்நின்றல்
விளக்கமாயது.

வேதம் அத்துவிதமென்றதுமன்றி, ஏகம்(ஒன்று) என்றுங்
கூறுதலால் அதற்குமாறாக, முதல்வன் உயிர்களுடன் ஒட்டிநிற்ப
னென்றிரண்டுபடக் கூறுவதெப்படி என்று கூறுவது நோக்கி
அச்சொற்குத் தாற்பரியங்கூறுமுகத்தால் (காணேயாய்) வேறாய்
நின்றலை விளக்கும் உதாரணம்.

ஒன்றென்ற தொன்றேகா ணென்றே பதிபசனா
மொன்றென்ற நீபாசத் தோமனைகா—ஒன்றின்
லக்கரங்க ளின்னா மகர வுயிரின்றே
லிக்கிரந்த தென்னு மிருக்கு.

இ—ஈ. வேதம் ஒன்றென்றதற்குப் பொருள் ஒன்றென்ப
தேயாம். அதன்கருத்துப் பதிப்பொருள் ஒன்றே; இரண்டில்லை
என்பதாம். இதனை யறியாமல் ஒன்றென்று கூறியநீ அப்பதியின்
வேறாய் பசுவே. நானும் சித்தையிருக்க என்னைப் பசுவென்றதெ
ன்னெனில்? நீ பாசத்திற் கட்டுப்பட்டிருத்தலால் பசுவென்றுசொ
ல்லப்பட்டாய் ஆனால், வேதம்பிரமமில்லையெல் ஒருபொருளில்
லையென்பதென்னெனில்? அது, உயிரு மெய்யுமாகிய எல்லைஎழுத்
துக்களு முன்னையேயாயினும், அவ்வெழுத்தெல்லாவற்றுள்ளுங்கல
ந்துகின்ற ஒலிக்கச்செய்கின்றநாதவடிவாகிய அகரமில்லையெல்எழு
த்துக்கள் ஒன்றுமில்லையென்பதுபோல, எப்பொருளிலுங்கலந்து
நடத்துகின்ற பிரமமில்லையெல் ஒருபொருளில்லையென்கின்ற
அவ்வளவேபாதலால், மேற்கூறியபடி முதல்வன்உயிரனுபவத்தி
ற்கு ஒன்றாய் ஒட்டிநிற்கினும், அவைகளுக்கு அறிவித்தற்கு வே
றாயும் நிற்பனென்பதாம்.

வேதம், ஏகம் என்றுகூறும் பிரமத்தையே ஒவ்வோரிடங்களில் அத்துவிதம் என்றுங்கூறுதலால், சைவர்களாகிய தீவிர, அத்துவிதம் என்பது பதியும் பசவுமாகிப் இருபொருள்கள் கலந்திருத்தலைவிளக்குமென்பது பொருந்தாது ஏகம் என்பதிற்போல அத்துவிதமென்பதற்கும் ஒன்றென்பதேபொருளாமென்றுகூறுவதுநோக்கி அதனை நீக்குமுகத்தால்(அவையேதானே) உடனாய்நின்றலை விளக்கும் உதாரணம்.

பண்ணையு மோசையும் போலப் பழமதுவு
மெண்ணுஞ் சுவையும்போ வெங்குமா—மண்ணு
ளத்துவித மாத லருமறைக ளொன்றென்னு
தத்துவித மென்றறைபு மாங்கு.

இ—ள். வேதம், பிரமத்தை ஏகம் என்றசொல்லினாலேயே எங்கும் கூறியமையாமல். பண்ணும் அதன் ஓசையும்பொருட்டன்மையால் இரண்டாயிருந்தும் பிரிந்து நில்லாமற்கலந்தே நின்றல் போலவும், பழம் சுவைமுதலியவைகளும் அப்படியேநின்றல் போலவும், முதல்வன்றிருவருள் எங்குநிறைந்து உயிர்களைப்பிரிவின்றிக் கலந்து நின்றலாற்றான் அத்துவிதமென்றும் அவ்விடங்களிற்கூறியதாதலால் இதனை ஊகித்துணராமல் அத்துவிதத்துக்கு ஒன்றென்பதேபொருளென்றல் பொருந்தாதென்பதாம்.

எனவே, வேதம், பிரமம் உயிர்களை ஒட்டிநின்றும், அவ்வுயிர்களின் சுகதுக்காதிகள் தன்னைப்பற்றாதிருக்கூந் தனிமைநோக்கியே ஏகம் என்றும், அவ்வுயிர்களைப் பிரியாது நடத்திடெனாய் நின்றல் நோக்கியே அத்துவிதமென்றும் வேறுவேறுசொல்லால் விளக்கியதென்பது தெளிவாயது.

இவ்வாறு வெவ்வேறு உவமைகூறினால் அநேகாந்தவாதமாகுமென்று கூறுவதுநோக்கி ஒரே உவமையால் அம்முன்றுகிலையும் விளக்கி அது அநேகமுடிவாகாமல் ஒரேமுடிவுதான் என்பதை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

அரக்கொடு சேர்த்தி யணைத்தவக் கற்போ
லுருக்கி புடங்நிறைந்து நின்று—பிரிப்பின்நித

நானே யுலகார் தமிழே னுளம்புகுதல்

யானே யுலகென்ப னின்ற.

இ—ள். அரக்கை உருக்கி அதனுடன் சேர்த்த கற்பொடி அல்வரக்குடன் இணைந்து நின்றலால் ஒன்றாயும், அரக்கும் கற்பொடியும் வேறுவேறு பொருளென்று தெரியநின்றலால் வேறாயும், அங்ஙனம் நிற்பினும் பிரிவின்றிநின்றலால் உடனாயும் நின்றல் போல, முதல்வனும் உயிர் ஈரினிடத்துக் கலப்பினால் ஒன்றாயும், பொருட்டன்மையால் வேறாயும், பிரிவின்மையால் உடனாயும் நிற்பதுதலால் அநேகாந்தவாதமாகாதென்பதாம்.

ஆனால் வாமதேவமுனிவன் முதலியோர் யானே உலகெலாமா யினேனென்று கூறுதலால், முதல்வனது ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் நிற்கும் இலக்கணம் அம்முனிவன் முதலிய ஆன்மாக்களிடத்து முண்டென்று கொள்ளவருமன்றோவெனில்? பாசமுற்றும் நீங்கப்பெற்றுச் சத்தமாய்த் தனித்துநிற்கும் என்னிடத்தும் சிவோகம்பாவனையால் முதல்வன் வேற்றுமையின்றி விளங்கலால் அவ்வுரிமைபற்றி இம்முத்திகாலத்துயானே உலகெலாமென்பேனாயினேன். அதுபற்றி உயிரொல்லாம் அவ்விலக்கணமுடையனவாகாவென்பதாம்.

கண்ணன், இப்பாவனை முதிர்ச்சியாற் சிவமாய்நின்றல்பற்றியே அர்ச்சுநற்குக் கீதை உபதேசிக்குமிடத்து நானே உலகமெலாமாயினேனென்று கூறி முதல்வனது விசுவரூபமங்காட்டி எவற்றையுங்கைவிட்டு என்னையே வழிபடுக என்று கூறினான்.

கண்ணன் சிவமாய்நின்ற கூறினமையால், அது சிவாஞ்ஞை என்பதுள்ளபடி தெரிந்த அர்ச்சுநன் சிவபூசனையே எப்போதுஞ் செய்துவந்தான். இதனால் கண்ணன் உபமந்தியுமுனிவரையடைந்து வணங்கிச் சிவதீகைக் கிவபூசைமுதலிய சிவசம்ஸ்காரம்பெற்றுச் சிவத்துவம்வாய்க்கப்பெறுமுன் அவனிடத்து முதல்வனது விசுவரூபங்காட்டிதல் முதலிய சிவச்செயல்கள் நிகழாவென்பது தெளிவாயது.

சிவஞானபோதம்.

இரண்டாமதிகாணம்.

பரிணாமவாதிகள், முதல்வன் மீளவுஞ் சிருஷ்டிக்குங்கால் வினைகளாய் துணைக்காரணமுதலியன வேண்டின், அவனது சுதந்திரத்திற்கும் அளவிலாற்றற்கும் இழுக்காதலால் அவை வேண்டப்படாவென்பதை மறுத்து “ஆணையின் இருவினையின்” என்ற இரண்டாம்பாகத்தைப்பதம்பிரித்துணாக்கும் மேற்கோள்.

இனி, இவ்வான்மாக்களுக்கு இருவினைமுதல்வன் ஆணையின் வருமென்றது.

இ—ள், உயிர்களுக்கு முன்செய்யப்பட்டு மாயையிற்கிடந்த இருவினைகள் முதல்வனது ஆணையாகிய சிற்சத்தியால் வரும் என்பதாம்.

ஆணையின் வரும் என்றதனால், முதல்வனது சுதந்திரத்திற்கு இழுக்கில்லை என்பது விளக்கமாயது.

சிருஷ்டித்தற்கு ஆணையாகிய சத்தியே போதியதாம். இருவினைகள் எதற்கென்றுகூறுவதுநோக்கி மேற்கோளைச்சாதிக்கும் ஏது.

ஒரு நகரிபைக்காப்பான் பாடிகாவலிட்டாங்கு அவை அவன தாக்கினையாகலான்,

இ—ள். ஒரு நகரத்தைக்காக்கும் அரசன், தனது ஆணையால் சிறைச்சாலையிற்செய்யுந் தண்டத்தொழிலை அது செய்தற்குரிய ஒருவனிடம்வைத்து நடத்துதல்போல முழுமுதற்றலைவன் மீளச்சிருட்டிப்பதாகிய தனதுஆணையை இருவினைகளில்வைத்து நடத்தலே முறையாகலான் இருவினைகள் முதல்வன் ஆணையின் வருமென மேற்கொண்டதென்பதாம்.

வினையுண்டு, அது உயிர்க்குப் பயனாய்வரும். பயனை அதுபவிக்குமிடத்தும்மேலும் வினை ஏறும். அது முதல்வனையின்றித் தானாகப் பயன்தராதென்பதற்குப் பிசமாணமென்னை பென்று கூறுவதுநோக்கி. ஏதுவை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

‘ வள்ளதே தோற்ற வயிரணையு மவ்வுடலி

துள்ளதா முற்செய்வினை யுள்ளடைவே—வள்ளலவ.

இரண்டாஞ்சுத்திரம் இரண்டாமதிகரணம்.

செய்பவர் செய்திப் பயன்வினைக்குஞ் செய்பேயேபார்ம்
செய்வன் செயலணையா சென்று.

இ—ள். இல்லது தோன்றுதாதலால், முன்னுள்ளதாகியச் சஞ்
சிதவினையே தன்பயனாகிய இன்பதன் பங்களையும் உடம்பையும்
தோற்றுகிக்கச் சடமாகிய உடம்புக்கு அதுபவங்கூடாமையால்
உயிர் அவ்வுடம்பைச் சார்ந்து அப்பயனை அதுபவிக்கும். அதுப
வித்தொழிந்தால் மேலும் வினை ஏறுவதெப்படி எனில், அதுபவி
க்கும்முறையில் விருப்புவெறுப்பு நிகழ்தல்பற்றி மேலேக்கும் வினை
யுளதாம். ஆனால் வினையே பயனாய் வரும், முதல்வன் வேண்டா
வெனில்? உழவர் செய்புந் தொழிற்குப் பயனை நிலங்கொடுப்ப
தன்றி அத்தொழில் கொடாது. அதுபோல, உயிர்க்கு உணவும்
வித்துமாய் வரும் வினைகளை முதல்வனே சேர்ப்பனன்றிச் சட
மாகிய வினை தானே பயனாய் வராதென்பதாம்.

ஆனால், உயிர் சித்தாதலால் வினைப்பயனைத் தானே எடுத்து
அதுபவிக்கும், முதல்வன் வேண்டாவென்று கூறுவது நோக்கி
வேண்டுமென அதனைவலியுறுத்தும் உதாரணம்.

அவ்வினையைச் செய்வதனி லவ்வினைஞர் தாஞ்சென்றங்
கவ்வினையைக் கார்த பசாசம்பேர—லவ்வினையைப்
பேராம லூட்டும் பிரானி னுகராரோ
லார்தா மறிந்தனைப்பா ராங்கு.

இ—ள். இரும்பை இழுக்கும் இயல்பினதாயினும் கார்தம்
இரும்பிக்குமிடத்திற்போயிழுக்கமாட்டாது, ஒருவன் நேரிற்
சேர்த்தபோதுதான் இழுக்கும். அதுபோல, வினைப்பயனை அது
பவிக்கு மியல்பினவாயினும் சிற்றறிவுபிரகர் வினைக்குத்தக்கபய
னைத் தாமாக அறிந்தெடுத்துக்கொள்ளமாட்டா. ஆதலால், முற்
றறிவுடைய முதல்வனே அவரவர் வினைக்குத்தக்க பயனை மாறு
படாமல் அவரவர்க்குச்சேர்ப்பன். உயிர்கள் அதற்குரியஉடலைப்
பொருந்தின்று அப்பயனை அதுபவிக்கும். அறிவுஞ் சுதந்திரமுமி
ன்றி மலத்தின் மறைந்துகிடக்கும் அப்பெத்தகாலத்தில் அம்முற்
றறிவுடைய முதல்வனையன்றி வேறுபாவர் அப்பயனையறிந்து
சேர்ப்பர் ஒருவருமில்லையென்பதாம்.

செவஞானபோதம்.

அவ்வினை, ஒருகாலத்தில் வந்த ஆதி என்றால், இல்லாதது பின்வந்ததென்றாகிச் சற்காரியவிரோதமாம். அநாதி என்றால், அதுதானே உயிரைப்பற்றிநிற்கும். ஒருவர் சேர்க்கவேண்டாவென்று கூறுவதுநோக்கி வேண்டுமென அதனை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

நெல்லிற் குயிடு நிகழ்செம்பி னிற்கனிம்புஞ்
சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே—வல்லி
மலகனம் மன்றுளவாம் வள்ளலாற் பொன்வா
ளலர்சோகஞ் செய்கமலத் தாம்.

இ—ள். நெல்லில் உயிரும் செம்பிற் கனிம்பும் நெல்லுஞ்செம்பும் உள்ளபோதே உள்ளன. இடையில் வந்தனவல்ல. அதுபோல மாயை ஆணவம் கன்மமாகிய மும்மலங்களும் உயிர்களினிடத்து அநாதியே (முன்னரோ) உள்ளனவாம். அம்மலங்கள் தத்தங்காரியங்களைச் செய்தல் முதல்வனாலேயேயாம். அது முன்னரே உள்ள நாமமாய்ப்பூ மலத்தலும் குவிதலுந் குரியனாலேயே ஆதல்போலுமென்பதாம்.

ஆணவமலகாரியம், மோகம் மதம்முதலியன. கர்மமலகாரியம், இன்பதுன்பமுதலியன. மாயாமலகாரியம், ததுகாணமுதலியன. இவ்வென்பாவில் “வள்ளலால் ஆம்” அம்மலகாரியங்கள் முதல்வனாலேயாம். என்றதனால், அம்முதல்வனின் வேறுகாத கிச்சத்தியே சிவர்களின் வினைப்பயன்களை அனுபவிப்பித்துத் தொலைக்கும்பொருட்டு அவ்வனுபவவிடயங்களின் குணங் குற்றங்களை மறைத்துநிற்கும் அவசரத்தில் திரோதானசத்தியாய் நிற்குமுன்மை பெறப்படும். திரோதானம்—மறைப்பு. அத்திரோதானசத்தி, அம்மலங்களின்வழிநின்று மோகமுதலிய அம்மலகாரியங்களைத் தொழிற்படுத்துஞ் சிவசங்கற்பத்திற்கு ஏறுவாய்நின்றலால் மலமென்றுபசரித்துக் கூறப்படும். இவ்வாறு ஆணவம் கன்மம் மாயை திரோதானம் மாயாகாரியமாகிய மாயேயம் என்னும் ஐவகை மலமுண்டென்னுமுறை காண்க.

ஆணவமலம், ஒன்றேயாய் ஆன்மாக்கடோளும் வெவ்வேறாய்த் தத்தங்காலஎல்லைநினைங்கும் அநேகசத்திகளை உடையது.

மாயை, சுத்தம் அசுத்தம் என்றிரண்டாம். சுத்தமாயையில், ஐத் துதலையும் நான்குவாக்கும் சிவதத்துவமெர்தும் சுத்தகாலமுதல் சுத்தபூமிவரை (௩௩)தத்துவங்களும்; அசுத்தமாயையில், அசுத்த காலமுதல் அசுத்தபூமிவரை (௩௩) தத்துவங்களுர் தோன்றும். கன்மமலம், ஆகாமியம் சஞ்சிதம் பிராரத்தமென மூன்றுவகையாய் “நாசோற்பத்திபண்ணிவருமாதலாலாதி” என்றபடி பிரபஞ்சம்போல் ஒடுங்கித் தோன்றிவருதலால் பிரவாகாநாதியா யுள்ளதொன்றும், “ஏக னனைக னிருள்கரும மாயைபிரண்டாக விவை யாருதியில்” “ஆனவமுதலனறதுபோற் கருமமும்” என்றபடி அம்மூவகைவினைக்கும் முதற்காரணமாய் அநாதிரித்தமா யுள்ள மூலகன்மம் ஒன்றுமெனக் காரியகாரண முறைபிரிண்டுள்ளன காண்க. இவ்வினைகள், லௌகிகம் வைதிகம் அத்தியான்மிகம் அதிமார்க்கம் மார்திரம்என லுவகையாய் முறையே ஒன்றுக் கொன்று மேலாய் நிவிர்த்தியாதி ஐத்துகலைகளினடங்கி நின்று அசுத்தபோகம் சுதநாசுதபோகம் சுத்தபோகங்களைத் தரும்.

மூன்றாமதிகரணம்.

கிரீடாப்பிரமவாதிகள், மீளப் பிறப்பது சரீராதிடங்களுே. உயிராகிய சித்னக்கில்லை முன்வினை இப்போது உயிர்க்குவருமென்பது பொருந்தாது. உயிர சரீரம்புகுந்துறிந்நினும், குடமுடைந்தபோது அதிலுள்ள ஆகாசம், ஆகாசத்திறீசர்தல்போல, உடம்பு நீங்கியபோது அதிலுள்ளஉயிர் பிரமத்தைச்சேரும். ஆதலால், அது மீளப்பிறப்பதில்லை என்றுகூறுவதுகோக்கி, “போக்குவரவுபுரிய” என்றமூன்றும்பாகத்தைப் பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

இனி, இவ்வான்மாக்கள் மீளப்பிறந்து வருமென்றது.

இ—ள். உடம்பு, சடமாதலால் இருவினைப்பயனை அதுபவியாது. அதுபவித்தற்குரிய இவ்வுயிர்களே இறந்தும் மீளப்பிறந்தும் இவ்வாறே அதுபவித்துவருமென்பதாம்.

அதற்குப் பிரமானம் என்னை என்றுகூறுவதுகோக்கிமேற்கோணைச்சாதிக்கும் ஏது

தோற்றமு மீறும் உள்ளதற்கல்லது உளதாதலின்மையான.
இ—ள். பிறப்பதும் இறப்பதும் அழிவின்றி எப்போதும்
தொடர்ந்துவருகின்ற உபிரக்கன்றி அவ்வவ்வெல்லையில் அழிந்து
போகுமுடம்புக்கில்லையாதலால், அவ்வுபிரர்களே உடம்பைப்
பொருந்திப்பிறந்து வருமென மேற்கொண்டதென்பதாம்.

எனவே, முன்வினை உயிரைப்பற்றியே வருமென்பது தெளி
வாயிற்று.

இனிச், சிவாத்துவிதிகள், குடத்திலுள்ள ஆகாசம் மகாகாச
த்தின் வேறன்மைபோல, உடம்பிலுள்ள உயிர சிவத்தின்வேறன்
றுதலால், பிறப் பிறப்புக்கள் உயிரின் பொருட்டுச்சிவத்துக்கேயா
மென்றும்; சாங்கியர், பிரகிருதியிற்றேன்றும் புத்திதத்துவத்திற்
கே பிறப்பிறப்புண்டென்றுங்கூறுதல் மறுப்பதிவ்வதிகரண
மெனக்கொண்டு, பிறப்பும் இறப்பும் அவ்வுயிமைபுள்ளதற்கேயன்
றி ஏனையவற்றிற்கின்மையால், இவ்வுயிராகளே மாறிமாறிப் பிறந்
துவருமென்று மேற்கொண்டதென்றதுமாம். இப்பொருள்கூறு
மிடத்துத், “தோற்றமுமாயும் உள்ளதற்கு” என்றதில் உரிமை
உள்ளதற்கென அவாய் நிலையால் உரிமை வருவித்துக்கொள்க.

மாறிப் பிறந்து வருங்காற் படுமியலபுகருணர்த்தி அதனைவ
லிபுறுத்தும் உதாரணம்.

கண்ட நனைவக் கனவுணர்விற றுன்மறந்து
விண்படர்ந்தத் தூடு வினைபிணை—கண்செவிகெட்
டுள்ளதே தோற்ற வுளமணுவாய்ச சென்றுமனந்
தள்ள விழுங்கருவிற றுன்.

இ—ள். இவ்வுடம்புநீங்கியபோது முத்திகிட்டும்வரை நிலை
த்துள்ள சூக்குமதேகமே வானுலகுக்குரிய பூதசாரசரீரம், நரகுக்
குரிய யாதனசரீரம், பூமிக்குரிய பூதசரீரமாகத்தோன்ற, உயிரா
னது வினைக்குத்தக்கபடி ஆச்சரீரங்களைப் பொருந்திச்சுவர்க்க நர
காதியிற்சென்றதுபலித்துப், பின்பு நனவிற கண்டதைக் கண்வில்
மறந்து, அறிவுவேறுபடுதல்போல, மூன் உடம்புநீங்கி, வேறுட்
மீழிற்புருத்தது சுவர்க்க நரகாதிகளிற்கொன்றது அந்நகரு. அறுப
லித்தது முதலியவற்றை மறந்து அறிவு வேறுபட்டு, முன்னுட்

ம்பு இறக்குங்கால் அடுத்தவினைக்குரிய கதியை அவ்வுயிர் விரும்பும்படி மனஞ்செலுத்தலால், அக்கதிகளொன்றிற்புகுத்தற்கேதுவாய் முன் அதுபவித்தெஞ்சிரின்ற புண்ணியபராவசேடத்தால் சூக்குமதேகமாத்தினாயாய் அம்மனத்தள்ளிய கதிக்விசையந்த கருவிற் புகுத்திருந்து பிறக்குமென்பதாம்.

உயிர்கள் மீளப்பிறப்பதில்லை என்றுவாதிகள் எடுத்துக்காட்டும் குடாகாய உவமைக்குண்மைப்பொருள்குறி அஃதுண்டென்பதையே வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

அரவுதன் றோலுரிவு மக்கனவும் வேறு
பரகாயம் போய்வருமப் பண்பும்—பரவிற்
குடாகாய வாகாயக் கூத்தாட்டா மென்ப
தடானுள்ளம் போமா றது.

இ—ள். உயிர், தூலஉடம்புநீங்கியபின் சூக்குமதேகத்தாற் பெறப்படும் பூதசார முதலிய உடம்புகளிற் புகுத்து சுவர்க்கநரகாதிகளிற் செல்லுதற்குப், பாம்பு, முன்னுள்ளதோலைநீங்கி வேறு தோல் போர்த்துச் செல்லுதலும், புருடன், நனவுடம்புநீங்கிக் கனவுடம்பிற் செல்லுதலும், யோகிகள், தம்முடம்புநீங்கிப் பரகாயத்திற் சென்றுமீளுதலுமாகிய உவமைகளே மிகுதியாய் வழங்கப் படுகின்றன. இவற்றிற்குமாறாகக் குடாகாயம் குடமுடைந்த பின் மகாகாயத்துடன்கூடுதல்போல்வதோர் கூத்தாட்டாமென்று நீகுவதுபொருந்தாது. அக் குடாகாய உவமை, உயிர் முத்திகிட்டும் வரை தண்ணைவிட்டுநீங்காத சூக்குமஉடம்பை விட்டுப் போதற்கே கூறியதென்பதாம்.

எனவே, இவ்விருவித உவமைகளையும் ஆகமங்களிற்கு உதலால் அவற்றின்கருத்துமாறுபடாமல் முத்தியமுன்னு வமைகளும், உயிர், தூலஉடம்பைவிட்டுப்போதற்கும், குடாகாய உவமை சூக்கும உடம்பைவிட்டுப் போதற்கும் கூறியதென்பதே உண்மையாதலால், அது தூலஉடம்பைவிட்டுப்போதற்குக் கூறியுத்தோவென்று மலைபாடொழிகவென வலியுறுத்தியவாறு காண்க.

நான்காமதிகரணம்

மீமாஞ்சகர்முதலியோர், மீளப்பிறத்தற்கு ஏதுவாகிய வினைவாய்ச் செலுத்துவதென்ற சிற்சத்தி, முதல்வனின் வேறென்றும்

தார்க்கீகர்முதலியோர் வேறன்றென்றுங் கூறுதலேநோக்கி“ஆணை யினீக்கமின்றிநிற்குமன்றே” என்ற நான்காம்பாகத்தைப் பதம்பி ரித்துணாக்கும் மேற்கோள்.

இனி நீக்கமின்றி நிற்குமன்றே என்றது.

இ—ள். முதல்வன், தனதானையாகிய சிற்சத்தியுடன் பிரிவி ன்றி நிற்பனென்பதாம்.

அதற்குப் பிரமாணமென்னென்பானா நோக்கி மேற்கோ ளைச் சாதிக்கும் ஏது.

அவன், ஏகாதேகமிரண்டிமின்றிச் சருவவியாபியாய்நின்றவான்

இ—ள். முதல்வன் ஒன்றென்பதும் வேறென்பதும்மின்றி இந ண்டிற்கும் பொதுவாய் எங்கும் வியாபியாய் நின்றவால், சிற்சத்தி யோடு பிரிவின்றி நிற்பனென்பதாம்.

ஒன்றுமின்றி வேறுமின்றிப் பொதுவாய் வியாபித்துநின்ற வால் என்றது, சத்தியுடன் பிரிவின்றி நிற்பன் என்றதற்கு ஏது வாய் இன்றியமையாமையாமாறு எப்படி? என்பானா நோக்கி அதனை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

எங்குமுள னென்றாவை யொன்றன் பிரண்டென்னி
லெங்கு முளானன் றெவற்றெவனு—மங்க
னாவையவ னன்றில்லைப் பொன்னொளிபோ லீச
னவைபுடைமை யாளாநா மங்கு.

இ—ள். எங்குமுளனென்று கூறியதனாலேயே முதல்வனைஒரு பொருளென்றல் கூடாது. ஒன்றானால் கங்கைக்ககையினின்றவன் காவிரிக்ககையினும் ஒரோசமயத்தினின்றல் முடியாதவாறுபோல ஒருபொருள் ஓரிடத்தன்றி எங்கும் வியாபித்து நிற்கமாட்டாதெ ண்பதாம். அப்படியானால், முதல்வன் இருபொருளாய் வேறுப ட்டி நிற்பன்எனில்? தன்னில்வேற்றுமைபுடையவன் பிற்பொருள் களில் வேற்றுமைமின்றி எங்கும் வியாபித்துநிற்கமாட்டானென் பதாம் இவ்விருதிதனும் ஒன்றுக்கொன்றுமாறுபடுதலால் எங்கு முளானல்வனெனில்? (அகரவுபிரிந்தேல் அக்கமங்களில்லை என்ற படி). எல்லாப்பொருள்களும் அம்முதல்வனையினியமையாகுக

யால், எங்குமுள்ளல்லென்பதும் பொருந்தாது. அப்படியானால் முடிவுதான் என்ன? எனில், சூரியனும் ஒளியும் வேறாயும், பிரிவின்மையால் ஒன்றாயும் இரண்டிற்கும் பொதுவாய் நின்றல்போல; எங்குமுள்ளாகிய முதல்வன் அவ்விரண்டிற்கும் பொதுவாய் தாதான்மியத்தாற் சிவமுஞ்சத்தியுமெனக்கலந்து நிற்பனென்க. அப்படியானால், வியாபகப்பொருள்களாகிய பசு பாசங்களும் இம்முறைபற்றி இரண்டிற்கும் பொதுவாய் முதல்வன்போலத் தத்தஞ்சத்திகளுடன் கலந்துநின்றலால் முதல்வனுடன் சமமாகும்போலுமெனில்? அவ்வாறுபின்னும் முதல்வன் வியாபகத்தைநோக்கி வியாபியமாயடங்கிநின்றலால், அப்பாசங்கள் அம்முதல்வனது உடைமைகள், பசுக்களாகிய நாம் அடிமைகளே என்பதாம்.

இச்சூத்திரம். முதல்வன் ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் உயிர்களினின்று அவற்றின் வினைவழித்தாய் அதனை ஊட்டித் தனது சத்தியால் அவ்வுயிர்கள் இறத்தல் பிறத்தலைக் கொள்ளும்படி செய்வனென்பதும், உயிரும் முதல்வனும், ஒன்றே, வேறே, ஒன்றும் வேறுமே என்பாரைமறுத்து முதல்வன் அம்முன்றும் ஒருங்கே யுள்ளவன் என்பதும், முதல்வன்மீளச் சிருட்டித்தற்குத் துணைக்காரண முதலியவேண்டில் சுதந்திராதிக்கு இழுக்கென்பாரை மறுத்து அக்காரணங்கள் அவன் ஆணைவழிநிகழ்தலால் இழுக்கில்லை என்பதும், குடாகாய உவமைபால் உயிர்மீளப் பிறப்பதில்லை என்பாரைமறுத்து அவ்வுவமைக்கு அவர்கொள்ளும் பொருள்பொருந்தாமை காட்டிப், பாம்பு, கனவு, யோகிகள் உவமையால் உயிர்மீளப்பிறக்குமென்பதும், சத்தி, முதல்வனின் வேறுஎனவும், வேறன்றெனவும் உரைப்பாரை மறுத்து முதல்வன் அவ்விரண்டிற்கும் பொதுவாய் வியாபித்து நின்றலால் சிவமும் சத்தியுமெனச் கலந்து நிற்பனென்பதும், உரியபிரமாணங்களால் விளக்கிப் பாசவுண்மை கூறியவாறு காண்க.

மூன்றாஞ்சுத்திரம்.

பசுவுண்மை.

உளதில தென்றலி னெனதுட லென்றலி

னைம்புல னொடுக்க மறிதலிற் கண்படி

னுண்டிவினை யின்மையி னுணர்த்த வுணர்தலின்
மாயா வியந்திர தனுவினு ளான்மா.

மாயறிந்துவந்த அவ்வறிவே நீ என்பதறிவாயாக, அப்படியானால் மாயேயமும் சிவமும் உளவென்று முற்றூத்திரங்களால் நிச்சயிக் கப்பட்டமையால் அவையே அவ்வறிவையும் அறிந்துநிற்குமாத லால் வரம்பின்றியோடுமொறில்லைஎனில்? உன்றாற் சாரப்பட்ட மாயை அம்மாயாகாரியப்பொருள்களை உனக்குக் கண்ணாடி போல விளக்குவதன்றி அறிவதன்றாகலான் அறிகின்ற நீ அம்மாயையல்லே. மாயையான்விளங்கி அறிபுமீ அதற்கதீதமாகிய சிவ முமல்லே. அவற்றின்வேறுகிய உயிரோ என்பதாம்.

இரண்டாமதிகரணம்.

தூலதேகான்மவாதி, அவ்வறிவு, தேகமின்றி நிகழாமையா னும், நான் பருத்தேன் சிறுத்தேனென உடம்பினையே நானெ ன்று வழங்குதலானும், அத்தேகமே, ஆன்மா என்றுகூறுவதுநோ க்கிச் சூத்திரத்தின் இரண்டாம்பாகத்தைப்பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

இனி, எனதுடலென்றவின் ஆன்மாவுளதென்றது.

இ—ள். நான் பருத்தேன் சிறுத்தேன் என உடம்பிக்குண ங்களையே உபசாரத்தால் உபிருக்கேற்றி வழங்கினும், நான் உட ம்பு நான் கைகாலெனவழங்குவாரின்றி, எனதுடம்பு கைகாலென வேற்றுமைப்படவே வழங்கலால் இவ்வுடம்பின்வேறாய் ஆன்மா உண்டென்பதாம்.

தலைமாத்நிரமுள்ள ராகுவை ராகுவின்றலைஎன்று கூறுமிட த்து வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமையாய்க் கொள்ளுதல்போல, என துடல்என்பதும் வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமையேயாம். ஆதலால் அவ்வுடலின்வேறாய் உயிருண்டென்பது பொருந்தாதென்றுகூறு வதுநோக்கி மேற்கோளின் தாற்பரியம் விளக்குவது.

என்பதி என்மனை என்றற்போல என்கை என்காலென நிற்ப துளாதாவின் அதுவே ஆன்மாவாமென்றது.

இ—ள். இராகுவினது தலை என்றற்போல்வன ஏகதேசவழ க்கம். என்பதி என்மனைவியென்றல்போலவே என்கை என்கால் என்கண் செவி பொறி பிராணன் அறிவெனப் பலவகையினும் பெரும்பாலும் வழங்கலால், இம்மிகுவழக்கம் வேற்றுமைப்பொ

ருள்படவே நின்றலால், அவ்வாறு எனதெனக் கூறிக்கொண்டு வரும் பொருள் ஒன்றுண்டல்லவா? அதுவே அவ்வுடலின்வேரு கிப ஆன்மாவென்பதாம்.

மனைவி இறந்தால் நான்இறந்தேன், மனைஇடிந்தால் நான்இடிந் தேன் என்பது எங்குமின்றி அம்மனைவிமுதலியபுறப்பொருள்கள் வேறாய்நின்றலால், அப்பொருள்களைப் பிரிதின்கிழமையாக (வே ராக) எனதுஎன்பதுபோலன்றி, நான் நடந்தேன் அடிந்தேன் என்று தேகத்திற்றொழிலை ஒற்றுமைப்படக்கூறுதல்போலக் கை கால் முதலியவைகளைத் தற்கிழமையாக எனது என்றலால் இவ் விருமொழியுட் பொருளால் ஒவ்வாதென்றுகூறுவதுநோக்கி ஒக் குமென்றும், உடலின்வேறாய் உயிருண்டென்றும் அதனை வலியு றுத்தும் உதாரணம்.

எனதென்ற மாட்டி னெனதலா தென்றா
 னுனதலா துனகைகால் யாக்கை—யெனதென்று
 மென்னறிவ தென்று முறைத்துநீ நின்றிகா
 னுன்னிலவை வேறு முணர்.

இ—ன், நீ உலகாயதில்லுணருமுன் மனைவிமுதலிய புறப் பொருள்களை உனக்கு வேறெனக்காணாமல் உன் உயிரொனமயங் கித் தற்கிழமையப்பொருளாக எனதெனக் கூறிநின்றாற்போல, உனதல்லாத கை கால் முதலியவைகளை எனதென்றும், அங்ங னம் அறிந்த பாசஅறிவை என்னறிவென்றும் தற்கிழமையாக் கூறிக்கொண்டு நீ ஒருபொருள் வேறுகிற்கின்றாய், அந்நூலுண ர்ந்தபின்பு மனைவிமுதலிய பொருள்களை வேறெனக்கண்டாற் போலக், கை கால்முதலியவைகளையும் ஏதுக்களால் ஆராய்ந்து நோக்கில் அவைகள் உனக்குவேறென்பதுதெளிவாம். ஆகவே தேகம் ஆன்மாவன்றென்பது காண்பாயாகஎன்பதாம்.

மூன்றாமதிகாரணம்.

இந்திரியான்மவாதி, ரெவி யெய் கண் காய் மூக்குஎன்னும் ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், அறிவில்லாததேகம்போலாகாமல் அறி யுந்தன்மையுடையனவாதலால், அவ்விந்திரியங்களே ஆன்மா என்று கூறுவதுநோக்கி இந்திரியங்களின் வேறாய் உயிருண்டெ

னச் சூத்திரத்தின் மூன்றும்பாகத்தைப் பதம்பிரித்துகாக்கும் மேற்கோள்.

இனி, ஐம்புலனறிதலின் ஆன்மாவுளதென்றது.
இ—ள். ஐந்து விடயங்களையும் தானே அறிதலால் இந்திரியங்களின் வேறாய்வுவறியுமுயிருண்டென்பதாம்.

ஐந்தையும் அறிதலால் ஐம்பொறியின்வேறாய்வுயிருண்டென்பதெப்படி? என்று கூறுவதுநோக்கி அதன்றற்பரியமுணர்த்துவது.

ஐம்புலனாகிய சத்தப் பரிச ரூப ரச கந்தங்களை இந்திரியங்கள் ஒன்றறிந்ததொன்றறியாமையின் இவ்வைந்தினாலும் ஐம்புலனுமறிவதுளதாகலின் அதுவே ஆன்மாவாமென்றது.

இ—ள். சத்த முதலிய ஐம்புலன்களைச் செவி முதலியஇந்திரியங்களுள் ஒருவிடயத்தை அறிந்தஇந்திரியம் மற்றொன்றை அறிவாமையால் இவ்வைம்பொறிகளாலும் ஐந்துவிடயங்களையும் அறியும்பொருளொன்றுண்டாகலான் அதுவே மேற்கூறிய ஆன்மா என்பதாம்.

இந்திரியங்கள், ஒன்றறிந்ததைவே ரொன் றறியாதென்றது சரி. அவ்வைந்தும் ஐந்துயிரெனக்கொள்வதில் எமக்கிழுக்கில்லை. இனி இவ்வைந்தினாலும் ஐம்புலனையும் ஒருபொருளே அறிபுமென்பதற்குப் பிரமாணங்கண்டிலம். குடத்தைக்கண்ட நானே அதனைத் தீண்டினேனென்னுமிடத்து, கண்டதும் தீண்டினதும் நானே என்று அவ்வறிவுதொடர்ந்து வருதல்போல, ஒருடம்பிலிருக்கும் ஒற்றுமைபுடைய அவ்வைம்பொறிகளே ஒவ்வொன்றை புறத் தொடர்ந்தறியுமாதலால், அவற்றின்வேறாய் உயிரொன்றுண்டென்பது பொருந்தாதென்று கூறுவதுநோக்கி அவ்ஐந்திரியங்களுள்வேறாய் ஆன்மா உண்டென்பதைவலியுறுத்தும் உதாரணம்.

ஒன்றறிந்த தொன்றறியா தாகி புடன்மன்னி
புன்றும் புலனாய்வு வஞ்செழுத்தை--யொன்றறித
அள்ளதே யாகி வதுநீ தனித்தனிகண்
இள்ளவுறுவு யொன்றல்லு போர்,

இ—ன். உடம்பிலிருக்கும் அவ்வைந்தித்திரியங்களும் ஒன்றிந்ததையே ரொன்றறியாததுமன்றி தம்முள் மாறுபடும் ஐந்தனுள் ஒன்றை மாத் திரம் அறிவதும் தாமத அறிவதில்லை. சூக்கும பஞ்சாக்ஷரங்கள் செலுத்தச் சென்றறியும். அங்ஙனம் அறிகின்ற இந்திரியங்களின் தொழில்களைக், கண்டருவத்தை அறிவது செவி ஓசையை அறிவதென்றிவ்வாறு அறிகின்ற பொருள் ஒன்றில்லை எனில்? அவ்வறிவுக் கழாதாதலால் உள்ளதேயாம் அதுவே நீயாகிய ஆன்மா என்க. அவ்வாறு அறிவதும் அவ்வித்திரியங்களே யெனில்? அவைகள் ஒவ்வொன்றும் அக்ஷரங்கள் செலுத்தச் சென்று ஒவ்வொரு விஷயங்களை வேறுவேறு யறிநன்மாத் திரையேயன்றி, நாம் அறிந்தே மென்றும் அறியமாட்டா. அப்பயன்களையுங் கொள்ளமாட்டா. அவ்வித்திரியங்களின் வழிபாக விஷயங்களை ஒருங்கே அறிவதும் நான் அறிந்தேனென்பதும் அப்பயன்களைக்கொள்வதும் அவற்றின் வேறுகிப் ஆன்மாவே என்பதை ஆராய்ந்தறிவாயாக என்பதாம்.

இம்மூன்றதிகரணங்களாலும் சாக்கிரத்தினிகமும் பல்புபற்றி ஆன்மாவின் மைசாதிக்கப்பட்டது.

நான்காமதிகரணம்.

சூக்குமதேகான்மவாதி, இச்சூக்குமதேகம் புறத்தேகாணப் படாதாயினும் (நேசவித்திரியங்கட்கு நிகழறிவிதனாற்காண்டும்) சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் சுந்தம் மணம் புத்தி அகங்காரம் எட்டுமொகிய இச்சூக்குமதேகத்தால் அவ்வித்திரியங்கட்கு அறிவு நிகழுமென நீகிருங் கொள்ளுதலால் அச்சூக்குமதேகமே உன்னின்று இந்திரியங்களைச் செலுத்தி அறியும். அதனின் வேறாய் ஆன்மா ஒன்றுள்ளது அதுவே அறியுமென்பது பொருந்தாதென்று கூறுவது நோக்கிச் சூக்குமதேகத்தின் வேறாய் உயிருண்டெனச் சூத்திரத்தின் நான்காம் பாகத்தைப் பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

இனி, ஒடுக்கமறிதலின் ஆன்மாவானதென்றது.

இ—ன். அவ்வித்திரியமென்றும் ஒடுங்கின சொப்பனத்தில் நிகழ்ந்ததை அறிதலால் அங்ஙனமறியுமானம அதனின் வேறு புண் டென்பதாம்.

சிவஞானபோதம்.

சொப்பனத்தில் நிகழ்த்ததைப் புறத்தேயறிவதுஞ் சூக்குமதேசமே யாதலால், இது முன்சித்தித்ததையே மேலுஞ் சாதிக்குஞ் சித்தசாதனமாகிய சூற்றமா மென்று கூறுவதுநீராக்கி அதன் ரூப்பரிய முணர்த்துவது.

நனவின்கட் கனவுகண்டாமென்றுங் கண்டி லென்றும் நிற் பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவா மென்றது.

இ—ள். சொப்பனங் கண்டனங் கண்டிலென்று சாக்கிரத் தில் மயங்கி அறிபும்பொருளொன்றுள்ளதாதலால் அதுவே முற் கூறிய ஆன்மா வென்பதாம்.

ஒடுக்கமறிதலென்றது. சொப்பனத்தின் நிகழ்த்ததை சாக்கிரத்தின் மயங்கியறித லென்பதேயாதலால் சித்தசாதனதோஷமா கா தென்க. கனவுகண்டசூக்குமதேசமேசாக்கிரத்தில் அதனையும் அறிபுமாயிற் கண்டபடியனறிமயங்கி யறியாது, மயங்கியறிதல் காணப்படுதலால், சூக்குமதேசம் போல ஒருபடித்தன்றிக் கனவிற்குச் செல்லுதல் நனவில்வருதல் முதலிய வேறுபாடுடைய உயிரே கனவுகண்டேன் கண்டிலே னெனமயங்கியறிபுமாதலால் அதுவே அச்சூக்குமதேசத்தின் வேறுபுண்டென்பதுகாண்க.

கனவிற்குச் செல்லுதலும் அங்கு நிகழ்தலும் மீளவருதலுமுணர்த்தி யதனை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

அவ்வுடலினின்றுயிர்ப்ப. வைம்பொறிக டாங்கிடப்பச் .

செவ்விதி னவ்வுடலிற் சென்றடங்கி—யவ்வுடலின்

வேரொன்று கொண்டு விளையாடி மீண்டதனை

மாறலுடனீயல்லை மற்று.

இ—ள். தூலஉடம்பினின்று தொழிற்படும் ஐம்பொறிகள் அத்தொழிவின்றிக்கிடக்கும்போது புறத்தொழிலெல்லாமடங்குந் அத்தூலஉடம்பினுட்கேன்று அவ்வுடம்பிற்போல அதனின் வேறாய் சூக்கும உடம்பெடுத்துக்கொண்டு வேரோர் வழியால் வினாந்து சத்தாதிவிடயங்களைப்பற்றிவிளையாடி மீண்டு அத்தூல உடம்பில் வருகின்றயாதலால், அத்தூலஉடம்பினின்று புறத்து நிகழ்வனவற்றை அறிதல்போலச், சூக்குமஉடம்பினின்று அத

மூன்றாம்சூத்திரம் ஐந்தாமதுகரணம்

த்துநிகழ்வனவற்றை அறிகின்ற நீ அச்சுக்குமதேகமல்லே;
னின் வேறாய ஆன்மாவேயென்பதாம்.

இவ்வதிகரணத்தாற் சொப்பனத்தில் நிகழும்பயல்புபற்றியபி
ருண்மை சாதிக்கப்பட்டது.

ஐந்தாமதுகரணம்.

பிராணன்மவாதி, கனவிலன்றி மேற்செல்லமாட்டாத சூத்
ருமதேகம்போலாகாமல் சுழுத்திதுரியங்கனிலுஞ் சென்று தொ
ழிற்படும் பிராணவாயுவே கனவில் இந்திரியங்களை அடக்கியும்,
சாக்கிரத்தில் வெளிப்படுத்தியும் அறிவதாகிய ஆன்மாவாகுமெ
ன்றுகூறுவதுநோக்கி அப்பிராணனில் வேறும், ஆன்மா உண்
டெனச் சூத்திரத்தினை ஐந்தாம்பாகத்தைப் பதமபிரித்துரைக்கும்
மேற்கோள்,

இனிக், கண்படில் உண்டி வினை பின்மையின் ஆன்மா உள
தென்றது.

இ—ள். நித்திராகாலம் பிராணவாயு சுழுத்தியில்இருக்கும்
போதும் இன்பதுன்பஅநுபவமும் உடம்பு தொழிற்படுதலுமின்
மையால் அநுபவித்தலுந்தொழிற்படுத்தலு முடைய ஆன்மா
ஒன்று அப்பிராணவாயுவின் வேறாய் உண்டென்பதாம்.

சுழுத்தியில் அநுபவமும் தொழிலும் உடம்புக்கிலையென்
றது சரி. சுழுத்தியிற் பிராணவாயு நடத்தலாற் றொழிலும், பின்பு
சுகமா உறங்கினேன் என்றலால் அநுபவமும் காணப்படுதலால்
அப்பிராணவாயுவுக்கு அவ்விரண்டும அங்குஇல்லையென்றதுபொ
ருந்தாதென்று கூறுவதுநோக்கி அதன்றற்பரியமுணர்த்துவது.
ஒடுங்கினவிடத்து இன்பத்துன்பம் சீவனம் பிரகிருதிக்கின்மையி
ன் ஒடுங்காதவிடத்து இன்பத்துன்பஞ் சீவியாநிற்பதுளதாகலின்
அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது.

இ—ள். அநுபவமென்றது, உறங்கிய சுகத்தையன்று; விஷ
பங்களால் வரும் இன்பதுன்பங்களையே. தொழில் என்றது; வா
யுநடத்தலையன்று; உடம்பின்றொழிலையே. ஆதலால், இவ்விரண்
டும் பிராணவாயு நடச்சூழ்போதும் சுழுத்தியில் இன்மையானும்

சிவஞானபோதம்

சாக்கிரத்தில் உண்மையானும் அவ்வின்மை உண்மைகட்கு ஏதுவாம் சுழுத்தியிற் கருவிகளை ஒடுக்கியும் சாக்கிரத்தில் ஒடுக்காமலும் நிற்பதொன்றுளதல்லவா? அதுவே பிராணவாயுவின் வேறாகிய ஆன்மாவென்பதாம்.

சுழுத்தியில், கருவிகள் ஒடுங்கிநின்றலால் அதுபவமும் தொழிலும் உடம்புக்கில்லை யென்பது பற்றிப் பிராணவாயுவை ஆன்மா வென்பதற்கு இழுக்கு என்னை? யென்று கூறுவதுநோக்கி அதனை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

கண்டறிய மிவ்வுடலே காட்டொடுங்கக் காணாதே
யுண்டிவினை யின்றி யுயிர்த்தலாற்—கண்டறிய
முள்ளம்வேறுண்டா யொடுங்கா துடனண்ணி
லுள்ளதா முண்டிவினை யுன்

இ—ள், உடம்பின்கண்ணேகருவிகள் தொழிற்படா தொழிங்கியபோது அதுபவமுந் தொழிலும் உடம்புக்கில்லையாகவும் பிராணவாயுநிலைபெற்றியங்குநலால் அதுவேஉயிரானால் அதுபவமும் தொழிலுமில்லாமற் போகவேண்டாம், ஆதலால் விடயங்களைக் கண்டறியும் உரிமையுடைய உயிர் பிராணவாயுவின் வேறாயுண்டு. அவ்வுயிர் ஒடுங்காமல் அவ்வுடம்பிற்பொருந்துமானால் அவ்வுடம்பு அதுபவமுந் தொழிலும் உடையதாம். அதனை ஆராய்ந் தறிவாயாக என்பதாம்.

இவ்வுதிகாணத்தால் சுழுத்திதூரியங்களில்நிகழும்புபற்றி உயிருண்மை சாதிக்கப்பட்டது. இதுகாறும் சார்மாயைநீயல்லை என்றதனை வலியுறுத்தியவாறு.

ஆரூபதிகாணம்.

விஞ்ஞானன்மவாதி, மேற்கூறிய பிராணவாயுமுதலியவை சடக்களாதலால் அவைபோலாகாமல் என்றுஞ்சித்தாயுள்ளபிரமமே ஆன்மா என்று கூறுவதுநோக்கி பிரமத்தின்னேறாய் உயிருண்டெனச் சூத்திரத்தின் ஆரூம்பாகத்தைப்பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

இனி, உணர்த்த வுணர்தலின் ஆன்மா உளதென்றது.

முன்றும்சூத்திரம் ஆராமதீகரணம்

இ—ள். நீகூறும் பரப்பிரமம் எக்காலத்தும் வேறுபடாமல் எல்லாயற்றையும் தானே அறிந்து நடத்துவதாம். ஆன்மாவோ, சாக்கிரத்தினின்று சொப்பனாதிகளில் போக்கு வரத்துச்செய்து துரியாதீதத்திற் கேவலமாய் அறிவின்றிக் கிடந்து, கலையாதிகரு விகளாச் சிறிது அறிவிக்க அறிவதாம். இவ்வான்மாவை அப்பிரமமென்பது தகாதாதலால் அவ்வாறு அறிவிக்க அறியும் ஆன்மா வேறுண்டென்பதாம்.

அப்பிரமமே அவிச்சைக்காலத்துக்கருவிகளுடன் கூடிநின்றறியும். அதுபற்றி உயிர்வேறுண்டென்பது பொருந்தாதென்று கூறுவது நோக்கி அவ்வளவில் அவன்மகிழ்க என்னும் நியாயத்தால் வேறும் அதன்றற்பரியம் உணர்த்துவது.

அவனறிந்தாங்கறிவனென்றறிவிக்க வறிந்து உபதேசியாய் நிற்பதொன்றுளதாகலின் அதுவே பவ்வான்மாவாமென்றது,

இ—ள். கருவிகளுடன்கூடி அறியும்போதும் மறந்து மறந்தறிவதன்றி அறிந்தபடியே அறிபாமல் அங்ஙனம் அறியுமிடத்தும் விஷயங்களைப்பறிவதன்றித் தன்னையும் தலைவனையும் அறியாத ஆன்மாவைப்போலாகாமல், அறிந்தபடியே அறியும்போற்றிவுடையது பிரமமென்பதும், தான் அடிமையென்பதும் வேதாகமங்களால் அறிவிக்க அறிந்து, அறிந்தபடி அதுபவநிலைவரும்பொருட்டுச்சற்கருவின் உபதேசம்பெற்று நிற்பதொன்றுளதாகலால் அதுவேமுற்கூறிய ஆன்மாவென்பதாம்.

பிரமம் கருவிகளுடன்கூடியபின்னும் அஞ்ஞானம்நீங்காமை யால் விஷயமாத்திரமன்றித் தன்னியல்பறியாது. உபதேசத்தால் அறியுமாதலால், அதுபற்றி இழுக்கென்னை என்று கூறுவது நோக்கி அதனையும் அவ்வளவில் அவன் மகிழ்க என்றொயத்தால் உடன்பட்டு இன்னுமொரு தாற்பரியங்கூறுமுறையில் விடயங்களை அறியும்போதுமுண்டாம் வேறுபாடு கூறி அதனை வலியுறுத்தும் உதாரணம். பிரமம் அறிந்தாங்கறியுமாவும் உயிர் மறந்துமறந்தறியுமாவும் தெரித்துணர்த்திவலியுறுத்துவதெனினும் அமையும்,

சிவஞானபோதார்த்தலெகுவசனம்

அறநது மறிவதே யாயு மறியா .
தறிந்ததையும் விட்டங் கடங்கி— யறிநத
தெதுவறிவு மன்றாகு மெய்கண்டா னென்றி
னதுவதுதா னெனனு மகம்.

இ—ள். சாக்கிரத்தில் எல்லாக்கருவிக ளுடனினும, எவ்
லாவற்றையும் அறியமாட்டாமல் ஒன்றையறிந்தும், வேறொன்
றை அறியச்சென்றும், முன்னறிந்ததை மறந்தும் இப்படி ஒவ்
வென்ற யறிந்ததையும் தொடர்ந்தறியாமல், விட்டு விட்டு ஐந்
தவத்தைகளில்ஒன்றில் அறிந்ததைமற்றொன்றில் அறியாதங்கி
மீண்டும் அறிந்துவருதல் காணப்படுதலால், அப்படி அறிந்துவரு
ம் பொருள் அவ்வறிவுடைமையாற் சடமுமன்று; இயற்கையாக
எல்லாம்ஒருங்கு அறியும் பிரமமுமன்று. இதனை, உண்மையான
சித்தாந்தநெறிஉணர்ந்தவன் உற்றுநோக்குவனேல், காட்டுகின்ற
சூரிய னொளிக்குவேறாய கண்ணொளிபோல, அறிவிக்கின்ற பிரமத்
துக்கு வேறுபச்சார்த்தகன் வண்ணமாய் கின்றறியும் ஆன்மாவே
யென்பது அறிவனென்பதாம்.

வழாமதிகரணம்.

சமுதான்மவாதிகளாகியொளந்திரர்திகர், வைபாடிகர், மேலே
தேகம் இந்திரியம் முதலியஒவ்வொன்றை மாத்திரம்ஆனமாவெ
ன்றுதுபொருந்தா தென்றது சரி; இவைகளி லொன்றுகுறையினு
ம் அறிவுசிகழாமையாலும், எல்லாங்கூடியபோது அறிவு நிகழ்த
லாலும்எல்லாங்கூடிய சமுதாயமே ஆன்மா வென்றுகூறுவது
நிராக்கிஅச் சமுதாயத்தின்வேறாய் உயிருண்டெனச்சூத்திரத்தின்
வழாம்பாகத்தைப் பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

இனி, மாயா வியந்திர தனுவினுள் ஆன்மா வுளதென்றது.

இ—ள். நீ கூறிய சமுதாயப் பொருளெல்லாம் மாயா கா
ரியங்களாய்ச் சூத்திரப் பாவைபோல ஒருசரீரமாய்ச் கட்டப்பட்
டுஅழிபுந் தன்மையவாதலால், அவ்வுடம்பினுள்ளே மாயாகாரி
யுமாகாத நித்தியமான ஆன்மாஒன்று உண்டென்பதாம்.

* சித்தமும் சித்தப்பகுதியு மாகிய அகச்சமுதாயம்இன்னும்மா
யாகாரியமா யழிபுந் தன்மையவென்பது எமக் குடன்பாடிவ்லி

மூன்றாம் சூத்திரம் ஏழ்பதிகாரம்.

யாதலால், அதுபற்றி ஆன்மாவேறுண்டென்பது பொருந்தாதென்று கூறுவது நோக்கி அவ்வளவின் அவன் மதிமுக என்னும் நியாயம்பற்றி வேறுமேல் வழிபால் ஆன்மா வேறுண்டெனச் சாதிப்பது.

அவைதாம் வெவ்வேறு பெயர்பெற்று நின்றலாம்.

இ—ள். நீ ஐந்துகந்தமெனக் கொண்டமாயா காரியங்கள் ஆன்மா வென்று பெயர்பெறாமல் வெவ்வேறுபெயரின்றலால் அவைகள் ஆன்மாவல்ல அவற்றின்வேறாய் மாயாதனாவின் ஆன்மா உளது என்பதாம்.

அவைகள் வெவ்வேறுபெயர்பெறிலும், எல்லாஞ்சேர்ந்த சமுதாயத்தில் ஆன்மாவென்னும் பெயர் பெறும் எனக்கொள்வோம் அதுபற்றி இழக்கில்லை என்று கூறுவது நோக்கி அவ்வெவ்வேறுபெயர் பெறுபிடத்தும் அவர்கூறியபடி உருவம் விஞ்ஞானமுதலிய பேரின்றி வேறுபேர்பெறுதலும் அவைமாயாகா காரியங்களேயாதலும் அச்சமுதாயத்திலும் ஆன்மா வெனும் பேரின்றி வேறுபேர் பெறுதலுமுணர்த்தி ஆன்மாவேறுண்டெனப் பதை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

சலையாதி மண்ணுக்குக் காணிலவையாயை

நிலையாவாந் தீபமே போல—வகையாமன்

ஞானத்தை முனனுணர்ந்து நாடி லதுதனுவார்

தானத்தின் வேறுகுற தான்.

இ—ள். அச்சமுதாயங்கள் எவை என்றாயிற்சலைமுதற் பிருதிவி வரையுள்ள தத்துவங்களேயாம். அவையாயுமமாயா காரியமாதலால் சிலகாலம்நின்று அழிவனவாம். அச்சமுதாயத்திலிளங்கும் ஞானவியல்பைமனம் ஒருவழிப்படலின்று அசையாமல்முன்னுணர்வின் அதுகருவி ஞானமேயாம். பின் அச்சமுதாயம்யாதென்றாயின் அது, கண்ணுக்கு விளக்கு அறிதற்கருவி யாதல்போல, உயிர் சூக்கு, தூல சூக்கும காரண தேகங்களாகிய அறிதற் கருவியேயாம். ஆதலால், கண் விளங்கின்வேறுஞற்போல உயிர் உடம்பின் வேறே யென்பதாம்.

௪௨. சிவஞானபோதார்த்தலெகு வசனம்.

இச்சூத்திரம், சூனியமே ஆன்மா, தூலதேகமே ஆன்மா, இந்திரியமே ஆன்மா, சூக்குமதேகமே ஆன்மா, பிராணவாயுவே ஆன்மா, பிரமமே ஆன்மா, சமுதாயமே ஆன்மா என்று கூறும்வாதிகளை மறுத்து, ஆன்மா இவற்றினவேறாதுள்ளதென்று பிரமாணங்கள் காட்டிப் பசு வுண்மைவிளக்கிய வாறு காண்க.

ஆனால், பதி பசு பாச மென்றிம்முறையாகக் கூறாமல், பதி பாசம் பசு என்று கூறிய தென்னையோவெனில்? தலைமைபற்றிமுதற்கூத்திரத்தில் நிமித்தகாரணமாகிய பதி யுண்மைகூறி அக்காரணமுற்றுமைபற்றி இரண்டாங்குத்திரத்தில் துணைக்காரணமாகிய கன்மமும் அதற்கு ஆதாரமாகிய மாயையுமாகிய பாச வுண்மையும் அதனால் உலகம் காரியப்படு முறைபுகூறி அதனாலாகும் பிரயோஜனங்களைப் பெற்றுக்கொள்வது பசுவேயாகுமுறைபற்றி மூன்றாங்குத்திரத்தில் அப் பசு வுண்மைபுகூறியவாறு மென்க.

நான்காங்குத்திரம்

பசு விலக்கணம்.

அந்தக் கரண மவற்றினென் றன்றவை
சந்தித்த தான்மாச் சகச மலத்துணரா
தன்மச்சர சேய்ப்பின் றஞ்சவத் தைத்தே.
கருத்துரை. இதுவுமது.

இ—ள். பிரமாணத்தாலும் இலக்கணத்தாலும் முப்பொருளுண்மை விளக்கத் தொடங்கிய முறைபற்றி முன்முன்று சூத்திரங்களாலும் பிரமாணங் கூறப்பட்டபதி பாச பசுக்களின் இலக்கணம் எதிர் நிரணிறையாகக் கூறத்தொடங்கி அம்முன்றனுள் இச்சூத்திரம், இதற்கு முன் அடுத்திரின்ற பசுவின் இலக்கணங் கூறுவதென்பதாம்.

சூ—ள். மூன்றாங்குத்திரத்தால், என்றுமுள்ளபொருளென்றுவிச்சயிக்கப்பெற்ற ஆன்மாவானது, மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தமாகிய அந்தக்கரணங்களுள் ஒன்றாவதன்று. ஆபிணம், அரகன், பொதுமையாகத் தனக்கு அறிவிருந்தும் பகுத்தறியும் துண்ணறிவின்மையால் ஆலோசனைத்துணைவர்களாகிய மந்திரி முத

நான்காஞ்சுந்திரம் முதலதிகரம்

லானவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு அவர்களால் பகுத்தறிவுகொண்ட உலக காரியங்களில் போக்கு வரத்துச் செய்தல்போல், அவ்வான்மாவும் தன்னை அநாதியே பந்தித்துள்ளதாக மலமாகிய ஆணவத்தால் அறிவு மறைபட்டுக்கொண்டு பின் கலை முதலிய தத்துவங்களால் பொதுவாகச் சிறிது அறிவுபெற்றும் அம்மட்டிலமை யாமல், பகுத்தறிவு சிறப்பறிவு விளக்குதற்குரிய ஆலோசனைத் துணைவர்போன்ற, அவ்வந்தக்கரணங்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு அவத்தைகளில் போக்கு வரத்துச்செய்யுமாதலால் ஐந்து அவத்தைகளை உடையதாகு மென்பதாம்.

இச்சுத்திரம், அந்தக்கரணமவற்றி ஒன்றன்று, (அன்றாபி னும்) சகச மலத்துணராது அமைச்சரசேய்ப்பவைசந்தித்தது, அமைச்சரசேய்ப்பபின்று அஞ்சவத்தைத்தே எளமுன்றதிகரண முள்ளது.

முதலதிகரணம்.

அந்தக்கரணமவாதி, முன் மறறெல்லாம் வெவ் வேறு பெயர் பெறுதலால் அவைகள் ஆன்மாவல்லவென்றது சரி”சிற்தையைச்” சீவனென்று நீவிரும் வழங்குதலால் அச்சிற்தைமுதலிய அந்தக்கரணங்கள் தனித்தனி ஆன்மாவா மென்று கூறுவது நோக்கி அவை ஆன்மாவன்றெனச் சுத்திரமுதற்பாகத்தைப்பதம்மிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

எண்டு இவ்வான்மாவாவது அந்தக்கரணங்களாயுள்ள மனோபுத்தி யாங்கார சித்தங்களில் ஒன்றன்றென்றுது.

இ—ள், மேற்கூறிய உயிராவது, புறவந்தக்கரணங்களாகிய மனம்புத்தி அங்காரஞ் சித்தங்களின்மே றென்பதாம்.

“மனமும் புத்தியகங்காரஞ்சித்த நான்கு மருவிபான்மாவே யென்னவரும்” என்று நீவிரங்கொள்ளுதனால், உயிர், அந்நான்கு ளொன்று மென்றிற் பழுதென்னை? என்று கூறுவதுநோக்கமே ந்கோனைச் சாதிக்கும் ஏது.

அவைதாம் பிரகாசமாயினீறே அப்பிரகாசமாய் நின்றவான்.

இ—ள், அந்தக்கரணங்கள், கீழுள்ள இந்திரியங்களுக்கு அறிவித்தல்நோக்கி(சீவன்) சித்தென்று உபசரித்துக் கூறப்படின

சிவஞானபோதார்த்த வெகுவசனம்.

ம், தம்மை ஏவி நடத்தும் ஆன்மாவே ராக்கி அசித்தேயாம் ஆதலால் தன்னைநோக்கியும்' எப்போதுஞ் சித்தாடிள்ள ஆன்மா அறிவற்றின் வேறே என்பதாம்.

எனவே, உயிரால், அதிபுக்கப்பட்டுப் பொறிகளின்வழியாக விடயங்களை அறிவின்ற அந்தக்கரணங்களுள்ளே, சித்தம், இதுயாதென்று சிந்தித்தறியும்; யான் சிந்தித்தேனென்று தன்னை யறியாது. மனம் இஃது இன்னதாமெனவும் ஆமோ அன்றோவெனவும் அதனைப் பற்றியின்றியும்; யான் பற்றினேனென்று தன்னை யறியாது. அகங்காரம், நிர்ரயித்தறிவேனென்பெழும்பினின்றியும்; யான் எழும்பினேனென்று தன்னை யறியாது. புத்தி, நிர்ரயித்தறியும்; யான் நிர்ரயித்தேனென்று தன்னை யறியாது. ஆன்மாவோ அந்நான்கையும் கருவியாகக்கொண்டு நான் சிந்தித்தேன்; பற்றினேன்; எழும்பினேன்; நிர்ரயித்தேன் என்று தன்னையும் அறியும் அதனின் புத்தியால் நிர்ரயிக்கப்பட்டுச் சுகதுக்கமோசுருபமாய்த்தன்பால் வந்தவைவளை கலாதகளுடன் ஈடி நின்று இதுவுதம் இதுதுக்கம் இதுமோகம் என்றுபிற ற்றையும் சுகித்தேன் துக்கித்தேன் மோகித்தேனென்று தன்னையும் அறியும். இவ்வாறு பிறவற்றைநோக்கியும் தன்னைநோக்கியும் சித்தாடிள்ள ஆன்மா, தம்மைநோக்கிச் சித்தாகாத அந்நர்கரணங்களில் வேருமென்பது தெளிவாம்.

“இவன்றனும் புத்தியுஞ் சித்திவனமோபுத்தி” என்று வழிநூலாசிரியர் கூறியதும் இவ்வியல்புநோக்கியே. ஆலோசனை மட்டிற்கே அரசனாற்சார்ந்து நிற்கப்படும் மந்திரிகள் அரசராகார், அவரையும் அரசனென்பது அணுக்கஉரிமை நோக்கிக் கூறும் உபசாரமே, அதுபோல, பகுத்தறிதல் மட்டிற்கே துணைக்கருவியாக ஆன்மாவினால் சார்ந்துநிற்கப்படும் அந்தக்கரணங்கள் ஆன்மாவாகார் கருவியாமனமும் புத்தியாகக்காரன் சித்தநான்கு மருவியான்மாவே” என்றது, மற்றைப் புறக்கருவிகள் போலாகாமல் ஆன்மாவுக்கு அணுக்கமாய் நிற்கும் சிறப்புநோக்கி கூறும் உபசாரமே, உண்ணியன் றென்கு.

தான்காஞ்சுத்திரம் முதலதிகாணம்:

இதனால், முன்கூத்திரத்தில் மறுக்கப்படாது நின்ற அந்தக் கரணன் மவாதியை மறுத்தவாறுபிற்று.

அந்தக்கரணங்கள், தங்கீ முள்ளவற்றை ரோக்கிச்சித்தாதலும் மேலுள்ளவற்றை ரோக்கிபும் தம்மை ரோக்கிபும் அசித்தாதலும் உணர்த்தி மேற்கூறியதை வலிபுறுத்துமுதாரணம்.

மனமாதியாலுணர்தன் மன்னு புலன்கண்
மனமாதி மன்புலனி னல்லன்—மனமே
லுதித்தொன்றை யுள்ள முணர்த லதனி
லுதிக்குங் கடற்றிரையையெ யோத்து

இ—ர். மனமுதலிய அந்தக்கரணங்கள், இந்திரியங்களின் வழியாகப் புறவிடபங்களை உணரும். ஆன்மா, அம்மனத்துக்கு மேலாகிய புத்தியின்வழிவரும் சுகதுக்காதிகளை உணரும். அவ்விருவித அறிவும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஆன்மாவையே சரளும். அது, கடலின் வருந்திறா, ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கரையைத் தோர்தல்போலாம். அதனால், ஐம்பொறிவழியா யுணரும் அந்தக்கரணங்கள் அப்பொறிகளின் வேறுதல்போல அந்தக்கரணங்களின் வழியாயுணரும் ஆன்மாவும் அவற்றின்வேறென்பதாம்.

ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச்சார்தலாவது, முன்னர் வாழிற்காட்சியறிவும், பின் மானதக் காட்சிபறிவும், அதன்பின் தன் வேதனைக் காட்சியறிவும் ஆன்மாவில் வந்து சாருதலாம்.

முன். பொதுவாக, இந்திரிய வழியாய் அறியுமென்ற அந்தக் கரணங்கள் தனித்தனி இவ்வாறு அறியுமென்று சிறப்பாகக் கூறுமுற்றையில், அவ்வந்தக்கரணங்களால் அறியும் மானதக்காட்சியுள்ளும் கடற்றினாபோல ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் வெவ்வேறுணர்வு நிகழு முறை யுணர்த்தி, ஆன்மா அவற்றின்வேறுதலை வலிபுறுத்தும் உதாரணம்.

சிந்தித்தாய் சித்தந் தெளியாதா யாங்காரம்
புத்தியா யாய்ந்து மனமாகிப்—பந்தித்த
வெவ்வேறு தானே துணிந்துள்ள மிவ்வேறு
மவ்வேறும் போதுபோலாங்கு.

சிவஞானபோதார்த்த லெசுவசனம்.

இ—ள். ஆன்மா, இந்திரியம்காட்சியால் கண்ட விஷயங்களை மனமாதியாலறியும் மானதக் காட்சியிலும் ஒருதன்மைப்படாமல், சித்தமாய்நின்று இதுயாதெனச் சிந்தித்தும், மனமாய்நின்று இஃது இன்னதாமெனப்பற்றியும், அகங்காரமாய்நின்று இன்னதென நிச்சயிப்பே எனன்று தெளியின்றி யெழுந்தும், புத்தியாய்நின்று இன்னதெனத் தெளிந்தும் இப்படியே வெவ்வேறு அறிதலால். அவ்வாறு அறியும் ஆன்மா, ஒன்று மற்றொன்றை அறியாத அவ்வந்தக்கரணங்களின் வேறும்; அது, சூரியன் முதலிய வற்றுடன் கூடிநின்று நாழிதை, நாள், பட்டம், மாசம் முதலிய வாக வேறுபடுத்துகின்ற காலத்தத்துவம் அவற்றின் வேறாய் நிறல்போலு மென்பதாம்.

அந்தக்கரணங்களை, அசித்தென்றலால் அம்மானதக்காட்சியின் அறிவுப்பாடி கருமென்று ஐபுறவுண்ணம் அவற்றினுடனின்றி செலுத்தும் அக்ஷரங்கள் இவைஎன்பதும் அவற்றால் அறிவு மாறிமாறித் தோன்று முறையு முணர்த்து முதாரணம்.

அகார வகார மகங்காரம் புத்தி

மகார மனஞ்சித்தம் விந்துப்—பகாதிவற்றை

நாத முளவடிவா நாடிற் பிரணவமாம்

போதங் கடற்றினாயே போன்று.

இ—ள். அகரம்—அகங்காரத்தையும், உகரம்—புத்தியையும், மகரம்—மனசையும், விந்து—சித்தத்தையும், நாதம்—ஆன்மாவையும் செலுத்துதலால் சடலில் அலை புதிதாய்த்தோன்றி ஒடுங்கிவருதல்போல (மகாசகலம்) எல்லாக்கருவிகளும் தொழிற்படுகின்றசாக்கிரத்தில், அறிவு கணந்தோறும் புதிதுபுதிதாய்த் தோன்றியும் ஒடுங்கியும் மாறி மாறிவரும் இவ்வக்கரம் ஐந்தும் தனித்தனிப்பிரிவின்றிச் சேர்ந்துநிற்பது பிரணவமாகு மென்பதாம்.

சூக்குமைமுதலியவாக்கு நான்கும் நிவிர்த்திமுதலிய ஐந்துகலைகளைப்பற்றி அகரமுதலிய பஞ்சகலைவடிவாய் நின்று அந்தக்கரணங்களை வேறுவேறு கெலுத்தலால் மகாசகலத்திற் கணந்தோறும் நினைப்பும்மறப்புமாகிய சகலதேவலங்க்கரற்றாடிபோலமாறி மாறி அசிதுட்பமாய்நிகழுமென் றுணர்க்,

தானகாஞ்சுத்திரம் இரண்டாமதிகரணம்.

அவ்வக்கரங்களும் சடமாதலால் அவற்றை யத்தடிக்கு
மதிதெய்வங்க ளிவையென் றுணர்த்து முதாரணம்.

எண்ணில் வோங்காரத் தீர சதாசிவமா
நண்ணிய விந்துவொடு நாதத்துக் —கண்ணிற்
பகரயன்மா லோடு பரமனதி தெய்வ
மகரவுக ரம்மகரத் தாம்.

இ—ள். நாதத்திற்குச் சதாசிவமும்விந்துவுக்கு மகேசனும்
மகரத்துக்குநுத்திரனும் உகரத்துக்கு விஷ்ணுவும் அகரத்துக்கு
ப் பிரமனும் அதிதெய்வங்களென்பதாம்.

இரண்டாமதிகரணம்

ஆன்மா, அந்தக்கரணங்களின்வேறானால் அவற்றுடன் சார்
ந்து நின்றற் கு ஏது என்னென்று கூறுவதுநோக்கிச்சூத்திரத்தின்
இரண்டாம் பாகத்தைப்பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

இனி, இவ்வான்மாசகசமலத்தினுணர்வின்றென்றது.

இ—ள். அவ்வுயிர், முதல்வனைப்போல் அந்தக்கரணங்களின்
வேறாய் அறிவுடையதாயிருப்பினும், அவ்வறிவைமறைத்துக்
கொண்டு செம்பிற்களிம்புபோல அநாதியேதன்னுடன்சகசமாய்
நிற்கும் ஆணவமலத்தினால் தன்னியல்பின் அறிவதன்றி, அந்தக்
கரணநிகருவிகளுடன் கூடிவின்றறிவதாயிற்றென்பதாம்.

இதனால், மூலமலத்திற்குத்தன்னியல்பு அறியாமையைச்
செய்வதாகிய கேவலாவஸ்தைபி னிகழு மியல்பே என்றும்,
பொதுவியல்பு கருவிகளுடன் கூடி அவத்தை யுறுவதாகிய விப
ரீதவுணர்வைச் செய்யுமியல்பே என்றும், அவ்வாணவமலத்தின்
இருவிதஇலக்கணமும் விளக்கமாதல் காண்க.

சகச மலத்தால் அறிவில்லையேற் பின்கருவிகளாலுண்டாவ
தெப்படி? உண்டேல், இல்லது உள்ளதாகாது; உள்ளதில்லதா
காது என்னுஞ்சற்காரிய விரோதமல்லவா? வென்றுகூறுவது
நோக்கிமேற்கோளைச்சாதிக்கும் ஏது.

அது தான்ஞானதிரோதமாய்மறைத்துக்கொண்டு நித்தனாக்

சுஅ சிவஞானபோதார்த்தலெகுவுசனம்.

இ—ள். அச்சகசமலம், ஞானம்நிகழ்வொட்டாமல அதனை இல்லையென்னும்படிமறைத்துக்கொண்டு சிற்றலால் உணர்வின் றெனமேற்கொண்டதென்பதாம்.

அம்மலத்தால் மறைந்திருந்த அறிவுதான் கருவிகளால்விளக்க மாபதன்றி முன்னில்லாததுதான் உள்ளதாகவில்லையாதலால் சற் காரியவிரோதமின்றென்க.

ஐக்கியவாதசைவர், ஆகந்துகமலமாகியமாயையே ஆன்மா அறிவை மறைக்கும், வேறுமீமார்மலமுண்டென்பது மிகையாமென்று கூறுவதுநோக்கி அவ்விரு மலங்களின் செயல்வேற்றுமையுணர்த்துமுறைபில் ஏதுவை வலியுறுத்தும் உதாரணம். -

மாயா தனுவிளக்கா மற்றுள்ளங் காணுதே
லாயாதா மொன்றை யதுவதுவாய்—வியாத
வன்னிதனைத் தன்னுண் மறைத்தொன்றுங் காட்டம்போற்
றன்னைமல மன்றனைத ருன்.

இ—ள். ஆன்மா, மாயா காரியமாகிய உடம்பைக்கொண்டு தான்விடயங்களையறியும். உடம்பில்லையேல் ஒருவிடயத்தையும் அறியாது. அவ்வுடம்பு பொருள்களைக்காட்டிம் விளக்குப்போல் வதன்றி அறிவைமறைப்பதன்று. மறைப்பது, மேற்கூறியபடி. அநாதியேபந்தித்துள்ள ஆணவமலமேயாம். அது, அதுஅதுவா ய்நின்று தனக்கு அழிவில்லாத அக்கினியைத்தன்னுண் மறைத்துக்கொண்டு ஒன்றே என்னும்படிநிற்கும் விறகு முதலியன போலுமென்பதாம்.

ஆகவே, ஆகந்துகமலமாகிய மாயை விளக்கொளிபோலும்; அநாதி மலமாகிய ஆணவம் இருள்போலுமென அவ்விருமலங் களும் மாறுபட்டுநிற்கும் வேற்றுமை பெரிதாதலை விளக்கிய வா ருமென்க

முன்றாமதிகாரணம்.

அந்தக்காணன்மவாதி, இருளிலகப்பட்டகண, ன்ளகருடன கூடியபோது பொருள்களையறிவதன்றி வெவ்வேறவத்தைப்படு வ்தில்லை. அதுபோல, மலத்திலகப்பட்டஆன்மா, கருவிகளுடன்

தான்காங்குத்திரப மூன்றாமதிகாரணம்.

கூடியபோது ஒருதன்மைத்தாயறியுமன்றி வெவ்வேறவதனைப் படுமென்பதெப்படி? யென்று கூறுவதுநோக்கிச் சூத்திரத்தின் மூன்றாமபாகத்தைப் பதம்பிரித்துரைக்கும்மேற்கோள்.

இனி, இவ்வான்மாச் சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தி துரிய ஞ் துரியாதிக மாயுள்ள பஞ்சா வத்திதனாய் நிற்குமென்றது.

இ—ள் சகச மலத்தால் அறிவின்றிக்கிடந்து அந்தக்காணன் களுடன்கூடி அறிவு தொழிற்பட நிற்கும் ஆன்மா, மந்திரிகளுட் ன்கூடித் தொழிற்செய்யும் அரசன்போல் நின்றலால், அவ்வரசன் மந்திரிமுதலியனானியங்கள் தன்னைக்குழப் புறஞ்சென்றுமீண்டு தன்மானிகையுட்செல்லுங்கால், நிறுத்தவேண்டியவர்களை அந்த அந்தவாயில்களில் நிறுத்திக்காவலும் வைத்துவிட்டு உட்செல்லுதல் போல அவ்வான்மாவர் தன்னைத் தத்துவங்கள் சூழப்புறஞ்சென் று மீண்டு அத்தத்துவங்களை அறிவுகாவலாக அங்கங்கே நிறுத் திவிட்டு உட்செல்லுமுறையில், சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதமாவிய ஐந்தவத்தைபுடையனாய் நிற்பனென் பதாம்.

அரசன் போல, ஆன்மா அஞ்சவத்தைப்படி அதுன்விபா பகத்துக்கு இழுக்கா மென்று கூறுவதுநோக்கி இழுக்கின்மை விளக்கி மேற்கொனைச்சாதிக்கும் ஏது.

அது தான் மலசொருபத்தின் மறைந்து அருப சொருமியா ய் நின்றலான்.

இ—ள், அவ்வான்மா. மலவடிவின் மறைப்புண்ட விடத்து அருவ வடிவாகிய தத்துவ சொருமியாய் நின்றலால் அத்தத்துவங் கள தொழிற்படும அவத்தை வேறுபாடுபற்றி அஞ்சவத்தைப் படுமென்று மேற்கொண்டதென்பதாம்.

அதனால், ஆன்மா அறிவு அங்கங்கே நிற்குங்கருகிகளுடன்கூ டி வியாபிதது நின்றலால் அதன் வியாபகத்துக்கு இழுக்கில்லை யென்க.

தத்துவங்கள் தொழிற்படு மிடத்து வரும் அவத்தைகளின் வேறுபாடு தெரிவித்து ஆன்மதத்துவ சொருமியாய் நின்றலே அ தற்கு ஏதுவாதலை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

ஒன்றணையா மூலத் துயிரணையு நாபியினிற்
சென்றணையுஞ் சித்த மிதயத்தின்—மன்றவே
யையயந்தா நன்னுதலிற் கண்டத்தின் வாக்காதி
மெய்யாதி விட்டகன்று வேறு.

இ—ள், மூலம், நாபி, இருதயம், கண்டம், புருவநடுவாகிய
ஐந்திடங்கூறியுமுறையே நின்று தொழிற்படும் தத்துவங்கள்.
க. உ. ந. உரு. ந.ரு. என்பதாம்.

அவத்தைகள், கேவலம், சகலம், சுத்தமெனமுன்றும். இவ
ற்றின் காரியாவத்தைகள் மூவைந்துபதினேய்தாம். ஆகவே இம்
மூன்றுங்காரணவத்தைகளென்க.

ஆன்மா, ஆணவமலந்தால் அணுத்தன்மைபாய் அறிவும
றைபட்டு ஒருநகுவிசுருடண நோராமல் தவிநடு நக்கும நிலை
கேவலாவத்தை என்பதாம். கேவலம்— நனிமை. அவத்தை—
இருத்தல். சகலம்— ஆன்மா, கலைபாதி கருவிசுருடன் கூடி அறிவு
விளங்கப்பெற்று சிந்தும் நிலைபாம். சுந்தம்— ஆன்மா, அநாதிமல
முத்தசுத்தபதார்த்தமாய்க் கருவிசுரொன்றானும் பற்றப்பெறுது
தத்துவாதீதமாய்சிந்தும் சிவத்துடன்சாராத் குறிப நிலைநிருவரு
ளாற்கைவரப்பெற்றுத்தானுங் கருவிகள் முற்றும் நீங்கி சுத்த
மாய்ச் சார்ந்துசிந்தும் சுத்தாந்நலிந நிலைபாம். மெல்லாவந்
தைமூன்றிற் கேவல காரியாவத்தை— ஆன்மா சகலத்தினின்று
கீழ்நோக்கிசெல்லும் கேவலநாக்மம், கேவலசொப்பனம்,
கேவலசமுத்தி, கேவலதுரியம், கேவலதுரியாதீதமெனஐந்தாம்.
இதுகீழாலவத்தை. சகலகாரியாவத்தை— ஆன்மா, சகலத்திற்
கீழ்நோக்காமலும் மேல்நோக்காமலும், நீணப்பு மறப்புக்களாற்
கணந்தோறும் மாறிசெல்லின்ற சகலநாக்மம், சகலசொப்ப
னம், சகலசமுத்தி, சகலதுரியம், சகலதுரியாதீத மெனஐந்தாம்.
இதுமத்தியாலவத்தை. சுத்தகாரியாவத்தை— ஆன்மா, யோகமு
றையில் இருதயம், கண்டம், தாலுமூலம், புருவநடு, பிரமரந்திரமா
கிய ஐந்திடத்தும் மேல்நோக்கிச் செல்லும் நிலையாம். இதுமேலா
லவத்தை. இம்மூன்றில் மூலகேவலம் இச்சூத்திரத்திற் “சகலமல
த்துணராது” என்றதனுணர்த்தப்பட்டது. அதன்காரியமாகிய
கீழாலவத்தை (ஒன்றணையா) என்றஇவ்வெண்பாவில், ஆன்மா,

நான்காஞ்சுத்திரம் முன்றாமதிகரணம். ௧௩

பஞ்சகஞ்சகனும்புருடநிலையுற்றுச்சாக்கிரத்தானமாகிய புருவநடுவில். நடுநு. தத்துவங்களும், சொப்பனத்தானமாகிய கண்டத்தில். உயிரு. தத்துவங்களும், சுமுத்தித்தானமாகிய இருதயத்தில். நு. தத்துவங்களும், துரியத்தானமாகியநாபியில். உ. தத்துவங்களும் தொழிற்படத்துரியாதீதமாகிய மூலாதாரத்தில் தான்மாத்திரம் நிலைபெறுதலாமென்க.

அங்ஙனம் அதிதத்தினின்ற ஆன்மா சாக்கிரத்திலும் ஐர்தவத்தைப்படுமென அதனை வலிபுறுத்தும் உதாரணம்.

இலாடத்தே யைந்தவத்தை யெய்திய வுள்ள
மிலாடத்தே யைந்தவத்தை யெய்து—மிலாடத்தே
யவ்வவ விர்திரியத் தத்துறைகள் கண்டதுவே
யவ்வவற்றி னீங்கலது வாங்கு.

இ—ள். அவ்வாறு கிழச்சென்றபடி மீண்டு புருவநடுவில் உணர்ந்து முறைச்சாக்கிரத்தில்வந்த ஆன்மா, அங்கும் சாக்கிர சாக்கிராதிஐந்தவத்தைப்படும். அவை, அச்சாக்கிரத்தானத்தில் அவ்வவ்விர்திரியங்களால் அவ்வவ்வீடயங்களைபுணர்ந்து அப்போதப்போதே அவைகளைமறந்து விடுதலாம். இவைபோலச்சுத்தாவத்தையும் ஐவகைப்படுமென்பதாம்.

இனிச் சகலாவத்தை ஐந்தாஞ்சுத்திரத்தும் சுத்தாவத்தை ஆறாஞ்சுத்திரத்துங்காண்க.

இச்சுத்திரம், ஆன்மா, அந்தக்கரணங்களின் ஒன்றன்று ஆயினும் சகசமலந்தால் மறைபட்ட அறிவுவினங்கும் பொருட்டு அவற்றைச்சார்த்து ஐர்தவத்தைப்படுமென்றும், சிந்தையைச் சேவனென்று கூறுதலால் அச்சிந்தைமுதலிய அந்தக்கரணங்கள் ஆன்மா வெனில்? அவைகள் இந்திரியங்களைநோக்க அறிவுடைமைபற்றி ஆன்மா வென்று கூறிலும், ஆன்மாவையும் தம்மையும் நோக்க அறிவுடையனவன் றுதலால், அவ்வான்மாவுக்கு கருவியாகிய அந்தக்கரணம் ஆன்மா அன்றென்றும், அவற்றுடன் ஆன்மா கூடுவானேனெனில்? அறிவு விளங்குத்தின் பொருட்டே என்றும் கூடினவிடத்து ஒரேவிதமின்றிப்பலவித அவத்தைப்படுவானேனெனில்? கருவிகள் ஒரேவிதமாய்க் கூடிநில்லாமல் குறை.

ந்தும் பிரிந்தும் நின்றலால் ஐந்தவத்தைப்பரிமென்றும் விளக்கி இது ஆன்மாவின் பொதுஇலக்கணமென விளக்கியவாறுகாண்க.

ஐந்தாஞ்சுத்திரம்.

பாச லிலக்கணம்.

விளம்பிய உள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்

களந்தறிந் தறியா வாங்கவை போலத்

தாந்த முணர்வின் நயியருள்

காந்தங்கண்ட பசாசத் தவையே.

கருத்துரை. இவ்வான்மாக்களிடத்துத் தமது முதலுபகார முணர்த்துதலுதலிற்று.

இ—ள். ஆன்மா, ஐந்தவத்தைப்பரிமென்போது, அதற்கு மந்திரிகள் போலும் அந்தக்காணுதி கருவிகளினுபகாரமே போதியதாதலால் அங்கு முதல்வனும் ஆதத்தக்கதொருபயனில்லை போலுமென்று கூறுவதுநோக்கி அங்கும் முதல்வனுபகாரம் இன்றி யமையாதென்பதை விளக்குமுகத்தால், முன்உள் பொருளென்று பிரமாணங் கூறியபாசத்தினிலக்கணங் கூறுவதென்பதாம்.

ரு—ள். மேற்கூறிய ஆன்மாவினால், இந்திரியங்கள் விஷயங்களை இஃதின்தென்று அளவிட்டறிந்தும் அங்ஙனமறியும் தம் ஷமயும் தம்மைஅதிட்டித்து நின்றுசெலுத்தி அறிவிக்கின்ற ஆன்மாவையும் அறியமாட்டா. அவைகள் போல, அவ்வுயிர்களும், தமது அறிவுக்கு விளக்கஞ்செய்கின்ற முதல்வனுடைய திருவருளால் மேற்கூறியிருவகை ஐந்தவத்தைகளிற் போக்கு வரத்துச் செய்து நின்றுவினைப்பயன்னை அளவிட்டறிந்து அதுபவிக்கும், அதுபவிக்கின்ற தம்மைஅச்சடங்குகின்றேறாகிய சித்தென்றறிய மாட்டா. தம்மை அதிட்டித்துநின்று விஷயங்கவறிற்செலுத்துகின்ற திருவருளையும் அறியமாட்டா. உயிர்கள் அவ்வாறு அறிதல் முதல்வன் சந்நிதிமாத்திரந்தால் ஆகும். ஆனால் ஆன்மா இந்திரியங்களைச்செலுத்தி விஷயங்களை அதுபவிக்கும்போது பலவகையாய் விகாரப்படுதல்போல, ஆன்மாவைச்செலுத்தி அதுபவிக்கச்செய்து உடனிற்கின்ற திருவருள்முதல்வனும் விகாரப்படுவதோ? வெளில், காந்தத்தைக்கண்ட இரும்பு (ஊசி) அக்காந்தம் விகார

இத்தாமிசுத்திரம் முதலதிகரணம்.

மின்றி அசையாதிருப்ப அதன்சந்நிதியில் அதனால் இழுத்துக் கொள்ளப்படுதல்போல முதல்வன் உயிர்களைக்கருவிகளாற்செலுத்துவதின்றிப்போகங்களை அதுபவிக்குக என்று நினைத்தலாகிய சந்நிதிமாத்திரையேசெலுத்துதலால் ஒருகாலத்தும் விகாரப்படா வென்பதாம்.

இங்கே திருவருளென்றது. ஆன்மாக்களைச் செலுத்திப்போகங்களை அதுபவிக்கச்செய்யுமென்றதற்கேற்பத்திரோதான சத்தி யேயாம். இதனிலக்கணம் இவ்வாறு கூறவே இதற்குக்கருவிபாய் இதனுளடங்கிநிற்குமாயை கன்மங்களினிலக் கணமுக்கூறியவாரும்.

இச்சுத்திரம், “வினம்பியவுள்ளத்து மெய்வாய்கண்மூக்கு அளந்தறிந்தறியா” எனவும், “ஆங்கவைபோலத் தாந்தமுணர் வின்றமியருள் காந்தங்கண்டபராசத்தவையே” எனவும் இரண்ட திகரணத்து.

முதலதிகரணம்

சாங்கியர், தாமரைப்பிழைபோல் ஆன்மா பற்றற்றுநிற்ப அதன் சந்நிதியில் புத்திதத்துவமே ஐம்பொறிவழியாகவிடயங்களை யறியுமாதலால், அவ்வான்மா கருவிகளுடன்கூடி அவத்தைப்படு மென்பதுபொருந்தாது என்கூறுவதுபோக்கிசுத்திரமுதற்பா கத்தைப் பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

ஈண்டு, ஐயுணர்வுகள் ஆன்மாவா லுணரு மென்றது.

இ—ள். ஐம்பொறிகள் தாமரை ஒன்றையும் அறியாவாதலால், ஆன்மாவால்விடயங்களை யறியு மென்பதாம்.

அதற்குப் பிரமாண மென்னென்பாரை போக்கிமேற்கோ ளை வலியுறுத்தும் ஏது.

அவற்றினான் ஆன்மா வொற்றித்துக் காணினல்லது அவை யொன்றையும் விடயியா வாகலான்.

இ—ள். அவ்வைம்பொறிகளுடன் உயிர் ஒற்றுமைப்பட்டு நின்று அறிந்தாலன்றி அவை ஒருவிடயத்தையும் விடயிக்கமாட்டா வாகலால் ஐம்பொறிகள் ஆன்மாவா லுணருமென மேற்கொண்ட தென்பதாம்.

சிவஞானபோதார்த்த லெகுவசனம்.

உயிர், அவ்வாறு ஒற்றித்துநின்றசெலுத்துதலும்ஐம்பொறிகள் உயினாயின்றி யுணரமாட்டாமையும், எதனால் விளங்கப் பெறுவோமென்பானாகோக்கி அவற்றைவிளக்கி ஏதுவைவலியுறுத்தும்உதாரணம்.

ஐம்பொறியை யாண்டங் கரசாயுளநிற்ப
வைம்பொறிக ளுள்ள மறியாவா—மைம்பொறியிற்
காணுதேற் காணுது காணுமுளங் காணுதேற்
காணுகண் கேளா செவி.

இ—ள். அரசன் அத்தாணி மண்டபத்திருந்து ஏவலாளரை க்காரியங்கனிற் செலுத்திஆளுதல்போல, ஆன்மா, புருவருவி லிருந்துபொறிகளை அந்தந்தவிடயங்களை அறியும்படி. செலுத்துதலால், அரசனா லேவப்பட்டோர் ஏனியகாரிய மட்டிலன்றி மேற்செய்ய மாட்டாமையேபோல, அப்பொறிகளும் உயிராற் செலுத்தப்பட்ட விடயமட்டிலன்றி செலுத்தும்உயிரை அறியமாட்டா. ஆனால், பொறிகள் உயிரானன்றி அறியாவாயினும், உயிர், பொறிகளானன்றியும் அறியும்போலு மெனில்? அரசன் மந்திரிகளையின்றியும், மந்திரிகள் தலைவனையின்றியுஞ் செய்யமாட்டாமையேபோல, பொறிகளையின்றி உயிரும் உயிரையின்றிப்பொறிகளும் விடயங்களை அறியமாட்டாவென்பதாம்.

இரண்டாமதிகரணம்.

ஈசர அனிகாரவாதி, கருவிகள் சடமாதலால் சித்தாகிய உயிரையின்றியறியாவாயினும், சித்தாகிய உயிர் முதல்வனுதவியை வேண்டாது; வேண்டுமேல் முதல்வனுக்கும் வேறுதவிவேண்டுமென்றாகிவரம்பின்றி ஓடுமென்று கூறுவதுநோக்கிச்சூத்திரத்தின் இரண்டாம்பாகத்தைப் பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

இனி, இதுவுந்தமது முதலாலேயுணரு மென்றது.

இ—ள். இவ்வான்மாக்களுந்தமது முதல்வனுலே அறிவிக்க அறியுமென்பதாம்.

தமதுமுதலென்றதனால், மேலொருமுதற் பொருளினடங்கி நிற்கும் பொருள்களே அறிவிக்க அறிவனவன்றித், தானே முதலாயுள்ள பொருளுக்குப் பிறரறிவிக்கவேண்டா; ஆதலின் வரம்பி

ஐந்தாஞ்சுத்திரம் இரண்டாமதிகாணம்.

ன்றி ஓடுதலின்றென்பதும் உடம்பொடுபுணர்த்து விளக்கியவாறு காண்க.

ஐம்பொறிசடமாதலால், சித்தாகிய உயிரால் அறியுமென்றது பொருந்தும், சடமல்லாத உயிர் முதல்வனால் அறியுமென மேற்கோள் கூறியது பொருந்தாதென்பாரை நோக்கி அது பொருந்துமென மேற்கோளை வலியுறுத்தும் ஏது.

இவ்வான்மாததன்னாலே யுணரு மிர்திரியங்களைப் போலத் தானுர் தன்னையுணராது நின்றலான.

இ—ள். உயிர் சித்தும் ஐம்பொறி சடமுமாகிய வேற்றுமை யுறினும் ஐம்பொறிதம்மையும் தமக்கு அறிவிக்கு முயிரையும் அறியாதவாறுபோல உயிர்களும் தம்மையும் தமக்கு அறிவிக்கு முதல்வனையும் அறியாதவாறால் அவ்வொற்றுமை நோக்கி மேற்கோள் கூறியது பொருத்தமே என்பதாம்.

ஆன்மாவினால் விடயங்களை யறியுமிர்திரியங்களுக்கு வரும் பயன் ஆன்மாவைச்சேர்தல்போல, முதல்வனால் அறியும் ஆன்மவுக்கு வரும்இன்பதுன்பங்கள் முதல்வனைச்சேரும்போலு மென்பாரைநோக்கி அவ்வன மாகாமையுறி ஏதுவை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

மன்னுசிவன் சந்நிதியின் மந்துஸைஞ் சேட்டித்த
தென்னு மறையி னியன்மறந்தாய்—சொன்னசிவன்
கண்ணு ளளம்வினையாற் கண்டறிந்து நிற்குங்கா
ணெண்ணன் சிவனசத்தை யின்று.

இ—ள். இங்கேகூறிய அதுமானப் பிரமாணமுமன்றி, நிலை பெற்றசிவசந்நிதியில் பிரபஞ்சம் தொழிற்படுகின்றதென்று கூறு ம் (வேதப்பொருளையும்) ஆகமப்பிரமாணத்தையும் மறந்து பிணங்குவின்ற பேதைபே, இர்திரியங்கள் தமக்காகஒன்றும் அறிவதில்லை உயிருக்காகவேயாம். உயிர் அவற்றின்வழியாய் அறிவன வெல்லாம் தமக்கேயாம். அவ்வான்மாதனக்கு வேதத்தாள் எடுத் தோதப்பிடும்முதல்வன் அறிவித்துக்கொண்டுநிற்பத் தான்செய்த

சிவஞானபோதாரீ த்தலெகுவசனம்.

வினைக்கீடாக ஒவ்வொன்றை அறியும், இவ்வேறுபாடறிவாயாக மங்கல ரூபியாகிய சிவன் உயிர்க்கு அறிவித்துடனிற்பினும், தன் சந்நிதியில் அமங்கலமாகிய பிரபஞ்சம் முற்பட்டுத்தோன்றாததால் அவ்வின்பதுன்பப் பயனை அதுபவியானென்பதாம்.

இங்கே சிவசந்நிதி என்றது, அனிகாரவாதிகள் கூறும் சிவனது அபிமுகமாத்திரையன்று, சிவசத்தி அவ்வக் காரியங்களில் உன்முகமாதலாகிய சங்கற்பமே.

உயிர், அறிவிக்க அறிபுமிடத்து முதல்வனின் வேறாய் நின்றறியுமோ? ஒன்றாய்நின்றறியுமோ? வென்பாரைநோக்கி அவ்விருவிதமுமின்றி நின்றறியுமென்றுணர்த்தி அதனை வலிபுறுத்தும் உதாரணம்.

வெய்யோ னொளியி லொடுங்கி விளங்காது

வெய்யோனை யாகாத மீன்போல—மெப்பவனிற

கண்டுகேட்டுண்டியிர்த் துற்றறியு மைம்புலனைக்

கண்டுடனாய் மன்னுதலைக் காண்.

இ—ள். சூரியனொளியிலடங்கி வேறுமாகாமல் சூரியனாயும் ஒழியாத நகூத்திரங்கள் அச்சூரியனால் ஒளியுடையனவாதல் போல, உயிர் ஐந்துவிதங்களையும் மெப்பப்பொருளாகிய முதல்வன ஹுணர்ந்து வேறுதலும்ஒன்றாதது மின்றி அவ்விரண்டுக்கும்பொதுவாயடங்கி உடனுப்பிற்றலை அறிவா யென்பதாம்.

முதல்வன் அறிவிக்க அறியும் உயிர்க்கு, அறிவுபலவேறுதலால் அவ்வேறுபாடு முதல்வன் அறிவிக்கும் வேறுபாட்டாலாயதெல் சுருதி அவ்வினைநீர்விகாரி என்பதற்குமாறாய் விகாரியென்று கூறவருமென்பாரைநோக்கி விகாரியாகாமைபுணர்த்தி அதனை வலிபுறுத்தும் உதாரணம்.

அருளுண்டா மீசற் கதுசத்தி யன்றே

யருளுமவனன்றி யில்லை—யருளின்

றவனன்றே யில்லை யருட்கண்ணார் கண்ணுங்

‘கிரவிபோ னிற்குமர னேய்ந்து.

இ—ள் முதல்வனுக்கு உயிர்களின்பசுத்துவ நீக்கிச் சிவத்
வம்விளக்கவேண்டுமென்னு மிரக்கம் அநாதியேயுள்ளது. அது
அவனது சத்தியே. சத்தியும்முதல்வனும் குணமும் குணியுமாத
லால் சத்திமுதல்வனைவிட்டுத் தனித்துநின்றல் அமையாது.
முதல்வனும் சத்தியைஇன்றி யமையாதவனாய் ஞானக்கண்ணு
டையா ரறிவிற்குச் சூரியன் தன்னொளியுடனியைந்து நின்றல்
போல, சத்தியுடனியைந்துநின்று அறிவிப்பன். ஆதலால் 'தன்
வயத்தனாய் விகாரமின்றிச் சத்திசங்கற்பமாத்திரையி னாலேயே
யாவுஞ்செய்கின்ற முதல்வன் விகாரியாதலில்லை என்பதாம்.

இங்கே ஞானக்கண்ணுடையாரென்றது, சிந்தாரந்தசைவ
ரையே. அவர்க்கன்றி மேற்கூறிய உண்மை விளங்காதென்க-
சூரிய னொளியாலேயே அவ்வொளியையும் சூரியனையும் அறிதல்
போலச், சித்தாரந்த சைவர்கள் சிவசத்தியாகிய அருளாலேயே
அவ்வருளையும் சிவத்தையும் அறிவர்; இவ்வுண்மை "அவனரு
ளாலே யவன்றாள்வணங்கி" என்று ஸ்ரீவாசகசுருதிவிளக்குதலா
லுங்காண்க.

இச்சூத்திரம், மந்திரிகளுடனும் அரசன்போல அந்தக்
காண்களுடனே யவத்தைப்படு முயிர்க்கு அவையே யமையும்.
முதல்வனுலாவதோர்பயனில்லை யென்பாரைமறுத்து. அங்கும்
முதல்வனுதவிவேண்டுமென்பதுணர்த்து முறையில், ஐம்பொறி
கள்போல உயிரும் தன்னையும் தலைவனையும் அறியாது முதல்வ
னருளாற் றுனறிந்தவத்தைபுறும். அப்படியறிதல் கார்த்தத்தின்
முன்னிரும்புபோலாதலால் முதல்வன் விகாரப்படாநென்றும்;
ஆன்மசந்நிதியில் புத்திதத்துவமே அவத்தைபுறமென்பாரைமறு
த்து, புத்தியினாற்பொறிகள்விடயங்களைபறியா ஆன்மாவினாற்றான்.
அறியும்; அவத்தைபுறுவது சித்தாகிய ஆன்மாவே சடமாகியபு
த்தியன் றென்றும், உயிர் சித்தாதலால் அது முதல்வனுலையி
வேண்டா. வேண்டுமேல் அவனும் பிறரால் அறியவேண்டுமென
வரம்பின்றி ஒடுமென்பாரை மறுத்து, தனக்குமேல் ஒருமுதலை
யுடைய உயிர்க்கன்றித் தனக்குமேல் ஒருமுதலின்றித்தானே
முதலாயுள்ள சர்வஞ்ஞ சித்துக்குப் பிறர் அறிவிக்கவேண்டா.

வாதலால் வரம்பின்றி ஓடுவதில்லை என்றும், உயிரின் அறிவு பலவேறாய் நிகழ்தலால் அவ்வேற்றுமை அறிவிக்கும்முதல்வ னாலா யதென்றாகியுனன் விகாரிபோலுமென்பாரை மறுத்து, முதல்வனருளாகியசத்திசங்கற்பத்தால் அவ்வருளின டங்கிநின்று யிரறியுமாதலால் முதல்வன் விகாரப்படாநென்றும் விளக்கி, ஆன்மாக்கள் தம்அறிவை விளக்கும் “தமியருளாகிய” திரோதா னசத்திசங்கற்பத்தாலறிந்துநிற்கின்ற சகலாவத்தையாகிய உணர் த்துமுறைச் சாக்கிரத்தினியல் புணர்த்தியவாறு காண்க.

ஆருஞ்சுத்திரம்

பதியிலக்கணம்.

உணருரு வசத்தெனீ னுணரா தின்மையி

னிருதீற னல்லது சிவசத்தாமென

விரண்டு வகையி னிசைக்கும்ன் னுலகே. [தலிற்று,

கருத்துரை. சத்தும் அசத்தும் வரைசெய்துணர்த்துதனு

இ—ள். முற்கூறியபொருள்களில் சத்துஇது அசத்துஇது என்றுணர்த்து முகத்தால் பதிஇலக்கணங்கூறுவதென்பதாம்.

சு—ள். ஆன்மஅறிவுக்கு விளக்கஞ்செய்துபகரிக்கு முதற் பொருள், பிரமாணங்களால் சுட்டிஅறியப்படுமியல்பினதென்றால், அப்படி யறியப்படும் உலகப்பொருள்போலஅழியும் அசத்துஎன்றாகும்; எவ்வழியினும் அறியப்படாததென்றால் முயற் கோடுபோல சூரிய மென்றாகும். ஆகலால் அவ்விருபகுதியுமின் றிப் பாசஞானம் பசுஞானங்களால் அறியப்படாமையாற் சிவ மென்றும், சிவஞானத்தால் அறியப்படுதலால் சத்தியென்றும் இவ் விருவகையினால் சிவசத்து என்று மெய்புணர்வினால் நிலைபெற்று யர்ந்த மேலையோர் கூறுவரென்பதாம்.

சிவம்என்றது சித்துஎன் னும் பொருட்டு. பிரமாணங்களால் அறியப்படுதலும் எவ்விதத்தும் அறியப்படாமையுமாகிய அவ் விருவகையுமின்றிப், பாசஞானம், பசுஞானங்களால் அறியப் படாத சித்தாயும், பதிஞானத்தால் அறியப்படுகின்ற சத்தாயும்

நிற்றலே பதியிலக்கணமென்க. இது சொருபலக்கணமென்னுஞ்
சிறப்பிலக்கணமாகும். இன்னுமுள்ளசிறப்பியல்புக்குணங்களெல்
லாம் சித்து சத்து என்னுமிரண்டுளடங்கும். அக்குணங்கள், சர்
வஞ்ஞதாதி எண்குணங்களாம். முன்ஒன்றாயும், வேறாயும், உடனா
யும் நிற்பன் எனக்கூறியது தடஸ்தலக்கணமென்னும் பொது
இலக்கணமாம். இங்கே சத்து என்றது முக்காலத்தும் ஒரேபடி
த்தாயுள்ள சிவப்பொருளையே; அசத்து என்றது மாயையிற்றே
ன்றிரின்றொடுங்கும் உலகப்பொருளையே. இது தோன்றி நின்
றொடுங்கும் வேறுபாடுநோக்கி அசத்தென்றுகூறியதன்றி இங்
பொருளென்னுங்கருத்தாற்கூறியதன்று. மாயையிற் றேன்றிரிற்
கும்போது ஸ்தூலமாயும்ஒடுங்கியபோதுருக்குமமாயும் என்றும்
உள்ளதேயாதலால் இது சடசத்தென்பதாம். ஆதலாற்றான்
மேலே பதியாகிய சிவபிரானை சித்தாகிய சத்து என்பதுதோன்ற
சிவசத்து என்றுகூறியதென்க.

இச்சுத்திரம், “உணருருவசத்தெனின் னுணராதின்மைபின்
எனவும் “இருதிநனல்லது சிவசத்தாமென இரண்டுவகையினி
சைக்குமன்னுலகே” எனவும்இரண்டதிகரணமுள்ளது.

முதலதிகரணம்

தார்க்கீகர், முதல்வனும அறயபபவபொருளே என்றும்,
சாங்கியர், எல்லாப்பொருளுஞ் சத்தாதலாற்பிரபஞ்சமும் சத்தே
என்றுங் கூறுவதுநோக்கிச் சூத்திரத்தின்முதற்பாகத்தைப்பதம்
பிரித்துரைக்கும்மேற்கோள்.

ஈண்டு, அறிவினாலறியப்பட்ட சுட்டுஅசத்தென்றது.

இ—ள். சுட்டறிவினால் அறியப்பட்ட சுட்டுப்பொருளெல்
லாம் அசத்தென்பதாம்.

தார்க்கீகன், உள்ளதாய் நேரேகாணப்படும் பிரபஞ்சத்தை
இல்பொருளாக அசத்தென்றலும், சாங்கியர், சத்தாகியபிரபஞ்
சத்தைச் சுட்டியறியப்படுதல் மாத்திரம்நோக்கி அசத்தென்றலும்
பொருந்தார்தென்பதுநோக்கி மேற்கோளைவலியுறுத்தும் ஏது.

அவை தாம் பிரகாசமாய்நின்றே அப்பிரகாசமாய்நின்றலான்

இ—ன். உலகமாகிய அச்சுட்டுப்பொருள்கள், இராஜத மிசு தியாற்பிரமனாற் படைக்கப்பட்டுள்ளதென்கின்றதாமத மிசுதியால் ருத்திரனாழிக்கப்பட்டில்லையெனநின்றலால் அசத்தெனமேற்கொண்டதென்பதாம். இதுதார்க்கிகனுக்குக்கூறியதாம்.

இனிஇரட்டுறமொழிந்து, அவைதாம், காரியாவத்தையிற் றாலமாய்வினங்கிரின்று காரணாவத்தையிற்சூக்குமமாய் விளங்காதுமறைந்துநிற்கும்வேற்றுமையால் விளங்கியறியப்படாதகாரணப்பொருள்களை கோக்கி அறியப்படுங் காரியப்பிரபஞ்சம். அசத்தென்றல் பொருந்துமாதலின் அவ்வாறுமேற்கொண்டதென்றும் பொருள்கொள்க. இதுசாங்கியனுக்குக்கூறியதாம்,

தார்க்கிகன், உலகத்துள் அழியும்பகுதிகளை அசத்தாயினும் அழியப்படாது காணப்படுவனவும் அசத்தென்றற்குப்பிரமாணமென்னென்பதுகோக்கி ஏதுவைவலிபுறுத்துமஉதாரணம்.

அசத்தறியாய் கேணீ யறிவறிந்த வெல்லா

மசத்தாகு மெங்கண்டா னாயின்.

இ—ன். அசத்தினியல்பை யறியாதவனேநாம்கூறுதலைநீமனம் பற்றிக் கேட்பாயாக. சத்தினியல்பை அறிந்தவன் ஆராய்ந்தானேல் சுட்டறிவினாற்றியப்பட்டனவெல்லாம் அசத்தென்றே யறிவென்பதாம்.

“அசத்தறியாய்” என்றதனால், அசத்தினியல்பையறிந்தாயாயின் இவ்வாறுபிணங்குவாயல்லையென்பதும், கேள்நீ” (என்றதனால், “எந்தைதாட்பால் வணங்கித்தலைநின்றிவைகேட்க) இனியாவது முனைப் பொழிந்து திருவருளினடங்கித் தலைபன்பி னுறைத்துநின்று கேட்டறிந்துதெளிவா யென்பதும், “அறிவறிந்த வெல்லா மசத்தாகும் என்றதனால், உள்ளதென்றுணரப்படும் பொருளெல்லாம் இல்லையென்றுணரப்படும்அசத்தாதல் நிச்சயமென்பதும்,” மெய்கண்டான்” என்றதனால், சத்தினியல்பை யறிந்தாற்கன்றி அசத்தினியல்பறியமுடியாதென்பதும், “ஆயி

ன்” என்றதனால், அது அறிதற் கரியதென்பதும் அச் சொல்லாற்றலால் விளக்கமா மென்க.

முன்பு சாங்கியனோர்க்கி, இரட்டுறமொழிந்துகாரியாவத்தையில் விளங்கிக்காரணவத்தையில் விளங்காமையால் அசத்தேயாம்என்று” கூறியதை வலி யுறுத்தும் உதாரணம்.

—அசத்தலாய்

நீரி லெழுத்து நிகழ்கனவும் பேய்த்தேரு

மோரினைய யின்றுமா ரெப்பு.

இ— ள் அசற்காரிய வாதியாகாமற் சற்காரியவாதியாகிய அறிவுடையவனே அவ்வாறு தோன்றிமறையும் இரபஞ்சத்தை அசத்தென்பதற்குவமானம் ஆராயின் நீரிலெழுத்தும் நிகழ்கனவும்பேய்த்தேரு மா மென்பதாம்.

நீரிலெழுத்து” தோன்றியவுடனே மறைத்துப்போதலையும், நிகழ்கனவு” தோன்றிய விஷய முடிவுபெறாமல்மறைத்துப்போதலையும், “பேய்த்தேர்” (கானல்நீர்) ஒருகாரணங்காட்டிமறைத்துப்போதலையும்விளக்குதற்கே மூன்றுஉவமைகூறி அருளிற்று. மேக முதலியவற்றால் மறைத்துப்போதலை காரணங்காட்டி மறைதலென்க. கனவைப்பொய்யென்பாரைமறுத்தற்கே “நிகழ்கனவு” என்றடைகொடுத்தருளிற்று.

இச்சுத்திரத்தில் “உணராதெனின்இன்மை” என்றதன்பொருள், எவ்வகையினும் அறியப்படாதபொருள்குணியமேயாகும். அதுஎல்லாச்சமயத்தாருக்கும் சம்மதமாதலால் அதுபற்றி ஆசங்கையிலை என்க.

இரண்டாமதிகரணம்.

மாயாவாதி, உணர்பொருள் அசத்து உணராப்பொருள் குணியமென்றுமேவேஸிச்சயித்தலால், இவ்விரண்டின்வேறாயமுதல்வனியல்பு, உணரப்படுமென்றும்படாதென்றுஞ் சொல்லமுடியாதஅநிர்வசனமென்பதுபோலுமென்றுகூறுவதுதோக்கிச்சுத்திரத்தின் இரண்டாம்பாகத்தைப்பதம் பிரித்துசைக்கும்மேற்கோள்.

இனி, இவ்விரண்டுதன்மையுமின்றி வாக்குமனத்திற்கோசர மாய்வின்றவதுவேசத்தாயுள்ள சிவமென்றுணரப்பாற்று.

இ—ள். உணர்தல் உணராமல் இரண்டிமின்றி(வாக்கு)காத வழி ப்பட்டபாசஞானத்திற்கும், (மனம்) மனம்முதலிய கரணங்களு டன் ஒட்டிநின்றதுணரும்பசுஞானத்திற்கும், (அதிநமாய்) அறியப் படாததாய், ஒற்றுமைப்பட்டு வின்றுணரும் பதிஞானத்திற்கே விளங்கித்தோன்றுவதாய் நிற்கும் அதுவே, பிரமாணங்களால் இன்னதென்று அறிப்பப்படாமையோக்கி மகாவாக்கியத்தால் “அது” என்றுகூறப்படும் சத்தாகிய சிவமென்றுணரும் பான் மையதென்பதாம்.

அறிப்பப்பிதல் படாமையிரண்டிமில்லாதபொருளை(அறிவச னமாய்)இன்னதென்றுசொல்லமுடியாதாய்நிற்பதென்னுமல், பாச பசு ஞானங்களால் அறிப்பப்படாது பதி ஞானத்தால் அறிப்பப்பி மென்பதெப்படி? என்பாரைநோக்கி மேற்கோளைச்சாதிக்கும் ஏது.

பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசிக்க வேண்டுவதின்மையானும், அப்பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசமின்மையானும்,

இ—ள். வாக்கு மனங்களால் உணரப்படும்பொருளானால் அ தனை யறிதற்குரிய சாதனங்கள் பின் (அ-வது) ரூத்திரத்திற்குற வேண்டா. ஒருவாற்றானும் அறிப்பப்படாததானால் அங்குக்கூறிய அச்சாதனங்களால் ஒருபயனுமில்லை. ஆதலால் அவ்விருவகையி ங்கடந்து அதிதமாய் அச்சாதனவழி நின்று பதிஞானத்தால் அறி யப்படுங் கோசரப்பொருளாய்நிற்கும் அதுவேசத்தாகிய சிவமா மெனமேற்கொண்டதென்பதாம்.

அவ்வாறுநிற்கும் பரமார்த்தமாகியபிரமம் அஞ்ஞானத்துட ன் கூடியபோது (விவகாரத்தில்) சீவான்மா, பரமான்மா, என்றி ருவுகைப்பட்டுப் பின் கூறப்படுஞ் சாதனங்களினின்றறியவும் படும். அஞ்ஞான நீங்கியபோது பரமார்த்தத்தில் அவ் விருவகை யுமின்னமையால் சத்தென்றவது அசத்தென்றவது அறிப்பப்படா மலிருக்கும். ஆதலால் அப் பிரமத்தைக் கோசரம் (அறிப்பப்படும்

பொருள்) என்பதுபொருந்தா தென்பாமை நோக்கி ஏதுவை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

எண்ணிய சத்தன்றரத்தன்று மென்றுலென்
கண்ணி யுள்தென்றன் மெய்கண்டா— எண்ணி
யறிய விரண்டா மரத்தாதல் சத்தா
மறிவறியா மெய்சிவன்றா ளாம்.

இ—ள். அப்பிரமம்விவகாரத்திற்குருதப்படும் சத்துமன்று அச
த்துமன்றெனில் அப்படி ஒருபொருளுண்டென்றதுஎன்ன பிரமா
ணம் நோக்கியோ? பிரமாணமுண்டென்றால்பிரமாணத்தால் அறி
யப்படும்பிரமேயமென்றுகி அறியப்படுபொருளாய்முடியுமென்ற
ஞ்சிப்பிரமாண நிலைஎன்றால் அது பிரமாணங்களால் அறியப்
படாதகுணியமாய்முடியும். இவ்வாறு அறியப்படுவதும் படாத
தும்உண்மை உணர்ந்தோன் ஆராயின் அசத்தேயாம். ஆதலால்
சாந்தோக்கியஉபநிடதங்கலிற்சத்தென்று கூறப்படுவதாயுஞ் சுட்
டறிவினிலறியப்படாதாயுமுள்ளமெய்ப்பொருள்சைவஉபநிடதங்
களினும் சைவாகமங்களினும் வேற்றுமை யின்றி நின்னுனரும்
அதுபவஞானத்திற் கோசரிப்பதென்றோதப்பட்டுச் சிவனருளாவ
தன்றி நீகூறுஞ்சுனியமன்று. அஞ்ஞானத்துடன்கூடி விகாரப்
படுவது மன்றென்பதாம்.

இதனால்போந்தபொருள்சத்துமன்றி அசத்துமன்றி ஒன்று
ண்டெனிற்பிரமாணமென்றோ? பிரமாணத்திக்குணியமெனில்? குணி
யமும் அழிபொருளும் அசத்தேயாதலால் பிரமம்அசத்தென்று
கிசத்தென்னுஞ் சுருதிகளுக்குமாறுபடும். ஆதலால் சத்தென
னும்பிரமம் உண்மைஞானத்திற்கோசரிப்பதென்று நாகூறுஞ்
சிவமேயன்றி நீகூறுஞ்சுனியமன்றெனமாயாவாதியைமறுத்துக்
கோசரமென்றதை வலியுறுத்தவாருமென்க

இனி. தார்க்கீகன், முன் பிரத்தியக்ஷத்தாலறிந்த ஒருபொ
ருளோப்பின் அதுமானத்தால்அறியவிரும்பில் அவ்வழியினும்அது
அறியப்படுதல்போல, முதல்வன் முன் பாசபகஞானங்களாலும்
அறியப்படுவன் பின்சாதனங்களாலும்(பதிஞானத்தால்) அறியப்

சிவஞானபோதார்த்த லெகுவசனம்.

படுவன். ஆதலால்முன்வாக்கு மனங்களால்அறியப்படான் முதல்
வனென்றது பொருந்தாதென்பதைநோக்கிஅதனைவலியுறுத்தும்
உதாரணம்.

உணர்ப வசத்தர்த லொன்றுணரா தொன்றை
யுணருநீ தானுணரா யாபி—னுணருமுனிற்
ருனிரண்டா மெய்கண்டான் நன்னு லுணர்தலாற்
ருனிரண்டாய்க் காணான் நயி.

இ—ள். அவ்வாக்கு மன முதலிய கருவிகள் தாமேயறியாமல்
ஆன்மாவாயிப் உன்னுலேயே அறியப்படுதலால் அவைகள் அறி
வில்லாத அசத்தாகும். ஆதலால் அக்கருவிபுள் ஒன்றேனுமுதல்
வனையறியமாட்டாது (ஆகவே பாசஞானத்தால் முதல்வன் அறி
யப்படானென்பது தெளிவாம்) நீ அக்கருவிகளைக்கொண்டே
யறியவனாதலால் நீயும் தனித்து நின்று அறியமாட்டாய். இத
னால் பாசஞானத்தால் அறியப்படானென்பது காண்க. நீயே
ஆராய்ந்தறிவையானால் அக்கருவிகளால் அறியப்படும் பொருள்
கள் உனக்கு வேறாதல் போல முதல்வனும் உனக்கு வேறன்றா
ம். பொருட்டன்மையால் வேறாயினும், முதல்வன் கலப்பினால்
உயிர்க்குயிராய் நின்றறிவிப்பனாதலால் உயிர்க்கு அறிவு விளங்கு
முண்மைபுணர்ந்தோன் தன்னறிவு சிவனுருளினடங்கி அதுவே
யாய் ஒற்றித்துகின்று அவ்வருளாலறிவானன்றி ஏனைப்பொருள்
களைவேறாய்கின் றறிதல்போல அம்முதல்வனை அவனினைவேறாய்
நின்றறியமாட்டானென்பதாம்.

இனி, யோகமதஸ்தன், முதல்வனால் முதல்வனை அறியவே
ண்மென்பதில் (ஆன்மாச்சிரயதோஷம்) தன்னைப் பற்றுதலென்
னும் குற்றமுண்டாமாதலால்யோகநூலிற்குடமும்தியான பாவனை
களால் முதல்வன் அறியப்படுவானென்பதுநோக்கி முதல்வன்
அவனானறி அப்பாவனையா லறியப்படானென்பதை வலியுறு
த்தும் உதாரணம்.

பாவகமேற் ருனசத்தாம் பாவனா தீதமெனிற்
பாவகமா மன்றென்னிற் பாழதுவாம்—பாவசத்தைப்

பாவித்த ருனென்னிற் பாவகமார் தன்னருளாற்
பாவிப் பதுபாமில் பாழ்.

இ—ள். நீகூறும் பாவனை மனமுதலியகருவிகளுடன் நீன்று
பாவிப்பதெனில், அது சுட்டி அறியப்படுதலால் அசத்தாகும்.
கருவிகளை நீங்கிநின்று பாவித்தலால் பாவனையைக் கடந்ததெனில்
மன முதலிய கருவிகள் நீங்கியபோது ஒன்றுமறியாத கேவலா
வஸ்தையாய் முடியுமாதலாற் பாவகமாக்கிரையன்றிப் பயனி
ல்லையாம், இவ்விரண்டுமின்றி இன்னகென்று சொல்லமுடியாத
அநிர்வாணமாகப் பாவிப்பதெனில், அது குணியமாம். பாவனையி
லகப்படாததை அகப்பட்டதாகப் பாவிப்பதெனில், அதுபோலி
யாய்ப் பாவனாதீதம்போல் பயனற்றதாம். ஒருபாவனைக்குங் கிட்
டாத பொருள் (குணியம்) பாழாமென்பாயேல், நீ கூறிய அப்பா
வனைகளிற் காலம்போக்கிப் பயனின்றி ஒழியாமல் திருவருளாற்
பாவித்தறியப்படுவதே அப்பரம்பொருளாதலால், நீகூறும் பாவ
னைகளுக்கு அகப்படாமைபற்றிப்பாழென்று கூறமுடியாதென்ப
தாம்.

இங்ரு, முதல்வன் அவனது திருவருளால் அறியப்படுவன்
என்றதனால், தன்னைப்பற்றுதலென்னும் குற்றமின்றென்பதுவிள
க்கமாம்.

யோகநூலார் கூறும்பாவனை இந்நான்கனுள் ஒன்றாவதன்றி
வேறில்லையாதலால் திருவருளாற்பாவிக்கப்படாத அப்பாவனை
ஒன்றாலும் பயனில்லையென்பது தெளிவாமென்க.

இதனை, “மநஸை வேதமாப்தவ்யம்” இந்தப்பிரமம் அருளி
னாலடையத் தக்கது என்று கடவுல்லீடபரிடதமும், “மநஸைவா
துத்ராஷ்டவ்யம்” பிரமம் அருளினாலே காணற்பாலது என்று
பிருகதாரண்யோபநிடதமும், “சுருதோபுத்யா கபயாசம்யுநக்து”
அவநம்மை அருளினாலே (தம்முடன்) சேர்ப்பாராக என்று
சுவேதாசுவதரோபநிடதமும், “அவனருளே கண்ணாகக் காணி
னல்லால்” அவனருளாலே யவன்றான்வணங்கி” என்று திசவிட
சுருதிகளும் விளக்குதலாலுந் தெளியலாம்.

திருஞானாற்பாவிப்பதற்கு அவ்வருளையும் பாகிக்குமுறையையும் தெரியவேண்டுமாதலால் அவை(சு ம்குத்திரத்திற்) கூறப்படும்

இனிச்சிவசமவாதசைவர், அவனருளாற்பாவிக்கவேண்டாம்; ஆன்மா பசத்துவம் நீங்கியபோது சிவனைப்போல எண்குணங்களையடையுமென்று சிவாகமங் கூறுதலால் அப்போது ஆன்மா ஞானம் சிவஞானத்தைஒத்தகன்றிப்பசுஞான மன்று. ஆதலால் முதல்வன் அவ்வறிவால் அறியப்படுவனென்பதுநோக்கி அருளாலன்றி யறியப்படாமையை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

அறிய விரண்டல்ல னாங்கறிவு தன்னா

லறியப்படானறிவி னுள்ளா—னறிவுக்குக்

காட்டாகி நின்றானைக் கண்ணறியா மெய்யென்னக்

காட்டா தறிவறிந்து கண்டு.

இ—ள், வேதசிவாகமங்களில் ஆன்மாவும் சிவமும் வேறுபடாமல் அத்துவிதமாயிருக்குமென்று கூறுதலால், ஆன்மா, தன்னறிவால் முதல்வனை அறிதற்கு முதல்வன் ஆன்மாவின்வேறல்லாதலாலும், தன்னின்வேறின்றி, தன் னுள்ளே ரின்று அறிவிக்கின்ற ஆன்மாவினுற் பொருள்களை அறிகின்ற கண்ணானது ஆன்மாவுடன் சமமாதலின்றி, உள்ளே ரின்ற ரிவித்தலால் அவ்வான்மாவைச் சூக்குமமெனவும் அக்கண் புறப்பொருளைநோக்குதலாற் றன்னைத்துலமெனவுங் கூறும்படி. இன்று, தானாக ஒன்றையும் அறியமாட்டாத வாறுபோல, ஆன்மாவும் தன்னின்வேறின்றிக் தன்னுள்ளே ரின்றறிவிக்கின்ற முதல்வனை லறிகின்றபடியால் அம்முதல்வனுடன்சமமாதலின்றி, உள்ளே ரின்றறிவித்தலாற்குக்குமசுத்தாகியமுதல்வனைநோக்கத்தான் தூல சித்தாய் நிற்பதால் தானாக ஒன்றையும் அறிபமாட்டாதாகலானும், தன்னறிவுக்கு விளக்கஞ் செய்துபகரிக்குமுதல்வனை, ஆன்மஅறிவானது தானேகண்டு அவ்வான்மாவுக்குக் காட்டமாட்டாது. ஆதலால் அவ்வான்மா ஞானத்தால் முதல்வன் அறியப்படாணென்பதாம்.

இனிச் சிவாத்துவித சைவரும், சத்த சைவரும்முதல்வனையுடைந்தஆன்மா அவனுடன் ஒன்றாய்ப்போகும். ஆதலால் அம்

முத்திலையிலும் அறிவதும் அறியப்படுவது முண்டென்பதெப்
படியென்பது நோக்கி அங்கு மவை யுண்டெனவிளக்கி வலியுறு
த்தும் உதாரணம்.

அதுவென்று மொன்றன் றதுவன்றி வேறே
யதுவென் றறிபறிவு முண்டே—யதுவென்
றறிய விரண்டல்ல னாகறிவு ணிற்ற
லறியுமறி வேசிவமு மாம்.

இ—ள். சத்தாகியசிவம், அங்கும் அறியப்படும்பொருளாய்ப்பசு
பாசாங்களாகிய விசேஷணத்தையுடைய விசிஷ்டமாய் (பசுபதி
யாய்) உள்ளதென்பது உங்களுக்கும் ஒத்ததேயாதலால் அச்சிவம்
இன்னதென்று கூறமுடியாமல் அநிர்வசனமாய் நிற்பதாய்த் தன்
னைக்கவிர வேறொன்றுமில்லாதநிர்விசேடப்பொருளென்றுமாயா
வாகிகூறுகல்பேபால், அதுவென்று அநிர்வசனமாய்க் கூறப்படுஞ்
சூனியமன்று ஆதலால் அச்சிவம் ஒன்றுமாத்திரமன்றி அதற்கு
வேறாக அகனைவாக்குமனாதிதமாய் நிற்பதென்றறிகின்ற ஆன்மா
வும் அம்முத்திலையிலுள்ளதேயாம். உள்ளதானால் அங்கே சிவத்
துடன் ஆன்மா ஒன்றுவதில்லையே எனில், உலகப்பொருள்கள்
இது இதுவென்று சுட்டி யறியப்பட்டு அவ்வான்மாவுக்குவேறாய்
நிற்றல்போலாகாமல், முதல்வன், அப்பணைந்த உப்புப்போல
வேற்றுமைதோன்றாமல் ஆன்மா அறிவிற்கலந்துநிற்றலால் சுட்டி
யறிதலின்றி அருளாலறிகின்ற அவ்வான்மா சிவமாந் தன்மை
பெயப்பெறுமாதலால் அம்முத்தியிலும் ஆன்மாவிருந்தே அருளா
லறிவதும் அறியப்படுவதுமுண்டென்பதாம்.

அங்கு ஆன்மாவில்லையெனில் அம்முத்தியின்பத்தை அதுப
விப்பவனுமில்லையாய் அதுபவமுமில்லையாய் அதனைக்கொடுத்த
ருளு முதல்வனுமில்லையாய் எல்லாஞ்சூனியமாய் முடியுமென்க.

முன் பசுவிலக்கணங்கூறும் நான்காஞ்சூத்திரத்தில் “சகசு
மலத்துணராது” என்றதனால் அப் பசுவின் கேவலாவஸ்தையும்,
பாசவிலக்கணங்கூறும் ஐந்தாஞ்சூத்திரத்தில் “தமியருள்” என்ற
தனால் அவ்வருளாகியதிரோதானசத்தி செலுத்த அப் பாசமாகிய

சுஅ சிவஞானபோதார்த்தலெகுவசனம்.

சுருவிகளுடன்கூடி விஷயங்களை அறிந்து வினைப்போகங்களையு
பவிக்கின்ற சகலாவஸ்தையும் கூறியபடி, பதிஇலக்கணங்கூறும்
இவ்வாறஞ் சூத்திரத்தில் “இரண்டுவகையின்” என்றதனால் பாச
ஞான பகஞானங்களைக்கடந்து பதிஞானத்தால் அப்பதியாகிய
சிவனையறிந்து மேற்செல்லுஞ் சுத்தாவஸ்தையும் கூறியவாறு
நான்க.

இச்சுத்தாவத்தை, மாயாவாதி, தார்மின், டியோமதஸ்கன்,
சிவசமவாதி, சுத்தசைவ னாகியவேவரையும் மறுத்து ஒதுக்கிவிட்டு
மேற்செல்லுமுறைநோக்கியும் உணரப்படும்.

இவ்வாறு, சு.ரு.சும்கூத்திரங்களில் முறையே கூறிய, கேவல
சகலசுத்தாவஸ்தைகள்மூன்றில், கேவலாவஸ்தை, மருட்கேவலம்,
சகலகேவலம், பிரளயகேவலம், விஞ்ஞானகேவலம், அருட்கே
வலம் என்றைவகைப்படும்.

சகலாவஸ்தை, சகலத்திற்கேவலம், சகலத்திற்ககலம், சகல
த்திற்குத்தமென மூன்றாய் ஒவ்வொன்றும் ஐவகைப்படும்.

சுத்தாவஸ்தை, சிவன்முத்தி, அதிகாரமுத்தி, போகமுத்தி,
லயமுத்தி, பரமுத்தி எனவேவகையாய் நின்மலசாக்கிரம், நின்மல
சொப்பனம். நின்மலசமுத்தி, நின்மலதுரியும், நின்மலதுரியாதீத
மெனப்படும்.

இச்சூத்திரம், முதல்வன், அறியப்படுவனோபடானோன்று
ஐயுருவண்ணம் அவ்விருதிருநுமின்றிப் பாச பகஞானங்களாலறி
யப்படாமையும் பதிஞானத்தாலறியப்படுதலுமாகிய இவ்விருதிரு
த்தாற்சிற்சுத்தாய்நின்றலே அவனது சொருபலக்கணமென்றும், தார்
க்கிகன் நேரேகாணப்படுதலால் உலகம் அசுத்தன்று; அதுபோல
முதல்வனும் பிரமாணங்களாலறியப்படுவனென்றசைமறுத்து,
தோன்றி ஒடுங்கும்வேறுபாடுடைமையால் உலகம் அசுத்தேக. இறை
வன்கூட்டியறிப்படானென்றும், சாங்கியன், உலகை அசுத்தென்ப
துசுத்தாரியவிரோதமன்றோ என்றதை ஒத்துக்கொண்டு மாயையிற்
றேன்றியபோது காணப்பட்டு ஒடுங்கும்போது மறைந்து நின்றலாக்
அசுத்தெனப்பட்டதென்றும், மாயாவாதி, முதல்வனியல், அறிந்

வசனியமென்றதை மறுத்து வாக்குமனாதித கோசரமென்றும் கோசரமாகாதென்றுமே ஸங்கற்ப பதிஞானத்திற்கோசரமாமென்றும், தார்க்கேன், அதிதமென்பது பொருந்தாதென்பதை மறுத்து, அதிதமாய்கின்றே கோசரமாமென்றும், யோகமதஸ் தன், பாவனைக்குந் கோசரமாமென்றதைமறுத்து, அருட்பாவனைக்கே கோசரமாமென்றும், சிவசம வாதி, பசுஞானத்திற்குக் கோசரமாமென்றதைமறுத்து, பசுவும் பதிலும்வெறின்றி நிற்பதால் அருளாலன்றிக் கோசரமாகாதென்றும், சிவாத்துவிதசைவர், சுததசைவர், பசு பதியுடன் ஒன்றுயவிரிதலால் அருளாலறியுமென்பதும்பாபுந்தாதென்பதைமறுத்து, முத்தியிலும்குறி சிவமா யிருத்தலால் அருளாலறியுமென்றும் விளக்கியவாறு காண்க.

வழங்குத்திரம்.

அதிகாரியினியல்பு.

வாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதி ராகலிற்

சத்தே யறியா தசத்தில தறியா

திருதிற் றறியுள திரண்டலா வான்மா.

கருத்துரை. மேலதற்கோர்புறண்டையுணர்த்துதலுதலிற்று

இ—ள். தூலாருந்ததி ரியாய முறையின்புன் ஆறுகுத்திரங் களால் பதி பசு பாசங்களின் தூலமாகிய பொதுவியல்புபிரமாண மிலுக்கண பிரண்டாணுணர்ந்திய ஆசிரியர், அம்முன்றின்ருக்கு மமாகிய சிறப்பியல்பென்னு முண்மைபைப் பின் ஆறுகுத்திரங் களில் வைத்துச் சாதனம் பயன்என்னுமிரண்டாணுணர்த்தப்படு குந்து, அப்பயன்பெறுதற்கேதுவாகிய சாதனம் மூன்று குத்திரங் களால் முன்கூறத்தொடங்கினார். அவற்றுள் இவ்வேழாஞ் சூத் திரம் முன்கூறத்தொடங்கிய சத்தி அரத்து என்றிரண்டையும் அறி வது அவற்றுளொன்றமென்பாரை கோக்கி அதற்குப் புறனாக அதனொழிபாகிய சந்தசத்தினியல்புணர்த்து முகத்தால் சாதனஞ் செய்து பயன்பெறுதற்குரிய அதிகாரியாகிய ஆன்மவியல்புணர் லுவதென்பதாம்.

அந்நியமி லாமையாற்கொன்றுணர்வின்று
மந்நியமி லானசத்தைக் காண்குவனே—லந்நியமாக்
காணுனவன்முன் கதிர்முன் னிருள்போல
மாணு வசத்தின்மை மற்று.

இ—ள். தன்னுள் அடங்கிய பசு பாசங்களின்வேறின்றி நிற்
கும் முதல்வன் சுட்டியறிதற்கு அவனின்வேறும் ஒன்றுமில்லை
யாதலால், அவன் பிரபஞ்சத்தை அறிவனாகிற், கலந்துடனாய்
நின்று ஒருசேரஅறிவனன்றி நம்மேனாற்போல வேறாய்நின்று
சுட்டி அறியமாட்டான். அது, சூரியன் முன் இருள்வெளிப்பட
மாட்டாது மறைந்து நின்றல்போல, முதல்வன்முன் பிரபஞ்சம்
விளங்கி நில்லாமையா லென்பதாம்.

எனவே பிரபஞ்சத்தைச்சுட்டியறியும் ஏகதேச அறிவுமுற்ற
றிவைத்தடுக்குமாதலால் அஃதில்லாமைமுற்றறிவுக்குமேம்பாடா
வதன்றி இழுக்காகாதென்று விளக்கினமைகாண்க.

இரண்டாமதிகரணம்.

சிவசங்கிராந்தவாதி, சத்துஅசத்தை அறியாதாயினும், அச
க்தென்னப்பட்டதறுகரண புவனபோகங்களுள் ஒன்றாகிய அந்
தக்கரணமானது விளக்குத் தன்முன்கண்கள் பொருள்களை அறி
யத்தான் விகாரமின்றி நின்றல்போல, விகாரமின்றி நிற்கும் ஆன்
மசந்நிதியில், பெத்தகாலத்தில் அசத்தாகிய விடயங்களை யறிதல்
போல, முத்தியிலும் அக்கரணங்களே சிவகரணமாய்நின்று சத்தா
கிய சிவத்தை அறியுமென்றலும், ஒருவர்க்கு எதிர்ப்பட்ட கண்
னாடியில் நிழலுண்டாதல்போல ஆன்ம சந்நிதியில் அக்கரணங்க
ளுக்கு அறிவுண்டாமென்றலும் பொருத்தமாமென்பதேநோக்கி
ச்சூத்திரத்தின் இரண்டாம்பாகத்தைப் பதம்பிரித்துரைக்கும்
மேற்கோள்.

இனி, அசத்தினுக்கு உணர்வின்று என்றது.

இ—ள் அசத்தாகிய அக்கரணமுதலியதத்துவங்களெல்லாம் சட
முதலால் அவற்றிற்கு அறிவில்லை என்பதாம்.

இரகூததிரத்தில், “அசத்துஇலது” என்றதற்கு அசத்தானது

இல்லாப் பொருளுளாவென்று பிறர் மயங்காமல் அசத்துக்கு அறிவில்லை யென்னுமுண்மை தெரிந்துகொள்ளவே அதன்பொருள் கூறும்இம்மேற்கோளில் “அரத்தினுக்கு உணர்வின்னு” என்பதை விளக்கியருளியதுகாண்க.

பதிஞான பாஞ்ஞானங்களுடன் பாசஞானமென்று ஒக்கவைத்தெண்ணப்படுதலால், அப்பாசவகையாகிய கண்ணமுதலியதத்துவங்களை அறிவில்லாதனவென்றல் பொருந்தாதென்பாரைநோக்கிமேற்கோடீசர் சாதிக்கும். ஏது.

அதுதான் நியுபிங்கில் இன்றாகலான்.

இ—ள். உற்றுநோக்காது தூலமானோக்குநிடத்துபாசத்துக்கு அறிவுள்ளதுபோலத்தோன்றினும், அந்தேகவிபரீதமின்றி குற்றமற்ற சுவிதற்பக் காட்சியால் நோக்கின் அப்பாசம் அறிவில்லாததென்றேதே தெளிவென்பதாம்.

எனவே, பாசமாகிய தத்துவங்களின்வழியாக ஆன்மாவினிடத்து நிகழும் ஞானத்தையேபாசஞானமென்று உபசாரமாகக் கூறியதை, பாசத்திற்குள்ளஞானமென்றெண்ணுவது நீருடியாவிடத்துள்ள அறியாமையே யன்றி வேறல்லே என்றவாறுயிற்று.

இதனை, மேலும் உவமையால் வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

பேய்த்தேர்நீ ரென்றுவரும் பேதைக்கு மற்றனைந்த
பேய்த்தோசத்தாகும் பெற்றிமைபின்—வாய்த்ததனை
கண்டுணர்வா ரில்வழியிற் காணு மாத்தின்மை
கண்டுணர்வா ரில்லதெனக் காண்.

இ—ள். பாலைநிலத்திற் காணப்படுங் காலைச் சங்கற்பம் காட்சியாலுண்மையறியாமல் விபரீதக் காட்சியால் நிரொள விருபாதி உண்ணவருபவனுக்கு அதனை அறித்தவிடத்து அக்காணலானது நீராகாது பொய்யாயது போல ஆராய்ந்தறியமாட்டார்சுது அப்பாசம் அறிவுள்ளதென்றே காணப்படு னும், குருவினுபடுகாமு, ஹைபெற்றாராதறியவல்லார்து அது அறிவில்லையென்றறிவாயாக என்பதாம்.

சனிகற்பக்காட்சி—பகுத்துணர்ந்துண்மைகாண்டல்.
விபரீதக் காட்சி—ஒன்றை மற்றொன்றாகக் காண்டல்

மூன்றாமதிகரணம்.

முதலதிகரணத்திற் சிவசத்தின் தன்மையே உயிர்க்காவத ன்றி உயிர்க்குத் தனித்தொருதன்மையிலீயாதலால் சத்தே அசத் தைஅறியுமென்று கூறுஞ்சிவாத்துவிகதசைவரை மறுத்துச்சத்து அசத்தை அறியாதென்பதும் இரண்டாமதிகரணத்தில் ஆன்மரந்நி தியில் கரணங்களறியுமென்றதனாலும் உயிர்க்குத் தனித்தொரு தன்மையிலீயென்றதலால் அசத்தாகிய கரணங்களே சத்தா கிய சிவத்தை அறியுமென்று கூறுஞ் சிவசங்கிராந்தவாதசைவரை மறுத்து அசத்து சத்தை அறியாதென்பதும் உவமானாதிகளாற் செவ்வே விளக்கியபின் சத்தும் அசத்தும் இவ்வாறு ஒன்றை ஒன்று அறியாதென்றால் அவ்விரண்டையும் அறிவதுபாதோவென் பாரைநோக்கிப் பாரிசேஷ அளவையால் அவ்விரண்டின்வேறாய் உயிர்க்குத் தனித்தன்மை யுண்டென்பதுவிளக்கி அவ்விரண்டு மல்லாத சதசத்தாகிய ஆன்மவியல்புணர்த்தும்மேற்கோள்.

இனி, இருதிறனறியுளதிரண்டலாவான்மாவென்றது.

இ—ள். சத்து அசத்தாகிய இரண்டும் தம்முள் ஒன்றொன்ற றறியப்படாமையால் அவ்விரண்டினியல்பையும் அறிவது அவ்விர ண்டுமல்லாத சதசத்தாகிய ஆன்மாவே என்பதாம்.

இதனைச், சூரியன் உலகப்பொருள்களைக் கண்ணுக்குக் காட் டுவதன்றித்தானேனே ஒன்றொன்றாகச்சுட்டியறியான். அப்பொ ருள்களும் சடமாதலால் அவனை அறியமாட்டா. இவ்விருதிறப் பொருள்களும் ஒன்றொன்ற றறியப் படாமையால், அவ்விரண் டையும் அறிவது அவ்விரண்டுமாகாது அவற்றின்வேறுகிய கண் ணையாதல்போலாமென்னும் அதுமானத்தாற்காண்க.

சத்தும் அசத்துமாகிய அவ்விரண்டும் ஆன்மாவினாலும் அறியப்படாவெனில்? அறிந்ததுபவிக்கும் பிரயோசனமு மில்லை பென்றாகி, அவ்விண்டும் ஒன்றொன்றறியப்படாமையுடன் உயி

ராலும் அறியப்படாமையுஞ்செர்ந்து ஒன்றாலும் அறியப்படாத
ருனியமென்பதாய்முடியுமா.தலால், மேற்கூறியபடி அவ்விரண்
டையும்ஆன்மா அறியுமென்பதே நிச்சயமாய் ஆன்மாவுக்கு அறி
யுந்தனமை உண்டென்பது தெளிவாகென்க.

இருகுத்திறத்தில் “இருதிருநதி” என்றதொகைமொழி
யில்,ஐ.ஆல், கண் ஒன்றிருநதிநீர்நிந்து ஏறிகுப்பொருள் கூறுமு
கத்தால் ஆன்மாவுக்குத்தன்மியல்லவே.அ வேறுகூறுவாரைமறுத்
துஉண்மை விளக்கும் ஏது.

இவ்விரண்டினையும் அறிவதாய் உபதேசியாய் நின்று அவ்
வறிவு இரண்டனபாலு முளதாக யுள்ள வதுவே அவ் வான்மா
வா மென்றது.

இ—ள்- சத்தும் அசத்து மாகிய இருதிருநதியும் அறியும் அ
றியும், அறிவிக்கும்அவ் விருதிருநதனும் உபதேசியாய் நின் றறி
யும் அறியும், அவ்விருதிற் பொருள்களிடத்தும் அது அதுவா
யமுந்தினின் றறியும் அதுபவஅறிவு முள்ளதுஎதுவோ அதுவே
சத்தும் அசததுமல்லாதசதசத் தாகிய ஆன்மா வென்பதாம்;

ஆன்மா இரண்டையும் அறியுமென்றதனால், சிவம் ஆன்மா
வுக்காக அசத்தையறியுமென்றும், அசத்து ஆன்ம முன்னிலையிற்
சத்தை அறியுமென்றுங் கூறுஞ்சுவாத்துவிதசைவர் சிவசங்கிராந்
தவாதசைவரிருவரையும், அறிவித்தால் அறியுமென்றதனால்,
அறிவிக்கவேண்டாதுதானே அறியுமிப்பின்தென்னுஞ்சிவசம
வாதசைவர், ஈசரஅவிகாரவாதசைவர், ஐக்கியவாத சைவர்முத
லியோரையும், சத்துஅசத்து, இரண்டினிடத்தும் அதுஅதுவா
யமுந்தினின்றறியு மென்றதனால், ஆன்மாஅறிவு, முத்தியினும் மல
நீங்கா தாதலால் மலத்திலடங்கிக் கல்லைப்போலக் கிடப்பதன்ஜிச்
சிவத்துடன்சார்வதில்லை; என்னும், பாஷாணவாதசைவரையும்,
மலம்நீங்குதலே முத்தி; சிவனடியிற் கலத்தலன் றென்னும் பேத
வாத சைவரையும், ஆன்மா முத்தியில் சிவனுடன் ஒன்றுய் விடுவ
தன்றி உடனிருந்து ஆனந்த மனுபவிப்பதில்லை என்னுஞ் சத்த
சைவரையும், அவரோடொப்பார் பிறரையும் மறுத்தவாறு
காண்க.

இவ்வாறு மறுக்குமுறையில் முன் “இரண்டினையும் அறிவதாய்” என்றதனால், ஒன்றையும் அறியமாட்டாத இருளுமாகாமல், தானே அறியும் ஒளியுமாகாமல் அவற்றின் வேறாய் நின்று ஏகதேசமாயறியுங் கண்போல, ஆன்ம அறிவு ஒன்றையும் அறிய மாட்டாத அசத்துமாகாமல் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கேயறியுஞ் சிவசத்து மாகாமல் அவ்விரண்டையும் ஏகதேசமாயறியும் வேறு தன்மையுடையதென்பதும் “உபதேசியாய்” என்றதனால் அவ்வாறு அறிவதும் ஆகாயம் தன்னிடத்துள்ள ஒளியைத் தானே வெளியிடமாட்டாமல் ஒருதுணையைப் பற்றி நின்றே வெளியிடுதல் போல, பெத்தகாலத்தில் மனமுதலிய கரணங்களும் முத்திகாலத்தில் திருவருளுந்துணையாகக் கொண்டு அத்துணைகளாலறியுமென்பதும், “இரண்டி டத்தும் அமுந்திநின்றறிவதாய்” என்றதனால், துணைகளாலறியுமிடத்துஞ் சார்ந்தபொருளின் வண்ணமாய் நிற்கும் பளிங்குபோல, அசத்தைச் சார்ந்தால் அசத்தாயும் சத்தைச்சார்ந்தால் சத்தாயும், அவ்விரண்டினிடத்தும் அதுஅது வாயமுந்திநின்றறியுமென்பதுமாகிய மூன்றும் அவ்வான்மாவின் சிறப்பிலக்கணங்களா மென்பது விளக்கியவாறுகாண்க.

இம்மூன்றில், “இரண்டினையும் அறிவதாய்” என்றதனை வலியுறுத்தி ஆன்மா சத்துமன்று அசத்து மன்றென்பதை விளக்கும் உதாரணம்.

அருவுருவந் தானறித வாயிழையா யான்மா
வருவுருவ மன்றருகு முண்மை—யருவுருவாய்த்
தோன்றியுட னில்லாது தோன்றாது நில்லாது
தோன்றன் மலர்மணம்போற்றொக்கு.

இ—ள். துன்பொருணுல்களை ஆராயும் உயிரேசத்து அசத்துக்களை யறிதலால் அவ்வுயிர் அவ்விரண்டின் வேறும். அப்படியானால் ஆன்மாவுக்குத்தனித்து நின்று தன்னுண்மை அறியப் படுமோ? படாதோ? அறியப்படுமேல் முன்னிரண்டையு மறியுமென்றுமாத்திரங் கூறாமல் தன்னுடன் மூன்றையுமறியுமென்று கூறவேண்டும்; அறியப்படாதேல் அறியப்படாதபொருள் குணியுமென்றுகொள்ளப்படுமெனில்? அவ்வான்மாவின்னுண்மைத் தன்

மை, சத்தும் அசத்துமாகிய இரண்டும்போல விளங்கித்தோன்றி அவற்றுடனொப்பநிற்பது மன்றாய், விளங்காது சூனியமாய்நிற்பதுமன்றாய், மலரிலுள்ளவாசம்அதைவிட்டுத் தனித்துநிற்பது மின்றி அம்மலர்போல விளங்கித்தோன்றுவதுமின்றி விளங்காமற், சூனியமாவதுமின்றி அம்மலரிலடங்கிகின்றபரிமளித்தல்போலச் சத்தைச்சார்ந்து சத்தாயும் அசத்தைச்சார்ந்து அசத்தாயும் சார்ந்ததன்வண்ணமாயடங்கித் தோன்றுவதோரியல்பாம் ஆதலால் அவ்வுயிரினுண்மைத்தன்மை சத்தும் அசத்துமாகிய அவ்விரண்டும்போலத் தனித் தறியப்படுவதன்றி அவ்விரண்டையும் அறியுமவழியால் அறியப்படுவதென்பதாம்.

“துன்பொருணாலகளை யாராயுமுயிர்” என்றதனால் ஆன்மாவுக்கு அறியுத்தன்மை உண்மையாற்றான் இறைவனால் வேதசிவாகமாதீதூல்கள் வெளியிடப்பெற்றன வென்பதும் விளக்கமாகியது. இக்கருத்துப்பற்றியே உமாபதிசிவம் “பலகலை யுலகினிலவுதலாலும்” என்றருளிற்று.

அவ்வாறு தன்னையும் அறிகின்ற உயிர், முதல்வனுக்குச்சமமான அறியுடைய தென்பாறை நோக்கி, “உபதேசியாய்” என்றதனை வலியுறுத்தி இறைவன்போலத்தானாக அறியாதென்பதை விளக்கும் உதாரணம்.

மயக்கம் துற்று மருந்திற் தெளிந்தும்
பெயர்த்துணர்நீ சத்தாகாய் பேசி—லசத்துமலை
நீயறிந்து செவ்வினைக ணீயன்றி வேறசத்துத்
தானறிந்து துய்யாமை தான்.

இ—ள். சிவசமமான அறிவுடையதுமீரென்பவனே நீ உன்னறிவை விளக்குந் துணையிலலாதேபோது விடயத்தை இன்னதென்றறியமாட்டாது மயங்கியும் பசினோய் நீக்கு மருந்தாகிய அன்னம்போல அம்மயக்கனோய் நீக்குமருந்தாகிய அத்துணையுள்ளபோது மயக்கநீங்கி அதனை இன்னதெனத் தெளிந்தறிந்தும் மாறிமாறி அறிந்துவருகின்றநீ, என்றும் ஒரேபடித்தாய்த் துணைவேண்டாசூயல்பா யறிகின்ற முதல்வன்போலறிபுஞ் சத்தியுடையவனாகல்

லை. அப்படியானால் நான் அசத்தவேனில்? நீ துணையுள்ள போதும் முன் அறிந்துசெய்த வினைகளை இப்போது நீயேயறிந்தனுபவிக்க வல்லவனன்றி, உன்னின்வேறாய் அசத்தாகிய பாசம் அறிந்தனுபவிக்க மாட்டாமையால், அதுபோல அசத்தனமல்லே. சப்தகுணமுள்ள ஆகாசம்போலத் துணையுள்ளபோதறிதலும் அஃதில்லாத போதறியாமையு மாகிய இரண்டுமுள்ளநீ, துணையின்றி இயல்பாயறியுஞ் சித்தும், துணைபெறினும் அறியமாட்டாத அசித்து மாகிய இரண்டிற்கும் வேறுகிய சித்சித்தே யாவாயென்பதாம்.

அம்மயக்கம் அவ்வுயிருடனியைந்துள்ள முதல்வனுக்குமுண்டுபோலு மென்றும், அது உயிர்க்கு எப்போது வந்த தென்றும் வினாவுவார்க்கு விடைகூறுமுறையில் “இரண்டன்பாலுமுளதாய்” என்றதனை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

மெஞ்ஞானத் தன்னில் விளையாதசத்தாத
லஞ்ஞான முள்ள மனைதல்காண்—மெஞ்ஞானத்
தானே யுளதன்றே தண்கடன் ரூப்புப்போற்
றானே யுளமுளவாத் தான்.

இ—ள், மேற்கூறிய (அஞ்ஞானம்) மயக்கமானது, என்றும் ஒருபடித்தாயுள்ள (மெய்ஞ்ஞானத்தன்னில்) சிவத்தினெதிர் கதிர் முன்இருள்போல நில்லாததலால் (விளையாது) அங்குளதாதலின்றி, அச்சிவம் என்றுள்ளதோ அன்றே தான் சார்தற்குரிய உயிர்களுள்ளனவாக அவ்வுயிர்களைப்பற்றிநிற்கும். அது, கடலும் நீரும், உப்பு மாகிய மூன்றில் உப்பானது கடலிடத்திற் பற்றாமல் நீரை மாத்திரம் பற்றி நிற்பல் போலென்றறிவாயாக என்பதாம்

சுண்டுக் கூறிய, கடல், நீர், உப்பு மூன்றனுள் கடலுவமை பதி, சர்வவியாபகப்பொரு ளென்பதையும், நீருவமை, பசு, அப், பதியுளடங்கிகிறதும் வியாப்பியப் பொருளென்பதையும், உப்பு வமை; பாசம், அப் பசுவைப்பற்றிநிற்பதேயன்றி அப்பாலுள்ள சுதந்தைதன்னிய பதியைப் பற்றமாட்டாத சடப்பொருளென்ப

முன்னுஞ்சூத்திரம் முதலதிகரணம்.

ஆன்மா இலது என்றதுபற்றி அஃதுண்டென்பது, முயற் கோடு இல்லையென்பதுபற்றி அஃதுண்டென்பதை ஒக்குமென்று கூறுவதுநோக்கி அதன் தாற்பரியமுணர்த்துவது.

எவற்றினையும் அன்று அன்றெனவிட்டு ஆன்மாவிலதென்று நிற்பதொன்றுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது

இ—ள். ஆன்மா இலதுஎன்னுஞ் சூனியான்மவாதிகளும், முயலுக்குக் கோடுஇல்லைஎன்பதை நேரோதெரிந்து சொல்வது போல ஆன்மா இல்லை என்று நேரே தெரிந்து சொல்லமுடியாமையால், தேகம் இந்திரியமுதலியவைகளை இது ஆன்மா அன்று அன்றெனக்கழித்து இனி வேறொன்றுங் காணாமையால் ஆன்மா சூனியமே என்பர். ஒன்றொன்றாகக்கழித்து நீங்கி இனி வேறொன்றுமில்லையென்றறிந்து நிற்கும் அறிவுண்மைபால் அதுவே ஆன்மா என்பதாம்.

அங்ஙனம் அறிந்த அறிவுஞ் சூனியமே எனில்? அது “என்னை யின்றாள் மலடி” என்பதை ஒக்குமென்றொழிகளென்பது கருத்து.

சூனியமாவது—உள்ள துமன்று. இல்லதுமன்று. இரண்டு மாவதுமன்று. வேறுமன்றெனப்படும் பாழ்.

அவ்வறிவை, உடல் பொறிமுதலியவற்றில் வேறாய்ப் பிரித்துக் காணுமுறையும், அவ்வறிவே உயிராகும்முறையும் விளக்கி வலியுறுத்தும் உதாரணம்,

அன்றன் நெனநின் றனைத்தும்விட் டஞ்செழுத்தாய்
நின்றொன்றுளததுவே நீயனைத்து—நின்றின்னு
தற்பணம்போற் காட்டலாற் சார்மாயை நீயல்லை
தற்பரமு மல்லை தனி.

இ—ள்; முன், உடல் பொறிமுதலிய கருவிகளையே நான் நான் எனநின்று பின் அவைகளை இது நான் அன்று இது நான் அன்று எனக் கண்டு நீங்கியபோது, அவ்வாறு நான் அன்று எனக் குக்குமபஞ்சாக்காரூபமாய் அறிந்துவந்ததோரறிவு அக்கருவிகள் போற்கழிக்கப்படாமல் நிலைபெற்றுள்ளதல்லவா? அதுவும் நான் அன்றெனில், அதையுங் கண்டுகழித்த அறிவுவேறொன்றுண்டென்று நினைமலும் வரம்பின்றி ஓடுமாதலால், குக்குமபஞ்சாக்காரூப

சிவஞானபோதம்.

மாயநீர்துவத்த அவ்வறிவே நீ என்பதறிவாயாக, அப்படியானால் மாயேயமும் சிவமும் உளவென்று முற்குத்திரங்களால் நிச்சயிக் கப்பட்டமைபூல் அவையே அவ்வறிவையும் அறிந்துநிற்குமாத லால் வரம்பின்றியோடுமறில்லைஎனில்? உண்ணற் சாரப்பட்ட மாபை அம்மாயாகாரியப்பொருள்களை உணக்குக் கண்ணாடி போல விளக்குவதன்றி அறிவதன்றாகலான் அறிகின்ற நீ அம்மா யையல்லீ. மாயையான்வினங்கி அறியும்நீ அதற்கதீதமாகிய சிவ முமல்லீ. அவற்றின்வேறுகிய உயிரோ என்பதாம்.

இரண்டாமதிகரணம்.

தூலதேகான்மவாதி, அவ்வறிவு, தேகமின்றி சிகழாமையா னும், நான் பருத்தேன் சிறுத்தேனென உடம்பினையே நானெ ன்று வழங்குதலானும், அத்தேகமே ஆன்மா என்கூறுவதுநோ க்கிச் சூத்திரத்தின் இரண்டாம்பாகத்தைப்பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

இனி, எனதுடலென்றலின் ஆன்மாவுளதென்றது.

இ—ள். நான் பருத்தேன் சிறுத்தேன் என உடம்பிங்குண ங்களையே உபசாரத்தால் உயிருக்கேற்றி வழங்கினும், நான் உட ம்பு நான் கைகாலெனவழங்குவாரின்றி எனதுடம்பு கைகாலென வேற்றுமைப்படவே வழங்கலால் இவ்வுடம்பின்வேறாய் ஆன்மா உண்டென்பதாம்.

தலைமாத்திரமுள்ள ராகுவை ராகுவின்றலை என்று கூறுமிட த்து வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமையாய்க் கொள்ளுதல்போல, என துடல்என்பதும் வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமையேயாம். ஆதலால் அவ்வுடலின்வேறாய் உயிருண்டென்பது பொருந்தாதென்றுகூறு வதுநோக்கி மேற்கோளின் தாற்பரியம் விளக்குவது.

என்பதி என்மனை என்றாற்போல என்கை என்காலென நிற்ப துளாததலின் அதுவே ஆன்மாவாமென்றது.

இ—ள். இராகுவினது தலை என்றாற்போல்வன ஏகதேசவழ க்கம். என்பதி என்மனைவிபென்றல்போலவே என்கை என்கால் என்கண் செவிபொறி பிரணன் அறிவெனப் பலவகையினும் பெரும்பாலும் வழங்கலால், இம்மிகுவழக்கம் வேற்றுமைபு

மூன்றாஞ்சுத்திரம் மூன்றாமதிகாணம். ௧௧

ருள்படவே நின்றலால், அவ்வாறு எனதெனக் கூறிக்கொண்டு வரும் பொருள் ஒன்றுண்டல்லவா? அதுவே அவ்வுடலின்வேறு கிப ஆன்மாவென்பதாம்.

மனைவி இறந்தால் நான்இறந்தேன், மனைஇடிந்தால் நான்இடிந்தேன் என்பது எங்குமின்றி அம்மனைவிமுதலியபுறப்பொருள்கள் வேறாய்நின்றலால், அப்பொருள்களைப் பிரிதின்கிழமையாக (வேறு) எனதுஎன்பதுபோலன்றி, நான் நடந்தேன் அடித்தேன் என்று தேகத்தின்றொழிலை ஒற்றுமைப்படக்கூறுதல்போலக் கைகால் முதலியவைகளைத் தற்கிழமையாக எனது என்றலால் இவ்விருமொழிபுட் பொருளால் ஒவ்வாதென்றுகூறுவதுநோக்கி ஒக்குமென்றும், உடலின்வேறாய் உயிருண்டென்றும் அதனை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

எனதென்ற மாட்டி னெனதலா தென்னு
ஊனதலா ஊனகைகால் யாக்கை—யெனதென்று
மென்னறிவ தென்று முளைத்துநீ நிற்பிகா
ஊன்னிலவை வேறு மூணர்.

இ—ள், உலகாயதஊனுணருமுன் மனைவிமுதலிய புறப்பொருள்களை உனக்கு வேறெனக்காணாமல் உன் உயிரொனமயங்கித் தற்கிழமைப்பொருளாக எனதெனக் கூறிநின்றாற்போல, உனதல்லாத கைகால் முதலியவைகளை எனதென்றும், அங்ஙனம் அறிந்த பாசஅறிவை என்னறிவென்றும் தற்கிழமையாக் கூறிக்கொண்டு நீ ஒருபொருள் வேறுகநிற்கின்றாய், அந்நூலுணர்ந்தபின்பு மனைவிமுதலிய பொருள்களை வேறெனக்கண்டாற்போலக், கைகால்முதலியவைகளையும் ஏதுக்களால் ஆராய்ந்து நோக்கில் அவைகள் உனக்குவேறென்பதுதெளிவாம். ஆகவே தேகம் ஆன்மாவன்றென்பது காண்பாயாகஎன்பதாம்.

மூன்றாமதிகாணம்.

இந்திரியான்மவாதி, செவி மெய் கண் வாய் மூக்குஎன்னும் ஊனேந்திரியம்ஐந்தும், அறிவில்லாததேகம்போலாகாமல் அறிவுமுன்மையுடையனவாதலால், அவ்விந்திரியங்களே ஆன்மாவாகவருவதுநோக்கி இந்திரியங்களின் வேறாய் உயிருண்டெ

சிவஞானபோதம்.

னச் சூத்திரத்தின் மூன்றும்பாகத்தைப் பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

இனி, ஐம்புலனறிதலின் ஆன்மா வுனதென்றது.

இ—ள். ஐந்து விடயங்களையும் தானே அறிதலால் இந்திரியங்களின் வேறாய் அவ்வறியுமுயிருண்டென்பதாம்.

ஐந்தையும் அறிதலால் ஐம்பொறியின் வேறாய் உயிருண்டென்பதெப்படி? என்று கூறுவதுநோக்கி அதன்றற்பரியமுணர்த்துவது.

ஐம்புலனாகிய சத்தப் பரிசு ரூப ரச கந்தங்களை இந்திரியங்கள் ஒன்றறிந்ததொன்றறியாமையின் இவ்வைந்தினாலும் ஐம்பாயனுமறிவதுநாகரிகின் அதுவே ஆன்மாவாமென்றது.

இ—ள். சத்த முதலிய ஐம்புலன்களைச் செவி முதலிய இந்திரியங்களுள் ஒருவிடயத்தை அறிந்ததிந்திரியம் மற்றொன்றை அறியாமையால் இவ்வைம்பொறிகளாலும் ஐந்துவிடயங்களையும் அறியும்பொருளொன்றுண்டாகலான் அதுவே மேற்கூறிய ஆன்மா என்பதாம்.

இந்திரியங்கள், ஒன்றறிந்ததை வேறொன்றறியாதென்றது சரி. அவ்வைந்தும் ஐந்துபிரிவொனக்கொள்வதில் எமக்கிழுக்கில்லை. இனி இவ்வைந்தினாலும் ஐம்புலனையும் ஒருபொருளே அறியுமென்பதற்குப் பிரமாணங்கண்டிலம். சூதத்தைக்கண்ட நானே அதனைத் திண்டினென்னுமிடத்து, கண்டதும் திண்டினதும் நானே என்று அவ்வறிவுதொடர்ந்து வருதல்போல, ஒருடம்பிவிருக்கும் ஒற்றுமைபுடைய அவ்வைம்பொறிகளே ஒவ்வொன்றையுந் தொடர்ந்தறிபுமாதலால், அவற்றின்வேறாய் உயிரொன்றுண்டென்பது பொருந்தாதென்று கூறுவதுநோக்கி அவ்விந்திரியங்களின்வேறாய் ஆன்மா உண்டென்பதைவலியுறுத்தும் உதாரணம்.

ஒன்றறிந்த தொன்றறியா தாகி யுடன்மன்னி

யன்றும் புலனாய் வஞ்செழுத்தை—யொன்றறித

லுள்ளதே யாகி லதுநீ தனித்தனிகண்

டுள்ளலைய யொன்றல்லே யோர்.

இ—ள். உடம்பிலிருக்கும் அவ்வவந்தித்திரியங்களும் ஒன்றிந்ததை வேறொன்றறிபாததுமன்றி தம்முள் மாறுபடும் ஐந்தனுள் ஒன்றை மாத் திரம் அறிவதும் தாமாக அறிவதில்லை. சூக்கும பாஞ்சாக்ஷரங்கள் செலுத்தச் சென்றறியும். அங்ஙனம் அறிகின்ற இந்திரியங்களின் தொழில்களைக், கண்டருவத்தை அறிவது செவி ஓசையை அறியதென்றிவ்வாறு அறிகின்ற பொருள் ஒன்றில்லை எனில்? அவ்வறிவுக்கிழாததலால் உள்ளதேயாம் அதுவே நீயாகிய ஆன்மா என்க. அவ்வாறு அறிவதும் அவ்விந்திரியங்களே யெனில்? அவைகள் ஒவ்வொன்றும் அக்ஷரங்கள் செலுத்தச் சென்று ஒவ்வொரு விஷயங்களை வேறுவேறுயறிநன்மாத் திரையேயன்றி, நாம் அறிந்தே மென்றும் அறியமாட்டா. அப்பயன்களையுங் கொள்ளமாட்டா. அவ்விந்திரியங்களின்வழியாக விஷயங்களை ஒருங்கே அறிவதும் நான் அறிந்தேனென்பதும் அப்பயன்களைக்கொள்வதும் அவற்றின் வேறுபடைய ஆன்மாவே என்பதை ஆராய்ந்தறிவாயாக என்பதாம்.

இம்மூன்றதிகரணங்களாலும் சாக்கிரத்தினிகமுய்யல்புபற்றி ஆன்மாவின்னுண்மைசாதிக்கப்பட்டது.

நான்காமதிகரணம்.

சூக்குமதேகான்மவாதி, இச்சூக்குமதேகம் புறத்தேகாணப்படாதாயினும் (நேசவிந்திரியங்கட்குநிகழ்ந்திதனாற்காண்டும்) சத்தம் பரிசம் ரூபம்ரசம் சுந்தம் மனம் புத்தி அகங்காரம் எட்டுமாகிய இச்சூக்குமதேகத்தால் அவ்விந்திரியங்கட்கு அறிவு நிகழுமென நீவிருங் கொள்ளுதலால் அச்சூக்குமதேகமே உள்ளின்று இந்திரியங்களைச் செலுத்தி அறியும். அதனின்வேறாய் ஆன்மா ஒன்றுள்ளது அதுவே அறியுமென்பது பொருந்தாதென்று கூறுவதுநோக்கிச் சூக்குமதேகத்தின்வேறாய்உயிருண்டெனச்சூத்திரத்தின் நான்காம் பாகத்தைப் பதம்பிரித்துணைக்கும் மேற்கோள்.

இனி, ஒடுக்கமறிதலின் ஆன்மாவளதென்றது.

இ—ள். அவ்விந்திரியமைந்தும் ஒடுங்கின சொப்பனத்தில் நிகழ்ந்ததை அறிதலால் அங்ஙனமறியுமானமா அதனின் வேறுபுண் டென்பதாம்.

சொப்பனத்தில் நிகழ்த்ததைப் புறத்தேயறிவதுஞ் சூக்குமதே கமேயாதலால், இது முன்சித்தித்ததையே மேலுஞ் சாதிக்குஞ் சித்தசாதனமாகிய சூற்றமா மென்று கூறுவதுநோக்கி அதன் ஞாப்பரிய முணர்த்துவது.

நனவின்கட் கனவுகண்டாமென்றுங் கண்டிலமென்றும் நிற் பதுநாதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவா மென்றது.

இ—ள். சொப்பனங் கண்டனங் கண்டிலமென்று சாக்கிரத் தில் மயங்கி அறியும்பொருளொன்றுள்ளதாதலால் அதுவே முற் கூறிய ஆன்மா வென்பதாம்.

ஒடுக்கமறிதலென்றது. சொப்பனத்தின் நிகழ்த்ததை சாக்கிரத்தின் மயங்கியறித லென்பதேயாதலால் சித்தசாதனதோஷமா கா தென்க. கனவுகண்ட சூக்குமதேகமேசாக்கிரத்தில் அதனையு ம் அறிபுமாயிற் கண்டபடியனறிமயங்கி யறிபாது, மயங்கியறி தல் காணப்படுதலால், சூக்குமதேகம் போல ஒருபடித்தன்றி க் கனவிற் செல்லுதல் நனவில்வருதல் முதலிய வேறுபாடுடைய உயிரே கனவுகண்டேன் கண்டிலே எனமயங்கியறிபுமாதலால் அதுவே அச்சூக்குமதேகத்தின் வேறாயுண்டென்பதுகாண்க.

கனவிற் செல்லுதலும் அங்கு நிகழ்தலும் மீளவருதலுமுண ர்த்தி யதனை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

அவ்வுடலினின்றுயிர்ப்ப வையம்பொறிக டாங்கிடப்பச் செவ்விதி னவ்வுடலிற் சென்றடங்கி—யவ்வுடலின் வேறொன்று கொண்டு விளையாடி மீண்டதனை மாறலுடனீயல்லை மற்று.

இ—ள். தூலஉடம்பினின்று தொழிற்படும் 'ஐஃப்'பொறிகள் அத்தொழிலின்றிக்கிடக்கும்போது புறத்தொழிலெல்லாமடங்க ளீ அத்தூலஉடம்பினுட்சென்று அவ்வுடம்பிற் போல அதனின் வேறாய சூக்கும உடம்பெடுத்ததுக்கொண்டு வேறொர் வழியால் வினாந்து சத்தாதிவிடயங்களைப்பற்றிவிளையாடி மீண்டு அத்தூல உடம்பில் வருகின்றபாதலால், அத்தூலஉடம்பினின்று புறத்து நிகழ்வனவற்றை அறிதல்போலச், சூக்குமஉடம்பினின்று அது

மூன்றாம்சூத்திரம் ஐந்தாமதிகாணம். ௯௭

த்துநிகழ்வனவற்றை அறிகின்ற நீ அச்சுக்குமதேகமல்ல; அதனின் வேறாய ஆன்மாவேயென்பதாம்.

இவ்வதிகாணத்தாற் சொப்பனத்தில் நிகழும்புபற்றியிருண்மை சாதிக்கப்பட்டது.

ஐந்தாமதிகாணம்.

பிராணன்மவாதி, கனவிலன்றி மேற்செல்லமாட்டாத சூக்ருமதேகம்போலாகாமல் சுழுத்திரியங்களிலுஞ் சென்று தொழிற்படும் பிராணவாயுவே கனவில் இந்திரியங்களை அடக்கிபும், சாக்கிரத்தில் வெளிப்படுத்தியும் அறிவதாகிய ஆன்மாவாகுமென்றுகூறுவதுநோக்கி அப்பிராணனில் வேறாய், ஆன்மா உண்டெனச் சூத்திரத்தின்ஐந்தாம்பாகத்தைப் பதம்பிரித்துணாக்கும் மேற்கோள்,

இஃக, கண்படில் உண்டிவினையின்மையின் : ஆன்மா உளதென்றது.

இ—ள். நித்திராகாலம் பிராணவாயு சுழுத்தியில்இருக்கும்போதும் இன்பதுன்பஅநுபவமும் உடம்பு தொழிற்படுதலுமின்மையால் அநுபவித்தலுந்தொழிற்படுத்தலு முடைய ஆன்மா ஒன்று அப்பிராணவாயுவின் வேறாய் உண்டென்பதாம்.

சுழுத்தியில் அநுபவமும் தொழிலும் உடம்புக்கிலையென்றது சரி. சுழுத்தியிற் பிராணவாயு நடத்தலாற் றொழிலும், பின்பு சுகமா உறங்கினேன் என்றலால் அநுபவமும் காணப்படுதலால் அப்பிராணவாயுவுக்கு அவ்விரண்டும்அங்குஇல்லையென்றதுபொருந்தாதென்று கூறுவதுநோக்கி அதன்றாற்பரியமுணர்த்துவது. ஒடுங்கினவிடத்து இன்பத்துன்பம் சீவனம் பிரகிருதிக்கின்மையின் ஒடுங்காதவிடத்து இன்பத்துன்பஞ் சீவியாநிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது.

இ—ள். அநுபவமென்றது, உறங்கிய சுகத்தையன்று; விஷயங்களால் வரும் இன்பதுன்பங்களையே. தொழில் என்றது; வாயுநடத்தலையன்று; உடம்பின்றொழிலையே. ஆதலால், இவ்விரண்டும் பிராணவாயு நடக்கும்போதும் சுழுத்தியில் இன்னகையானும்

சர்க்கிரத்தில் உண்மையானும் அவ்வின்மை உண்மைகட்கு ஏதுவாய் சுழுத்தியிற் கருவிகளை ஒடுக்கியும் சர்க்கிரத்தில் ஒடுக்காமலும் நிற்பதொன்றுளதல்லவா? அதுவே பிரணவாயுவின் வேறாகிய ஆன்மாவென்பதாம்.

சுழுத்தியில், கருவிகள் ஒடுங்கிநின்றலால் அநுபவமும் தொழிலும் உடம்புக்கில்லை யென்பது பற்றிப் பிரணவாயுவை ஆன்மா வென்பதற்கு இழுக்கு என்னை? யென்று கூறுவதுநோக்கி அதனை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

கண்டறியு மிவ்வுடலே காட்டொடுங்கக் காணாதே
யுண்டிவினை யின்றி யுயிர்ந்தலாற்—கண்டறியு
முள்ளம்வேறுண்டா யொடுங்கா துடனண்ணி
லுள்ளதா முண்டிவினை யுன்

இ—ள். உடம்பின்கண்ணேகருவிகள் தொழிற்படா தொடுங்கியபோது அநுபவமுந் தொழிலும் உடம்புக்கில்லையாகவும் பிரணவாயு நிலைபெற்றியங்குதலால் அதுவேஉயிரானால் அநுபவமும் தொழிலுமில்லாமற் போகவேண்டாம், ஆதலால் விடயங்களைக் கண்டறியும் உரிமையுடைய உயிர் பிரணவாயுவின் வேறாயுண்டு. அவ்வுயிர் ஒடுங்காமல் அவ்வுடம்பிற்பொருந்துமானால் அவ்வுடம்பு அநுபவமுந் தொழிலும் உடையதாம். அதனை ஆராய்ந் தறிவாயாக ஏன்பதாம்.

இவ்வதிகரணத்தால் சுழுத்திதூரியங்களில்நிகழுமியல்புபற்றி உயிருண்மை சாதிக்கப்பட்டது. இதுகாறும் சார்மாயைநீயல்லை என்றதனை வலியுறுத்தியவாறு.

ஆரூபதிகரணம்.

விஞ்ஞானன்மவாதி, மேற்கூறிய பிரணவாயுமுதலியவை சடங்களாதலால் அவைபோலாகாமல் என்றுஞ்சித்தாயுள்ளபிரமமே ஆன்மா என்று கூறுவதுநோக்கி பிரமத்தின்வேறாய் உயிருண்டெனச் சூத்திரத்தின் ஆரூம்பாகத்தைப்பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

இனி, உணர்த்த வுணர்தலின் ஆன்மா உளதென்றது.

த்தனும் அழுதனும் “வேதநெறியும் மிகுசைவத்துறையும் பூத பரம்பரையு”மாகிய மூன்றும் பொலியப்பெற்றுச் சைவஉலகம் உய்யச்செய்த திருவருட்செயலேயென்பதுந் தெளிவாமென்க. இதனை, வேதநெறித் திருவிருத்தம் முதலிலே விளக்குகின்றது.

இனித், தேவியாருடன் தீர்த்தக்கராமேல் வந்தருளிய தோணியப்பர் தேவியாரை நோக்கி “துணைமுலைகள்—பொழி கின்ற பாஷசில் பொன்வள்ளத் தூட்டென்ன” என்றதில், பொழிகின்ற என்று நிகழ்காலத்தாழ் கூறியதனால், அவ்வுமாமே தேவியார் “இல்லா முலைப்பாலுங் கண்ணீரு மேந்திழைபால்—நல்லா யுளவாமால்” தாயிடத்து முன்வெளிப்படாமல் மறைந்துள்ள முலைப்பாலுங்கண்ணீரும் தன்பிள்ளையைக்கண்டவுடன் வெளிப் படப்பொழிந்து விளங்குமென்றுகூறுஞ் சுருதிமுறையை வினக் குவாராய்த், தமதுஇளையபிள்ளையாகியஞானசம்பந்தரைக் கண்டவுடன் திருமுலைகளிற் பால்பொழிந்துகொண்டுநின்றாராதலால் நாயகர் பொழிகின்ற பாலை வள்ளிந்துவாங்கி ஊட்டுவா யென்ற ருளினர். இதனாலும்இப்பிள்ளையார் உமையம்மையின் பாலுண்டு பற்குரிய சுப்பிரமணியரோயென்பது தெளிவாமென்க.

“சுறில் பெருந்தவ முன்செய்து தானை யெனப்பெற்று” என்றதில் தீர்த்தக்கரையில் சோதிமயசிசுவாயிருப்பக்கண்ட சிவ பாதவிருதயர் தமது தவத்துக்கிரங்கித் தோணியப்பர் தந்தருளிய சிகவெனக்கொண்ட அல்வனவேயாதலால், அப்பெருந்தவத்தால் அச்சிசவுக்கு இவர் தாதையென்றுலகர்கூறும் பாக்கியம் பெற்றா ரென்று விளக்குதலாலும் அப்பிள்ளையார் பகவதியார் வயிற்றிற் பிறந்தவரல்லவொன்பது தெளிவாம்.

“தவமுதல்வர் சம்பந்தர்” என்றதில் தமது பக்தர்கள்செய் யுந்தவங்களுக்குவந்து அருளுகின்ற சுப்பிரமணியமுதல்வராகிய சம்பந்தரென்றுண்மைவிளக்குதலுங் காண்க.

இப்படியே பெரியபுராணத்தில் அனைகவாக்கியங்கள் விளக் குகின்றன. மேலுஞ் சிவகுமாரனென்றே எங்கெங்குங் கூறுகி ன்றன. அவையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டப் புகில்வியும். இம்ம ப்டிலேயே சுப்பிரமணியரோ ஞானசம்பந்த ளென்பதும், அவர்,

பகவதியார் வயிற்றிற் பிறந்தவரல்லுடன்பதும் செவ்வே தெனியலாம்.

இப்பெரியபுராணத்தின்? திருத்தொண்டத்தொகை முதலான லாகிய தமிழ்வேதமும்: “எம்பிரான் சம்பந்தன்” என்பதுமுதலாகப் பல அரியவாக்குக்களால் விளக்குகின்றது. வகைநூலாகிய திருவந்தாதியும் “வையமகிழ யாம்வாழ வண்ணர் வலிதொலைய” சமணர்முதலிய புறமதவலிதொலையவும் உலகம் சைவநெறியிலுறைத்துநின்றிய்யவும் அதுகண்டு நாமெல்லாம் வாழவுமே வந்தவதரித்தருளினொன்று விளக்குகின்றது.

இனித், திருநாரையூர்ப் பொல்லாப்பிள்ளையாரின் திருவருட்பூர்த்திபெற்று அத்திருவந்தாதிபாடியருளியசிவாநுபூதிப்பெருஞ்செல்வராகிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள் “மயிலேந்திய வள்ள றன்னையளிப்ப மதிபுணர்ந்த—வெயிலேந்திய சண்பைநாதன்” என்று தெனிய விளக்கியிருளினர். (மயிலேந்தியவள்ளல் சுப்பிரமணியரோ என்பதும் (சண்பைநாதன்) என்றது சம்பந்தநாயேயென்பதும் நிராகேஷபமே.

சுத்தாத்துவிதசித்தார்தசைவராகியசுற்றம்பலநாடிகள் திருச்செந்தூரகவலில் சுப்பிரமணியர் மகிமை கூறுமிடத்து “சைவம் வளர்க்குஞ்சம்பந்தன்” என்பது முதலாகப் பலவாக்கியங்கள் கூறி அவை விசேஷமகிமை என்பது விளக்கியருளினர்,

சூரியநார்கோவில் ஆதினம் ஸீசிவாக்கரையோகீந்திரஞான சிவாசாரியசுவாமிகள் அருளிச்செய்த—சிவநெறிப்பிரகாசத்தில்.

துருவாச ரகத்தியர்நற் கவுதமர்சொற் றதீசி

தூநெறியாஞ் சைவசம யக்ஞாவர் பதங்கள்

திரமாக வுளத்தினிலும் சிரத்தினிலுந் தரித்தே

சிவனருள்சேர் மதலையாய்த் திருவவதாரஞ்செய்த

கரவாத திருஞான சம்பந்தர் பதமும்

கன்மிதப்பாய் வந்தோர்தங் கழலீணயுங் கருதி

அரணரைத் தூதேவு மவர்பதமு மற்று

மரனூர்தம் மடியார்தம் மடிமலரும் நினைவாம்.

என்றதிருப்பாசரம் சிவகுமாரராய்த்திருவலதரித்தருளிக்கர
வாமல்விளங்கியருளுந்திருஞானசம்பந்தர் என்றுவிளக்குகின்றது

இதுவரை கூறியவெல்லாம் உண்மைகேடுபென்பதை
ஸ்ரீஞானசம்பந்தப்பெருமானே.

“கோலமாய நீண்மதிற்குடலால வாயிலாய்

பாலனாப தொண்டசெய்து பண்டுமின்று முன்னையே

நீலமாய கண்டனே நின்னையன்றி நித்தலுஞ்

சீலமாய சிந்தையிற் றேர்வதில்லை தேவரே, என்று

செவ்வேவிளக்கியருளினார். இதில் ஞானசம்பந்தர் தமது பிதா
வைநோக்கி நீலகண்டனே நான்சுப்பிரமணியநாமங் கொண்டு
முற்காலத்திலும் ஞானசம்பந்தநாமங்கொண்டு இக்காலத்திலும்
எனக்குப் பிதாவாகிய உன்னையேநோக்கித் தினந்தோறும் பால
னுக்குரியதாய்தொண்டிசெய்து அவ்வொழுக்கமேரிணைந்ததாகிய
என்சிந்தையினால் நின்னையன்றி வேறு தேவர்களை நோக்குவது
மில்லையென்பது தெளிவாயது.

இனிசுப்பிரமணியர்மகிமைகளையே விளக்கி அவரதுபரத்து
வநிருபணமேசெய்து அதற்கு எவ்வித ஊனமுமின்றென்பதை
விளக்கியருளுகின்ற அதுபூதிச்செல்வராகிய அருணகிரியாரும்
திருவருளால் வெளிபிட்டருளிய “திருப்புக்கம்” முதலியதிருப்பா
டல்களில் ஏகதேசத்திலமையாமல் அனேகஇடங்களில் சுப்பிர
மணியரே ஞானசம்பந்தராக வந்தருளினானென்கூறி, அது அக்ஷ
ரதுமகிமைகளில் அதிவிசேஷமகிமையென்பதுகாட்டியருளினார்.
சுப்பிரமணியரே ஞானசம்பந்தனென்பது அவரதுபரத்துவத்துக்
குப்பழுதாமென்று சிலர்கொள்வதுபோல “அருணகிரியார்” கரு
த்து இருக்குமானால், பரத்துவமே விளக்குகின்ற, அவர் அவ்
வாறு கூறுவன.

இத்தனை ஆதாரங்கனெல்லாமிருக்கவு மிவைகட்குச் சமாதா
னமுங்கூறாமல், தாம்பிடித்ததே சாதிக்குங்கருத்தின் வசத்தராய்
ஞானசம்பந்தர்சுப்பிரமணியரல்லர், முன் சரியைகிரியாயோகமா
த்திரஞ்செய்து ஞானங்கிடைக்கப்பெறாமல், அதுகிடைத்தற்காக
வந்துபிறந்தவர் என்றுசிலர்கூறுவது என்னையோ? அங்ஙனம்

கூறுகின்றவர்கள் முன் இன்னார் இன்னதவஞ்செய்து அவரோ சம்பந்தராய்வந்தாரென்று ஏதேனும் ஒரு பிரமாணமுங்கூறும் ஸ்மனம் போனபடி கூறுவது பயன்படுமா? சுப்பிரமணியரோ சம்பந்தரென்பது பற்பல பிரமாணங்களுடன் விளக்கமாயி ருத்தலை உடன்படாது ஒரு ஆன்மாவென்று கூறுதலால்வரும்பலன் பின் அனுபவத்துக்கு வரும்போதேனு முண்மை தெளிவாராக.

சரியைகிரியாயோகஞானமென்னும் நான்கும் உபாயச் சரியைநிரியா யோகஞானம், உண்மைச் சரியைகிரியாயோக ஞானமென எட்டுவிதமாய், அவ்வெட்டும் சரியையிற் சரியை முதலியவாகப் பிரிந்து ஒவ்வொன்று நந்நான்காய் முப்பத்திரண்டு விதமாகுமென்றும், அவைகள் தத்தமக்குரிய பல்வேறுபலன்களைக்கொடுக்குமென்றும் முடிவில் ஞானத்தில் ஞானமாகிய உண்மைஞானந்தான் திருவடிபிற்கலந்துவாழும் உண்மைச் சாபுச்செய்தைக் கொடுக்குமென்றும் அவற்றின் உண்மை உணரப்படுமென்க.

மேற் சரியைகிரியா யோகங்களைச்செய்தோர் அவற்றால் ஞானம்பெறுவதெப்படி? யென்பாரைநோக்கி அதனை விளக்கி ஏதுவைவழிபுதுத்தும் உதாரணம்.

தவஞ்செய்து ரொன்றுத் தவலோகஞ் சார்ந்து
பவஞ்செய்து பற்றறுப்பா ராகத்—தவஞ்செய்த
நற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலைக்
கற்றார்குழ் சொல்லுமாங் கண்டு.

இ—ள். சரியைகிரியாயோகங்களைச்செய்தவர்கள், ஒவ்வொருகாலங்களில் அழிந்ததுபோகும் சுவர்க்காதிபதங்கள்போலாகாத சிவசாலோக சிவசாமீப சிவசாருபங்களைப்படைந்து அவ்வின்பங்களை அனுபவித்தபின் அவர்கள் முன்னுடம்பு இறக்கும்போது கர்மசேஷமிருந்தால் அதனால்வரும் விடப்பற்றினமீண்டும் பிறந்து அனுபவித்துக்கிக்கொள்ளும்பொருட்டுப் பூமியில் சரியாதிவிசேஷதவஞ்செய்தற்குரிய உயர்குலத்தில்வந்துதித்து அப்பற்றுத்தவக்குறையால்மேலும்முறுகிவிளையாமல்வேறதங்களைந்து உண்மைஞானத்தையடைவர். இறக்கும்போது அப்பற்றுமுற்றுமற்றுந் திருவருளையே பற்றிச்சென்றோர் அச்சிவசாலோகாதி பதங்களி

எட்டாஞ்சுத்திரம் முதலதிகரணம்

வீருந்தபடியே சிவஞானம்கைவரப்பெற்றுத் திருவடியிற் கலந்து வாழ்வர். இதனை வீட்டுநூலுணர்ந்த நுண்ணறிவுடையார் உண்மைகண்டுகூறுவொன்பதாம்.

இதனை, ஈசனியோகக்கிரியா சரியையினின்றே ரூனமிலா முத்திபதம் பெற்றுலகமெல்லா—மொடுங்கும்பேபாதரன்முனிவா தொழிபி னுற்பகித்து—ஞானநெறியடைந்தடைவர் சிவநீயங்கு நாதனை முன்னிற்கினனுஞ்சுவர் நற்றாளே, என்னுஞ் சித்தியார் ராலுங்காண்ட.

பிறர், யாகாதிகள்செய்தல் பஞ்சாக்கினிமத்தியினிற்றல் முதலியவற்றுற் சரீராதிகளை வருத்திவருகிறதவங்க எல்லாம் பிறருக்குப் பெருந்தவம்போலக் காணப்படினும் அவ்வப்பயன்களை அனுபவித்துமுடிந்த அளவில் ஒழிந்துபோவனவன்றித் தொடர்ந்து நிற்பனவல்ல என்பதனை, “ஸ்வர்க்க காமோயகேத்” என்றவேதவசனமுதலியன விளக்கும். (இ—ள். சுவர்க்கத்தை விரும்பினவன் (சோதிஷ்டாதி) யாதங்களைச் செய்து என்பதாம்.) இச்சுவர்க்காதிபதங்கள் அசுராதியரற் பற்பலமுறை பெருந்துன்புற்று வருந்துகிலையனவே என்பது புராணதிகளால் விளக்கமாம்.

“தான மியாகர் தீர்த்தமாச் சிரமந்தவங்கள் சார்தி விரதங்கன்ம போகங்கள் சரித்தோ—ரீனமிலாச்சுவர்க்கம்பெற்றிமைப் பனவின் மீள்வா” என்றசித்தியாரும் விளக்கும்.

“நற்சார்பில்வந்துதித்து ஞானத்தைநண்ணுதல்” என்ற அருத்தாபத்தியால் இழிகுலத்தோர் உண்மைஞானத்துக்குரிய ரல்லொன்பது பெறப்பட்டது.

மேற்கூறிய யாகாதிகள் அறப்ப பயனாகியசுவர்க்காதி இன்பந்தந்து ஒழிந்துபோய்விடுமென்னுமுண்மைநோக்கி அவற்றில் வெறுப்படையாமல், மேலுமேலும் அவற்றைச்செய்கின்றவர்கள் அந்த யாகாதிகளும் மற்றைத் தீவினைகள்போலச் சிவஞானம் நிகழவிடாமற்றடைப்பித்தலால் அந்நல்வினை தீவினை இரண்டும் தடைசெய்வதில் பொன்விவங்கும் இருப்புவிவங்குமீ போலத் தம்முனொத்தனவே யென்பதை யுணர்வாராக.

பாட்டாசாரியன், சரியாதி தவங்களே தத்துவஞானத்தைத் தருமெனவற்புறுத்துவதென்னை? வேதத்துட்குறும் யாகாதிகளு ந்தருமென்பதை கோக்கி ஐதுவைவலிபுறுத்தும் உதாரணம்.

பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பாளை யொக்கு
மிசைத்து வருவினைபி லின்ப—மிசைத்த
விருவினை யொப்பி லிறப்பி றவத்தான்
மருவுவனா ஞானத்தை வந்து.

இ—ள். ஒருநல்வினையைச் செய்யத்தொடங்கினுலை ஆராயும் போதே அதன்பயனும் அது அனுபவிக்கப்பட்டொழியும் எல் லையும்உட்கூறிக்கொண்டேவருகின்றயாகாதிசாமானிய புண்ணி யவினையால் வருமின்பம், பசித்துண்டவன் அப்பொழுது இன் புறினும் பின்னும்பசித்துன்ப முறுவானன்றிவேறில்லை ஆதலால் அவன் அப்பொழுதுற்ற இன்பத்தையேஒக்கும். அவ்வாறுதம் பனைக்கொடுத்து ஒழிந்துபோகின்ற யாகாதிபுண்ணியவினைகள் அம்மட்டிலுமன்றித்தீவினைபோல ஞானம்கிழவிடாமல் தடுத்த லைபுஞ்செய்யும், அதுஒருவனைஇருப்புவினலங்கேயன்றிப்பொன்னில ற்கும் தடைப்படுத்தல்போலாம். ஆதலால் இப்பொன்னிலங் கொத்த யாகாதிரல்வினைகளும் இருப்புவினல்கொத்த மற்றைத் தீவினைகளும்போல அனுபவ மாத்தினாயி னொழிந்துபோதலி ன்றி, மேலுமேலுமுறுகி வளர்வனவாகிய சரியாதிதவ விசேட த்தால் அவ்விருவினைகளின் ஒப்பு நேர்ந்தபோது அத்தவமுதிர்ச் சியால் சற்குருவைத்தேடியடைந்துஉண்மைஞானத்தைப்பெறுவ னென்பதாம்.

பலன்முடிவுசொல்லிக்கொண்டுவரும்யாகாதிகளில் வருமின் பம், “பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பாளை ஒக்கும்என்றதற்குல் யாகாதிகள்போல அனுபவித்த அளவிலொழியாது வளரும் சரி யாதிதவங்களாலடையப்பெறும் ஞானம் பசித்துண்டு பின்னும் பசித்தலில்லாதஅமுத உண்டியால்வரும்பயனை ஒக்குமென்பதும் விளக்கமாம். ஆகவேஅவ்வமுதஉண்டி நனாதிரைமூப்பின்றிநிலை பெறுதலாகிய பெரும்பயனைத் தருவதுடன் பசி நீக்கமாகிய (இடைபில்வரும்) அவார்தாப்பலையும் தருதல்போல அழிவில் லாத சரியாதிதவம் உண்மைஞானத்தைத்தருவதுடன் சாலோ

காதி பதமுத்தியாகிய (இடையில்வரும்) அவாந்தரப்பலனையும் தருமென்பது தெளிவாமென்க.

இரண்டாமதிகாரம்

சாங்கியர் தார்க்கீகர்முதலீயோர் நம்மவரிலொருவராம்க் கலைஞானங்கையுணர்த்திய ஆசிரியரே சிவஞானத்தையும் உணர்த்துவொன்பதை நோக்கிச் சூத்திரத்தின் இரண்டாம்பாகத்தைப் பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

இனி, இவ்வான்மாக்களுக்குத் தமதுமுதறானேகுருவுமாய் உணர்ந்து மென்றது.

இ—ள். சரீரத்தாள்ளிருக்கும் ஆன்மாவைப் பற்றியமல நோயை அவ்வான்மாவினுள்ளிருக்கும் அந்தரியாமியாகிய சிவ பிரான் அறிந்து சிவஞானமருந்தால் மாற்றினாலன்றி “அகத்துறுநோய்க் குள்ளின ரன்றியதனைச்—சகத்தவருங் காண்பரோதான்” என்றுதிருவருட்பயன்கூறியபடிபுறத்தேநிற்கும் சகத்தவரால்அந்நோய் இன்னதென்றுகண்டுஅம்மருந்துதமிழாற்றமுடியாததலால், சரியாதிமூன்றும்முற்றுப்பெற்றுஅதனால்மலபரிபாக சத்திசிபாதவினக்கம்வாய்ந்து சிவஞானத்தைஅவாவு முயிர்க்கு, இதுவரை உள்ளின்றுஉணர்த்திவந்தசிவபிரானே, அப்பக்குவந்தெரிந்துகுருமூர்த்தமாயெழுந்தருளிவந்து அதனை அறிவித்தருளுவனென்பதாம்.

அழிவில்லாத அருள்வடிவனாகிய முதல்வன் அழிவுள்ள மாயா சரீரமாகிய குருவடிவங்கொள்ளான்; கொள்ளின் எம்மவரில் ஒருவனாய்முடியுமாதலால், அக்குருவடிவை இடமாக்கொண்டுநின்றுணர்த்துவனென்றுபொதுவகையான் அதிஷ்டானபக்கங் கூறுவாரைநோக்கிச் சிறப்புவகையான் ஆவேசபக்கமுணர்த்திமேற்கோளை வலியுறுத்தும் ஏது.

அவன், அந்நியமின்றிச் சைதன்னியசொருபியாய்நின்றான்;

இ—ள். சிவபிரான் சரியாதிகள்செய்துமுற்றுப்பெற்ற பக்குவான்மாவுக்கு ணர்த்தவரும் ஞானகுருவடிவம் அழிவுள்ளமாயா சரீரமன்று, நீர்நீர்யபடி குருவடிவை இடமாக்கொண்டுணர்த்துவ

னென்று பொதுவாக்கொண்டால், அங்கு முதல்வன் பாலின் நெய்ப்போல மறைத்து வேறாயிர்ப்பனாதலால், அது எல்லாஇடங்களிலுந்தங்கிநிற்கும். பொதுவகையான அதிஷ்டானபக்கமாய் மற்றைச்சரிபாதி குரவர்களிடத்துஞ்சென்று இங்குணர்த்தவந்த துசரியைகிரியாயோகமுடிவிற்கூறும் ஞானமே என்றதற்குவினோதமாம் ஆதலால், அப்படி இன்றிச் சிவபிரான் மலமுற்றுநீங்கிச் சிவமாய்விளங்குங் குருவினது...சுத்தான்ம சைதன்னியமே தனக்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு தயிரினிடத்துள்ளநெய் மறைந்துவேறுபடாமல் அத் தயிரேயாய்விளங்குதல்போலச் சிறப்பு வகையான ஐஐவேசபக்ஷமாய் விளங்கிர்ப்பனாதலால் அச்சிவபிரான் தானே குருவாய்வந்துணர்த்துவனென மேற்கொண்ட தென்பதாம்.

முதல்வன் குருவினது சுத்தான்மாவில் ஆவேசபக்ஷமாய் விளங்கி நின்றலால் சிவமேஆகிய அவ்வான்மாதங்கியிருக்கு முடம்பும் அருண்மயமேயாமென்க.

ஒவ்வோரிடங்களிற்குருவாய்வந்துணர்த்துதலின்றியும் ஞானம் விளங்குவதென்னை? யென்பாரைநோக்கி அதனை விளக்கி வலிபுறுத்தும் உதாரணம்.

மெய்ஞ்ஞானந் தானே விளையும்விஞ் ஞானகலர்க்
கஞ்ஞான வச்சகலர்க் கக்குருவாய்—மெய்ஞ்ஞானம்
பின்னுணர்த்து மன்றிப் பிரளயா கலருக்கு
முன்னுணர்த்துந் தான்குருவாய் முன்.

இ—ள். ஆன்மாக்கள் ஆணவமலமாத் திர முள்ள விஞ்ஞானகலர் மலமுங்கண்மமு முள்ள பிரளயாகலர், மலங்கண்மம்மாயை மூன்று முள்ள சகலொன மூன்றுவகையினராதலால், முதல்வன் அவர

ஐஐவேசபக்ஷம்--பேய்ப்பிடியுண்டவன் அப்பேயாய் விளங்குதல் போலச் சிவமாதன்மைபெற்ற சுத்தான்மாவிடத்துச் சிவன் விளங்கிநின்றலாம். இது சிறப்புவகையான அதிஷ்டானபக்ஷமாம். அதிஷ்டானபக்ஷமென்பது-- இடமாக்கொண்டு நின்றலாம். துமீதென்றநிற்பதாகிய பொதுவும், விளங்கிர்ப்பதாகிய சிறப்பு மன்றிரணிவாதமாம்.

எட்டாஞ்சுத்திரம் முதலதிகரணம். .

வர் பக்குவத்துக்குத்தக்கபடிவேறுவேறுவிதமாயுணர்த்துவன். அவைவிஞ்ஞானகலர்க்கு உன்னேநின்றவாரேதத்துவஞானத்தை விளைவிப்பதாகிய தன்மையும், பிரளயாகலர்க்கு முக்கண்ணும் நாற்றேளுங்கறைமிடறுமுதலிய அங்கங்கையுடைய தன்இயற் கைவடிவே குருவடிவாய்க்காட்டிமுன்னின்றுபதேசித்துணர்த்து வதாகிய முன்னிலையும், சகலர்க்குஅவர்வடிவுபோலும் வடிவு டைய குருவாகிப் பின்னின்றணர்த்துவதாகிய படர்க்கையு மாம். இவ்வாறுமுதல்வன் மூவிதமாயுணர்த்தும் வேறுபாட்டை யறிவாயாக என்பதாம்.

உள்ளின்றணர்த்துதலை நோக்காமையாற் குருவாய்வந்து ணர்த்துதலின்றியும், ஞானம்விளங்குவதென்னென்று நீகூறிய தன்றிவேறில்லை என்க.

இம்மூன்றில் தன்மைமுன்னிலையிரண்டும்நிராதாரம்; படர்க் கைசாதாரமென்றறிக.

இம்மூவகையினர்க்கும் ஒரோபடித்தாயுணர்த்தாமல் மூவிதமா யுணர்த்துவதெதற்கென்பாரைநோக்கிக்காரணங்காட்டி அதனை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

அறிவிக்க வன்றி யறியா ளுளங்கள்

செறியுமா முன்பின் குறைக—னெறியிற்

குறையுடைய சொற்கொள்ளார் கொள்பவத்தின் வீடென்

குறைவில்சகன் குழ்கொள் பவர்க்கு.

இ—ள், உயிரொல்லாம் தம் பக்குவங்கட்கேற்றபடி முறை யாக முதல்வனறிவிக்க அறியுமன்றி ஒன்றுபோலறியுமியல்பின வல்ல; ஆதலால் அவ்வறிவாற் குறைவில்லாத இயற்கையறிவின னாகிய சகக்கடவுளது உபதேசத்தாலறியுமியல்பினராசிய பிரள யாகலர்சகலருக்குஅறிவித்தாலறிதலாகிய குறைகள்(இன்றியமை யாமை)முன்னிலை பின்னிலைகளின்றிகமும். குறைவினையுடையஉப தேசமொழிகொண்டுணரவேண்டாத விஞ்ஞானகலருக்கு உண் ணின்றணர்த்தும் முதல்வனாற்கொள்ளப்படும் (பவத்தின்) தன் னுண்மைமாத்திரையே வீடுறுதற்குரிய ஞானமுண்டாமென்றறி வாயாக என்பதாம்.

தன்மைமுன்னிலையின் விஞ்ஞானகலர் பிரணையாகலர்க்குண
ர்த்தலெயுண்மையாம். * குருவின் ஆன்மாவிலின்று சகலர்க்குண
ர்த்தலை முதல்வனே ; குருவாய்வந்துணர்த்துவானென்றது உப
சாரமேயென்பாணாரோக்கி அதுவுமுண்மையாதலை உவமையால்
வலியுறுத்தும் உதாரணம்,

இல்லா முலைப்பாலுங் கண்ணீரு மேந்திழைபா
னல்லா யுளவாமா னீர்நிழல்போ—லில்லா
வருவாகி நின்றானை யாரறிவார் தானே
யுருவாகித் தோன்றானே லுற்று.

இ—ள். நீரினுள்ளே மீன்முதலியன சஞ்சரித்தற்கிடங்கொ
டுத்துள்ள வெளியாகிய நிழல்அந்நீரினிடத்து வேறின்றிக்கலந்து
வெளிப்படத்தோன்றாமல் நின்றல்போல, ஆன்மாக்களிடத்து
வேறின்றிக்கலந்து வெளிப்படத் தோன்றாமல் அருவாகிநிற்கும்
முதல்வன் மாதாவுக்குத் தன்பிள்ளையிடத்துள்ள அருவாகியஅன்
னைப் பிறாரியக்காட்டுகின்ற அவ்வன்புருவாகிய முலைப்பாலுங்
கண்ணீரும், அத்தாபின் சரீரத்துள்ளே வேறின்றியெங்குங்கலந்
திருந்தும் அப்பிள்ளையைக் கண்டபோது வெளிப்பட்டும் காணா
தபோது மறைந்தும் நின்றல்போல, அவ்வான்மாக்களிடத்துப்
பக்குவங்கண்டபோது வெளிப்பட்டுநின்றருளுவன். காணாத
போது மறைந்துநிற்பன். அவ்வாறு தானே வெளிப்பட்டிவந்
தருளானாகில் வேறுயார் அவனைத்தாமாக அறியவல்லார்? ஒரு
வருமில்லையாதலால் அவனை குருவாய்வந்துணர்த்துவானென்ற
தே தெளிவென்பதாம்.

முலைப்பாலுங் கண்ணீரும் அன்புண்மை விளக்குதலை

திருக்களிற்றுப்படியார்.

சுரந்த திருமுலைக்கே துய்ய சிவஞானஞ்

சுரந்துண்டார் பிள்ளையெனச் சொல்லச்—சுரந்த

தனமுடையா டென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த

மனமுடையா ளன்பிருந்த வாறு.

என்றதனாலும்,

திருக்குறள்.

அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழார்வலர்

புன்கணீர் பூச றரும்.

என்றதனாலங் காண்க.

இனிச், சிவசங்கிராந்தவாதசைவர் விடயஞானத்தை விளக்கும் ஐம்பொறிகளே தத்துவஞானத்தையும் விளக்கும். முதல்வன் குருவாய்வருதல் வேண்டாமென்பது நோக்கிச் சூத்திரத்தின் மூன்றும்பாகத்தைப் பதம்பிரித்துணாக்கும் மேற்கோள்.

இனி, இவ்வான்மாக்கள் ஸ்புணர்வுகளான் மயங்கித்தம்மை புணரா வென்றது.

இ—ள். உணர்த்த உணரும்இயல்புடைய உயிர்கள் ஐம்பொறிகளால் மயங்கித்தமதுசொரூபத்தை அறியாவென்பதாம்.

அறிவைவிளக்கும் கருவியால் மயக்கமுறுதல்எப்படி? என்பாரைநோக்கி மேற்கோளைச்சாதிக்கும் ஏது. அவைதாம் பனிங்கிலிட்டவன்னம்போற் காட்டிற்றைக்காட்டி கிற்றலான்.

இ—ள். பனிங்கில்வைத்த பலநிறங்கள், அப் பனிங்கொளியைக் கீழ்ப்படுத்தித் தம்மியல்பையே விளக்குதல்போல, ஆன்மாவினிடத்துக் கருவியாயுள்ள ஐம்பொறிகள் அவ்வான்மசொரூபத்தைக் கீழ்ப்படுத்தித் தம்விடபங்களையே காட்டிகிற்கும். அதுவும்ஒன்று மற்றொன்றைக் காட்டமாட்டாது. தத்தமக்குரிய ஒவ்வொன்றையேகாட்டிகிற்குமாதலால் அப்பொறிகள் தத்துவஞானத்தைவிளக்கா. அவற்றால் மயங்கிகிற்கும் ஆன்மாக்களும் தமது சொரூபத்தை அறியாவாம். ஆகவே முதல்வன்குருவாய்வந்துணர்த்தவேண்டிமென்றதே தெளிவென்பதாம்.

அவ்வாறுகாட்டிபதையேகாட்டிகிற்குமேல் அவற்றால் மயங்கிகிற்கும் ஆன்மா அப்பொறிகளுடனிருக்கும்போது முதல்வன்குருவாய்வந்துணர்த்தினும் உணரமாட்டா கருவிகளை நீங்கிகிற்கினும் அது அறிவின்றிக்கிடக்குங்கேவலாவத்தையாக முடியும் போலுமென்பாரைநோக்கி உணர்த்தற்புபாயங்குறி அதனைவலியுறுத்தும் உதாரணம்.

பன்னிறங் காட்டும் படிசம்போலிந்திரியந்

தன்னிறமே காட்டுந் தனைகரினைந்து—பன்னிறத்த

பொய்ப்புலனை வேறுணர்ந்து பொய்பொய்யாமெய்கண்டா
மெய்ப்பொருட்குத் தைவமாம் வேறு. [ன்

இ—ள். தன்னில்வைக்கப்பட்ட பலநிறங்களினியல்பையே தன்னிடத்துக்காட்டிப் பொதுவினிற்கும்பளிங்குபோல, ஆன்மா தன்னொச்சாரப்பட்டஇந்திரியங்களினியல்பையே சார்ந்ததன்வண்ணமாய்த் தன்னிடத்து விளக்கிற்குந் தனது பொதுவியல்பை முன்னர் ஆராய்ந்தறிந்து அந்நிறங்கள்படிக்கத்துக்குவேறென்றறிதல்போல, அவ்வான்மாயின்பு அப்பொறிகளின்மயங்கிகிற்கும் பொதுவியல்பின்நீங்கி அப்பொறிகளைத்தன்னின்வே றெனத்தெளிந்து அப்பொதுவியல்பு பொய்யாயொழியத் தனது சிறப்பியல்பினுண்மையை அறிந்தானாகில், அவ்வறிவுதன்னிடத்தில் சிவசத்தினியல்பை விளக்குமாதலால் அவ்வான்மா அச்சிவசத்துக்கு அடிமையாய்விடுவென்பதாம்.

நான்காமதிகரணம்

பேதவாதசைவர்முதலியோர், பொறிகளுடன் மயங்கிகிற்கும் பொதுவியல்பி னீங்கித் தனது சிறப்பியல்புகண்ட ஆன்மாவுக்கு அக் காண்டலேபோதியதாம். கருவிகளைவிட்டுத் தனித்துநிற்கும் போதுஒருபுயற்சியும் நிகழாதாதலால் அப்போது அவ்வான்மாதிருவடிபை அடைந்து சிவசத்துக்கு அடிமையாதல்செல்லாதென்பதுநோக்கிச்சூத்திரத்தின் நான்காம்பாகத்தைப் பதம்பிரித்துரைக்கும்மேற்கோள்.

இனி, இவ்வான்மா தன்னை இந்திரியத்தின் வேராவான்காணவே தமது முதல்வன்சீபாதத்தையணையுமென்றது.

இ—ள். பொறிகளான்மயங்கித்தன்னையறியாதென்றஆன்மா சித்தாய் வியாபகமாயுள்ள தன்னியல்பை, சடமாய் ஏகதேசமாயுள்ள பொறிகளின்வேறென்றறியும் வியாபகஅறிவிற்கு, அவ்வாறுவேறென்றுகழிக்கப்பட்ட இந்திரியங்களால் ஆகக்கூடியது ஒன்றுமில்லையாதலால் சற்குருவால்வேறென்றுகண்ட அளவிலே வேறுகாரணம்வேண்டாமல் முதல்வனது திருவடிபை அணையுமென்பதாம்.

எட்டிஞ்சுத்திரம் நான்காமதிகரணம்

பொறிகளினிங்கியபோது கேவலத்திலுறுதலுமுண்டாதலால் அதனை நீக்குதற்கே வேறுகளன்று மாத்திரங்கூறுது “வேறுவாண்காணவே” என்றருளியது. திருவடி-அணைதற்கு அவ்வாறுகாண்டலேபோதியதென்பதைத்தேற்றேகாரத்தால்விளக்கியதுகாண்க.

அவ்வாறுகாண்டலேபோதுமென்பதெப்படி? யென்பாறையோர்க்கு உவமையின்வைத்துமேற்கோளைச்சாதிக்கும்வது.

ஊசல் கயிறற்றாற்றாய் தரையாந்துணையான்.

இ—ள். ஒருவனிருந்தாடும் ஊசல்கயிறற்றால் அவனுக்கு உறுதுழி உதவுந்தாப்போல ஆதாரமாய்த்தாங்கி நிற்பது தரையையன்றிவேறில்லை என்னும் ஒப்புமையால், ஆன்மாவிற்குரியவகளினிங்கித்தன்னை அச்சுடங்கனின்வேறுகிய வியாபகசித்தெனக்கண்டவளவிலேயே தமது முதல்வனது திருவடி-அணையுமெனமேற்கொண்டதென்பதாம்.

ஆன்மாவியாபகப்பொருளாதலால் அது, சுருவிகளினிங்கி நிற்குமெனில்வியாபகத்துக்குப் பழுதாம். ஆதலால் அவ்வான்மாதன்னை வியாபகசித்தென்றும் அக்கருவிகளைச்சடமென்றுங்காணும்ஞானவிசேடமேநிக்கமாம். ஆகவேஅதற்கு ஊசல் கயிறறுதல்உவமையாயிற்று.

சுருவிகளினிங்கினபின்வேறுய் நில்லாமற் சிவத்தை யணையுமானால்சுருவிரீங்கிக்கேவலாவஸ்தையையடைந்தஉயிர்கள் மீண்டு வருதல்போல, இவ்வான்மாவும் மீண்டுவரும்போலுமென்பாரைநோக்கிமீண்டுவருவதின்றெனக்கூறியுவமைமுகத்தால் விளக்கும் உதாரணம்.

சிறைசெய்ய நின்ற செழும்புனலி னுள்ளஞ்
சிறைசெய் புலுனுணர்நிற்பீர்து—சிறைவிட்
டலைகடலிற் சென்றடங்கு மாறுபோன் மீள
துலைவிலான் பாதத்தை யுற்று.

இ—ள். அணைபோட்டுத் தடைசெய்யப்பட்டு அதனுள் அடங்கிக்கிடந்த ஆற்றுநீர்போல்குருவிகளானுயாபாசஞானந்தனதுவிபு

பகத்தைத்தடைசெய்ய அதனுள் ஏகதேசமாயடங்கித் தடைபு
ண்டுநின்ற உயிர், அணையுடைந்தபோது மிகவிரைநதுநடலைபடை
ந்தடங்கி அநநீரேயாய் மீளாது நிற்கும் ஆறுபோல், அப்பாசத்த
டை நீங்கியபோது அழிவில்லாதசிவனடியை அடைந்து அத்திரு
வடிநிறைவி லடங்கி அந்நிறைவேயாய் மீளாதிருக்குமென்பதாம்.

மலசத்திக்கு அழிவுண்மையால் மலத்தைச்சார்த்த ஆன்மா
அதனைவிட்டு மீளுமென்பதும், சிவசத்திக்கு அழிவின்மையால்
சிவத்தைச்சார்த்தஆன்மாமீளாதென்பதுமவிளங்க “உலேனிரன்
பாத” மென்றார்.

சிவாத்துவிதசைவர், மீளாதென்று கூறவேண்டாம் எல்லாஞ்
சிவமாக்கண்டவர்கள் மீண்டாலென்மீளாவிட லென்னென்பது
நோக்கி அதுவிடையன்றெனக்கூறி மீளாமையை மீட்டும்வலியுறு
த்தும் உதாரணம்.

எவ்வுருவுந் தானென்னி லெய்துவா ரில்லைதா
னிவவுருவின்வேறே லிறையல்ல—எனவ்வுருவுங்
கண்போ லவயவஙகள் காணுவக கண்ணில்லார்
கண்பேறே காணக் கழல்.

இ—ள். திருவடியடைந்தமையால் சிவத்தையே அறிபும் ஆன்
மஅறிவு சிவமாதலேஅன்றி விடயங்களை அறிபுமபாச அறிவுஞ்
சிவமேயாமாயின், அப்பாசஞானத்தைக்காட்டிலும்பதிஞானத்து
க்குவிசேடமின்மையால்புலன்வழிச்செல்லும்சகலநிலைபைவிட்டுத்
திருவடியடைய முயலவேண்டாம். ஆதலால் அதனைஅடைவார
ஒருவருமில்லையாய் “பாசத்தைப்பசுக்கள் விட்டுப்பதியினை
டையமுத்தி” பசுக்கள் பாசத்தைநீங்கிப்பதியை அடைவது முத்தி
யென்று கூறும்வேதசிவாகமங்கள் போலியாய்முடியும். அதுநோ
க்கி முதல்வன் பாசஅறிவுடனியையின்றிவேறாய்நிற்பனெனில்?
பாசஅறிவுக்கு அவனுதவிவேண்டியதில்லைஎன்பதுடன் அப்பாச
த்துக்கு அவன்இறைவனல்லெனெனாகி அவனதுசர்வவியாபக
முதன்மைக்கிழுக்காய் முடியும். ஆனால் அதனியல்பென்னையோ
வெனில்? ஆன்மஅறிவுசிவமாய் விளங்குதல்போல, அக்கருவிக
ளினறிவும் முதல்வன்கலப்பினுற் சிவமாயினும் இரண்டும் தம்

முள் ஒப்பனவல்ல. ஆன்மா, ஐம்பொறிகளி லுங்கலந்து நிற்பினும் அவற்றுள்ளே கண்ஒளியுள்ளதாதலால், தூரித்தபொருளையும் ஆன்மஅறிவுடன்சென்று வியாபித்தறிதலும் மெய்வாய்முக்குச் செவி நான்கும் தம்மிடத்துவந்தைமாத்திரம் ஏகதேசமாயறித லுமாகிய, வேற்றுமை காணப்படுதல்போல, முதல்வன் ஆன்மா வினும் பாசத்தினும் வியாபித்திருப்பினும், ஆன்மாவியாபித்தறி தலும் பாசம்ஏகதேசமாயறிதலுமுடையனவேயாம். கண்ணுக் குச்சென்றறியுமேன்மையுண்டென்பதை, மாசுபடர்ந்தகண் தூரித் தபொருளைக்காணமாட்டாது மாசநீங்கியபின்பு காண்டலால் அறியலாம். அதுபோல உயிருக்கு வியாபித்தறியுமேன்மையுண் டென்பதை, வியாபக அறிவிழந்த பசுத்துவமுடையாரிடத்தறிய முடியாதாயினும் அவரது பசுத்துவநீங்கிய சிவத்துவப்பேற்றின் கண்அறியலாம். ஆகவே திருவடியடைந்துவியாபக அறிவாய்விள குகின்றஆன்மாசின் கருவிகளுடன்கூடி ஏகதேசமாயந்ந்துதானு ம்ஏகதேசமாகும்படி மீண்டுவாராதென்பதாம்.

ஆறு அணையுடைந்தவுடன் கடலிற்சென்றடங்குதல் மாத்தி ராமன்றி, “ஆற்றாலலகடற்கேபாய்ந்தநீர் அவ்வாற்றான்” மறித்த லும் (திரும்புதலும்) உண்டாம். அதுபோல் திருவடிஅடைந்த ஆன்மா அத்திருவடியிலடங்குதலன்றி ஒருசமயம் திரும்பினும் பொறியாதிகளைச் சாத்தலுமுண்டாதலால், ஒருகாலத்தும் மீளா தென்றல்பொருந்தாதென்பாரைநோக்கி மீளுதற்குக்காரணமும் அதனை நீங்குமுபாயமுங்குறிவலியுறுத்தும் உதாரணம்.

ஐம்பொறியி னல்லையெனும்ந்த தாசிவனை
ஐம்பொறியை விட்டங் கணைசகல—னைம்பொறியி
னீங்கானீர்ப் பாசுபோ னீங்குமலகன்மம்வரி
னீங்கானை நீங்கு நினைந்து.

இ—ள். ஐம்பொறிகள்போல ஏகதேச அறிவுடையையல்லையெ ன்றுபதேசிக்கப்பெறுஞ் சித்தார்த்தமாகவாக்கியத்தை யுடைய மாணவனே? அணைஉடைந்து கடலிற்சென்றடங்கும் ஆறு போலெனமேற்கூறியபடி, துக்கமயமாகியஉலகப்பொருளை யறி யும்ஏகதேச அறிவினீங்கி வியாபக அறிவினனாய் ஆனந்தமயமா

கீய திருவடி அடைந்தின்புகின்ற ஆன்மா, அப்பொறிகளால் அத்திருவடியைவிட்டுநீங்குவதில்லை கல்லைறிந்தபோது நீங்கிய நீர்ப்பாசியின்புழுடிக்கொள்ளுதல்போலத், திருவடியினைந்தேபோது விட்டுநீங்கியமலகன்மமாயைகள்முந்தியவாசனைவசத்தால்வருகின்ற மறதிகாரணமாக அவ்வான்மாவைஒருவாறுவந்துகொடியின், அப்போது அவ்வான்மா அப்பொறிவழியின் மீளாமல் அவ்வாசனைதாக்கும்போதுத் தன்னைவிட்டுநீங்காது பகரித்து நிற்கும்முதல்வனை இனிக்கூறப்படும்பஞ்சாக்ஷரசெபமுதலிய உபாயங்களினின்று சிந்தித்து அவைகளைநீக்கிக்கொள்ளு மாதலால், முன்மீளாதென்றதேதுணிபென்பதாம்.

“மலகன்மம்வரின்” என்றதனால் பூர்வவாசனைவந்தாற்றான் வருமென்பதும் அஃதில்லையேல் வாராதென்பதும் விளக்கமாம்.

இம்முன்றுதாரணங்களும், வியாபக அறிவாகியசிவஞானம் பெற்ற ஆன்மா, ஏகதேச அறிவாகிய பாசஞானத்தில் மீளுவதில்லை யென்பதும், மீளுதல்குற்றமென்பதும், ஒருவாறு வாசனை வசத்தால் மீளவருமானால் பஞ்சாக்ஷரசெபமுறையில் மீளாதபடி செய்துகொள்ளற்பாலதென்பதுங்கூறி, ஏதுவில் “தாய்தரையே” என்றதேற்றேகாரத்தைவலியுறுத்தி மேற்கோளில் “சீபாதத்தை” அணையும்என்றஒரேபொருளில் வந்தனகாண்க.

இச்சூத்திரம், முன்னூத்திரத்தில் சத்தும் அசத்துமாகிய இருதிறனறிவுளதென்ற ஆன்மா, ஐம்புலவேடரைச்சார்ந்துதன்னைபுந்தலைவனையும் அறியாதமயங்கிநிற்கல்லேநாக்கி முதல்வனை குருவாய்வந்துஉபதேசிக்குஞ் சிவஞானத்தால் ஐம்புலவேடரினீங்கிமுதல்வன்றிருவடியை அடைபுமென்பதும், அச்சிவஞான விளக்கத்துக்குச் சரியை கிரியாயோகங்களாகிய தவங்களேகாரணமென்பதும், யாகமுதலியதவங்கள் சுவர்க்கமுதலிய அற்பஇன்பங்களைத்தந்து அம்மட்டில் ஒழிந்துவிடுமென்பதும், மேற்கூறிய உத்தேசகுரு நம்மவரிலொருவரோ யென்பாரைமறுத்து.

“அசத்துறுநோய்க்குள்ளின ரன்றியதனைச் சகத்தவருங் காண்பாரோ” தான் என்றபடி;

புறத்தவராகிய நம்மவரிலொருவரால் உயிரினகத்துள்ள மல
நோயின்பக்குவமறிந்து நீக்கமுடியாதாகலால், அவ்வுயிர்களுட்
கலந்துவியாபித்திருக்கும்முதல்வனே குருவாய்வந்துணர்த்திஅந்
நோய்நீக்கியருள்வனென்பதும், உயிர்கள் மூவகையராதலால் தன்
மைமுன்னிலை படர்க்கை யெனமூவகையாய்கின்றுணர்த்தியருள்
வனென்பதும் அவ்வுயிர்கள் ஒருமலர் இருமலர் மும்மலராய்கிற்
றலே அதற்குக்காரணமென்பதும், விடயங்கனையறிவிக்கும்பொ
றிகளே முதல்வனையுமுணர்த்தும் குருவேண்டாமென்பாரைமறு
த்து, ஐம்பொறிகள் மயக்கஞ்செய்யுமன்றி முதல்வனையுணர்த்தா
வென்பதும், பொறிகளினீக்கம் அறிவற்றகேவலமாதலால் அப்
பொறியுணர்வைப்பொய்யாகக்காணவேண்டுமென்பதும், அவ்வா
றுகாண்டலேபோதும் அவ்வுயிர்முதல்வனையடையுமென்பதில்லை
யென்பாரைமறுத்து, பொறியுணர்வாகிய பாசஞானம் பொய்
யெனக்கண்டவுடனே சிவஞானச்செயலாற் றிருவடியடையுமெ
ன்பதும், அடைந்தபின்பொறிவழியில் வாராதென்பதும், வருதல்
பழுதென்பதும், ஒருவாறுபறையவாசனையால் மீளவரின் முதல்
வனையினைந்து அதனைநீக்கிவிடுக என்பதும் விளக்குதல் காண்க.

ஒன்பதாஞ்சுத்திரம்

சாதனவியல்.

ஊனக்கண் பாசமுணராப் பதியை

ஞானக்கண்ணினிற் சிந்தை நாடி.

யுரத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவத்

தண்ணிழ லாம்பதி விதியெண்ணுமஞ்செழுத்தே.

கருத்துரை. ஆன்மசுத்திபண்ணுமாறுணர்த்துதலுற்று.

இ—ள், ஆன்மாமுதல்வன் குருவுமாயுணர்த்தக்கேட்டு அத
னைச்சிந்தித்துணருமுறைகூறி அச்சிந்தனையால் முன்னும்புலவேட
ரின்வளர்ந்த அசுத்தத்தைநீக்கித்தன்னைச்சுத்தப்படுத்துமுறைகூ
றுவதென்பதாம்.

சு—ள், குறையுணர்வாகிய பாசஞானத்தாலும் பாசஞான
த்தாலும் அறிமமுடியாதபதியாகிய சிவபிரானை, அவனதுஅரு

வடிஞானத்தால் ஆன்மாதனது அறிவின்கண் ஆராய்ந்தறிக. அவ் வாறு அறியுந்திருவடிஞானத்தால் (நயசு) தத்துவங்களாகிய பாசக் கூட்டம்கானல்ரீர்போலக் கழிவதென்றறிந்து நீங்கினஉடனே அப்பதிஞானம்பிறவித்துன்பவெப்பொழித்தற்குரிய குளிர்நிழலா ய்வெளிப்பட்டுவிளங்கும். அவ்வாறு பாசம்நீங்கிப்பதிஞானம்பெ ற்றுச்சிவனைக்கண்டகாட்சிநமுவாதுநிற்கும்பொருட்டுப்பாசநீங்கி ப்பதியை அடைதலாகிய பொருளைத்தருகின்ற திருவைந்தெழுத்து அவ்வான்மாவினால் அவ்விதிப்படி அறிந்து தியான முறையிற் சுத்தமானசமாகச் செபிக்கப்படுமென்பதாம்.

இச்சூத்திரம், “ஊனக்கண்பாசமுணராப்பதியைஞானக்கண் ணினிற் சிந்தைநாடி” எனவும், “உராத்துனைத்தேர்த்தெனப் பாசமொருவத்தண்ணிமுலாம்பதி” எனவும், “விதிஎண்ணுமஞ் செழுத்தே” எனவும்மூன்றதிகரணமுள்ளது.

முதலதிகரணம்

சிவசமவாதசைவர், முதல்வன்பாசஞானத்தாலறியப்ப டானுயினும் பசுஞானத்தாலறியப்படுவனென்றால் பழுதென்னை? என்பதைநோக்கிச் சூத்திரத்தின் முதற்பாகத்தைப் பதம்பிரித் துரைக்கும்மேற்கொள்.

ஈண்டு, அம்முதலைஞானக்கண்ணிலேகாண்கவென்றது.

இ—ள். பாசபசுஞானங்களாலறியப்படாத முதல்வனைச்சிவ ஞானத்தாலே காண்க என்பதாம்.

அதற்குப்பிரமாணமென்னென்பாரைநோக்கிமேற்கொனைச் சாதிக்கும்வது.

அவன், வாக்குமனதீத கோசரமாய்நின்றலான்.

இ—ள். அம்முதல்வன், பாசஞானபசுஞானங்கடந்து அதீதனா ய்நின்று ஒற்றுமைப்பட்டுணரும்பதிஞானத்திற்கேவிளங்கிக்கோ சரிப்பதைதலால்ஞானக்கண்ணிலேகாண்கவெனமேற்கொண்டதெ ன்பதாம்.

பிருதிவிமுதல்(நயசு)தத்துவங்களாகிய பாசத்தால் ஆன்மாவினி டத்துநிகழ்வதுபாசஞானம். நான்இதனை அறிவேன் செய்வேனெ

ன்றகங்கரித்தெழும்பும் பசுபோதமுனைப்பால் ஆன்மாவினிடத்து
நிகழ்வது பசுஞானம், பதியருளால் ஆன்மாவினிடத்து நிகழ்வது
பதிஞானமாம். இதனால் அறியப்படுமுதல்வன், உடனின்றி அறி
விக்குமுபகாரத்தைமறந்து நானே அறிவேன் என்னும் பசுஞானத்
தால் அறியப்படாநென்றது தெளிவேயென்க.

பசுஞானம் பசுத்துவநீங்கியபோது பதிஞானத்தைஒக்கு
மாதலால் அதனால் முதல்வனையறியக்கூடுமென்பாரை நோக்கி
ஏதுப்பொருளைவலியுறுத்தும் உதாரணம்.

நாடியோ வென்போ நரம்புசேக் கோழையோ
தேடி யெனையறியேன் றேர்ந்தவகை—நாடியான்
றன்னாலே தன்னையுங் கண்டு தமைக்காணு
மென்னு மெனவறிவா ரின்று.

இ—ள். நரம்பு எலும்பு முதலியவைகளுள்ளே நான்யார்? என்னை
த்தேடியும் அறிகிலேனென்று ஆராய்கின்ற தேர்ச்சியறிவில் இன்ன
தென்று தெளிகப்படுதோர் அறிவுவேறுண்டென்று ஆராய்ந்து
நோக்கி, அவ்வாறு நாடுமிடத்து வினங்கித்தோன்றும் பதிஞான
த்தால், முதல்வனையும் அவனை விட்டுநீங்காமல் அன்னவியாபகத்
துளடங்கி நிற்குந் தம்மைபும் அறிவர். இவ்வாறு முதல்வனநரு
ளால் அறிதலைசெய்யாதார் கருவிகள்முற்றும்நீங்கிய முத்திக்
காலத்தில் வேறு எத்தன்மைபினரென்று தம்மை அறியவல்லவரா
வரென்பதாம்.

முற்பக்கத்துள்ள பொருளைக்கண்டகண்ணே? பிற்பக்கத்து
ப்பொருளையுந்திரும்பிக்காண்பதுபோல, முன்பு நான் யாரென்
று ஆராய்ந்த ஆன்ம அறிவே பின்பு தனையுந் தலைவனையும் தெளி
வாயறியுமென்பாரை நோக்கி, அங்ஙனம் அறியமாட்டாமைவிள
க்கி அருளாலேயே அறியவேண்டுமென்று அதனை வலியுறுத்தும்
உதாரணம்.

காட்டிய கண்ணே தனைக்காணு கண்ணுக்குத்
காட்டாய வுள்ளத்தைக் கண்காணு—காட்டிய
வுள்ளந் தனைக்காணு துள்ளத்தின் கண்ணாய
கவுவன்று னுள்ளத்திற் காண்.

இ--ள். ஒருபொருளைக் கண்டகண்டன்னையும் தனக்குக்காட் டிநிற்கும் ஆன்மாவையும் அறியாதவாறுபோல, ஆன்மாதன்னையும் தன்னுள் மறைத்துநின்ற னுணர்த்தும் முதல்வனையும், அறியமாட்டாது. ஆயினும்கண்போல ஆன்மாசடமன்றதலால் முதல்வன் அறிவிக்க அறியும். அவ்வாறுதான் அறியும்போதும் அத்தேர்ச்சி அறிவின்கண் உடனின்ற புகரிக்குங்கள்வன் அம்முதல்வனையாதலால், அவனை அவ்வறிவில்வைத்து ஆராய்ந்து தெளிவாயாக என்பதாம்.

உயிர் கண்ணுக்கு மறைத்துநின்ற காட்டுதலால் அக்கண்டன்னையும் உயிரையும் அறியமாட்டாதவாறுபோல, முதல்வன் இதுவரை உயிர்க்கு மறைத்துநின்ற னுணர்த்தலால் அவ்வுயிர்தன்னையுமுதல்வனையும் அறியமாட்டாதாயிற்றென்னுங்குறிப்புக் கள்வனென்றதனாலுணரப்படும். படவே உள்ளத்திற்காணவல்லார்க்கு முதல்வன்களளமின்றி வெளிப்பட்டுணர்த்தலால், அவர்கள் தம்மையும் முதல்வனையுங்காண்டல்கூடுமென்பதாம் இக்கருத்துநோக்கியே

“கள்ளரோ டில்ல முடையார் கலந்திடல்

வெள்ள வெளியாமென் றுநதீபற—, என்று சித்தார்த்த முதற்கருதி கூறியதென்க.

இரண்டாமதிகரணம்

ஆனால் அம்முதலவனையற்தற்குரிய பதிஞானம் வருவதெப்படி? எனனும அவாய்நிலையைக்குமபடி. முதலதிகரணதலுக்குப் புறநடையாடியமுத இச்சூத்திரததன் இரண்டாம் பாகத்தைப் பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள.

இனி, அசத்தாயுள்ளவன்னபேதங்களை அசத்தென்றுகாண உளதாய்நிற்பது ஞானசொருபமென்றுணரற்பாற்று.

இ—ள். அசத்தாயுள்ள காரியப்பிரபஞ்சங்களை ஒன்றொன்றுநோக்கி இவை நிலையுள்ளனவல்ல வென்றுகழித்துச்சென்று விவேகித்து அறிந்தால் அப்போது அவைகள் போலக் கழிக்கப் படாமல் ஒன்றும் உள்ளதாய் அக் கழிக்கப்படுபொருள்களென்றையும் பற்றாமல் விளங்குநிற்பது அச் சிவஞானசொருபமென்றுணரற்பால தென்பதாம்.

இச்சுத்திரத்தில், “பாசமொருவத் தண்ணிழலாம்பதி” என்றதொடரில் “பாசம்” என்றது, சத்தாயுள்ள ஆணவ கன்மமாயைகளையன்று, தோன்றியழியுந்தனுகரண புலனபோகங்களாகிய காரியப்பிரபஞ்சங்களையே என்பதுதோன்ற “அசத்தாயுள்ள” என்றும், “ஒருவ” என்றது நீங்கஎன்பதன்று; நீங்குதல் ஆன்ம வியாபகத்துக்குப்பழுதாதலால் அப் பிரபஞ்சத்தை அசத்தெனக்காணும் அறிவின்விசேடமே என்பதுதோன்ற அசத்தென்றொழியவெனது “அசத்தென்றுகாண” என்றும், அவ்வறிவின் விசேடமாகிய சிவஞானம், ஆன்மா பிரபஞ்சத்தைப்பற்றியிருக்கும் போது விளங்காமலும், பற்று அற்று இருக்கும்பாது விளக்கமாயும் ஆன்மாவைப்பிரியாதுநிற்பதாதலால் அசசிவஞானம் அவ்வான்மாயுக்குக்குளிரிழலைச்செய்வதுபுதிதன்றென்பதுதோன்ற “உளதாய்நிற்பது” என்றும், “பதி” என்றது ஆகுபெயராய்ப்பதிஞானத்தை விளக்குமென்பதுதோன்ற “ஞானசொருப” மென்றும், இது அநுபவத்தாலன்றிச்சொல்லளவி லறியமுடியாதென்பதுதோன்ற “உணரற்பாற்று” என்றும் இம்மேற்கோளிற்கூறியதுகாண்க. இம்மேற்கோளுக்கு ஏது வேறுக்கூறிச்சொற்பல்காமல் சுருங்கக் சொல்லல்என்னும அழகுபற்றி அவ்வேதுப்பொருளை உடம்பொருபுணர்த்தவென்னுமுத்தியால் விளக்குவாராய் அசத்தாயுள்ள பிரபஞ்சத்தையென்னுது, அதனைருபகமுறையில் விளக்கும் “வன்னபேதங்களை” என்றுகூறினார். வன்னபேதங்களென்றதே படிபடித்தவியனகூறிவதுப்பொருள் விளக்குதற்குஇடந்தந்தது காண்க.

இம்மேற்கோள், முதலதிகரணத்து மேற்கோளில் “ஞானக்கண்ணிலகாண்க” வென்றுகூறியது, அவ்வாறுகாண்பதுஎப்படிஎன்பதை அவாவிரிற்றலால் அவ்வவாய்ளலையை நீக்கும்பொருட்டு, அவ்வாறுகாணுமுறையைவிளக்கி அதனை அசையவிடாது நிறுத்துதலின், அதற்கேகார்புறநடையாய்தென்க.

முதலதிகரணத்து ஏது பாசபசுஞானங்களாலறியமுடியாது சிவஞானத்தாற்றான் அறியலாமென்றதற்குப்பிரமாணங்கூறியதன்றி அறியுமுறையைவிளக்கியதன்றாகலான் அதனைவிளக்குகின்ற இம்மேற்கோள் புறநடையென்றதே தெளிவாம்.

இம்மேற்கோள் ஏனுப்பொருளுந்தன்னுட்பெற நின்றலால், அதனை மற்றதிகரணங்களிற்போல வெவ்வேறெனக்காணுமுறையில் மேற்கோள்,

இனி, அசத்தாயுள்ள பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்றுகாண ள்ளதாய்நிற்பது ஞானசொருபமென்றது. என்றும், ஏது,

வேற்றியல்பாகியவன்னபேதங்களை வேற்றியல்பென்று கண்டு ழிப்சின்உளதாய்நிற்பது படிசொருபமாந்துணையான். என்றும் வேறுகவைத்துப்பொருள்கொள்க.

இ—ள். படிகநிறத்தைக் காட்டாதுமறைத்துநின்ற வேற்றுநிறங்களைஇவைநிலையில்லாதனவென்றுள்ளபடிகண்டுபின்மயங்காமல் நிலைத்துநின்றால், அவ்விடத்துநிலையுள்ள அப்படிகசொருபமேவிளங்கிநின்றல்போல, நிலையுள்ளசிவஞானமாகிய தன்சொருபத்தைக்காட்டாது மறைத்துநிற்கும் பிரபஞ்சத்தை, இவைநிலையில்லாதனவென்றுள்ளபடிகண்டு நிலைத்துநின்பின் அவ்விடத்து வேறொன்றையும்பற்றாமல் விளங்கிநிற்பது அச்சிவஞானசொருபமேயென்பதாம்.

அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை நிலையில்லாதனவென்றுகாண்பதாவது, ஆசாரியன் அறிவித்தஉபதேசத்தில் உறைத்துநின்று, பிரமாதி தேவபதமுதலிய எப்பொருள்களும் காரணசொருபத்தில் நிலையின்றி ஒழிதலால் அவையெல்லாம்வெறும்பொய்யென நினைந்திருத்தலாம்.

அப்பிரபஞ்சங்களை அசத்தென்றுகண்டுநிங்கியபோதுகுணியந்தோன்றுமன்றி ஞானசொருபந்தோன்றுதெனபாரை நோக்கி ஞானசொருபத்தியல்புகூறி மேற்கோளாவலிபுறத்தும் உதாரணம்.

நிர்க்குணனாய் நின்மலனாய் நித்தியா னந்தனாய்த்
தற்பரமாய் நின்ற தனிமுதல்வ—னற்புதம்போ
லானாவறிவா யளவிறந்து தோன்றுவே
வானே முதல்களையின் வந்து.

இ—ள். முதல்வன், மாயாகாரிய அசத்தப்பிரபஞ்சம்போலமுக

குணரூபமாயனவிட்டறியப்படாணம்முக்குணங்களைக் கடந்தகத்
தாசுத்தப்பிரபஞ்சம்போல மலகன்மகாரியரூபமாய் அறியவும்ப
டாணம், மலகன்மங்களை யுங்கடந்தசிவதத்துவரூப சுத்தப்பிரபஞ்ச
ம்போல அபித்தியானந்தரூபனாயறியப்படாணமாய், இம்மூவகைப்
பிரபஞ்சங்களோடுங் கூடிப்பொதுவியல்புபற்றியறியப்படும்சகலர்
பிரளயாகலர் விஞ்ஞானகலரென்னும் ஆன்மாக்களைப்போலன்றித்
(தற்பரமாய்) அவ்வான்மாக்களுக்கு மேலாய்நிற்பன இவ்வாறு
பிரபஞ்சங்களையும் ஆன்மாக்களையும் கடந்துநின்றலால், அவை
களினியல்புபற்றி அறியப்படாதுதனித்துநிற்கும் அம்முதல்வன்,
ஆகாசமுதலிய அசுத்தாகிய அப்பிரபஞ்சங்களைப்பொய்யெனக்கண்
டுநீங்கியவிடத்தும் அவற்றோடுபழி அறிந்துவரும் அவ்வான்மா
வின் சுட்டறிவினைக்கடந்துநின்றலால் இன்னதென்றறியவராத
குனியம்போலத்தோன்றினும்பின்பு சுட்டிறந்தறியும் அவ்வான்
மாவின் அறிவினீங்காது நிலைபெறுவதாய்ச், ூ “சோதியாயெ
ழுஞ்சோதிபுட்சோதியாய்” வினங்கித்தோன்றுவ னென்பதாம்.

இங்கேமுதல்வனென்றது, ஞானசொருபத்தையே. அது
ஒற்றுமைபற்றி உபசரித்துக் கூறியவாறுமென்க.

அப் பிரபஞ்சங்களை ஒவ்வொன்றாகக்கழித்து நீங்கியவிடத்து
அவ்வாறுதோன்றுவதும் ஞானமன்று; வேறொன்று எனக்கொ
ள்வேராம். ஞானசொருபமே என்றற்குப்பிரமாணமென் னென்
பாரை நோக்கி அதனைவலியுறுத்தும் உதாரணம்.

சுட்டி யுணர்வதனைச் சுட்டி யசத்தென்னச்

சுட்ட வினியுளது சத்தேகரண்—சுட்டி

யுணர்ந்தநீ சத்தல்லை யுண்மையைத்தவம்

யுணர்ந்ததனாற் பொய்விட்டுப் போம்.

இ—ள். ஏகதேசஅறிவாற் சுட்டியறியப்படும் பிரபஞ்சத்
தை முன்கூறியபடி ஒன்றொன்றாகக்கண்டு அசத்தெனக் கழித்துச்
சென்றவிடத்துமுடிவிற செவ்வேதோன்றுவது அவ்வசத்தின்
வேறுகிய சத்தேயாம். அதனையறிவாயாக. ஆனால் அவ்வாறு

இத்திருப்பாசாரம், பெரியபுராணம், தடுத்தாட்கொண்டபு
ராணம் (௧௯௩)

மொனறுநுசத்து உயிரோயாமெனில்? இதுவரை அசத்துடன் கூடிச் சுட்டியறிந்துவந்த நீ அவ்வசத்துடன் கூடாமல் எப்போதும் அதனின்வேறாய்ச் சுட்டிற்றநின்று அவ்வாறுதோன்றுஞ் சத்தாவாயல்லே. அப்படியானால் இச்சுட்டிணர்வு எனக்கு நீங்காதோ வெனில்? அசத்தின்வசப்பட்டுச் சுட்டியறிந்துவந்த நீ அதனை ஒழிந்து அவ்வொழிவின்கட் செவ்வேதோன்றுஞ் சத்தின்வசப்பட்டு அதனைச் சேர்த்தால் அச்சேர்க்கையினர் சுட்டறிவாகிய பொதுவியல்பு உன்னை விட்டு நீங்குமென்பதாம்.

அசத்தை அசத்தெனக்கண்டு நீங்குமுறையும், நீங்கியவிடத்து சத்தாகிய சிவத்தை அதனடிமையாகிய ஆன்மா இரண்டறக் கலக்குமுறையும், கலந்ததனால் அவ்வசத்து முற்றும் விட்டொழிபுமுறையும் எப்படி? என்பானா நோக்கி அவற்றை விளக்கி அதனை வலிபுறுத்தும் உதாரணம்.

கண்டதை யன்றன் றெனவிட்டுக் கண்டசத்தா
யண்டனை யான்மாவி லாய்ந்துணரப்—பண்டிணந்த
ஆனத்தைத் தான்விடுமா றுத்தமனி னென்கருட
சானத்திற் தீர்விடம்போற் றான்.

இ—ன். சுட்டியறியப்படும்பிரபஞ்சத்தை இதுசத்தன்றென ஒவ்வொன்றாகக் கண்டு அவையாவும் அசத்தென்றொழித்துச் சென்ற ஆன்மாதன்னறியில் சுட்டறிவின்றி நின்றகடவுளை ஆராய்ந்து அவனைநானென்று பாவித்தால், அப்பாவனையால் அவ்வறிவில் அத்துவித மாய் விளங்கிக் தோன்று முதல்வனால், அநாஜியேதன்னைக்கூடிநின்று பொதுத் தன்மைப்படுத்திய ஆணவமலப்பற்று முற்றும் விட்டு நீங்கும் இதுகருடபாவனையால் விளங்கும்மந்திரதைவிக கருடனால் விடம்நீங்குதல் போலுமென்பதாம்,

இக்கருடன்மூன்று விதமாம். உலகிற்காணப்படுவது ஆதிபௌதிக கருடன். அதற்கு அதிதெய்வமாகிய மந்திரம் ஆதிதைவிக கருடன். மந்திரத்தை இடமாக்கொண்டு (அதிட்டித்து) நின்று அம்மாந்திரீகனுக்குப் பலனைக்கொடுப்பதாகிய சிவசத்தி ஆதிபான்மிக கருடனென்க.

முன்றாமதிகரணம்.

ஆன்மா ஐம்புலவேடனாச்சார்ந்த அசுத்தநீங்கிச்சுத்தமாதற் குப்பாசம் நீங்கின டுடனே தண்ணிழலாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற ஞானசொருபமொன்றே போதும். மேலும் பஞ்சாக்ஷர செய்மெதற்கென்பானா நோக்கிச் சூத்திரத்தின் மூன்றாம் பாகத்தைப்பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

இனி, இவ்விடத்து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை விதிப்படி உச்சரிக்க வென்றது.

இ—ள். பாசநீங்கியவுடனே தண்ணிழலாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற ஞானக்கண்ணால் ஆன்மா பதியை நாடியபின்னரும் திருவெந்தெழுத்தையும் விதிப்படி ரெபிக்குந என்பதாம்.

ஞானக்கண்ணால் பஞ்சாக்ஷரஞ்செயிப்பது அந்தரங்கவழி பாடாதலால், இது, அசிந்திதனாய்வின்றபதியைச் சிந்திதனாகக்கண்டுவழிபடும் அந்தரங்கவழிபாடுணர்த்தும் (கடம்) சூத்திரத்திற்குறுவதாயிருக்க ஈண்டுக்கூறுதல், பின்சிந்திப்பவையே இங்குக் கூறியசித்தசாதனதோஷமாதலால் இங்குக்கூறியதுதற்கென்பானாநோக்கி, மேற்கோளைச் சாதிக்கும் ஏது.

இவ்வான்மாக்களுஞ்ஞானம் பிரகாசித்தும் அஞ்ஞானத்தைவேம்புதின்ற புழுப்போல நோக்கின்றை நோக்கி நிற்குமாகலின் அது நீக்குதற்கெனக்கொள்க.

இ—ள். நெடுநாள் வேம்புதின்ற புழு, அதனைவிட்டுக் கடும் புதின்று அச்சவை தெரிந்தனுபவிக்கும்போதும், முற்பழக்க மிகுதியால் அவ்வேம்பைநோக்கின்றல்போல, பிரபஞ்சம் அசுத்தெனக்கண்டுவிட்டுநீங்கிய ஆன்மாவுக்கு அதனால் ஞானம்விளங்கிச் சிவத்தைக்காணப்பெற்றபோதும், அவ்வான்மா பழக்கமிகுதியால் முன்பு சார்ந்துகின்ற பிரபஞ்சங்களை நோக்கி நிற்குமாதலால் அவ்வாதனைக்கும்பொருட்டு வேண்டப்படுதலால் பஞ்சாக்ஷரத்தை இவ்விடத்து விதிப்படிசெபிக்கவென மேற்கொண்டதெனக்கொள்க என்பதாம்.

இவ்விடத்து என்றதனால் அணைந்தோர் தன்மையைச் சாரவைத்துமேற்கோடற்றூரிய “பஞ்சாக்ஷரத்தை” என வருவித்துக் கொள்க. என்கஎன்னுது “எனக்கொள்க” என்று உடம்படுப் பித்ததும் அதுபற்றியே. இதுநோக்கியே உமாபதிசிவம் “அஞ்செழுத்தருணிலையை ஆன்மஸாபத்தின்பின் அணைந்தோர்தன்மையைச் சாரவைத்தருளியதென்க. அதுநிக்குதற்கெனக் கொள்க என்றதனால் சித்தராதனதோஷமாகாதென்பது பெறப்பட்டது.

இப் பஞ்சாக்ஷரஜெபம் அப் பழக்கவாசனையை நீக்குதற்குச் சாதனமாவதெப்படி என்பானாநோக்கி அதனுண்மைவிளக்கி எதுவைவலியுறுத்தும் உதாரணம்.

அஞ்செழுத்தா லுள்ள மரணுடைமை கண்டரனை
அஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் திதயத்தி—லஞ்செழுத்தாற்
குண்டலியிற் செய்தோமங் கோதண்டஞ் சானிக்கி
லண்டனாஞ் சேடனா யங்கு.

இ—ள். ஆன்மா தான் சிவனுக்குடைமைப்பொருளென்பதை அம்முத்திபஞ்சாக்கரப்பொருள் சிவனும் அருளும் அடிமையாகிய ஆன்மாவென்பது தெரிந்துச்சரிக்குமுறையிற் கண்டு புறத்தே ஞானபூசைசெய்யுங்கால் காலையில் புண்ணை, வெள்ளெருக்கு, சண்பகம், நந்தியாவர்த்தம், நீலோற்பலம், பாதிரி, அலரி, செந்தாமரை; மலர்களெட்டும் மற்றைக்காலங்களில் வெவ்வேறு, எட்டுமலர்களமாகவிதிக்கப்பட்ட அஷ்டபுஷ்பங்களாற்பூசித்தல்போல, அகத்தே இருதயம் பூசைத்தானம் உந்தி ஓமத்தானம் புருவநிதி யானத்தான மார்க்கொண்டு இருதயத்தில்அம்மந்திரத்திருமேனியனாய்முதல்வனைப்பாவிததுக்,கொல்லாமை,ஐம்பொறியடக்கல், பொறுமை,இரக்கம்அறிவு,சத்தியம், தவம், அன்பாகிய அஷ்டபுஷ்பங்கொண்டு அம்மந்திரத்தாற்பூசித்துக்,குண்டலிசத்தித்தானமாகிய உந்தியிலேஞானாக்கினியைப்பிராணவாயுவிலெழுப்பி,அவ்வக்கினியாற் புருவநிலினின்றொழுகும்அமுதமாகியநெய்யைச்சுழுமுனைநாடிஇடைநாடிகளாகியசுருக்குசுருவங்களால்ஐம்ஞ்செய்து, விர்துத்தானமாகியபுருவநிலில், சிகர, யகர, வகரங்கள் மூறையே(தத்துவமசி)மகாவாக்கியத்துள்ள தத்தப்பொருளும் து

ஊம்பதப்பொருளும் அசிபதப்பொருளுமாகும் முறைதெரிந்து அம் மகாவாக்கிய பஞ்சாக்ஷரப்பொருள் விளக்கத்தால் சிவன் நானென்று பாவிக்குஞ் சிவோகம் பாவனைபச்செய்வனேல் அப்பாவனையில் முதல்வன் விளங்கித்தோன்றுவன். அப்பாவனைசெய்தோன் அவனுக்கு அடிமையாவனென்பதாம்.

ஓமம் தியானம் இரண்டைப் புந் தனக்கு அங்கமாக்கொண்டு தான் அங்கியாய் முதன்மைபெற்று விளங்குவது பூசனையேயாம். இவ்வுண்மை நோக்காதசிலர் நாம் தியானஞ்செய்கின்றோம் நமக்கு ப் பூசனையேன்டுவதில்லை பென்றி நாமாந்து கூறிக்கண்களேழுடிக்கொண்டு பொழுதுகழிப்பது சிவசாஸ்திரவிரோதமாய் அவ்வுளவறியாதபிறனா ஏமாற்றிப்பொருள் கவரச்செய்யும்வஞ்சனா மார்க்கமாய் முடிவில் நாகத்துக்கு ஏதுவாய் முடியுமன்றி வேறில்லையென்க

ஆன்மா பிரபஞ்சத்தை அசத்திதனக் கண்டுநீங்கிஞானசொருபத்தாற் பரிபூரணநிலையைப்பெறினும், முற்பழக்க மிகுதியால் றிஷகதேசப்பட்டிப் புறத்தே செல்லநோக்குங்கால் செல்லவிடாது மடக்கி அகத்தேழற்குறிப் பூசனையாதியால் ஒருகுறியினிடத்து நிறுத்திமுத்திபஞ்சாக்ஷரத்தை ஒது முறைபில்லைவத்துக்கண்டிட்டு டைகைகூடும்படி சிந்திக்கச் சிந்திக்க, அச்சிந்தனை அப்புறநோக்கத்தை முழுதுவெடுத்து ஞானசொருபத்தை நன்குதொரிப் விளக்கிப் பூரணநிலைபிற்கொண்டுபோய் விடுமாதலால் இம் முத்திபஞ்சாக்ஷரம் மேற்கூறிய பழக்கவாசனை நீக்குதற்குச் சிறந்த சாதன மாமென்பதுதெளிக.

அவ்வாறு ஒருகுறியில்லைவத்து நோக்கினாலன்றி முதல்வனைக் காணமுடியாதென்பதும், அம்முறைபினின்று கண்டவுடன் முதல்வன் விளங்கித்தோன்றுவனென்பதும் தோன்றியவுடன் அவனுக்கு அடிமையாமென்பதும் உவமைபில்லைவத்து விளக்கி அதனை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

இந்துவிற் பாதுவிவி ராகுவைக் கண்டாங்குச்
சிந்தையிற் காணிற் சிவன்கண்ணு — முந்தவே
காட்டாக்கிற் றோன்றிக் கணல்சே ரிரும்பென்ன
வாட்டாது மோதஞ்செழுத்து.

ககசு சீவஞானபோதார்த்தலெகுவுசனம்.

இ—ள். நான் இங்ளை அறிந்தேன் அறிந்திலேன் என்று கூறும் ஆன்மாவின் அறிவுக்கு இதனை என்றபாசமும் நான் என்றபதவும் காணப்படுதல்போல, வேறுகாணப்படாத முதல்வனை, ஆகாசத் துக்காகங்கள் கேரேதெரிதல்போலக் காணப்படாத மாகு கங்களைக் கிரகணநாலத்தில் சூரியசந்திரர் கண்டமாக்கா கல்போல, ஆன்மா இருதயகமலத்தில் பஞ்சாகூடரஜபதியான மையில் அத்திருமேனியாகிய ஒருகுறியில்வைத்துக்காணுமாயி ரு, ஸ்ரீகந்தர் கோலை நடடுக்கடைந்தபோது அட்கினிவிளங்குதல் லை, அறிவுக் சநிவாய் விளங்கிதற்பன். அப்போது ஆன்மா, அவிசேர்த்தவிரும்புகறையுங்கடினமுமின்றி அதனுள்வாய்கிற் பால மலமும் பாபோதமுமின்றி முதலவன்வியபகத்துந் தி அடிமையாய் கிருமாதலால் அத் திருவைந்தொழுந்தை ப்படிசெபிக்குக என்பதாம்.

(கக) தத்துவங்களுக்குமேற்பட்டசிவனை இருதயத்திற் கண் டிப்பது எப்படி? என்பானாரோக்கி அவ்விருதயகமலத்தினி டுபுணர்த்தி அதனைவலியுறுத்தும் உதாரணம்.

“ மண்முத னுளமலர் வித்தை கலாநுப
மெண்ணிப வீசர் சதாசிவமு— நண்ணிற்
கலையுருவா நாதமாந் சத்தியதன் கண்ணு
நிலையசூலா மச்சிவன்மு ணைர்,

இ—ள். அவ்விருதயகமலம் புறத்தே நீர்நிலையிலுள்ளகமலம் போலவதன்று. பிருதிவிமுதலிய ஆத்துமத்தத்துவங்கள் (உசம்) ராமியினின்றுதேதான்றிய எட்டங்குலவேமுள்ள (காம்பு) நாளமா கவும், வித்தியாதத்துவம் ஏழும் சத்தவித்தை ஒன்றுமாகிய எட் டும்எட்டிதழ்களாகவும், மகேசுர சதாசிவதத்துவமிரண்டும்(கசு) சிசுரங்களாகவும், சத்தித்தத்துவம் பொருட்டாகவும், சிவதத்துவ ம் அப்பொருட்டின்மேலுள்ள (ருகபீஜம்) விதைகளாகவுங்கொண் டுபது அத்தன்மையுள்ள அவ்விருதயகமலத்தில்(கக)தத்துவங் டு உதாரணமாகவுடையசிவனதுசத்திநிலைபெறும். அத்திருவடியை த்திருவைந்தொழுந்தாற்பூசிப்பாயாக என்பதாம்.

ஒன்பதாஞ்சுத்திரம் முன்றாமதிகரணம் ௬௧௫

இச்சுத்திரம், முன்முதல்வன் குருவாய்வந்தருளிய உபதேச சிந்தனைக்குஇன்றியமைபாசஆன்பகத்திகுறுமுறைநில் பாச பச ஞானங்களால் அறியமுடியாத சிவனை அருள ஞானத்தாலறியவே ண்டுமென்பதும், அத்திருவடிஞானம் மற்றை நிலையில் பொருள் கனினியல்புகண்டு ஒன்றொன்றாக்கழித்தபோது விளங்குமென்ப தும், அசனூல் அப்பற்றுநீங்கி முதல்வனையறிந்தித்தவிடத்துநீ முற்பழக்கவாசனை பற்றாதபடி முத்திபஞ்சாக்ஷரம் சேபிக்கவே ண்டுமென்பதும், சிவசமவாதிகள், பாசம்போற் சடமாகாதசித் தாகிய பசுஞானத்தால் முதல்வன் அறிப்பப்பிவினென்பதைமறு த்து அவன் பாச பச ஞானங்கடக்குற்றாலும், பகத்துவநீங் கியவிடத்தும் சமமானின்றி அவன் வியாபகத்துண்டங்கிசிற்ப அவன் உடனின்றியித்தலாலும் பதிஞானத்தாற்றுகின்றியப்பிவி னென்பதும், நிலையில் பொருளியல்புகண்டு கழித்தபோது தோ ன்னுவதும் குனியமேயென்பானா மறுத்து, அர்த்தமுழுதுங் கழிக்கப்பட்டபோது தோன்னுவது அத்தாகிய ஞானசொருபமீ ம என்பதும், அங்குத்தோன்னுவதும் அர்த்தன்னாத உயிரோ என் பதைமறுத்து, அவ்வுயிர் அசத்தைநர்ரார்த்து சுட்டியறிவதாதலால், சுட்டியறியப்படாத ஞானசொருபமாகாதென்பதும், அசத்தை நீங்கிச் சத்தின்வசமாய்கின்று சிவோகம்பாவனைசெய்யின் அச் சுட்டறிவொழியுமென்பதும், ஆன்மசுத்திக்கு அர்த்தாகிய பாச நீக்கத்திற்குள்ளும் ஞானமே போதியதென்பானாமறுத்து, பழ க்கவாசனை தாக்காதபடி ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமும் அறிவாற் சேபிக்க வேண்டுமென்பதும், அப்பஞ்சாக்ஷரபமுதல்வனை அதனூல் இருதயகமலத்தில் ஒருகுறியில்வைத்துப் பூசித்தால் அவ்வாசனை பற்றறநீங்குமென்பதும், ஓமதிபானங்கள் அப்பூசனைக்கு அங்க மென்பதும், காணப்படாத ராகுகேதுக்கள் குரியசந்திரர்கவிட த்துக் காணப்படல்போல மறைந்தெங்கும் விபாபித்துள்ள முதல் வன் அக்கமலத்தின்மேல்விளங்கித் தோன்னுவனென்பதும், அக் கமலம் (௬௬) தத்துவரூபமாகலால் அம்முதல்வன் தத்துவாதீத னென்பதற்கிழுக்கில்லை என்பதும் விளக்குதல் காண்க,

பத்தாஞ்சுத்திரம். பயனியல்,

அவ்னே தானே யாகிய வந்நெறி

யேக னாகி யிறைபணி நீங்க

மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே.

கருத்துரை. பாசகூடியம் பண்ணுமாறு ணர்த்துத னுதலிற்று.

இ—ள். முன் ஏழாஞ்சுத்திரத்தில் சாதனஞ்செய்யும் அநிசாரியாகிய ஆன்மாவினிப்புகூறி, எட்டாஞ்சுத்திரத்தில் அச்சாதனத்தால் வரும்பயன் பிரபஞ்சநீக்கத்திற்றேன்றும் பதிஞானவியாக் காமாதலால் பாசம்நீங்கி முதல்வன் திருவடியடைதலாமென்று தொகுத்துக்கூறி, ஒன்பதாஞ்சுத்திரத்தில் அச்சாதனஞ்செய்யுமுறையை வகுத்துவிளக்கினமைபால், முன்தொகுத்துக்கூறிய அப்பயனை இனி மூன்றுசுத்திரங்களால் வகுத்துக்கூறத் தொடங்கிப், பாசநீக்கமும் திருவடியடைதலுமாகிய அப்பயனிரண்டனுட் பாசநீக்கமாவது, சுட்டியறியப்படும் பிரபஞ்சப்பற்றை மேற்கூறியபடி பஞ்சாஷாசெபத்தால் முற்றும்நீக்கியவிடத்துண்டிற்கும் ஆன்மாசத்தியின் பயனாதலால், அப்பாசநீக்கத்தைச் செய்துகொள்ளுமுறையை, முற்சுத்திரத்தில் சிந்தனைசெய்தபொருளை இங்கே தெளிவிக்கு முகத்தாலுணர்த்துவதென்பதாம்.

சூ—ள் பெத்தநிலையில் ஆன்மா பிரபஞ்சப்பொருள்களை அறிதற்காக முதல்வன்தானும் அப்பொருள்களை அறிந்துகொண்டு அவ்வுயிருடன்பிரிவின்றி உடனாகவேயிருந்தும், அவ்வான்மா தனக்கு அறிவித்தும் அறிந்தும் ஒருமுதல்வன் எப்போதுதனனேறி உடனாயிருக்கின்றனென்றுசிறிதும்வேறாபக்காணப்படாமல், அவ்வான்மா தானேயறிந்ததாக எண்ணும்படி அவ்வான்மாவுடன் அம்முதல்வன் அத்தனைஒற்றுமைபால் அவ்வுயிரின்வழியாய் நின்றதுபோல, இம்முத்திரிலையில் ஆன்மா அம்முதல்வனுடனாகின்றது அறிந்து இன்பத்தை யனுபவிக்குமிடத்தும், அனுபவிக்கின்றதன்னேவேறுகக்காணாமல் அம்முதல்வனுடன் ஒற்றுமைப்பட்டு அம்முதல்வனேயாய் அவனருள்வழியொழுகும் இறைபணியில் லகூவாமல் நின்றால் ஆணவமனம் மாயாமலமிரண்டுடன்வலியகண்மமலமும் இல்லையா யொழியுமென்பதாம்.

முத்தநிலையில் முதல்வனுடன் ஆன்மா ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்பது, குடமுடைந்தபோது அச்சுடாகாசமும் மகாகாசமும் ஒரோபொருளாய் ஒற்றுமைப்படுதலென்பது முதற் பலகிதமாகப் பலமதஸ்தர்கள் கூறுவனவற்றைப்போல்வதன்றென்பது விளக்குதற்கே பெத்தநிலையில் அவனே தானேயாய்நின்ற (சிவன் ஆன்மாவேயாய்நின்ற) ஒற்றுமைபோலென்று உவமைவித்துக்காட்டினார், காட்டியதனால் முத்தநிலையில் ஆன்மாசிவமேயாய்நிற்கும் ஒற்றுமையே ஈண்டுக்கூறியதென்பது தெளிவாயது. இவ்வொற்றுமையின் சம்பந்தம் அத்துவிதசம்பந்தமென்பதாம். இது வருகின்ற சூத்திரத்தில் விளக்கப்படும்.

இச்சூத்திரம், ‘அவனே தானேயாகிய அந்நெறி ஏகனாகி’ எனவும், ‘இறைபணிவிற்க மலமாயைதன்னொடு வல்வினையின்றே எனவும் இரண்டதிகரணமுள்ளது.

முதலதிகரணம்

சிவசமவாதசைவர்முதலியர், பதிஞானம்விளங்கி முதல்வனைக் காண்டல்மாத்திரமே வீடுபெறுதற்குப் போதியதாதலால் ஏகனாகியிறைபணியில் நிற்கவேண்டாம் என்பதைநோக்கிச் சூத்திரத்தின்முதற்பாகத்தைப் பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

ஈண்டுப் பரமேசுரன் இவ்வான்மாவாய்நின்றமுறைமையான் அவனிடத்தேகனாகிநிற்கவென்றது.

இ—ள். பெத்தநிலையில் முதல்வன் உயிரினுடையின்றியையும், வேறாய்க் காணப்படாமல் நானே அறிந்தேனென்னும்படி அவ்வுயிரோயாய் ஒற்றுமைப்பட்டு நின்றதுபோல, இம்முத்தநிலையில் உயிர் முதல்வனொடு உடனாய்நின்றறியினும் அவ்வுயிர் முதல்வனின் வேறாகக் காணப்படாமல் அவனுடன் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்க என்பதாம்.

முதல்வனைக் காண்டலேபோதும் ஒற்றுமை எதற்கென்பாநானோக்கி மேற்கோளைச்சாதிக்கும் ஏது.

அவ்வாறு நிற்கவே யானெனதென்னுஞ் செருக்கற்று அவனது சீபாதத்தையணையுமாகலாள்.

இ—ள். அப்படி ஒற்றுமைப்பட்டு நின்றற்றன் யான் என் னும் எனதென் னும் பகுத்தறிபும் மபக்கவறிவைவினைக்கின் றமல ம்மீங்கித் திருவடியாகிய சிவானந்தம்பெறலாமாதலால், அச்சு ருக்குகீங்குதற்குக் காணாமாதல்பற்றிப் பரமேசுரன் பெத்தநிலை யில் ஆன்மாவாய்கின்ற முறைபோல இம்முத்தநிலையில் ஆன்மா அவனிடத்து ஏகனுகிழங்குவென மேற்கொண்டதென்பதாம்.

ஒற்றுமைப்படாவிடில் மலமறது. அறவியில் பாதத்தை யனைபமுடியாதென்பது தோன்ற “நிற்கவே” என்று தேற்றே காரத்தாற் கூறினார். யான் என்பது (ஏதற்கு) பொருள்களை அறி கின்ற ஆன்மாவாம், எனதென்பது (ஏனமும் ஏனயமும்) அவ் வயிரின் அறிவும் அறியப்படும் பொருளுமாம்.

அவ்வாறு ஞானஞெயங்களைப்பகுத்துணருமுணர்வை மயக் கணர்வென்றதென்னென்பானோருக்கி ஏதுவைவலியுறுத்தும் உதாரணம்.

நானவனென் றெண்ணினர்க்கு நாடுமுன முண்டாத றுவெனவொன் றின்றியே தானதுவாய்—நானெனவொன் றில்லென்று தானே யெனமவதைத் தன்னடிவைத் தில்லென்று தானா மிறை.

இ—ள். முதல்வனில்லை நானொழுகிடெனநிற்பார்க்குப்போ லத், தனித்துகில்லாத ஆன்மாவாகிய தன்னை நானென்றும் தன் னில்வேறுபட்டுகில்லாத முதல்வனை அவனென்றும் பகுத்துணர் வாரக்கும் அவ்வாறுணருமயக்கவுணர்வாகிய ஆன்மபோதமுனை த்துகிற்குமாதலால் அப்போதுஅம்முதல்வன் தானொருபுதலாக அறியப்படுதலின் அவ்வயிரின் உணர்வேயாய்கிற்பன். இனி முதல்வனின்வேறாய் யானென்றொருபொருள் தனித்துக்காணப் படுமாறில்லையென்றுணர்ந்து முழுதுஞ் சிவனையென்று காணுந் தெளிவுடையானாயே முதல்வன் தனது திருவடிவியாகத்தனட ங்கிழங்கச்செய்து அவ்வாறே எல்லாமாய் நிற்பனென்பதாம்.

இரண்டாமதிகரணம்

..சுத்தசைவரூபினார், உடம்புள்ளவரை பிரார்த்தவியையும் அகளை அனுபவிக்கும்போது நிகழும் ஆகாமியவினையும் எவ்வித

த்தாலும் நீங்காவாதலால், ஏகனுகிற்றற்றகுத் தடையாமன்றோ வெல்பதைநோக்கிச் சூத்திரத்தின் இரண்டாம்பாகத்தைப் பதம் பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

இனி இறைபணி வழுவாது நிற்கவேன்றது.

இ—ள். அம்முதல்வன் அருள்வழிச் சலியாமல் நிற்க என் பதாம்.

ஏகனுகிற்றறலே போதுமாதலால் இறைபணியின்றெதற்கெ ன்பாணைநோக்கி மேற்கே னைச்சாதிக்கும் ஏது.

அவன் அருளாலல்லது ஒன்றையுஞ் செய்யானாகவே அஞ் ஞானகன்மம் பிரவேசியாவாகலான்.

இ—ள். முதல்வன் தானுஞ்செய்துடனின்னு செய்வித்தாலன் றித் தானாக ஒன்றையுஞ் செய்யமாட்டாத ஆன்மாக்கள் செய்வ னவெல்லாம் தற்போதமுனைப்பற்றுச் சிவனருள்வழியின்றே செ ய்யுமானால், மாயாகாரியமயக்கத்தால் வருமுயற்சியாகிய ஆகாமி யமும் (மாயேயமும்) கன்மமலகாரியமாகிய இன்பதுன்பப்பயன் களும் (பிரார்த்தமும்) ஏகனுய்கின்றற்றகுத் தடையாய்வந்து தாக்க மாட்டாவாதலால் அதன்பொருட்டுச் செய்யவேண்டிய உபாய மாதல்பற்றி இறைபணிவழுவாது நிற்கவேன மேற்கொண்டதெ ன்பதாம்.

மலமின்மைமேற்கூறியதனால், இங்கே அஞ்ஞானமென்றது மாயாகாரிய மயக்கத்தையேஎன்க. மாயேயமும் அக்கன்மமும் உடலுள்ளவரையுள்ளனவாதலால் அவைகள் அற்றுப்போமென் னாது பிரவேசியாவென்றருளிற்றென்க..

உடற்பொடுகடிய ஆன்மாவுக்கும் பிரார்த்தமும்அதுபற்றி ஏறும் ஆகாமியமும் நிச்சயமாயிருக்க, இறைபணிநின்றலால் அவைதாக்காவென்பதெப்படி? என்பாணைநோக்கி ஏதுவை வலி யுறுத்தும் உதாரணம்.

நாமல்ல விர்திரிய நம்வழியி னல்லவழி

நாமல்ல நாமும் மரணுடைமை--யாமென்னி

லெத்தனுவி னின்று மிறைபணியார்க் கில்லைவினை

முற்செய்வினை யுந்தருவான் முன்.

இ—ள். அவ்வினைகளை நுகர்தற்கும் ஈட்டுதற்குக் கருவியாகிய இந்திரியங்கள் மாயாகாரியமேயன்றி நாமல்ல; அவை தொழிற்படுதலும் முதல்வன்வசத்தாலன்றி நம்வசப்பட்டல்ல. அத்தொழில்கிழத்தற்குவாயிலாகிய விடயாதிகளும் மாயாகாரியமே; நாமல்ல. அவைதொழிற்படுதலும்முதல்வன்வசத்தானன்றிநம்வசத்தானல்ல. அவற்றோடுகூடி வினைகளையீட்டி துசரும்வினைமுதலாகிய நாமும் முதல்வனுள்ளானவிளக்கம்பெறலால் அம்முதல்வன்வசத்தானன்றிச் சதந்தரமல்லேம். என்றிவ்வாறுபசுபாரசங்கரிகரியல்பையறிந்துஅவனருள் வழிநின்றேயாடிஞ் செய்தலைக்கண்டுகொண்டிருப்பானால்இவ்வுடிமைத்திறத்தினர் எவ்வுடம்பினின் றெவ்வினை செய்யினும் அவ்வாகாமியவினை யவர்களைப்பந்தப்படுத்துதலில்லை. அவ்வாகாமியத்தை இன்றியமையாதுடன்கொண்டுவரும் பிராந்தவினைப்பயனாகிய சுகதுக்கங்கள், அவற்றைக் கூட்டுவிக்கும் முதல்வனருளால் உயிரைப்பற்றாமல் உடம்பின் அநுபவமாயொழியுமென்பதாம்.

சஞ்சிதவினை தீக்கை யளவிலேயேதீநிற்பட்ட விதைபோலொழிதலால் ஈண்டு “முற்செய்வினை” என்றது ஏற்புழிக்கோடன் முறையாற் பிராந்தவினையே யென்க.

இறைபணிநிற்பவரைப் பிராந்தவினைநாக்கவிடாது முன்னின்றருளும்முதல்வன்உற்றையசைத்தார்க்கொய்தலால்பகஷ்பாதமுள்ளவனன்றேறவென்பாரைநோக்கி அஃதுண்மைகூறி அதனைவலிபுறுத்தும் உதாஹனம்.

சாரந்தாரைக் காத்த றலைவர் கடனாகல்
சாரந்தாரைக் காத்துஞ் சலிலினாயர்—சாரந்தடியார்
தார்தானாச் செய்நுபிறர் தங்கள்வினை தான்கொடுத்த
லாய்தார்புண் செய்வினைபு மாங்கு.

இ—ள். தம்மையே புகவிடமாக்கொண்டு அடைக்கலம்புகுந்தார்க்கு ஆதரவாய்நின்றாகாத்தல் தலைவர்கடமையாதலால்முதல்வன் பிறரைநீக்கித்தன்னையடைந்தாரையே காக்கின்றவனாகியும் அதுபற்றிப்பகஷ்பாநமில்லாதவனுய்த், தன்னைச்சாரந்தபணிசெய்வார் தன்போல ஆகாமியத்தொடர்பிலாகுச்செய்து பிறர்க்கு

வரும அவ்வினையை அவர் மருங்கொடுப்பதற்குநால், அவ்விருவ
கையினரிடந்நும் நுணுகிவநது கூடுவதாய பிராரத்தவினைபும்அவ்
வாரேசெய்கின்றவர் வினைக்குத்தக்க பயனு அவ்விருவகைப்
படச்செய்வனென்பதாம்.

“இறைபணிபார் பகல்வினை— முற்றிப்பவினைபுத்தருவான்
முன்.” என்றதபற்றிப் பிறர்நரு நியதிசெய்துபட்டி இறை பணி
செய்வார்க்கு வினையின்றிக்குதல் முதல்வனுக்கு நடுவிலை யன்
றென்றதைஉடன்பட்டே— அதற்குஅமதிக்கறுவாமாய் “சார்ந்தா
ரைக் காத்த நிலைவர் கட”னென்னும் பழமொழிபெற்றுக்காட்டி,
இஃது அவ்வாறு நடுவன்மைபு மன்றெனவல்லிற்றுத்துவார் “சார்
ந்தடியார், தாந்தானுச் செய்து பிறர்தங்கள்வினை தான்கொடுத்த”
லென வேறுவமைநித்துக்காட்டினார்.

“தினைத்துனை யேனும்பொறேன்றுயரக்கையின் டின்வலை
யே” என்ற திருவாசகமுதலியனவே இறைபணிதிற்பாறைப்பிரார
த்தவினை தாக்குமென விளக்குதலால், அஃது அவர்க்குஉடலனுபவ
மாயொழிபுமென்றனவொருந்தாதாதலால் அப்பிராரத்தமுளதாக
அவ்வனுபவத்தில் நிகழும் ஆகாயமும்பிறன்க்குக்காரணமாய்
நிலைபெறுமென்பாடைகொக்கிப்பிராரத்த வினைதாக்குதற்கு ஏதுக்
கூறி அதனுல்செய்கைப்பயனுபுடலனுபவமாயொழிதற்கிழுக்கிலை
யென வலியுறுத்தும்தாரணம்.

இங்குளி வாங்குந் கலம்போல ஞானிபான்
முன்செய் வினைமாயை முண்டித னும்—பின்சொர்வினை
மாயைபுடனில்லாது மற்றவன் குன் மெப்ப்பொருளை
யாயவத னுணுணரு மச்சு.

இ—ள், தன்பால்வைத்தெடுக்கப்பட்ட பெருங் காயத்தின்வாச
த்தைவாங்கிக்கொள்ளும்பாத்திரத்தில் அவ்வாசகைமங்கி மெலி
தாய்மணத்தல்போல; இறைபணிகிற்குந் தத்துவஞானியிடத்து
மலவலிதிருவருளால் விடப்பட்டபின்னும், முன்னைப்பழக்கமிருநி
யால்ஒருசமயம்உடம்புமுதலியவற்றைநானன்றென்றெண்ணுந்
முண்டாதலின் அதனுல் பிராரத்தவினைபும் அதற்குமேயிய
உடம்புமுதலிய மாயநகா நியங்கனும் மங்கியிதமெய்யொப்பவற்றுழ

ஞமாயினும் அத் தத்துவஞானி சிவமேயாய்நின்றலால் ஒருவாறு அவ்வாசனைப்பற்றிப்பிறழ்வரினும் பிறழ ஒட்டாதச்சிவனையேநோக்கிறிப்பதைலால் அவ்வுடல்பற்றிவரும் ஆகாமிபவினை மேலும் பிறவிபைக்கொடுத்தற்குக்காரணமாய் முறுகிவளராடல் அவ்வுடம்போடு செட்டொழியுமென்பதாம்.

இறைபலிநிற்பார்பிரார்த்த கசதுக்கங்களும் தனுக்ரணதிமாயேயமும் மூண்டுவரினும் சலியாமற் சிவனையே நோக்கிநிற்பதெப்படி? என்பாளைநோக்கி உவமானமுகத்தால் மேற்கூறியதைவலியுறுத்தும் உதாரணம்.

நண்ணனல்வேவாத நற்றவர் தம்மினும்
பண்ணமர மாச்செலுத்தும் பாகரினு—மெண்ணி
யானடியோர்பவ னைம்புலனிற் சென்று
மவர்திற னீங்காரதற்கு.

இ—ள். அக்கிநிஸ்தம்பனஞ்செய்யனல்லநற்றவர், அதில்முழுக்கிடந்தாலும், தமதுவல்லபத்திற்சலியாமல்நிறல்போலவும், குதிரைநடாத்தும்பாகநூல் வல்லவர், அதனகத்தில்கப்படினும் தமதுவல்லபங்குறையாதிருத்தல்போலவும், புலன்வழிச்செல்லாமைக்குபாயமிதுவேயென்றெண்ணி முதல்வன்றிருவடியேநோக்கிநிற்பார். ஒருசமயம் பிரார்த்தமாயேயமூட்சியால் அவ்வழிச்செல்லினும் தமதுநிலையினீங்கிப்பந்தப்படமாட்டா என்பதாம்.

சார்த்ததன்வண்ணமாய்ச் சதசத்தெனப்படுஞ்சீவர் அரனடிபைஒர்ந்துநிற்பினும் ஐம்புலனிற்செல்லும்போது அவற்றிற்பந்தப்படாவலியினாராதலெப்படி? என்பாளைநோக்கி அரனடிச்சார்பின்விசேடங்குறி அதனை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

சதசத்தா மெய்கண்டான் சத்தருளிற் காணி
லிதமித்தல் பாசத்தி லின்றிக்—உதமிக்
கெரிகதிரின் மூன்னிருள்போ லேலா வசத்தி
னருகணையார் சத்தனைவா காங்கு.

இ—ள். சத்து அசத்து இரண்டினுஞ்சார்த்து அதுவதுவாய்நிற்ப்பற்றி நாய்சதசத்தெனப்பெற்றனமென்று தன்உண்மை

பத்திஞ்சுத்திரம் முதலச்சுணர்.

யுணர்ந்தவன், சத்தாகிய சிவனருளாலன்றி ஒன்றையுங்காணாமல் அருள்வழியின்றே காண்பனின், அப்போது அசத்தாகிய பாசத்தில் (இதஞ்செய்தல்)பற்றுதலின்மையால். சத்தாகிய முதல் வணைச்சார்த்துநிற்போர், ஒளி முன் இருள்போலச் சத்தெதிர்நோன் றுத அசத்தாகியபுலன்களிற் பர்த்தப்படாரென்பதாம்.

இதமித்தல்—பெயரடியாகவந்ததொழிற்பெயர். இதம்—சுண் டிப்பற்று. ஏகனாகி நின்றலால் மலமின்மையும், இறைபணிநின்ற லால் மாயை கன்மங்களின்மையும் பெறப்பட்டன.

இச்சுத்திரம், பெத்தக்கிலையில் உயிருடன் முதல்வன்ஒன்று மையாய் நின்றதுபோல, இம்முத்திக்கிலையில் ஆன்மா முதல்வனு டன் ஏகனாகிநின்றலால் மலமும், இறைபணிமினின்றலால் மாயை கன்மமும் நீங்குமென்றும், ஞானம்பெற்று முதல்வனைக் காண் டலேவீடுபெறுதற்கு அமையுமெனச் சிவசமவாதி முதலியோர் கூறுதல் நோக்கிமுதல்வனைக் கண்டபோதும் நான்கண்டே னென்பதுமுதலிய மயக்கவுணர்வு நீங்குதற்கு ஏகனாகிநின்றல் வேண்டுமென்றும், உடலுள்ளவரை பிராரத்தம் ஆகாமியம் நீங் காமையால் ஏகனாகிநின்றல் எவ்வாறு கூடுமெனச் சுத்தசைவர் முதலியர்கூறுதல்நோக்கித் திருவருளைப்பிற்றி ஒருசெயலுமின்றே ன்பதறிந்துஎல்லாமும் அருட்செயலாகக்காணும் இறைபணிமினிற் பார்க்குப் பிராரத்தம் தாக்காமல் உடலுழாய்க்கழியும், ஆகா மியம் வறுத்தவித்தாயொழிபுமென்றும், அவ்வனைகளை அவர் க்கு அவ்வாறுநீக்கிப் பிறர்க்குக் கூட்டுதல் பகூபாத மென்பா னைநோக்கிச் சாரந்தாரைக்காக்குந் தலைமைபற்றிநீக்குதலும், சாராதாரைச் சார்விக்கும் உரிமைபற்றிக் கூட்டுதலுஞ்செய்தலா ல்அது பகூபாதமன்றென்றும், இறைபணிநிற்பார் உண்மைஞா னத்தாற் சிவமாய் நின்றலின் பிராரத்தவினை ஏகதேசந் தாக்கும் பழக்கவாசனைபற்றி ஆகாமியம் ஏறுதென்றும், அந்தஞானநிலை பிறழாதென்றும் அதற்கு ஏது சத்தாகிய சிவத்தின்முன் அசத்து முனைத்துத்தோன்றுமையே என்றும் விளக்கியவாறு காண்க,

சிவஞானபோதாந்த லெநுவசனம்.

பதினோம்சுத்திரம்.

பயனியல்.

காணங் கண்ணுக்குந் காட்டி முளம்போற்

காண உள்ளத்தைக் கண்டு காட்டனி

னயரா வன்பி னைன்கழல் செலுமே.

கருத்துரை. பரமேசுவரனது சீபாதங்களை யணையுமாறுணர்த் துதனுதலென்று.

இ—ள், அகத்தே சிவனோடு ஒற்றித்து ஏகனய்கின்றதும், புறத்தே பிரசுரத்தவின் தாக்காதபடி இறைபணியினிற்றலுமுடையார்க்குத், தாமத ஒன்றை அறிதலும் விரும்புதலும் செய்தலுமாகிய அறிவு இச்சை செயல்கள் அங்கின்மையால் அவர்களால் விடபிக்கப்படும் பொருளும் அங்கு ஒன்றுமில்லை போலுமென்பாரோர்க்கி, அச்சொல்லால் அங்குச் சிவப்பொருளுமில்லை பென்றாகி, அவ்வின்மைபுத்தரூடும் ஆவய விஞ்ஞானம்போலச் சூரியமென்றாகி, அறிவிச்சை செயல்களாகிய குணஞ்சூரியமாகவே அதனுடைய குணியாகிய ஆன்மாவஞ் சூரியமாய் முத்திரிலையில் ஆன்மாவில்லை யென்றுமுடிபுமாதலால், அம்முத்திரில் முதல்வனுடன் கலந்து நிற்கும் அவ்வான்மாவின் அறிவிச்சை செயல்கள் முதல்வனநாற் றெழிற்படுமென்பதுணர்த்துமுறையில், பாசநீக்கஞ் சிவப்பேறு என்னுமிபண்டனுள், முன், பாசநீக்கத்தினியல்புகூறப்பட்டெஞ்சி நின்ற சிவப்பேறு கூடுதலாகியநிஷ்டையினியல் புணர்த்துவதென்பதாம்,

சூ—ள். தானாகக் காணமாட்டாது காட்டினாற்காணுமியல்புடைய கண்ணுக்கு அதனுடன் கலந்துநின்று உருவங்களைக் காட்டித்தானும் கண்டுகொண்டிற்கின்ற ஆன்மாவைப்போலத், தானாக அறியமாட்டாமல் அறிவித்தாலறியும் இயல்புடைய அவ்வான்மாவுக்கு, அதனுடன் கலந்துநின்று முதல்வன்விடயங்களை அறிவிப்பதுமன்றித் தானும் அறிந்துகொண்டிற்கும் பேருபகாரமாகிய அத்துவிதநிலையமறவாது கடைப்பிடித்துப் பற்றிநிற்கும் அன்பினாலே அவ்வான்மா அம்முதல்வன்றிருவடியாகிய சிவநந்தாதுபூதியைப் பெற்று வாழமென்பதாம்.

மறவாமை அறிவின் நிகழ்ச்சியும், அன்பு இச்சையின் நிகழ்ச்சியும், திருவடியடைந்துவாழுதல், செய்கையின் நிகழ்ச்சியுமாய் முறையே காரணகாரியங்களாய், ஏகனாகி இறைபணிதிற்கும் முதல் தான்மாக்களிட்டுத்து ஒருங்குகிகழுமென்பதுபற்றி “அயரா அன்பின் அரண்மழல்செலுமே” என்றார். ஆகவே ஆன்மாக்களிட்டுத்து எப்போதும் இச்சாஞானக்கிரபா சத்திகளுண்டென்பது விளங்குமாயது.

இதனால், முதல்வன் ஆன்மாக்களிட்டுத்துப்பிரிவின்றி அத்து விதமாய்க்கலந்துநின்றே காட்டுதலும், தானும் கண்டுகொண்டு நின்றலும், மலவழுக்கு நீங்கிச் சத்தமாய்நிற்கு முத்தியிலையில் மாத்திரமன்றிப் பெத்தநிலையிலும் அவ்வான்மா அவ்வழுக்குடன்தார்ந்து அதுவேயாய்த்தத்தம்வினைக்கிடாகப் பற்பல யோனிகளிற்புகுந்து நாகாதிகளிற்கிடந்து மூலம்போதும் விட்டுநீங்காமல் அவ்வான்மாவுட்கலந்து நின்றே காட்டியுங்கண்டும் உபகரிக்கின்றானுதலால், இவ்வுபகாரம், நமக்கினியமென்று நினைக்கப்பட்ட தாய்தற்கை மனைவிமக்கள் முதலியபந்து மித்திரராலாவது மற்றைமனிதர் முன்வர் மேலைத்தேவராலாவது நினைக்கவுமுடியாத ஓர் அரியபெரிய உபகாரமன்றோவென்றுள்ளபடி அறிந்து அதனை உள்ளிட்டு நோக்குந்தோறும் நோக்குந்தோறும் அம்முதல்வனைப் பற்றிமேலெழுநின்ற இச்சையாகிய பேரன்பு அணைகடந்தவெள்ளம்போல அம்முதல்வன்றிருவடியிற்செல்லுமாதலால், அப்போது அவ்வன்பேதானாய்விளங்கித்தோன்றும் பேரானந்தத்தையனுபவிக்கப்படுமென அவ்வறிவுஇச்சைசெயல்கள்மூன்றும்கண்டுசிவனையேபற்றிநின்றனுணர்த்தி அதிதநிலையினியல்புகூறியவாறுகாண்க

அத்துவிதமென்பது, சையோகமுதலிய மற்றையசம்பந்தப் பொருள்படாமற் கிற்றறிவுமுற்றறிவு முதலியவேற்றுமையுள்ள சிவன் சிவன் என்னும் இரண்டுபொருள்கள் தம்முட்பிரிவின்றி அபேதமாய் விளங்குதற்குரிய சம்பந்த விசேடமாம், இதனை உமாபதிசிவம், “அறிவொளிபோற்பிறிவரும் அத்துவிதம்” என்று விளக்கியது “அங்கியுமொன்றிற்றங்கி நின்றல்லது—தன்றொழினடத்தா” மைபோலமுதல்வன் உயிரையதீட்டித்து நீன்றே எத்தொழிலுஞ் செய்வனென்றுணர்க.

ஆன்மா, தன்னுட்கலந்துகிற்கும் முதல்வன் அறிவித்தமட்டில் அறியமாட்டாது. அறிவித்ததை அவனும் அறிந்துகொண்டு உணின்றற்றான் அறியுமென்பதை, “தொண்டனே வினையுமா வினையே” “விரும்புமா விரும்பே” தொடருமாதொடரே” நுகருமா நுகரே” என்பனவாதியாசமுத்தநிலைவிளக்கியருளியதி, ருவார்க்குக்களாலுங்காணலாம். இவ்வுண்மைநோக்கியே, “அறிவானுந்தானே யறிவிப்பான்றானே” என்றருளிய அப்மையார், “அறிவாயறிகின்றானுன்றானே” என்று மேலும் அருளிச்செய்தாரென்க.

அறிவானுமென்றது அறிவித்தற்காக அறிதல். அறிவாயறிகின்றனென்றது விஷயங்களில் அமுந்துவித்தற்காக அறிதலென்க.

இச்சூத்திரம், காணுங்கண்ணுக்குக்காட்டுமுளம் போற்காணவுள்ளத்தைக்காட்டிக்காண்டல்” எனவும், அதனை “அயரா அன்பின் அரன்கழல்செலுமே” எனவுமிரண்டதிகரணமுள்ளது.

முதலதிகரணம்

முதல்வனிடத்து உயிர்க்கு அறிவிக்கும் உபகாரம் ஒன்றுதானுள்ளதென்பாரேநோக்கி அறிந்து உடனிற்கும் உபகாரமுமாகிய அத்துவிதநிலையுணர்த்தற்கெடுத்துக்கொண்ட இச்சூத்திரத்தின்முதற்பாகத்தைப் பதம்பிரித்துரைக்கும்மேற்கோள்.

ஈண்டு அவனும் அவற்றது விடயத்தையுணருமென்றது.

இ—ள். முதல்வன் அறிவிக்க அறியும் உயிர்களாலறியப்படும் விடயத்தை அவ்வுயிர்களறிதலேயன்றி அவனும் உடனின்றறிவனென்பதாம்.

முன், “அவையேதானேயாய்” என்றும், “தார்தமுணர்வின்றியிருள்” என்றும் பொதுவகையாக் கூறிய அத்துவிதநிலையை ஈண்டுக் காணும் உபகாரத்திலைத்து இனிது விளக்கியது காண்க.

கண்டதம் அதனார்காணப்படும் பிரயோசனம் உயிர்க்கே ஆதலால் கண்காணும் பொது உயிர் அக்கண்ணுடனின்றி காணவேண்டியதேயாம். உயிர் அறிவுடையது அறியும்பயன் முதல்வனுக்

கன்று உயிர்க்கேயாம். ஆதலால் முதல்வன் அறிவித்தல் மட்டிலமை யாது அவனும் உடனின்னு அறிவனென்பது பொருந்தா தென் பாரைநோக்கி மேற்கோளைச் சாதிக்கும்வது.

இவ்வான்மாக்கள் அவனையின்றியமைந்து ஒன்றையும் விட யியாவாகலான்.

இ—ன், கண்ணுக்குப் பொருளைக்காட்டும்விளக்கொளியானது அக்கண்ணொளியினும் அதனாற் காணப்படும்பொருளினுங்கலந்து நின்றற்றான், கண்பொருளைக்காணும், அப்படியின்றிவிளக்கொளி கண்ணொடுமாத்திரங்கலந்து, காணவேண்டியபொருளிருக்குமிட த்துர்சென்றுகலவாமல் அப்பொருள் இருட்டிலிருந்தால், அப் போது, அக்கண் தன்னிடத்துவிளக்கொளிகலத்தலாகிய காட்டு முபகாரத்தைப்பெற்றிருந்தும் அப்பொருளைக் காணமாட்டாத ன்றோ? அதுபோல, அறிவிக்க அறியுமுயிர்களும், முதல்வன் நிவு தம்மொடுகலந்து தாம்அறியவேண்டிய பொருளினுந்தம் மொடுகூடவேசென்றுகலந்து நின்றற்றான் அறிவு விளங்கப்பெற் றுஅப்பொருளை யறியுமன்றித்தனித்துநின்று அறியவுமாட்டா அனுபவிக்கவுமாட்டாவாதலால், முதல்வன் உயிர்க்குஅறிவுவிள ங்கும்படி அறிவித்தலாகியகாட்டுதல் மாத்திர மன்றி அவ்வுயிர் கள் விஷயங்களிற்பற்றிநின்றனுபவிக்கும்படி உடனின்னு அறித லாகிய காணுதலும் அவசியம் வேண்டப்படுதலால் ஈண்டு அவனு ம்அவற்றதுவிடயத்தை யுணருமெனமேற்கொண்டதென்பதாம்.

முதல்வனும்உயி ருடனின்னுஅறிவனேல் அவன்அறிதற்கும் உயிர்அறிதற்கும் வேற்றுமையிலையாய், அறியுமுயிர் பந்தமுறல் போலமுதல்வனும பந்தமுறுவனென்பதாமாதலால் உடனின்னு அறிவனென்பது பொருந்தாதென்பாரைநோக்கி வேற்றுமையுங் காட்டி அவனும் அவற்றது விடயத்தையுணருமென்றதை வலியுறு த்தும் உதாரணம்.

ஐந்தையு மொக்க வுணராதவற்றுணர்வ

தைத்தும்போ னின்னுணரு மாகலா—ணந்தினையு

மொன்றொன்றாப் பார்த்துணர்வ துள்ளமே யெவ்வுலகு

மொன்றொன்றாப் பார்க்கு முணர்ந்து.

இ—ள். ஐம்பொறிகள் ஐம்புலன்களில் ஒவ்வொன்றை மாத் திரம் அறிதல் போல, ஆன்மாவும் விஷயங்களில் அது அதுவாய் ஒற்றி த்துநின்று அறியவேண்டிய ஒன்றையே அறியுந்தன்மைத் தாத லால், அவ்வைம்புலன்களையும் ஒருசேர அறியமாட்டாது, ஒவ் வொன்றையறிந்தனுபவிப்பதாம். அதுபோல சார்ந்ததன்வண்ண மாய்ப்பலதிறப்படுதலின்றி எப்போதும் ஒரேபடித்தாயுள்ள சிவ ம், எல்லாவுயிர்களு மறியும்எல்லாவிஷயங்களையும் அவ்வுயிர்களி ற்கலந்துநின்றலால், பொதுவகையாலொருசேரவறிந்துடனாய்நிற் றலாற் சிறப்பாகவும் அறிவனென்பதாம்.

இதனால், உயிரின் அறிவுக்கும் முதல்வன் அறிவுக்கும் வேற்று மையுண்டென்பதும் அதனால் பந்தப்படா நென்பது ந்தெளியப் படுமென்க.

முதல்வன், அறிவிப்பது மன்றித் தானுமறிவனென்றால், பெத்தநிலையில் தனக்கு வேறுகிய உலகப்பொருளை யறிவதாதலா ல் அதுபொருந்தும்; முத்தநிலையிலுந் தன்னை அறிவிப்பதுடன் தானும் அறிவனென்றால் அப்போது தன்னைத்தானறிதலாகிய கு ற்றம் (ஆன்மாச்சரியதே தாஷம்) வருமாதலால், தானும் அறிவினை ன்பது முத்தியிற் செல்லாதென்பாரைநோக்கி அங்கும் அவ்வாறு அறிவனென்பதுணர்த்தி அதனை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

ஏகமாய் நின்றே யிணையடிகளொன்றுணரப்
போகமாய்த் தான்வினைந்த பொற்பினு—னேகமா
யுள்ளத்தின் கண்ணாறு னுள்குவா ருள்கிறை
யுள்ளத்தாற் காணானே வுற்று.

இ—ள். பெத்தநிலையில் மலத்தைச்சார்ந்து மலமேமாய்ப்பொ றிவழியிற் பலவேறாயறிவது போலன்றி ஆன்மா; முத்தநிலையிற் சிவத்தைச்சார்ந்து சிவமேமாய் ஒரேபடித்தாயறியுஞ் சிவனருளி ன்வழியாகத் திருவடிகளையே ஒரேமுகமாயுணரவே, அவ்வான்மா வுக்கு அம்முதல்வன்பரபோகமாய் மேலும்மேலும்புதிது புதிதாய் விளையும் பொலிவுடையதுதலாலும், அவ்வாறு ணருமிடத்து அம் முதல்வன் அவ்வான்மாவின் அறிவை கிட்டுநீங்காதவதுதலாலும்

கருதுவார் கருதிய பொருளாகிய தன்னை அவ்வான்மவறிவுடன் கூடிநின்றறிவனென்பதாம்.

இவ்வெண்பாவில், “உள்ளத்தான்” என்றதிலுள்ள “ஆன்” உருபுஉடனிகழ்ச்சிப்பொருட்டாதலால் “அவரறிவுடன்” என்று உரையருளிற்றென்க. இந் நூலாசிரியர் “உள்குவாருள்கிறை” என்று ஸ்ரீவாகீசசுருதிபைத்தமது வெண்பாவிலமைத்தருளியது, முன்னோர் மொழியையும் பொன்னேபோற்பேணிக்கொள்ளவேண்டியது பின்னோர்க்குரியகடப்பாடுன்பதை எம்மனோர்க்குத் தெரிவித்தருளுந்திருவுளக் கருத்தாமென்க. அச்சுருதி [போக்கித்

கள்ளனைன் கள்ளத் தொண்டாய்க் காலத்தைக் கழித்துப் தெள்ளியே னாகின்று தேடினே னுடிக் கண்டே

னுள்குவா ருள்கிற் றெல்லாமுடனிருந்தறிதி யென்று

வெள்கினேன் வெள்கி நானும் விலாவிற் சீரித்திட்டேனே.

என்பதாம். இதன்முதல்வரியிற் பெத்தநிலையும் அடுத்தவரியில் முத்தநிலையும் விளக்கி, நினைப்பவர் நினைப்பனயாவையும் அவரறிவைவிட்டு நீங்காமலுடனிருந்து முதல்வனாகிய நீயே அறிகின்றயென்பது நோக்கி, நான்கண்டேனென்று முன்கூறியதனால் வெட்கத்தையடைந்தேனென்று நம்மனோர்க்காக நமது வாகீச சிவம்தன்மேல்வைத்தருளிய அருமைப்பாட்டை உற்றுநோக்கி உண்மைதெளிக. இம்மட்டோ அச்சுருதி, “வேண்டுவார் வேண்டுவதேயீவான், என்பதில் வேண்டுவதை அவரறிவினுடனிருந்தறிந்து ஈவானென்னும் பொருடந் துமேலும் விளக்குகின்றது.

எவ்விடத்துஞ் செல்லுதற்கே, “வேண்டுவார் வேண்டுவதேயீவான்” என்றதுபோல, பெத்தரென்றாவது முத்தரென்றாவது பிரித்துக்கூறாமல், “உள்குவாருள்கிறை” என்று பொதுப்படக்கூறியருளினார். அதனால், முதல்வன் பெத்தநிலையில் உலகப் பொருளையும் முத்தநிலையிற் சிவமாகிய தன்னையும் அவ்வான்ம அறிவிற்கலந்துடனின் றறிவனென்றவாறாயிற்று. ஆகவே ஆன்மா முதல்வனையறியும்போது, அவன்உள்குவாருள்கிய பொருளாதலால் அவ்வாறு அறியப்படுகின்ற அவனும் அவ்வறிவுடனின்ற தன்னையறிவனென்க.

மேலைவெண்பாவிலுள்ள ஐம்பொறிபோலென்று அனுமானங் காட்டுவாராய் “உள்குவாருள்கிறை உள்ளத்தான் உற்றுக்காணுனோ” என்றும், உள்குவாருள்கிய பொருளாதல் இரண்டிடத்தும் ஒக்குமென்பாராய், “ஏகமாய்ந்தே யிணையடிகளொன்றுணரப் போகமாய்த் தான்வினைந்தபொற்பினான், என விடயித்தலினுகுமியல்பும், ஏகமாயுள்ளத்தின்கண்ணான்” என அறிவுவிளங்கு கலினுகுமியல்பும் எடுத்தோதினார்.

பரபோகமாய் என்னுமல் “போகமாய்” என்று பொதுப் படக்கூறியதும், பெத்தநிலையில் விடயபோகமும் முத்தநிலையிற் சிவபோகமுமாகிய இரண்டுக்குப்பொருந்தும்பொருட்டாமென்க.

நிலத்தியல்பு வன்மையாயினும் இளகிய சேற்றுநிலத்திற் றொன்றவன் பின்பு வலியநிலத்திற் றொல்லுமிடத்து அவனுக்கு அவ்வன்மை செயற்கையாய்த்தோன்றல்போல, விடயபோகத் திற் றொன்றவன் அதைக்கடந்து சிவபோகத்திற்செல்லுமிடத்து அது செயற்கைபோலத்தோன்றுமாதலாற், போகம் என்றமட்டில மையாது “ஆய்” என்று ஆக்கச்சொற்புணர்த்தியும் அப்போக நுகர்ச்சிக்குக் காரணம் உணர்ச்சியே ஆதலால் “உணர்” என்று அக்காரணத்தை முன்வைத்தும் விளக்கியருளினார். இணையடிகளு ணருந்தோறும் போகம் மேலும் மேலும் புதிதாய்வினாதலை, “புணர்ந்தாற் புணருதொறும்பெரும்போகம் பின்னும்புதிதாய்” என்ற திருவாக்கானுங்காண்க. துணிவுபற்றி “வினைந்த” என்றரு னியதென்க.

மேற்கூறிய ஐம்பொறிகள், விஷயங்களை ஆன்மாவின்பொ ருட்டே அதனோடுகலந்துடனின்றறிதல்போல, முதல்வன்தன்னை அவ்வான்மாவின்பொருட்டே அதனோடுகலந்துடனின்றறிவன். அப்படியறிவது, கண், கண்ணுடையினின்றுத்தன்னைக் காண்பது போல், முதல்வன் ஆன்மாவி னறிவுடனின்றி தன்னைக்காண்ப தாமாதலால் இதுபோன்ற வற்றிற்குத் தன்னைத்தான் காண்ப தென்னுங்குற்றம் (ஆன்மாச்சரயதோஷம்) சேராதென்க.

கண், கண்ணுடையில் பிரதி விம்பத்தைக்கண்டதாதலால் தன் னைக் கண்டதாகாதெனில்? அப்படியன்று. அக்கண் தன்னிடத்

துள்ள குணதோஷந் தெரிதற்காகக்கண்ணாடி யைப்பார்ப்பதன்றிப் பிரதிவிம்பத்தைபார்த்தற்கன்று; பிரதிவிம்பம்போலத் தோன்றுவது விம்பமேயன்றி வேறன்றென்பது சிவாகம நூற்றுணிபாதலால், கண் தன்னையே கண்டதென்க.

ஆன்மா அறிவதைமுதல்வனும் உடனின்றறிவனென்று அறிவு மாத்திரம் பற்றிக்கூற்றினும், “எத்திறஞானமுள்ளதத்திறமிச்சைசெய்தி” என்பதுநோக்கி, ஆன்மாவின்இச்சைப்படிதானும்இச்சித்து அதன்செய்கைப்படி தானுஞ்செய்து அவ்வான்மாக்களின் அறிவிச்சைசெயல்கள்தொழிற்படுதற்குத் தன் அறிவிச்சைசெயல்களைத் தொழிற்படுத்துவனென்பதும், பெத்தத்தில் (அவன்இவனாய்) முதல்வன் ஆன்மாவாய் முற்பட்டுநின்றவிஷயங்களைப்பற்றுதலால் அதனுல்வரும் சுகதுக்கங்கள் முதல்வனைச் சாராமல் ஆன்மாவையே சாருமென்பதும், முத்தியில் (இவன் அவனாய்) ஆன்மாமுதல்வனாய்நின்ற விஷயங்களைப்பற்றுதலால் முதல்வனையொழிந்தவிஷயங்கள் ஆன்மாவைச் சாராமல் முதல்வன அவற்றையென்று கொள்வானென்பதும் இனிதுவிளங்கும்.

அவன் இவனாய், இவன் அவனாய் நின்றல்;

அவனிவனான தவனருளாலல்ல

திவனவ னாகானென் றுந்தீபற

வென்று மிவனேயென் றுந்தீபற என்னுந்திருவுந்தி

யாரும், அதனைவிளக்கி

அவனிவனாய் நின்ற தவனருளா லல்ல

தெவனவ னாய்நின்ற தேழா—யெவனிதனிற்

ரோன்றுமாப் புல்லுரி தொல்லுலகி லம்மரமா

யின்றிடுமோ சொல்லா யிது. எனதுக றுந்திருக்களிற்றுப்

படியாரும் கூறியவற்றோல்காண்க.

இவ்வுண்மைநோக்கியே உலகத்தில் ஒன்றை ஈவாரும் ஏற்பாரும் சிவார்ப்பணமென்று கருதியே செய்யவேண்டும். ஆப்படிக்கருதாமல் தாமேகொடுத்ததாகவும்தாமேவாங்கியதாகவும் கினைப்பதுகுற்றமாமென்றுசிவாகமங்கள்கூறியதும், சித்தியார், “யாதொ

ருதெய்வங்கொண்டரத்தெய்வமாகியாங்கே— மாதொரு பாகனார் தாங் வருவர்” என்றதும், அவ்வுண்மை அறிந்தவிடத்து எல்லாஞ் சிவமாகவேகண்டு அனுபவிப்பார்க்கு வினைப்பயன்தாக்காதது யாவுஞ் சிவானந்த மாகவே விளங்குமென்னுங்கருத்தால் இந்நூலில் “எத்தனுவினின் துமிறைபணிபார்க்கில்லைவினை”--“முற்செய்வினையுந்தருவான்முன்” என்றும், திருவுந்தியார். “பெற்றசிறின்பமே பேரின்பமாய்” என்றும், திருக்கனிற்றுப்படியார். “உடம்புடைய யோகிகடா முற்றசிறி நிற்ப—மடங்கத்தம் பேரின்பத்தாக்கி,” என்றும், திருவாசகம் “காணுங் கரணங்கனெல்லாம் பேரின்பமெனப்—பேணுமடியார்”—என்றும், எல்லாஞ் சிவமாயிருந்ததே” என்றும் இவ்வாறு அருளியதுமாமென்க.

இரண்டாமதிகரணம்

முதல்வனுடன் ஏகமாய்நின்றார்க்கு அறிவிச்சைசெயல்கள் அம்முதல்வனுபகாரத்தையறிதலும், அன்பு கூர்தலும் திருவடிசேர்தலும் எப்படிநிகழு? மென்பாரைநோக்கி, நிட்டையினின்று புணர்த்துதற்கு எடுத்துக்கொண்ட இச்சூத்திரத்தின் இரண்டாம் பாகத்தைப்பதம்பிரித்துரைக்கும்மேற்கோள்.

இனிப்பத்தியினான் மறவாதேத்த அவனது சீபாதத்தையணையுமென்றது.

இ—ள். கலந்துடனின் றறிவித்தும் அறிந்தும் வருமுபகாரமாகிய அத்துவித நிலையை மறவாதுகடையாபிடித்துவிற்கும்பேரன்பினுற் றமக்கு முதல்வனையின்றித் தனித்தொருசெயலுமில்லை எல்லாம் முதல்வன் செயலே யென்னுமுண்மைபற்றி அவனருள் வழி நின்றலாகிய நிஷ்டையினாலே திருவடியாகிய சிவானந்தானுபூதியைப் பெறுவரென்பதாம்.

எனவே, எல்லாமுதல்வன்செயலேயென்னு முண்மைபற்றி அவனருள்வழிநின்றலே நிஷ்டையென்பது தெளியப்படும்.

ஐத்தியினால் மறவாதேத்தினும் சீபாதத்தையணைதல்பரமுத்தியினன்றிமூடியாதென்பாரைநோக்கி மேற்கோளைச்சாதிக்கும்

பதினோராம்குத்திர உ இரண்டாமதிகரணம். ௧௩௩

அவன் ஆந்ரிய நின்றிச் செய்வார்செய்திப்பயன்வினைத்து நின்றலான்.

இ—ள். முதல்வன் உயிர்களின்வேறாகவில்லாமல் அவ்வுயிர்களின்செயலையறிந்து தன்னருள்வழிகிற்கும் நிஷ்டையாகிய அச்செயல் இடையிடின்றித்தொடர்ந்துநிகழுமாயின் அச்சிவானந்தானுபூதிப்பயனை அப்பொழுதே விளைத்தும், இடைவிட்டுநிகழுமாயின் அது மேலுமேலுமுதிர்ந்து இடைவிடாமல் நிகழுகிலை வந்தவுடன் விளைவித்தும் உடனின்றருளுவனாதலால் அவ்வாறு மேற்கொண்டதென்பதாம்.

முதல்வன்றிருவடியடைதல், உடம்பு நீங்கியின்னன்றி உடம்புள்ளபொழுதாகாகு. ஆகுமேல் சூரியனொளிபோலப்பக்கத்துள்ளார்க்குத் தெரியவேண்டுமென்பாரை நோக்கி, அதுகூடாமையும் கூடுமானும் உவமையானுணர்த்தி ஏதுவை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

அருக்கனோர் நிற்பினு மல்லிருளோ காணர்க்
கருட்கண்ணே பாசத்தார்க் கீச—னருட்கண்ணாற்
பாசத்தைநீக்கும் பகலலர்த்துத் தாமரைபோ
னேசத்திற் றன்னுணர்ந்தார் நோர்.

இ—ள். சூரியனொளி எல்லாருக்கும்சமமாக நிற்பினும், ஒளியுள்ள கண்களுக்கன்றி குருட்டுக்கண்ணுக்குவிளங்காமலிருளாகவே நின்றல்போல, முதல்வன் எவ்விடத்தும் சமமாகநிற்பினும் மலநீங்கிய முத்தர்க்கன்றி மலபெத்தருக்கு அம்மலமாகவே நிற்பன். ஆதலால் சீவன் முத்தர்கள் அம்முதல்வனது திருவடிச்சிவானந்தமனுபவிப்பது மற்றவர்க்குத் தெரியமுடியாதென்க. ஆனால் அச்சீவன்முத்தரும் உடம்புடனிருத்தலாற் பாசமுடையரேயாவனெனில் ஒருகுளத்திற் பலகாமரை அரும்புகளிருப்பினும், அவைகளில் பக்குவப்படாத சிற்றரும்புகளை நீக்கிவிட்டு மலரும்பக்குவமுள்ள பேரரும்புடனேமாத்திர மலரச்செய்யும் சூரியன்போல, முதல்வன், யாவரு முடம்புடையாரிருப்பினும், அவருள்ளே பக்குவமில்லாத பெத்தரை நீக்கிவிட்டுத் தன்னை மறவாதன்பினு லுணர்ந்து அருள்வழிகிற்கும்பக்குவமுள்ளசீவன் முத்தருக்குத்

திருவருட்பார்வையாற் பாசநீக்கி அவாறிவைமலரச்செய்வன்.
ஆதலால் அவர்கள் உடம்புடனிருப்பினும் பாசமுள்ளவரல்ல
மென்பதாம்.

சீவன்முத்தர்க்கும் பரமுத்தியிலன்றிப் பாசநீக்கி அறிவை மல
ர்த்துவதில்லை என்று மேலும்மாறுபட்டுக்கூறுவாரை நோக்கி, நீக்
கல் மலர்த்த ஸ்ரீரண்டன்முறை இவ்வாறென்றுணர்த்தி அதனை
வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

மன்னு மிருளை மதிநூரந்த வாறன்பின்

மன்னு மரணே மலந்தூரந்து—தன்னின்

வலித்திரும்பைக் கார்த்தம் வரஞ்செய்வான் செய்தல்

சலிப்பில் விகாரிபலன் றான்.

இ—ள். உயிரைத் தானாக்கிக்கொள்ளுமிச்சை மிகுதியால் அவ்
வுயிருடன் அநாதியே அத்துவிதமாய்க்கலந்துள்ள முதல்வன்
பிறைமதுகண்களினிலிபெயும் இருளைநாளைடைவிலே லேசலே
சாக நீக்கிவந்து பெளர்ணிமையில் முழுது நீக்கிவிடுதல்போல.
அவ்வுயிரிடத்துள்ள மலவலியை லேச லேசாய்ப்பக்குவநோக்கிப்
படிமுறையாக நீக்கிவந்துமுடிவில் முழுதும் ஒழியச் செய்து—
தம்இரும்பைத் தன்வசமாக்கல்போல. மலவலியை லேச லேசா
ய்நீக்கும்தோறும் அவ் வப் பக்குவத்துக்குரிய அருடாததிபதியச்
செய்து அவ்வுயிரைத் தன்வசமாக்கியருள் செய்கைபினால் அவ
னுக்கு ஒருகாலத்துள் சலிப் பில்லை அதனால்கார்த்தம்போலச் சந்
நிதி மாதந்திரப்பிற் செய்யும் அம்முதல்வன் விகாரப்படுவானு
மல்லன் என்பதாம்.

மலவலியைப்படிமுறைபால்நீக்கி அம்முறையே அருட்சத்தி
பதினித்தலாற்றான் அம்முறையே சத்திநிபாதஞ் சரியாதி சிவபுண்
ணியமுதலாயின நால்வகையாய் அவைகளும் ஒவ்வொன்று நன்
னன்காய் மேலும்பலவகையாய் விரிந்தனவென்க.

பாஷாண வாதசைவர், உயிருக்குக் குணம்போல அநாதி
யாயுள்ள மலம்அவ்வுயிரின்வேராய்ப்பிரிக்கப்படாதாதலால் அத
னை முதல்வன் நீக்குவான் (மலந்தூரந்து) என்று முற்கூறியது

பெர்ருந்தாதென்பது நோக்கி, அருத்தாபத்தியால் அதனைவளியுறுத்தும் உதாரணம்.

நசித்தொன்றி னுள்ள நசித்தலா லொன்றா
நசித்துலதே லொன்றாவ தில்லை—நசித்துமல
மப்பணைந்த வுப்பி னுளமணைந்து சேடமாங்
கப்பின்று மீசன் கழல்

இ—ள். திருவடியடையும்போது, உயிர்தான் கெட்டுப்போயடையுமெனில்? கெட்டது அடைவதில்லை, கெடாமலடையுமெனில்? அப்போதும் முதல்வனில்வேறாய் நிற்பதன்றி அடைவதில்லை. ஆதலால் இவ்விரண்டுக்கும்வேறாயொன்றுண்டென்றுகொள்ளும் அருத்தாபத்தியால் நோக்குமிடத்து உப்பானதுநீரை அடையும் போது தன் கடினத்தன்மை நீங்கியடைதல்போல, உயிர்களும் மலவளி நீங்கப்பெற்றே முதல்வனைப்படைந்து அடிமையாய் விளங்கும். அவ்வுயிர்கள் பின்வேறுபட்டு மீள்வதில்லை யென்பதாம்.

முன், “அலையுடைமை யாளாநா மங்கு.” என்று இரண்டாஞ்சூத்திரத்திற்கூறியது எல்லாப்பசுக்கள் பாசங்களுக்கும் பொதுவாகிய உடைமை அடிமைத்தன்மைகளாம். இங்குக்கூறியது சிறப்பாகிய அடிமைத்தன்மை யாதலால் இதனை அப்பொதுவின்வேறாக எடுத்தோதினார். இங்குமுத்திலில்கூறிமுடிந்தமையால் முடிவில் “கப்புஇன்றும்” என்று, மீளாமைவிளக்கி வருவினார். கப்பு—பிளவு.

முன்(ச)ம் சூத்திரம்” ஆன்மா, மலத்துடன் கூடிக்கேவலாவஸ்தையும், (ரு)ம் சூத்திரம் கருவிகளுடன் கூடிக் சகலாவஸ்தையும் (க)ம் சூத்திர முதல் இதுவரை அருளுடன் கூடி அம்மலவலியுங்கருவிகளும் நீங்கப்பெற்றுச் சுத்தாவஸ்தையும் பொருந்துமென்ற அம்முன்றுநிலையினும்* அவ்வான்மாதன்னியல்பு கெடாமல் நிற்குமென்பது உவமையால் விளக்கி மேற்கூறியதனைவலியுறுத்தும் உதாரணம்.

பொன்வாண்முன் கொண்டுவிற்புக்கொடுங்கிப் போயகலத் தன்வாளே யெங்குமார் தன்மைபோன்—முன்வான்

மலத்தின் மறைந்துள்ள மற்றுலகை யுண்ணு
மலத்திரித்துச் செல்லும் வரத்து.

இ—ள். சூரியன் காலைப்பொழுதில் மேகத்துள் மறைந்து, அம்
மேகஞ்சிறுகாற்றாற் சிறிது நீங்கியபோது ஏகதேசமாய்த் தன்
ஒளி ஒடுங்கித்தோன்றி, அம்மேகம் பெருங்காற்றன்முழுதுநீங்கி
யபோது, எங்குத் தன்னொளியேயாய்த்தோன்றுந் தன்மைபோல,
ஆன்மா அநாதியே தன்னறிவு மூலமலத்துள் மறைப்புண்டு கேவ
லாவஸ்தைப்பட்டுப், பின்பு கலைபாதுகருவிகளுடன்கூடி ஏகதேச
மாயறிவுவிளங்கிச் சகலாவஸ்தையினின்று உலகப்பொருளை யறி
ந்தனுபவிக்கும். அதன்பின்பு முதல்வனருளால் மும்மலம்முழுது
நீங்கப்பெற்று வியாபகஅறிவுவிளங்கப்பெற்று அவனதுசீபாதத்
தைபுணைந்து சுத்தாவஸ்தையிற் பேரின்புற்றவாழுமென்பதாம்.

சூரியன்ஒளி மேகத்தால் மறைந்திருந்ததன்றிக் கெட்டொழி
ந்ததில்லை. கெட்டதானால் பின்பு தோன்றுது. அதுபோலஆன்மா
அறிவின்றன்மை மலத்தால் மறைவுற்றதன்றிக் கெட்டொழிந்த
தில்லை யாதலால் ஆன்மாவுக்கு மூன்றவஸ்தையிலும் அறிவுதன்
மை யுள்ளதே என்க.

இச் சூத்திரம், முற்கூறிய சாதனத்தாலெய்தும் பயனாகிய
பாசநீக்கம் சிவப்பேறுஎன்னு மிரண்டிற் பத்தாஞ்சூத்திரங்கூறிய
படி பாசநீக்கம்பெற்றஆன்மா, தன்னுடன் முதல்வன் எப்பொ
ழுதும் பிரிவின்றி அத்துவிதமாய் நின்று காட்டிக் காணும்பேருப
காரத்தை மறவாது நினைக்குந்தோறுமேன்மேல்முறுகி வளர்ந்
தெழும் பேரன்பால் அவனது திருவடியடைந்துசிவானந்தம் பெ
ற்றவாழுதலே சிவப்பேறென்பதும், முதல்வன் காட்டுதல் மாத்
திரமன்றிக் காணுதலின்றென்பாரை மறுத்து, அம்முதல்வன்
ஆன்மாவுடன் எக்காலத்தும் பிரிவின்றி நிற்கும் அத்துவித நிலை
யை நன்கு விளக்கிக் காணுதலுஞ் செய்வனென்பதும், முத்தியி
லும் காணும் உபகாரஞ் செய்வனேல் அதுதன்னைக்காண்டலாகிய
குற்றமா மென்பாரை மறுத்து, அக்காண்டல் ஆன்மாவின்
பொருட்டாதலாலும் கண் கண்ணடியிற் றன்னைக் காண்டல்போ
து மாதலாலும் அதுகுற்றமாகாதென்பதும், பாசநீங்கி ஏகமாய்
நின்றார்க்கு, மறவாமை, அன்புசெய்தல், திருவடியடைதல் எப்ப

டி? என்பாரேனோக்கி, மறவாமல் அன்புடன் அவனருள்வழி நிற்றலாற்றிருவடியடைதலேனகமாய்நிற்கும்சிவானந்தானுபூதியா மென்பதும், திருவடியடைதல் பரமுத்தியிலன்றிக் கூடாதென் பாரேனோக்கி, முதல்வன்வேறின்றி அவரவர்செய்கைக்குரியபய னைவினோவித்து நிற். நால் அது கூடுமென்பதும், அதுஉடம்புள்ள போது கூடாதென்பாரேனோக்கி, உடம்புள்ளபோதும் சீவன் முத்தரைப்பாசம்பற்றமைபால் அது கூடுமென்பதும், அச் சீவ ன்முத்தர்க்குப் பாசநீக்கிஅறிவைவிளக்குதல் பரமுத்தியிலன்றி இல்கை யென்பாரேனோக்கி, இருநீப்பிறைமதிதூரத்தல்போல அவர்களுக்கு முதல்வன்பாசநீக்கி அறிவைவிளக்கி, இரும்பைக் காந்த மிழுத்தல்போலத் தன்வசமாக்கிக் கொள்வனென்பதும் அப்பாசம் ஆன்மாவின்ருணம்போல அநாதியாதலால் நீங்காதெ ன்பாரேனோக்கி, நிரிற்சேர்ந்த உப்புத் தன்கடினம் நீங்கிவிடு தல்போல திருவடியடைந்த ஆன்மாவன்பாசவலிநீங்கிவிடுமென் பதும், சூரியனொளி மேகத்தின்மறைதல் சிறிதுவிளங்கல் முழு தும் விளங்கல்போல ஆன்மாவுக்குக் கேவல சகலசத்தாவஸ்தை ன்நிற் நன்னறிவி னியல்பு கெடாதென்பதும் விளக்கியவாறு காண்க.

பன்னிரண்டாஞ்சூத்திரம்

—பயனியல்.—

செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா

வம்மலங் கழீஇ அன்பரொடு மரீஇ

மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு

மாலயந்தானு மரனெனத் தொழுமே.

கருத்துரை. அசிந்திதனாய்நின்ற பதியைச் சிந்திதனாய்க்கண்டு வழிபடுமாறுணர்த்துதனுதலிற்று.

இ—ள். அபராஅன்பின் அரன்கழல்சென்றமுத்தர்க்குச் சீவன்முத்திலையில், அவ்வயராத அறிவும் (அன்பு) இச்சைபும் அரன்கழலிற்செல்லுஞ் செயலு மாகியமூன்றும் பிறழாதுநிலைத் துள்ளனவேயாம். ஒருவாறுபுறஞ்செல்லுமேல் அவைசெல்லு மிடம் இவை என்னுணர்த்துமுறையில், வாக்குமனங்க ளுக்குஅநீ

தமாய் அன்பினால் மறவாதேத்தமுன்னின்றருளு முதல்வனை, வாக்
ருமனங்களுக்கு (க்கோசரமாகும்படி) அதீதமாகாதபடி தெளிய
க்கண்டு வழிபடுமுறையுணர்த்துவதென்பதாம்.

சு—ள். அயரா அன்பின் அரன்கமலனைந்த சீவன்முத்தன்,
முதல்வனது, செந்தாமரைமலர்போலவிரிந்து விளங்கி எவற்றை
யுந்தாங்கும் ஆதாரமாகிய திருவடிகளை அணையஜட்டாமல்மறத்
தலைச்செய்யு மியல்புடைய மும்மல அழகைஞானநீராற் கழுவி,
அம்மட்டிலொழியாமல், அயரா அன்பினால் அம்வாறுகமுனி வழ
வாதுநின்ற மெஞ்ஞானிசருடன் கலந்துகடி, மலமயக்கம் பற்றற
நீங்குதலால் அன்பிற்கிறந்த அவரது திருவேடத்தையும் சிவாலய
த்தையும் சிவனெனவே கண்டு வழிபாடுசெய்து வாழ்வனென்ப
தாம்.

நோன்றல் = தாங்குதல். “மலங்கழி” என்றதனால் அறிவு
செல்லுமிடமும், “அன்பரொடுமீ” என்றதனால் இச்சை செல்லு
மிடமும், “தொழும்” என்றதனால் செயல்செல்லுமிடமும் விளக்
கியவாறுயிற்று. ஆகவே சீவன்முத்தரின் அறிவு இச்சைசெயல்கள்
புறஞ்செல்லினும்வேறிடங்களிற்செல்லாமல் இவ்விடங்களிலேயே
செல்லுமென்பது தெளிவாமென்க. இம்மூன்றும் பிரிவின்றி முதல்
வனைப்பற்றி ஒரே இடத்தில் ஒருங்குகிழ்தலால், அச்சீவன்முத்
தர்க்கு வேறிடங்களைப்பற்றும் விடயவேற்றுமையின்றென்க.
தொழுக. என்னது, தொழும். என்றதனால் இது சீவன்முத்தரி
யற்கை என்பது விளக்கமாயது.

இச்சுத்திரம், “செம்மலர்நோன்றான் சேரலொட்டா அம்ம
லங்கழி” எனவும், “அன்பரொடுமீ” எனவும், “மாலறநேய
மலிந்தவர்வேடமும் ஆலயந்தானும் அரனெனத்தொழுமே” என
வும் மூன்றடிகரணமுள்ளது.

முதலதிகாணம்.

சீவன்முத்தர்க்கு ஒரே துணிவாக முதலிற்செய்யவேண்டிய
கடமை இதுவென்றுணர்த்துவாராய் இச்சுத்திரத்தின் முதற்பா
கத்தைப்பதம்பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

ஈண்டு ஆணவம் மாயை கான்மியமென்னுமலங்களைக்களைக
வென்றது.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம் முதலசிகாணம். * ௧௩௩

இ—ள். இங்கு ஆணவம் மாயை கான்மியமென்னும் மும் மலங்களை நீக்குக என்பதாம்.

கன்மமலம் தன்முலத்தைநோக்கிக்காண்மியம் எனவும்படும். கன்மசம்பந்தம் காண்மியம் என்றாலும், ஆகவேகன்மம் இருவித மென்பதாம். அவற்றுட்காண்மியமலம்கேவலாவத்தையினிங்கிடட ம்புகொண்டுவெளிவரும் ஆன்மாவைப்பற்றிகேழ்வதாம். அதுநன்மை தீமைஎன்றிரண்டாய்ச் சஞ்சிதம் பிராரப்தம் ஆகாமியமென முத்திரத்துப் பலவகையாய் விரிந்துள்ளது. கன்மம், அக்காண்மியமலத்துக்குமுலமாகுள்ளது. இதனை, “கன்மமுமுலங்காட்டி” என்றுஞ் சித்தியார் முதலிய நூல்கள் விளக்குகின்றன.

கேவலாவத்தையில் ஆன்மாவுக்குக் காண்மியமலமில்லையாதலால் அங்குநின்றவெளிவருதற்குரியஉடம்பைக்கொடுப்பது அம்முலகன்மமேயாம், அது ஆன்மாவின் வுச்சாரத்தியின் காரியமாகிய விருப்பு வெறுப்புக்களேயாம். இம்மேற்கோளிற் காண்மியம் என்றதை காமியமெனப்பாடமோதி ஆகாமியம் முதற்குறையாய்தென்பாருமுளர்.

முன், பத்தாஞ்சூத்திரத்திற் கூறியபடி, பாசம் நீங்கிப் பதினொன்றிற்கூறியபடிமெய்யுணர்ந்து நிஷ்டைகூடியபின், இம்மேற்கோளில் “மலங்களை” என்றதனால் களைதற்கு அம்மலங்கள் இங்கும் உள்ளனவாதல் எப்படி? என்பாளைநோக்கி, “தாள்சேரலொட்டாவம்மலம்என்று” உடம்பொடுபுணர்த்தோதியபொருளை விளக்கி மேற்கோளைச்சாதிக்கும் ஏது.

அவைதாம் ஞானத்தைஉணர்த்தாது அஞ்ஞானத்தைபுணர்த்து மாகலான்.

இ—ள். அம்மலமுன்றும் நிஷ்டைகூடினாரிடத்தும்ஏதேனும் ஒருவழியால் நுழைந்து மெய்யறிவைக்கீழ்ப்படுத்திப் பிறவிக்கு வித்தாகிய பழையவிபரீதவறிவைமேற்படுத்தும். அவர்க்கு அச்செயல் ஆகாமையால் ஈண்டுமலங்களைக் களைகளன்றுமேற்கொண்டதென்பதாம்.

அம்மலங்கள்வந்துநுழையுமாறும் அது மெய்ஞ்ஞானிக்கு ஆகாமையுந்தெரிவித்து ஏதுவை யலியுறுத்தும் உதாரணம்.

சுசு சிவஞானபோதார்த்தலெகுவுசனம்.

புண்ணிய பாவம் பொருந்துமிக் கான்மியமு
மண்முதன் னுமாயைகாண் மாயையுங்—கண்ணிய
வஞ்ஞானங் காட்டுமிய்வாணவமு மிம்முன்று
மெய்ஞ்ஞானிக் காகா விடு.

இ—ள். புண்ணியபாவப்பயனாகிய இன்பதுன்பமாயும் அப்புண்
ணியபாவ காரணமாகிய கல்வினை தீவினையாயும் பொருந்துகின்ற
கன்மமலமும், பிருதுவிமுதல்மாயை எழுதல்பயப்படுகின்ற
மாயாமலமும் சுட்டியறிவதாகிய விபரீத அறிவுபக தருகின்ற
ஆணவமலமாய்கிய இம்முன்றும் மெய்ந் துணிய நிய உனக்கு
ஆகாமையால், அவற்றைவிட்டொழிவாய்க் கனபதம

மலமுற்றும் நீக்கி மெய்யுணர்ந்து நிஷ்டைபுடையுநர்க்கும்
உடம்புள்ளவரைபிரார்த்தம் உடலைப்பற்றிகின்றலால், ஒருமயம்
அதுமுற்பழக்கத்தால்வந்துதாக்கும். அதனை அனுபவிக்கும்போது
“பிற்செயாதனுபவிப்பதின்று” என்றுசுத்தியார்கூறியபடி. நின்
னுஞ்செயல்கிழாது அனுபவிப்பதிட லயாதலால் அவ்வினியின
சார்பாக விருப்பு வெறுப்புனவாகிக்கன்மமலம் வந்துதுழையும்
அதனால் எங்குஞ் சிவமேஎன்ற வியாபகநோக்க முள்ளார்
க்கும் பிரபஞ்சப்பொருள்களாகிய ஏகதேசப்பொருள்கள்காணப்
பட்டு மாயாமலம்வந்து துழையும் அதனால் அப்பொருள்களைச்
சுட்டி அறியும் விபரீத அறிவுமேற்பட மெய்யறிவைக்கீழ்ப்படுத்
திப்பிறவிக்கு வித்தாய் ஆணவமலம்வந்து துழையும். இம்முன்
றும் இம்முறையாக(அறிவற்றம்)அறிவுசோர்ந்தபுறமயபர்த்துவ
ந்துகடுமென்றுகாட்டுதற்கே, இவ்வெண்பாவில் ஆணவமாயைகன்
மம்என்னுமுறையைவிட்டுக் கன்மமாயை ஆணவமெனவைத்து
அதனதன்காரியங்களைச் சுட்டுடன் கூறினார். இங்கு மாயை என்
றது (நக,வது) தத்துவமென்க. இதுவிடாத ஆதபெயராய்த் தன்
கீழுள்ள தத்துவங்களையுந் தழுவிநின்றது இம்முன்றுமலமும்,
சிவபோகப் பெருவாழ்வை யிழப்பித்தலால் அப்பெருவாழ்வுடை
யுடர்க்கு ஆகாவாயின. சமயம்பார்த்து துணுகிவந்துதுழைந்த
மட்டினில்லாமல் மேன்மேன்முறுகிவளர்வனயாதலால் அவை
கள் துழையும்போதே நீக்காவிட்டால்,

பன்னிரண்டாஞ்சுத்திரம் இரண்டாமதிகரணம். ௧௪௧

“இளைதாக முண்மரங் கொல்க களைஞர்

கைகொல்லங் காழ்த்த விடத்து”

என்றபடி முறுகிவளர்ந்தபின் நீக்கமுடியாதென்னும் அவசரம் பற்றி முன் மேற்கோளிற் “களைக” என்றமட்டில் ஒழியாமல் இங்கும் “விடு” என்று வற்புறுத்தியருளிற்று.

விடுதலாவது, அம்மலங்கள் அம்முறையாக வந்தபோதே இவ்விபரீதஞானம் ஏகதேச அறிவால் வந்தது. அது, விருப்பு வெறுப்பால் வந்தது. அது போரத்தனுகர்ச்சியிற்சென்றதற்போ தத்தால்வந்ததென்றறிந்து, அத்தற்போதம்முளையாமல் நீக்கிச் சிவஞானத் திவடங்கிச் சிவாநுபவஞ் சுவாநுபூதியாகும்படி அச் சிவஞானத்தில் உறைத்துநின்றலாம்.

ஏதுவிட, மும்மலங்களும் அஞ்ஞானத்தையுணர்த்துமெனக் கூறினும் அம்முன்றில் மாயையுங் கன்மமும் அஞ்ஞானங்காட்டு தல் ஆணவத்தின் சார்பாலாகிய செயற்கையேயன்றி இயற்கை யன்றென்பதுணர்த்துதற்கே இவ்வெண்பாவில், “அஞ்ஞானங் காட்டுமானவமென்று” மாயைகன்மங்களைப்பிரித்து அஞ்ஞான ங்காட்டுதல் ஆணவத்திற்கு மாத்திரஞ்சிறந்தெடுத்தோதினார்.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கூறியபடி மலங்காற்றிய சிவன்முத்தர்க்கு அதன்பின் னுஞ்செய்யப்படாது விடின்றென்று விளக்குவாராய்ச் சூத்திரத் தில் “அன்பவராமாது” என்ற இரண்டாம்பாகத்தைப் பதம் பிரித்துரைக்கும் மேற்கோள்.

இனிச் சிவபத்தர்களுடைய டுணங்குகவென்றது.

இ—ர். (௩௬) சூத்திரங்கூறியபடிமுதல்வன் அத்துவிதமாய்நின் றுபகரித்தல் மறவாறுகடைப்பிடித்துச்செய்யும் அன்பினால் அவ னருள்வழியினை சிவன்முத்தர்களுடன் நடப்புச்செய்க என்பதாம்.

பத்திரோடிணங்குக என்றதனால் மற்றையருடன் இணங்கா தொழிக என்றவாறு மாயிற்று.

இவர்உறவர்இவர்பகைவரென்னுமேநாக்கமேமயில்லாதமெய்ஞ் ஞானிகள், சிலரிடத்து நட்புஞ் சிலரிடத்து அல்தின்மையுமுடை

யராதல் பொருத்தமன்றென்பாரைநோக்கி மேற்கோளைச்சாதிக்
கும்எது.

அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தையுணர்த்துவராகலான்.

இ—ள். அன்பினால் மறவாதேத்திமுசல்வன்பாதத்தையனை
யாத பாசத்தார், சுட்டியழியும் விபரிதவறிவைவினைப்பராதலால்
சிவபத்தருடன் இணங்குக எனமேற்கொண்டதென்பதாம்.

சிவபத்தரல்லாதார் விபரிதவறிவைவினைப்படுத்தப்படி யெனில்,

“தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகி

முனினிலாததோர் பொருள் னுகருதலு

மாறுநோடி மாயாசத்திகள்

லேறுலேறுதம் மாயைக டொடங்கின

வாத்தமானு ரயலவர்கூடி

நாத்திகம்பேசி நாத்தமும்பேறினர்

சுற்றெமன் றுத்தொல்பகத்துறாங்கர்

பற்றியதைத்துப் பதறினர் பெருகவும்

விரதமே பர மாகவெதியருந்

சுரதமாகவெ சாத்தொத்தாட்டினர்

சமயவாதிக டத்தமதங்கனோ

யமைவநாக வதற்றி மலைத்தனர்

என்பனவாதியதி ருவார்க்குகலாவதிக.

மும்மலங்கள் விபரிதவறிவை வினைப்பாடி அறிவுசொர்த்த
சமயம் வாய்த்தபோதேயாம். அனாடிர் அதற் குறையாய் நிற்றல்
மாத்திரமேயாம். சிவபத்தரல்லாதார் அப்படியன்றி அதுவாய்க்
காதபோதும் வார்க்கப்பண் ணிக்கொண்டு பலவகைபாயங்
களாலும் தம்மைப்போல விபரிதஅறிவைச் செலுத்தியே விடுவ
ராதலால் அம்மலங்களினங்கொடி யராகிய அவர்களை அவற்றினு
நிகப்பயந்து விட்டொழிதலே மெய்ஞ்ஞானிகளுக்குப்பொருத்த
மென்பதாம்.

பன்னிரண்டாஞ்சுத்திரம் இரண்டாமதிகரணம். கசந

விபரீத அறிவை விளைப்பவரோடிணங்காமையேபோதும், பத்தருடன் இணங்குவதுதான் தற்கென் பாரைநோக்கி, நிஷ்டைகூடிய ஞானிகள் பிராரத்தாதுபவத்தில் எதிர்ப்பறிபொருளைப் பற்றும் படிநேரும். முன்னரேசிவபத்தர்சேர்க்கையிருந்தாற்றான்எதிர்ப்பறி பொருள் சிவபத்தரேயாய் அவருடன் இணங்குதல்கூடும். அச்சேர்க்கையில்லையெல்லம்நிறைபருடன் இணங்குதல்கூடும். அதனால் கூட்டியறியும் விபரீத அறிவுவந்துதுழையும். அவ்வறிவாகியவர்கள் வரால்முன்வைவந்தமெய்ஞ்ஞானப் பொருள் அபகரிக்கப்படும். அவ்வாறுகாமற் சிவபத்தருடன் இணங்கவேண்டியது அவசியமென்றுகூறிமேற்கேநானேவலியுறுத்தும் உதாரணம்.

மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின்—வீழ்க்குஞ்
சிறப்பில்லார் தந்திறத்துச் சேர்வை—யறப்பித்துப்
பத்தரினத்தாய்ப் பரணுணர்வி னாலுணரு
மெய்த்தவரை மேவா வினை.

இ—ள். முதல்வன்காட்டியுங்கண்டும்உபகரித்துடனிற்கும்அத் துவிதநிலையமறவாதுகடைப்பிடித்துநிறற்றாரதுவாகியமெய்ஞ் ஞானத்தை மறப்பித்து வசப்படுத்தித் திரெழிபற்செலுத்தும் மலங்களால் வரும்பிறவிக் குழியில்விழுத்தித்துன்புறுத்துபவராகியஅன்பில்லார் பகுதியிலேயே பன்னெரிங்காலம்பழிவந்த சேர்க்கைநீங்கும்படி, அம்மறத்தலைநீக்கிஞானக்கண்ணையுதவிப் பிறவிக் குழியினின்றும்எடுத்து நன்னெறியிற்செலுத்தி வாழ்விக்கும்பேரன்பாளராகிய சிவபத்தர்திருக்கூட்டத்திலேயேபொன்புடையராய் அதனால் விளங்குஞ் சிவஞானக்கண்ணால் அல்லத்துவிதநிலையையேஇறுகப்பற்றிநின்றானாரப்பெற்ற மெய்த்தவரை, எல்லாஅநர்த் தங்கட்கும்மூலமாய்வந்து அன்றில்லார்கூட்டத்திற் சேர்ப்பிக்கும் பிராரத்தவினை வாதிர்கமாட்டாதென்பதாம்,

முன்னதுவில் அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தை உணர்த்துவரென்றுகூறியதையே இவ்வெண்பாவில், “மறப்பித்துத்தம்மைமலங்களில் வீழ்க்குஞ்—சிறப்பில்லார்” என்று மேலும் அநுவாதமாக விரித்துக்கூறியது, அய்விரிவின்எதிர்மறைமுகத்தாற் சிவபத்தர் மகிமை விளக்குதற்கென்கூ. ஏனையாகாதி தவக்களெல்லாம் பலன்முடிவில் அழியும்பொய்யாய் மலநடைபாய்ப்பிபாதலாலும், சிவ

ஞானத்தவம் ஒன்றே மெய்யாய் மலமின்றி நின்றலாலும் “பரனுணர்வினாலுணருமெய்த்தவரை” யென்று விளக்கியருளினார்.

சிவபத்தரிடத்து முக்கரணங்களை யுஞ்செலுத்தி யுறைத்து நிற்கும் மெய்யன்பர்க்கு, உலகியலுணர்வுமாற்ச்சிவானுபவஞானமேம்பட்டுநிகழும். அது நிகழவே உடம்பு பற்றிவரும் பிரார்த்தனை அனுபவமாக வந்துவாதிக்கமாட்டாது. ஆகவே அவ்வினை பற்றி நிகழும் சிறப்பில்லார்கேர்க்கை பற்றறக்கெழும். என்னுமுறைவிளக்குவராய், “சேர்வை யறப்பித்துப்-பத்தரினத்தராய்ப் பரனுணர்வினாலுணரு—மெய்த் தவரைமேவாவின்” என்றருளினார். எனவே வீட்டுணர்வைத்தளரவிடாது நிலைபெறச்செய்யுஞ் சிவபத்தருடன் இணங்கினாலன்றி வினைபற்றித்தொன்றுதொட்டு வந்த சிறப்பில்லாரிணக்கம் நீங்காதாதலால் அவ்விணக்கம் உறுதியாகவேண்டுமெனவலியுறுத்திய வாறேற்ற.

முன்றமுதிகரணம்

சிவபத்தருடன் இணங்கி நிற்பார்க்கு அவ்விணக்கம் நழுவாமல் நிலைபெறச் செய்தற்கு அதன்பிற்பு மெய்யக்கடவது இது வென விளக்குவாராய்ச், சூக்திரத்தின் முன்றம்பாகத்தைப்பதம் பிரித்துரைக்கும் பேற்கோள்.

இனிப்பத்தரது திருவேடத்தையும் சிவாலயத்தையுபபமே சுரனென ந்கண்டுவழிபடுக என்றது.

இ—ள். அயராஅன்பின் அரண்கழலேத்தும் மெய்யன்பரது திருவேடமும் சிவாலயமும் சிவனெனவே ஐயமின்றித்தெளிந்து வழிபடுக என்பதாம்.

காமுகரால் விரும்பப்படும்பெண்கள்வடிவில் ஆடையாபரணாதிகள் பார்வைமாத்திரத்தில் அவரைவசிக்கின்றபுறுத்தல்பேரல மெய்ஞ்ஞானிகளைப் பார்வைமாத்திரத்தில் வசிக்கின்றபுறுத்தலா ல்திருவேடத்தையும் சிவாலயத்தையும் என்று உபசரித்துக்கூறினார். இதனை,

“சேலுங்கயலுந்தினைக்குங் கண்ணரினங்கொங்கையிற் செங்குங்குமம்—போலும் பொடியணிமாற்பிலங்குமென்று அண்ணியர்

பன்னிரண்டாஞ்சுத்திரம் மூன்றாமதிகாணம். ௧௪௫

போற்றிசைப்ப” என்றதிருவாக்கானுங்காண்க. வேடத்தையும் ஆலயத்தையும் கூறவே அவ்வேடமுடையாரையும் ஆலயத்துள்ள திருவுருவங்களைபுறச் சிவனெனக்கண்டுவிழிபடுதல் கூறுமேயமையுமென்க அத்திருவேடத்தினியல்பும் அதனைச் சிவனெனக்கண்டு விழிபடுதலும்.

ஆயவெண்ணி னுதைத்தபொன் மேனியுந்தாழ்வடமும்
நாயகன் தேவடி தைவரு நிர்தைபு னைந்து நுகிப்
பாய்வது போலன்பு நிர்ப்பாழி கண்ணும் புகுகச்செஞ்சொன்
மேயசெவ்வாய் முடையார்புகுத்தனர் விதியுள்ளோ.

வாழ்கின் பெருவிறன் மன்னர் வந்தனைர் தாரெனக் கேட்டும்
பூங்கமற் வாரந்த ள்நுந் புறவிப் பெருந்தனர யாரு
மாங்கும நல்லினரே போற்றிற் றன்பர்குழாத்தொடு மெய்தி
ஏற்கும் பெருந்நாடு போற்றிநெடுகொள வெய்தும் பொழுதில்

“சுந்நைமினடபரு வன்புந் திருமேனி தன்னி லசைவுங்
தர்க்கை மிகையாங் கருத்தங் கைபுற வாரப் படையும்
வந்திழி கண்ணீர் மறைத் தவடிவற் பொலிதரு நீறு
மந்தமி லாத் திரு வேடத் தரசு மெதிர்வந் தனைய”

“கண்ட சவுணிப் பன்னங் கருத்திற் பரவுமெய்க் காதற்
றெண்டர் திருநட கேட்கே தோன்றிய தெனறு தொழுகே
யண்டரும் போற்றி வண்ணந்தங் கரசு மெதிர்வந் திறைஞ்ச
மண்டிய வார்வம் பெருக மதுர மொழியருள் செய்தார்

என்பனவாதிய திருவாக்குக்களாலும் காண்க.

மெய்ஞ்ஞானிகளுஞ்சுத்திருவேடம் சிவாலயமென்ற பகுப்
பின்றி எங்குஞ்சிவமெனக் காண்டலே பொருத்த மாதலானும்,
கின்ற திருந்தாண்டகமமுதலியன அவ்வாறே அதலானும், ஸ்ரீருத்
திரம்பகுப்பின்றி உயிருள்ளன உயிரில்லா எல்லாப் பொருளுந்தனி
த்தனி நமாந்தமாக எடுத்தோதி விழிபடுதலானும் இம்மேற்கோ
ளில் திருவேடம் சிவாலயமிரண்டைமாத்திரம் சிவனெனக் கண்டு
விழிபடுக என்றது என்னென்பாரைநோக்கி மேற்கோளைச்சாங்கு
கும் கது.

அவன் மற்றிவ்விடங்களிற் பிரகாசமாய் கின்றே அல்லாத விடத்து அப்பிரகாசமாய் நின்றலான்.

இ—ள். முதல்வன் என்கும்வியாபகமாய் நிற்பினும் இவ்விரண்டிடத்து மாத்திரம் தயிரின்நெய்போல விளங்கின்று மற்றெவ்விடங்களினும் பாலின் நெய்போல மறைந்து நின்றலால் அவ்வாறு மேற்கொண்டதென்பதாம்.

எப்பொருளிலுமிறைவன்கலந்திருத்தல் தெரிதற்கேழீருத்திரம் அவ்வாறேதியதென்க.

திருவேடத்தில் முதல்வன் பிரகாசமாய்நின்றலெப்பம்?

என்பாரைநோக்கி ஏதுவைவலியுமுத்தும் உதாரணம்.

தன்னுணர் வேண்டித் தனதுருவைத் தானகொடுத்துத்

தன்னுணரத் தன்னு ளிருத்தலாற்—நன்னுணரு

நேசத்தார் தம்பா னிகழூர் தந்நெய்போற்

பாசத்தார்க்கின்றும் பதி.

இ—ள். சிந்தனைக் கெட்டாதபரம்பொருள் உலகர்தன்னை அறிதற்காகத் திருநீறு கண்டிசைமுதலிய திருவேடமாகிய தனது திருவுருவை அன்பர்க்குக்கொடுத்தலாலும், அவர்கள் தன்னைச் சினோகம்பாவனையாலறியச்செய்தலாலும், அவ்வாறுதன்னை ஒரு குறியினின்று அறியும் அவர்களைத்தனது வியாபகத்துளிருத்து தலாலும், பின்பு அக்குறியும் நழுவித்தன்னை யுள்ளபடியறியும் அவரிடத்துத் தயிரின்நெய்போலவிளங்கித்தோன்றும். அவ்வியல்பில்லாத பாசத்தாரிடத்துப் பாலின் நெய்போல மறைந்து நிற்குமென்பதாம்.

கொடுத்துச் செய்து இருத்தலால் நிகழும் (விளங்கித்தோன்றும்) என்றியையும்.

சிவபத்தர்க்குத்திருவேடங்கொடுத்துச் சினோகம்பாவனையாலறியச்செய்து வியாபகத்துள்ளிருத்துதலால், உள்ளபடி அறியும் அவரிடத்து விளங்கித்தோன்றுமென்றது சரி, அவ்வியல்பில்லாத சிவலிங்காதி தாவரவடிவில் மந்திரசாந்தித்தியமுள்ளபோதன்றி விளங்கித்தோன்றுதலில்லை. இதற்கே இப்படியாகவும் இவ்

பன்னிரண்டாஞ்சுத்திரம் மூன்றாமதிகரணம். ௧௪௪

வடிவங்களிருந்து மிடமாகிய சிவாலயத்தைபுள் சிவனெனக்கண்டு வழிபடுக என்றதுஎவ்வாறு பொருந்துமென்பாரைநோக்கி, அச் சிவாலயத்திலும் முதல்வன்பிரகாரமாய் நின்றலைவலியுறுத்தும் உதாரணம்.

கண்டதொரு மந்திரத்தாற் காட்டத்தி லங்கிலே
 ✕ றுண்டல்போ னின்றங் குளதாமாற்—கண்டபுருத்
 தானதுவாயன்றானுன் றுனதுவாய்த் தோன்றானே
 தானதுவாய்த் காணுந் தவர்க்கு.

இ—ள். விறகில் அக்கினிகடைந்தபோது வேறாய் விளங்கிக் கடைபாதபோது விளங்காமனிற்றல்போல, உயிர்க்குப் புத்தி முத்திகொடுத்தற்பொருட்டுக் காணப்பட்ட தாவரவடிவில் கலப் பினால்அதுவேயாய் பொருட்டன்மையால் வேறுமாய்நிற்கு முத ல்வன், அதுவேதானாகக் காணமாட்டாதார்க்குஅவராலறியப்பட் டதொருமந்திரசார்க்கித்தியமில்லாதபோது அவ்வடிவில் விளங்கா மனின்று அஃதுள்ளபோது விளங்கித்தோன்றுவன். அப்படி யன்றி அவ்வடிவே அவனாகக் காணப்பெறும் மெய்த்தவ முடை யார்க்கு அவ்வடிவமேதானாக விளங்கித்தோன்றானே என்பதாம்.

முதல்வன் தாவரவடிவில் கலப்பினால் அதுவேயாயும் பொரு ட்டன்மையால் வேறாயும்நின்றல், சங்கமவடிவுக்கும் ஒக்குமே னும், இவ்விடத்துத் தாவரவடிவைப்பற்றி வந்த வினுவாதலால் அவ்வினவை விடுத்தற்கு இங்குக் கூறினார்

இரண்டுக்கும் ஒக்குமென்பது பின்விளக்கப்படும்.

நான்காவது ஒழிபு அதிகரணம்

முன்மூன்றதிகரணங்களிற் கூறியமலங்களைத் தல்சிவபத்தருட னினங்குதல் திருவேடங்கள் சிவாலயங்களை வழிபடுதல் மூன்று ம்சீவன்முத்தர்க்குத் தாமேபுளவா ரின்ற இலக்கணமாதலால், களைவர் இணங்குவர் வழிபடுவவரென அதுவாதமாக் கூறவேண்டி யஇம்மூன்றையும் முறையே களைகஇணங்குக வழிபடுக என்று விதியாகக்கூறியது எதற்கென்பாரைநோக்கி, அதனை முற்றறிய அஃமூன்றன் ஒழிபாகக்கொண்டு சாதிக்கும் மேற்கோள்.

✕ உண்டல் = உண்டாதல்.

இனி, இவ்விடங்களின் வழிபடுக லெனறது.

இ—ள். மேற்கூறிய திருவேடங்கள் சிவாலயங்களின் வழிபாடுசெய்க என்பதாம்.

எடுத்தலோசையால் அநுவதித்துணர்த்தலே போதுமென்பாரை நோக்கி, முன்முன்னுமநிகரணததில் வழிபடுகஎன்று பரித்தலோசையால் விதித்ததையே இங்கும் எடுத்தலோசையால் வலியுறுத்தலால், இது கூறியதுகூறலன் றென் ட.

இதனைவலியுறுத்தவே இனம்பற்றி முதலாமிரண்டா மதிகரணங்களில் களைக இளைங்குக என்றவிதியையும் வலியுறுத்தியவாறுயிற்று.

வழிபாடு முதலியவற்றை முன்விதிக்கிருக்கவும் மேலும்விதித்தல் பயனற்றதாமென்பாரைநோக்கி, மேற்கோளைச் சாதக்கும் ஏது.

நரம்பு நாடிமுதலானவற்றைத் தானதுவாய் வரும்புருள் அவையாகாவாய் அப்புருடனுமாகலான்.

இ—ள். உடம்பிலுள்ள நரம்பு முதலியதாதுக்களில் வேற்றுமையின்றி அதுவதுவேதானாய்வின்று வருகின்ற உயிர், நாடிநாடியோஎன்போ நரம்புசிக் கோழையோ என்றிவ்வாய் வாய்மறியாகப் பார்ப்பார்க்கு, அந்நாடிநரம்பு முதலியனவாகாமல் அவற்றின்வேறுமானாற்போல், உயிர்க்குயிராகிய(அப்புருடனும்) முதல்வனும், உயர்ப்பொருள் உயிரின்பொருள் எவற்றினும் கலப்பினால் அதுவதுவாகியும் பொருட்டன்மையால் வேறுகியும் நிற்பதுதலால், அம்முதல்வன் அதுவதுவாய் நிற்பல் நோக்கினல்லாஞ்சிவமெனக்காணும் அகமுகவழிபாடு, அவன்வேறாய் நிற்பல் நோக்குமடத்துத் திருவேடஞ் சிவாலயங்களிற்றனித்துப் புறமுகத்துச் செல்லாததலால் அவ்விடத்தும்வழிபாடுநிகழ்விக்கவேண்டியே “இனிஇவ்விடங்களின்வழிபடுக” வெளவிதித்தலே மேற்கொண்டதென்பதாம்.

முதல்வன், அதுவதுவாயும் வேறுபுநிற்குமியல்பு என்குமுள்ளதாகவும் திருவேடஞ் சிவாலயங்களின்மட்டுமவழிபாடு விதித்ததென் னென்பாரைநோக்கி, அதனைவலியுறுத்தும் உதாரணம்.

பன்னிரண்டாஞ்சுத்திரம் நான்காமதிகாணம். ௧௪௯

அதுவிது வென்ற ததுவல்லான் கண்டார்க்
கதுவிது வென்றதை புமல்லான்.—பொதுவதனி
லத்துனித மாத லகண்டமுந் தைவமே
அத்துவிது யன்பிற் றொழு.

இ—ள். அத்துவிதசித்தாந்தம் பெற்றுடை யானே, முதல்வன் எப்பொருளினும் நீர்க்குநீலை அறியப்பெற்றவர்க்கு, கண்ணும் அருக்கனும்போல அதுவும் இதுவும் என்று பக்கிசைக்கப்பட்ட பேதநீலை, உடலுயிர்போல அதுவே என்று தொக்கிசைக்கப் பட்ட அபேதநீலை, குணகுணபோல அதுவாய்இது என்று பக் கிசையாத பேதாபேதநீலைபாகிய இம்மூன்றில் தனியாக ஒன்று மாத்திரமுடையனல்லனாய், உயிரின் அறவும் கண்ணின் ஒளியும் கலப்பினால் அபேதமாயும் பொருட்டன்மையாற் பேதமாயும் உடன்வல்லாதலாற் பேதாபேதமாயும் மூன்றையும் ஒருங்கே கொண்டுநின்றல்போல, அம்மூன்றற்கும் பொதுவாகிய அத்து விதநியையனாய் நற்றலால் எல்லாப்பொருளும் (தைவமே) அவன் வடிவே யாயினும், அவற்றன்றும் அன்புசினையுமிடம் திரு வேடமுஞ் சிவாலயமுமேயாதலால் இவ்விடங்களில் வழிபடுவா யாக என்பதாம்.

பகவின் பால் உடலெக்குமுளதாயினும் முலையிலேயே கிம் மிவெளிவருதல்போல, முதல்வன்சங்குமுளதாயினும் திருக்கோ யிலில் திருமேளியில் வெளிநின்றருளுவன். அவ்விடத்திற்றான் அடிப்பட்டிலரும் அன்பு விளையும். ஆதலால் அங்குச் செய்யும் வழிபாடுதான் அத்துவித ஞானத்தைநிலைபெறுத்துப்பயனுடைய தென்னுங்கருத்தால், “அத்துவிதநாதலால் அகண்டமுந் தைவ மே” என்று அதுவதித்து அத்துவிதுயன்பிற்றொழுவுவென்றார் அத்துவிதிஎன்று அண்மையின் விளித்த உரிமை அத்துவிதசித் தாந்தமாகிய பயனுடையானேஎன்னுங்குறிப்புப்பெயராய் முன் வழிபடுகின்ற விதிக்கு அனுபவம்நிலைபெறுதலாகிய பயன் கூறி யவாறு மாயிற்று.

பிரபஞ்சம் அசத்தெனக் கண்டு நீங்கினஉடனே ஞானமுள தாய் அத்துவிதவடிவமுணர்த்துமாதலால், அதனைநிலைபெறுத்த

ற்குவழிபாடு வேறுவிதித்தல் எதற்கென்பாராநீராக்கி, அதனை வலியுறுத்தும் உதாரணம்.

வினையா லசத்து வினாதலான் ஞானம்

வினையா னன்றி வினையா—வினையா

ஞானத்தை நாடித் தொழுவே யதுநிகழ

மானத்தா லன்பிற் றெழு.

இ—ள். உடலைப்பற்றிய பிரார்த்தவினையால் வரும்வாசனைப் பிறைத்தாக்குவதாயுள்ள வரையு அதுனல்வரும் விருப்புவெறு ப்பும் அவைபற்றினேற்படும் பிருதுவியாது தத்துவங்களும் அவை பற்றி நிகழும் விபரீத அறிவுமாகிய அசத்துக்கள் ஞானத்தால் நீங்கினும் முற்கூறியவழிபாடில்லையேற் பின்னும்வந்துகூடிமேம் படுமாதலால், அவைக்கெல்லாமுலமாகிய பிரார்த்தவாசனை பற் றறக்கழிந்தாலன்றி அவற்றைக் கீழ்ப்படுத்து மெய்புணர்வுமேம் படாது. அவ்வாசனைபற்றறக்குகற்கு மெய்ப்ஞானிகளை நாடி வழிபடிந் அவ்வினைநீங்கி மெய்புணர்வுமேம்படும். ஆதலால் அவ ரைஅன்பினால் வழிபாடு செய்வாயாக என்பதாம்.

அசத்துநீங்கியபின் உளதாகிப் மெய்ப்ஞானம் அவ்வசத்து வினாதற்குமுலமாகிய பிரார்த்த வினைநீங்கினொன்றன் நிலைபெறு மாதலால், அவ்வேரை முற்றுங்களைந்து அமமெய்யறிவைநீலை பெறுத்தற்குநிலை பெறுத்தினரை வழிபடுதல் அவசியமே என் பதாம். ஆனால்அதற்குவிதிப்படிபஞ்சாக்ஷரம்ரெபிக்கவேன்றதே போதுமெனில்? அது சரி அதற்கும் பிரார்த்தவினையாக்காதிருத் தல்வேண்டுமாதலால் அதன்பொருட்டு அச்செபமும் இவ்வழி பாட்டையின்றி அமையாதென்க. இது பற்றியேமுன் (சங்குத்தி ரத்தில்) பஞ்சாக்ஷரெபங்குறியமட்டிலமையாமல், “அஞ்செ முத்தாலுள்ள மரனுடைமை” “என்றும், “மண்முதல் நாளம்” என்றும் அகத்துவழிபாடும் உடன்கூறியதென்க.

இவ்வழிபாடு அனுபவஞானம் நிலைபெறும் பபன்குறித்துச் செய்வதாதலால் சுவர்க்காதிபயன் குறித்தயாகாதிகள், அப்பய னில் விருப்பின்மையினாலாவது பின்புரெய்வோமென்னும் பர

பன்னிரண்டாஞ்சுத்திரம் தான்காமதிகரணம். கடுக

முகத்திலாவது ஒருசமயம் செய்யாதொழிதல்வே
வழிபாடும் ஒருசமயம் செய்யாதொழிதலுங்கூடுமே
ரைநோக்கிச், செய்யாவிடில் குற்றமாமென்பதும் தவ
மாகச் செய்யவேண்டுமென்பதும் உணர்த்திமேல்வித்
யுறுத்தும் உதாரணம்.

தன்னை யறிவித்துத் தானறாஞ்ச் செய்தானைப்
பின்னை மறத்தல் பிழையலது—முன்னவனை
தானேதா னாரசெய்துந் தைவமென்றுந் தைவமே
மானே தொழுதக வலி.

இ—ள். முதல்வன் தன்னுண்மை யறியமாட்டாது குருடாய்க்
கிடந்த உயிர்க்கு இரங்கிக்குருவாகிவந்து சாதன வகைகளாற்
பலவழியானும் அவவுண்மைதெளியவிளக்கி, எவ்வளவினும்எளி
யஅவ்வுயிரை எவ்வளவினும் அறியதானாகும்படிசெய்து காத்தரு
ளிய பெரியதோ ருதவியை, அதன்பின் மறந்தால்அக்குற்றம்முன்
அறிபாக்காலத்துமறந்தகுற்றம்போலத்தீர்வுடையதன்றாகலானும்,
முதல்வன் அவ்வுயிரைஇப்போது தானாகும்படிசெய்ப்பினும், இது
வரை சுதந்தரமின்றி முதல்வனுதவியை யின்றியமைவாது அடி
மையாகிய அவ்வுயிர் அப்படியே எப்போதும் அடிமையேயாத
லானும், அவ்வாறுதானறாஞ்ச்செய்து காத்தருளிய அப்பெரி
யோனை என்றும் வழிபடுதலே அவ்வுயிர்க்கு வலியென்பதாம்.

முதல்வனை குருவாதலால் “தானாகச்செய்தானை” என்றும்,
முன்மறந்த குற்றம் அறியாமையாற் செய்ததால் நீக்கப்படும்
அறிவிக்க அறிந்தபின்செய்யுமிது நீக்கப்படா தாதலால், “பின்
னைமறத்தல் பிழை” என்றுங்கூறினார். இதனை,

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டாமுய்வில்லை

செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.” என்றதனாலுந்தெளிக.
தானறாஞ்செய்தலாவது, எதனைதனைப்பற்றினும்அதுஅதுவா
யமுந்துமுயிர், சிவமாகியதன்னையறிந்தபின் தன்னுள்ளுஞ் செய்
ப்பெற்று வியாபித்துத் தன் வண்ணமாய் நிற்கச்செய்தபயம்
அவ்வாறு செய்த பின்னும், “உயிர்தானுஞ் சிவாநுபவ மென்று
னுக்கே யுரித்து” என்னுங் கருத்தால், “தைவமென்றுந் தைவ

மே” என்றார். “தான்தானுச்செய்தானை” என்றதனுண்மைமீறற் கூறியபடி, தான—உயிரை, சிவமாகிய தானாகச் செய்தானை என்பதே இந்நூலாசிரிபர்கருத்தென்பதும், இந்நூல்—வேதசாரமாய்ப்பதி பசு பாசலித்தியமுதலியனவிளக்குஞ் சிவாகமங்களின்நிர்ணயார்த்தம் இதுவேயென்று ஆதிதொடுத்த முன்பின்மலைவீன்றி வாதிகளை நியாயமுகமாகமறுத்து, உயிர்படிமுறைபாகப்பரிபாகமுற்று அருளாற் சிவமாகி வாழ்தலை விதந்துகூறுங்கொள்கையினதே என்பதும் உற்றுநோக்கியுண்மைதெரியு முரணில்லாதமாயாவாதிகள், தான்தானு” என்றஇதுபோன்றவாக்கியங்கண்டளவே யோசனையின்றித் தங்கள் பக்கத்தெனக்கொண்டுதானே தானாக (பிரமமேபிரமமாக) எனப்பொருள்கூறி முருக்கங்கொப்பைப்பற்றினுர்கதையைடைந்திடர்ப்படுவர்பாதொரு குறையுமின்றி இயற்கையாகவே எல்லாநிறைந்தென்றுமுள்ள பிரமம் இனிச் செயற்கையாற் பிரமமாகவேண்டியதில்லை. பிரமத்தைப் பிரமமாகச்செய்தான் எனில்பிரமம் உள்ளபடி பிரமந்தானே அதனைபிரமமாகச் செய்தானென்பதுபயித்தியமன்றி வேறாகுமா இது அன்றியும் சிறுவர்க்கும் கைகவிளைப்பதேயாம். அன்றியும் அவ்வாறு செய்ய அப்பிரமத்தின்மேம்பட்டொருருடன் வேண்டும் அவனைத் தேடி. பிடித்தலெப்படி பிடிக்கிலும் பிரமம் அவனிறற்றத்தென்றும் விரிக்கின் அத்தனையும் பழுதேயாம் இவைஒன்றும்நோக்காமல் மேலுமவர்கள், பிரமம் அஞ்ஞானத்தால் (அவிரசையால்) சிவனாகிச் சர்ராதிகளிற்புகுந்து பத்தப்பட்டு அவிரசைங்கிப்போதுள்ளபடி பிரமமாகியதென்று முன் சொன்ன ஒருபொய்யைப் பின்னும் பற்பலபொய்கள் சொல்லி ஒட்டிவைப்பார்கள். வைப்பினும் பொய்ப்பொய்யேயன்றி மெய்யாவதில்லை, பிரமம்எப்போதும் மெஞ்ஞானரொகுபயியல்பினதே அஞ்ஞானத்தாற் சிவனாகல் எக்காலத்திலுமில்லை. இதனை, மனம்நடுங்காதுவாய்நடுங்காதுகூறத்துணிந்த அவர்கள் இனிசந்தப்பாதகத்தும் குறியுங்கிலிகுவார்கள். அஞ்ஞானத்தால் வினைகளைச் செய்கு அவ்வினைப்போகங்களை அனுபவிக்கின்ற சிவனாகில் உயிர்த்தேயாம். அச்சிவனையே பிரமமென்றுகொண்டு அம்மட்டி னிற்கின்ற அவர்கள் சிவபிரமவாதிகளே இதனை, “காதலினுல்லாந் பிரமமென்னுஞ்ஞானங்கருது பசுஞானம்” என்றறிந்தாந்த நூற்புறதலியவற் றற்காண்க.

பன்னிரண்டாஞ்சுத்திரம் நான்காமதிகரணம் ௬௫௯

இவ்வுதாரணங்கள் மூன்றாலும் சிவலிங்கம் சிவபத்தர்சிவதே சுகர்களை வழிபாடுசெய்யவேண்டியது அவசியமென்று கூறி அவ் வழிபாடுஞ் சிவாலயம் திருவேடமுதலிய இடங்களிற்குஞ்செய்ய வேண்டுமென்று வலியுறுத்தியவாறாயிற்று. விபூதிருத்திராக்ஷாதி சிவவேடம் சிவநீக்கை சிவபூஜைமுதலிய சிவசமஸ்காரங்களின்றி உலகரை மோகிக்கச்செய்கின்ற அற்பவசிய முதலியனமேற் கொண்டு யோகிஞானியென்றிறுமாந்துதிரிகின்ற வஞ்சகர்களை மேற்கூறியசிவசமஸ்காரம் பெற்றவர்களிலு மிகவிசேடமுடைய ரெனநம்பித் தம்பொருளைப்பாழுக்கிறைத்தின்ற சிலர் மேற்கூறிய திருவேடமுதலிய இடவிசேடங்கண்டே உள்ளபடியும்பிவழிபாடு செய்துபவராக.

மேற்கூறிப்போந்தவாறு சிவாகமத்துள்ள சரியைகிரியா யோகம் ஞானம் நான்கனுள்ளானபாதப்பொருள் எல்லாவற்றை யும்தொகுத்தப் பொது உண்மை எனவகுத்துப்பிரமாணம் இல க்கணம் சாதனம் பயன் என விரித்துணர்த்துமிச் சிவஞானபோத ன்மைப்போதிந்தற்குரிய சற்குரு முகமாகச் சிவநீக்கைபிக்கு வம்வாய்ந்து கேட்டுத்தெளிதற்குரிய அடிகாரிகள் இத்தன்மை யினரென்பதை விளக்குத்திருவெண்பா.

சிவமென்னு மந்ததர சிந்தைநேர் நோக்கப்

பவரின்றுங் கண்வா சகத்திற்—சிவமுண்டா

மொன்றுமிரண்டு மலத்தார்க்கிங் கொண்குருவா

லின்றிநூல் முழமை மலர்க்கு

இ—ள். தான்றானுச்செய்யப்பெற்றதனாற் சிவனென்னுந் தன் மையற்றுச் சிவமாந்தன்மைப்பெருவாழ்வுபெற்று வேதாந்தத் தெளிவாகிய சித்தார்த்தமுற்றுள்ள பாணவகனே? ஒருமலத்தராகிய விஞ்ஞானகலர்க்கு அவர் அறிவினின்று அருட்பார்வையால் நோக்குதலாலும். இருமலத்தராகிய பிரளையாகலர்க்குத்தேவகுரு வாய்முன்னின்றுசெய்யுந் (திருநோக்கம்) சட்சுநீக்கை பரிசு திகைக்ஷ வாசகநீக்கைகளாலும் சிவத்துவம் நீங்கிச் சிவத்துவம் விளங்குமாதலால், இந்நூல் அவ்விருத்திராக்கர்க்கு வந்ததன்று

அவரினவேறாய் மும்மலத்தராகிய சகலர்க்கே இவ்வுலகிலுள்ள லுபவீழுடைய அசற்குரவரால் உபதேசிக்கத்தக்கதென்பதாம்.

அந்தம்—வேதார்தம். அந்ததரம்—சித்தார்தமாம். ஆதலால் அதனைப்பெற்றாரதுபெருமைவிளக்குவாராய்ச் “சிவமென்னுமந்ததர” என்றார். இந்நூல்சிவாநுபவம்சுவாநுபூதியாகப்பெற்ற சிவாசாரியனுலன்றி விளங்காதென்னுங் கருத்தால் “ஒண்குருவால்” என்றார்.

இச்சூத்திரம், முன்கூறியபடி அயராஅன்பினால் அரன்கழலடைந்த சீவன்முத்தருடைய அறிவுஇச்சைசெயல்கள்ஒருவாறு புறஞ்செல்லுமேல், அயர்த்தலை (மறத்தலை)ச்செய்து அரன்கழல் செல்லவொட்டாத மலங்களைப் பற்றற நீக்கி, அவ்வாறுநீக்கிய அன்பருடன்இணங்கி அவரதுதிருவேடத்தையும் சிவாலயத்தையுஞ் சிவனெனவே வழிபடுதலைச்செய்யின், அம்மலநீக்கத்தில் அறிவும் இணங்குதலில் இச்சையும், வழிபடுதலிற்செயலும் செல்லுமாதலால் அம்முன்றும் புறஞ்செல்லாமல் அவ்வழியில்கிற்குமென்பதும், (க) அம்முன்றில்முன்னர்ச்சொர்யவேண்டியது மலங்களைதலை என்பதும், (உ) அது நிலைபெறுதற்கு அதன்பின்னர்ச் சிவபத்தருடன்இணங்க வேண்டுமென்பதும், (ஈ) அவ்விணக்கம் நிலைபெறுதற்கு அதன்பி ர்த்திருவேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் வழிபடவேண்டுமென்பதும் (ஒழிபு)இம்முன்றுஞ் சீவன்முத்தர்க்கியல்பாதலால் அதனைஇங்கு விதியாகக்கூறியது எதற்சென்பாறை நோக்கி, முதல்வன் “ஒன்றும்நீயல்லே அன்றிஒன்றிலலை” என்றபடிகலப்பினால் எல்லாமாயும் பொருட்டன்மையால் வேறாயும் நிற்பவனாதலால், சீவன்முத்தர்எல்லாஞ்சிவமாய்க்கண்டு அம்மட்டில் அகத்தேசெய்யும்வழிபாடுதிருவேடத்துஞ்சிவாலயத்துஞ்செல்லாதாதலால் புறத்தும் இவ்விடங்களிற் செய்யவேண்டியது அவசியமென்பதும், முதல்வன் எங்கும் வியாபித்துநிற்பினும் அன்புவினையுமிடங்களாகிய இவ்விசண்டிடத்தும் வழிபடவேண்டியது அவசியமே என்பதும், அசத்தைவிட்டுநீங்கின உடனேஞானம்கைவந்து அத்துவிதிலையைவிளக்குமாதலால்மேலும் வழிபாடு விதிப்பாடுஎனன் என்பாறைநோக்கி, விளக்குமாயினும் அது நிலைபெறுதற்குவழிபாடு செய்யவேண்டுமென்பதும், செய்

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம் தால்காமதிகரணம். ௧௦௦

யாவிடிற் செய்கின்றிமறந்த பெருங்குற்ற மாதலால் அது நித்த
நியமமாய்ச் செய்யவேண்டிய கடமையே யென்பதும், இந்நூல்
சேட்டற்கு அதிகாரிகள் சகலவர்க்கத்துச் சீவர்களே எனபதும்,
இந்நூற்பொருளை உபதேசிக்குந்தகுதியுடைய தேசிகர் சிவாது
பவமுள்ளவர்களே எனபதும் விளக்கியவாறு காண்க.

இந்நூலாசிரியர் பெயர்ச்சிறப்புணர்த்தும் பாயிரம்
எந்தை சனற்குமர னேத்தித் தொழுவியல்பாய்
நந்தி யுரைத்தருளு ஞானநூல்—சிந்தைசெய்து
தானுரைத்தான் மெய்கண்டான் ஞானியோர் தாமுணர
வேதுதிருட்டாந்தத்தா லின்று.

இ—ள். எந்தையாகிய சனற்குமரமுனிவர் முதலியர் துதித்து
வணங்க ஸ்ரீகண்டதேவர்பாற்கேட்டருளிய நந்திபெருமான்,
தான் கேட்டமுறையே அவர்க்கு உபதேசித்தருளிய சிவஞான
போதமாகிய வடநூலை, ஸ்ரீமெய்கண்டதேவர் தாம் தமதாசிரிய
ராகிய பரஞ்சோதிமுனிவர் பாற்கேட்டமுறையே சிந்தித்துத் தமி
ழலகர் அறிந்துய்தற்பொருட்டு மேற்கோள் ஏது உதாரணங்களு
டன் இக்காலத்துமொழிபெயர்த்து அதற்கு வார்த்திகப்பொழிப்
புரையுஞ்செய்தருளினு ரென்பதாம்.

வேதவே தாந்தம் வாழி விமலசித் தாந்தம் வாழி
மேதகு வாய்மை தேற்று மெய்கண்ட நூல் ள் வாழி
பூதிகண் மணிமுற் சைவ புனிதசா தனங்கள் வாழி
போதசற் குருசந் தானம் புரிதிருத் தொண்டர் வாழி

சிவஞானபோதார்த்தலெகுவசனம்

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

க	வன்றெண்டகுருஸ்துதி	உ௦
உ	நாவலகுருவணக்கம்	க௦
ங	மெய்யப்பசுவாமிகள் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி	க௦௦
ச	கற்பகவிநாயகர்பதிகம்	உ௦
ஞ	மருதீசர்பதிகம்	க௦
த	வாடாமலர்மங்கைபதிகம்	க௦
எ	அதிசீதம்பேசர்பதிகம்	க௦
அ	சிவகாமியம்மை பதிகம்	க௦
க	திருத்தொண்டர்பதிகம்	க௦
க௦	யௌவனம்பாபதிகம்	க௦
க௧	திருவிங்கோய்நாதர் பதிகம்	க௧
க௨	தில்லைவளாகநேசர்பதிகம்	க௦
க௩	வளைகுளம் திருநாகேசுரர் பதிகம்	க௦
க௪	சுந்தரவிநாயகர் பதிகம்	க௧
க௫	காரைமீனம்பிகைபதிகம்	க௧
க௬	திருவுசாத்தானகுதவனபுராணம்	க௫௨௦
க௭	திருப்புத்தூர்ப்புராணம்	க௩௨௦
க௮	பெருந்தோட்டத்து அத்தீச்சுரபுராணம்	௭௯௧
க௯	சித்தவடமான்மியும்	௩௮௮
உ௦	திருக்கழுக்குன்றமகிமாசங்கிரகம்	உ௦
உ௧	குன்றைச்சிலைடைவெண்பா	க௦௦
உ௨	காழிச்சிலைடைவெண்பா	க௦௦
உ௩	தில்லைச்சிலைடைவெண்பா	க௦௦
உ௪	சம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள் பாற்றிக்கலிவெண்பா	௩௨௪
உ௫	பசுவந்தனை வெண்பாவந்தாதி	௩௦௦
உ௬	கற்பகவிநாயகர்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி	க௦௦
உ௭	திருவாரூர்த்திரிபுஅந்தாதி	க௦௦
உ௮	திருவாலவாயமகவந்தாதி	க௦௦
உ௯	சம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள் பிள்ளைத்தமிழ்	௧௧௨
௩௦	தில்லைசிவகாமியம்மைபிள்ளைத்தமிழ்	௧௧௦
௩௧	மயின்மலைச்சந்தவிருத்தம்	௩௦
௩௨	சம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள் திருவூசல்	௧௩
௩௩	காரைமீனாட்சிசுந்தரேசர்திருவூசல்	௧௦
௩௪	பசுவந்தனைத்திருவூசல்	௧௧
௩௫	சோமசுந்தரமாலை	௧௦௧
௩௬	சுவந்தரேசதயாரிதிமாலை	௧௦௦
௩௭	வடிவழகநவமணிமாலை	௯

இந்நூல்: சிறியச் செய்துவெளியிட்ட நூல்கள். • ௧௫௭

௩௨௮	வீரசேசரமாமணிமாலை	௩௦௧
௩௨௯	குமாரநாயகமாலை	௩௦௨
௩௩௦	மதுரைசித்தினிராயகர் திருவிரட்டைமணிமாலை	௨௦
௩௩௧	சாக்கை திருவிரட்டைமணிமாலை	௨௦
௩௩௨	முத்தலகாயகமும்மணிங்கோவை	௩௦
௩௩௩	சபாபதினவாதசமஞ்சரி	௧௨௨
௩௩௪	வீரவனநவாதசமஞ்சரி	௧௨௨
௩௩௫	வேதவனேசஸ்தவம்	௧௧௧
௩௩௬	பௌவனேசநமகம்	௧௦௮
௩௩௭	தில்லை தேவசரிவாஷ்டகம்	௮
௩௩௮	பெரியபுராணாட்சிரசங்கவைபம்	௪௦
௩௩௯	சிவபக்த நாமாவளிக்கண்ணி	௩௮௭

ஆக ரெய்யுள்—௭, நூல்கள்—௨

வாசன நூல்கள்

பக்கம்

௩௩௦	உண்மைநாயன்மார்: ௩௩௩	
௩௩௧	சிவசுந்தரசாயாருபசிவமகிமாசங்கிரகம்	௩௪
௩௩௨	ஆநிறைவகுலமான்மியம்	
௩௩௩	மகுடதனவைசிய மரபினிங்கம்	
௩௩௪	மாயாவாதங்கோண்மறுப்பு	
௩௩௫	வேதாந்தம்	
௩௩௬	உபதேசத்திறையம்	
௩௩௭	தூர்வையாசகப்பட்டலம்	
௩௩௮	உபதேசப்பட்டலம்	
௩௩௯	தில்லைவளாகஆதிசிதம்பரமான்மியம்	
௩௪௦	திருநாவுக்கரசசிவரமிக்திரத்தெனிலு	
௩௪௧	பெய்கண்டசிவசரித்திரம்	
௩௪௨	வேதாந்தத்தெனிலு	
௩௪௩	சிவஞானபோதார்த்தலெசுவசனம்.	

7852a

உ
சீலமாம்,
கணபதிதுணை.

வேதாந்தத்தெளிவு,
சிவஞானபோதார்த்தலெகுவசனம்

இவை

ஸ்ரீவள்ளுண்டாவர்கள் மாணுக்கர்

காணாக்குடி.

ராம. சொ: சொக்கலிங்கச்செட்டியார்.

அவர்களால்

செய்யப்பெற்று

கோத்தமங்கலம்

சி. சு. சிவநேசச்செல்வர்களால்

சுதம்பரம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்த விலாச அச்சுக்கூடத்தி

பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

சுரோதனஸ்ரீ பங்குனிமீ

7852a

சிவமயம்.

முகவுரை.

உலகம், சஞ்சரிப்பனவும் நிலையாய் நிற்பனவுமர்கிய சராசர ரூபங்களாய் நாலுவகைத்தோற்றத்து எழுவிதப்பிறப்பின் (அச) இலக்கம் யோரிபேதமாய் விரிந்து விளங்குகின்றது. இதனை, ஏகாத்மவாதிகள் பொய்யென்பர். இவ்வுலகம், முயற்கொம்புமுதலியன போல் இல்பொருளாய்ப்பொய்யாய் ஒழிவதன்று. முயலுக்குக் கொம்பு எக்காலத்துமில்லாததே, அதனைப்பொய்யென்பது பொருந்தும். பற்பல வகை வகையாய் விரிந்து உள்பொருளாய் நேரிற்காணப்படுகின்ற உலகத்தைப்பொய் என்பது பொருந்தாதென்க. ஆனால் உலகம் அநித்தியம் (பொய்) என்று நூல்கள் கூறுவதென்னை எனில்? அவ்வுலகம் நேரிற்காணப்படுகின்ற படியே என்று நிராமல் சிலகாலமிருந்து பின் நேரிற்காணப்படாமல் ஒழிங்கி வருதலும், சீவர்கள் அவ்வுலகப்பற்றொழிந்துய்தற்கு ஏதுவாதலும் நோக்கியே பொய்பென்று கூறுவதென்க. இக்கருத்து நோக்காமலோ? நோக்கியும் உபவாசாதிவிரத நியமங்களுட்பட்டு உண்டி முதலிய சுருக்கி உடலைவருத்தி கஷ்டப்படாது இஷ்டப்படி வாழ்க்கருதியோ? ஆகியிற் சிலர், நூல்கள் உபசாரமாகக்கூறுதலை உண்மையென நம்பும்படி பிறர்க்கும் எடுத்துக் கூறிப் பாவம் புண்ணியம் பந்தம் மோகமும் சுவர்க்கம் நரகமென்பன வாதி யெல்லாமும் பொய்யேயாதலால் பாவமென்றஞ்சி நமது சுக காரியங்களை விடவேண்டாம். புண்ணியமென்று விரும்பி உடலை வருத்தவேண்டாம். நம்மிஷ்டப்படி எதனையும் செய்பலாம். செய்வனவெல்லாம் பொய்யேயாதலால் அச்செயல்கள் அவ்வப்பயன்களை த்தருவதில்லை யென்று போதித்து வருவதாதவிர அவ்வாறே நூல்களும் எழுதிவைத்தனர். உடலைவளர்க்குஞ்

முகவுரை

சுகம் ஒன்றையே நோக்கும் பிள்ளையோரும் அவ்வழியே பற்
 நியமங்கடந்து சகித்து வாழ்கின்றனர். இதனைத் தன்பிதாவாகிய
 காசிபரிடம் உண்மை உபதேசம் பெற்ற சூரபத்மன் பாவபுண்ணி
 யபந்தமோகூத முதலிய எல்லாம் மெய்யேயென நம்பிப் பாவத்து
 க்குப் பயந்து புண்ணியமே செய்ய விரும்பினவழியினின்றலால்,
 சுக்கிராசாரியார் இவன் புத்தியை மாற்றித் தேவர்க்கிடர்செய்
 யும்படியான தீயவழியிற் செலுத்துதற்கு எல்லாம் பொய்யே
 நாம் பிரமமே என்று போதிப்பது தான் பொருத்தமென்று
 அவ்வாறு போதிப்ப, அவனும் அத்தீயவழியினின்று அத்தேவர்
 க்கிடர் செய்து அடியோடு கெட்டொழிந்த சரித்திரத்தாலுங் கா
 ணலாம். இது சுந்த புராணத்துள்ளதே, இனி எல்லாம் பொய்யெ
 ன்று இவ்வொரு மதத்தரன்றி வேறெம்மதத்தரும் கூறுவதில்லை.
 மற்றெல்லா மதத்தர்களும் உலகம் மெய்யேயென்றுள்ளபடி
 கருதிப்பாவத்துக்குப் பயந்தொதுங்கிப் புண்ணியங்களையே விரு
 ம்பி அடிமைகளாய் நின்று அவரவர் மேற்கொண்ட ஆண்டவனா
 கிய கடவுள் வழிபாடுசெய்து வருதலாலும் மேற்கூறிய உண்மை
 யாலும் உலகம் காரிய ரூபமாய் வெளிப்படும்போது தூலமாயும்
 காரணத்துள் ஒடுங்கியிருக்கும் போதுக்குமமாயும் என்று
 முள்ள மெய்ப்பொருளை என்பது தெளிவாம். இவ்வுலகம்
 அவன் அவன் அது என்னும் அவயவப்பகுப்பினதாய்க் காணப்
 படுதலால் ஒருகடவுளால் (படைத்தலும்) உண்டாக்குதலும்
 காத்தலும் முடிவில் (சங்கரித்தலும்) ஒடுக்குதலுமுடையதாய்
 நிகழ்வின்றது. கடவுள்வேண்டாம் தானே உண்டாகுமென்பது
 முகலியன கூறுவர் சிலர். உலகம் அறிவில்லாத சடமாதலால்
 தானே உண்டாகாது அறிவில்லாதகுடம்தானே உண்டாகாமல் அறி
 வுள்ள குபவனால் உண்டாதல் போல், அறிவுள்ள கடவுளாற்றான்
 உண்டாகவேண்டுமென்க. அதுசரி உண்டாக்கிற கடவுள் ஒருவர்
 காக்கிறவர் ஒருவர் ஒடுக்குகிறவர் ஒருவராக மூவரிருத்தலால் கட
 வுள் ஒருவனே என்பது பொருந்தாதென்பார்களில் உண்டாக்குதல்
 உலக முழுதையுமே. காத்தலும் அப்படியே. அதுபோல் ஒடுக்குத
 லும் முழுதுமேபாதலால் அவ்வாறு ஒடுக்கும் கடவுள் எவனோ

முகவுரை

சுகம் ஒன்றையே நோக்கும் பிள்ளையோரும் அவ்வழியே பற்
 நியமங்கடந்து சுகித்து வாழ்கின்றனர். இதனைத் தன்பிதாவாகிய
 காசிபரிடம் உண்மை உபதேசம் பெற்ற சூரபத்மன் பாவபுண்ணி
 யபந்தமோகூழ் முதலிய எல்லாம் மெய்யேயென நம்பிப் பாவத்து
 க்குப் பயந்து புண்ணியமே செய்ய விரும்பினவழியினின்றலால்,
 சுக்கிராசாரியார் இவன் புத்தியை மாற்றித் தேவர்க்கிடர்செய்
 யும்படியான தீயவழியிற் செலுத்துதற்கு எல்லாம் பொய்யே
 நாம் பிரமமே என்று போதிப்பது தான் பொருத்தமென்று
 அவ்வாறு போதிப்ப, அவனும் அத்தீயவழியினின்று அத்தேவர்
 க்கிடர் செய்து அடியோடு கெட்டொழிந்த சரித்திரத்தாலுங் கா
 ணலாம். இது கந்த புராணத்துள்ளதே, இனி எல்லாம் பொய்யெ
 ன்று இவ்வொரு மதத்தரன்றி வேறெம்மதத்தரும் கூறுவதில்லை.
 மற்றெல்லா மதத்தர்களும் உலகம் மெய்யேயென்றுள்ளபடி
 கருதிப்பாவத்துக்குப் பயந்தொதுங்கிப் புண்ணியங்களையே விரு
 ம்பி அடிமைகளாய் நின்று அவரவர் மேற்கொண்ட ஆண்டவனா
 கிய கடவுள் வழிபாடுசெய்து வருதலாலும் மேற்கூறிய உண்மை
 யாலும் உலகம் காரிய ரூபமாய் வெளிப்படும்போது தூலமாயும்
 காரணத்துள் ஒடுங்கியிருக்கும் போதுக்குமமாயும் என்று
 முள்ள மெய்ப்பொருளை என்பது தெளிவாம். இவ்வுலகம்
 அவன் அவன் அது என்னும் அவயவப்பகுப்பினதாய்க் காணப்
 படுதலால் ஒருகடவுளால் (படைத்தலும்) உண்டாக்குதலும்
 காத்தலும் முடிவில் (சங்கரித்தலும்) ஒடுக்குதலுமுடையதாய்
 நிகழ்வின்றது. கடவுள் உண்டாம் தானே உண்டாகுமென்பது
 முகலியன கூறுவர் சிலர். உலகம் அறிவில்லாத சடமாதலால்
 தானே உண்டாகாது அறிவில்லாதகுடம்தானே உண்டாகாமல் அறி
 வுள்ள குபவனால் உண்டாதல் போல், அறிவுள்ள கடவுளாற்றான்
 உண்டாகவேண்டுமென்க. அதுசரி உண்டாக்கிற கடவுள் ஒருவர்
 காக்கிறவர் ஒருவர் ஒடுக்குகிறவர் ஒருவராக மூவரிருத்தலால் கட
 வுள் ஒருவனே என்பது பொருந்தாதென்பார்களில் உண்டாக்குதல்
 உலக முழுதையுமே. காத்தலும் அப்படியே. அதுபோல் ஒடுக்குத
 லும் முழுதுமேபாதலால் அவ்வாறு ஒடுக்கும் கடவுள் எவனோ